THE D.C. STARS SERIES

Face-Off

CHELSEA CURTO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Face Off

CHELSEA CURTO

Telif Hakkı © 2024 Chelsea Curto

Düzeltme Kristen's Red Pen

Britt Tayler tarafından Paperback Proofreader'da

redaksiyon Kapak Chloe Friedlein

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Spor hakkında sadece okumaktan değil, oynamaktan da hoşlanan kızlar için.

(Ve 1.80 boyundaki NHL kaptanının dizlerinin üzerine çöküp iyi bir çocuk gibi yalvarmasını görmekten hoşlanan kızlar için-Maverick Miller tam size göre).

AUTHOR'S NOTE

Hayatım boyunca sporcu olmuş biri olarak, spor yapan kadınların nihayet gördüğü ilginin artmasını izlemek büyük bir keyif. Kadın sporculara yönelik bu coşku on yıl önce yoktu ve NCAA kadın basketbol şampiyonasının NCAA erkek basketbol şampiyonasından daha fazla izleyici kazandığı bir gün ve çağda yaşamak gerçek dışı.

Spor romantizmi dönemimdeyim ve bir hokey serisi planlarken, sürprizli bir hikaye yazmak istediğimi biliyordum.

Face Off'u ve bir kadının profesyonel hokey oynaması fikrini ilk hayal etmeye başladığımda, PWHL (Profesyonel Kadınlar Hokey Ligi) henüz tam anlamıyla var olmamıştı. Emmy için bir lig oluşturmak yerine, onun erkeklerle oynamasına izin vermeye karar verdim.

Güven bana.

Kadınların NHL'de oynamadığını biliyorum (Tampa Bay Lightning ile bir gösteri maçında oynayan Manon Rhéaume hariç).

Bu kitap bir kurgu eseri. İşe yaraması için inandırıcılık sınırlarını zorluyor, ancak kadınların sporda temsili benim için önemli, dolayısıyla NHL'deki kadın.

Hokey takımlarının dokuzdan fazla oyuncusu olduğunu da biliyorum. Okunabilirlik için, kitap boyunca bahsedilen kişi sayısını sınırlandırdım, böylece herkesi takip etmek kafa karıştırıcı değil (ve kimin kim olduğunu bilmeniz için bir liste de ekledim)!

Son olarak, Face Off'ta kısaca bahsedilen bazı karakterler farklı bir serideki diğer kitaplarımdan. Dallas, Maven ve June Kamera Arkasında'dan (bekar baba x dadı spor romantizmi). Reid de diğer seride kendi kitabı olan bir karakter. Face Off'u diğer serileri okumanın gerekli olmadığı bir şekilde yazdım (umarım!), ancak herhangi bir sorunuz varsa, lütfen Instagram'da bana DM atmaktan çekinmeyin (@authorchelseacurto).

CONTENT WARNINGS

Face Off kahkaha, baharat ve baygınlık dolu bir romantik komedi, ancak bazı okuyucuların farkında olmak isteyebileceği birkaç içerik uyarısını paylaşmak istiyorum.

-açık dil
-Rızaya dayalı iki partner arasında birden fazla açık seks sahnesi (izinle hafif boğulma dahil)
-sayfada alkol tüketimi
-Zamparalık geçmişi olan ıslah olmuş bir playboy (OWD yok ve FMC ile tanıştıktan sonra kimseyle birlikte değil)
-hokey kavgaları (kan ve yumruklama dahil)
-hokey sakatlığından bahsedilmesi (sayfa dışı)
-ebeveyn terkinden bahsedilmesi (kısa)
-Koruyucu ailelikteki yaşamdan bahsedilmesi (kısa)
-çocukluk çağı kanserinden bahsedilmesi (kısa)
-Yan karakterler tarafından yapılan cinsiyetçi yorumlar (kısa ve ana karakterlerden herhangi biri tarafından yapılmayan rıza dışı bir yorum dahil)

Her zaman olduğu gibi, kendinize iyi bakın ve kalbinizi koruyun. Aşağıda listelenen şeylerden herhangi biri hakkında herhangi bir sorunuz varsa, lütfen DM'lerimin her zaman açık olduğunu bilin (IG'de @authorchelseacurto).

DC Stars Roster

Maverick Miller - sağ kanat
oyuncusu Emerson Hortwell -
sol kanat oyuncusu Liam
Sullivan - kaleci
Hudson Hayes - defans
oyuncusu Riley Mitchell -
defans oyuncusu Ethan
Richardson - orta oyuncu
Grant Everett - sağ kanat
oyuncusu Connor M "Kenzie-
orta oyuncu Ryan Seymour -
defans oyuncusu

Brody Saunders - baş antrenör

CONTENTS

1. Emmy
2. Emmy
3. Maverick
4. Maverick
5. Emmy
6. Maverick
7. Emmy
8. Maverick
9. Maverick
10. Emmy
11. Emmy
12. Maverick
13. Maverick
14. Emmy
15. Emmy
16. Maverick
17. Maverick
18. Maverick
19. Emmy
20. Maverick
21. Emmy
22. Maverick
23. Emmy
24. Emmy
25. Emmy
26. Maverick
27. Emmy
28. Maverick
29. Emmy
30. Maverick
31. Emmy
32. Maverick
33. Emmy
34. Maverick
35. Emmy
36. Maverick
37. Emmy
38. Emmy
39. Maverick
40. Emmy
41. Emmy

42. Maverick
43. Maverick
44. Maverick
45. Emmy
46. Maverick
47. Maverick
48. Emmy
49. Emmy
50. Emmy
Sonsözü

Çok yakında
Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca yazan:
Chelsea Curto

BİR

EMMY

Hayatım boyunca pek çok penisin etrafında bulundum, ama yüzümden on santim ötedeki, görmek isteyeceğim son penis.

"Grady." Sarkık aletinden kendimi korumak için umutsuz bir çabayla kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. "Arkadaşlığımız tuhaflaşmadan iki sezon geçirdik ve sen bir sürüngen gibi davranmak için son günümü mü seçtin? Hem de soyunma odamız gibi kutsal bir yerde?"

"Biri boxerımı çalmış." En iyi arkadaşım ve NHL'nin AA ligi olan ECHL'nin San Diego Iguanas takımında sol kanat oyuncusu olarak oynarken hayatta kalmamın tek nedeni olan Grady Whitlock hiçbir zaman utangaç bir tip olmadı. "Öyle biri olmadığımı biliyorsun."

"Taşaklarının ağzıma yakınlığı aksini söylüyor. Sanırım kabus görüyor olabilirim."

"Bekle." Mırıldanılan bir dizi küfürün ardından bir spor çantasının fermuarı ve giysilerin hışırtısı duyulur. "Tamam. Artık bakabilirsin."

Bir gözümü açıyorum ve kendimi bir testis torbasına değil de koyu renk bir kot pantolona bakarken bulduğumda rahatlayarak iç çekiyorum. "Tanrıya şükür. Boxerını kim çaldı?"

"Muhtemelen Andrew," diye homurdanıyor Grady. "Geçen haftaki antrenman atışlarında onu yendiğimden beri o herif benimle uğraşıyor. Üzgünüm, Em."

"Seni affediyorum, ama sadece bana bir daha asla aletini göstermezsen," diyorum. "Belki hafızanı hipnotize edebiliriz."

"Ya öyle yaparım ya da kafama bir balyoz indiririm. Flaş patlatacak başka birini bulman gerekecek dostum. Uçuşum üç saat sonra.

buradan sonsuza dek git."

Grady kaşlarını çattı. "Burası sensiz aynı olmayacak, Emmy."

"Büyükler ligine çağrılmak bu yıl için bingo kartımdaki son şeydi ve çıldırmama ramak kaldı." Baş ve işaret parmaklarımla havayı çimdikliyorum. "Aklıma gelmişken, bana aletini tekrar gösterebilir misin? Damarlı ama geleceği düşünmekten çok daha az korkutucu. Ben mi? Bir NHL oyuncusu mu? *Eminler* mi?"

"Ah." Çenesini ovuşturuyor ve gülümsüyor. "Gördüğüm kadarıyla saptırma aşamasındayız. İnsanlar yaşadığın şeye *duygu* diyor, Emmy. Onları kucaklamalısın. Onlar seni zayıf yapmaz."

"Bunu biliyorum." Elimi sallayarak geçiştiriyorum ama ona baktığımda göğsümdeki bir ip geriliyor. "Her şey çok ani oldu."

Bana doğru yürüyor. Uzanabileceği kadar yaklaştığında, sıcak parmakları ve nasırlı avuçlarıyla yanaklarımı kavrıyor. "Zor şeyleri başarabilirsin, Em. Bu geçiş kolay olmayacak ama bu hayatının fırsatı."

Lanet olsun.

Gerçekten de konuşmamız derinleşmeden buradan sıvışmayı umuyordum. Grady'nin içimden büyük, korkutucu duygular çıkarma ve beni kalbimi koluma takmaya zorlama gibi bir huyu var ve bugün bunu kaldırabileceğimden emin değilim.

Şortumdaki gevşek bir iplikle oynuyorum. Kotun uzun, yıpranmış iplerini çekiştirirken avuçlarım nemleniyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Bu teklifi kabul ettiğim için aklımı mı kaçırdım? Burada sahip olduğum her şeyden vazgeçtiğim için mi? Kıpırdamadan oturmaktan nefret ettiğimi biliyorsun ama sanki okyanusa can yeleği olmadan atlıyormuşum gibi geliyor."

"Bunu bir sonraki adım olarak düşünün. Bir yeniden yönlendirme," diyor Grady, soyunma odamızda her zaman mantığın sesi. "Bunun için çok çalıştın. Bir fırsatın kapını çalması an meselesiydi."

Bana bencil diyebilirsiniz ama bunun için çok çalıştım.

Gerçekten çok zordu ve şimdi NHL'ye bağlı takımımız DC Stars için oynama şansım var.

Stars eskiden yirmi dört yıl üst üste playofflara kalarak rekor kıran bir güç merkeziydi. Şimdi bir çöküş içindeler ve bundan kurtulacak gibi de görünmüyorlar.

Üst üste sekizinci sezonlarını kaybediyorlar. On buçuk yıldır bir Stanley Cup Şampiyonu bayrağı açılmadı ve bu yıl da işler onlar için iyi başlamıyor.

Sezon başındaki bir sakatlık, elit çaylak kanat oyuncularını ACL yırtığı ile baş başa bıraktı ve AHL oyuncularını herhangi bir başarı olmadan boş kadro noktasında döndürdüler.

Tüm bunları menajerim ve Stars baş antrenörüyle yaptığım bir görüşme sırasında öğrendim. Yaklaşık yarım saat süren pohpohlama ve liseye kadar uzanan övgü dolu sözlerimin ardından Koç Saunders, oyunumu beğendiği ve azmime hayran olduğu için bana bir sözleşme teklifi sundu.

Birinin bana bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekleyip durdum. Başka bir Emerson Hartwell'in başına gelmesi gereken büyük bir yanlış anlaşılma, ama can alıcı nokta asla gelmedi.

Ve şimdi buradayım, bavullarımı hazırlamışım ve kalbim boğazımda, öne doğru eğilip benim için bir kardeş haline gelen adama sarılıyorum.

Hiçbir zaman gözyaşı döken biri olmadım ama Grady beni sıkıca kavradığında burnum sızlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Bir günlük ter gibi kokuyor ama umurumda değil. Onu ne zaman göreceğimi bilmiyorum ve bu anın tadını çıkarmak istiyorum.

Kendini geri çekiyor ve bana ciddi bir bakış atarak koruma moduna geçmek üzere olduğunu söylüyor. "Kuralımızı hatırlıyor musun?"

"Takım arkadaşlarıyla zina yapmak yok," diye gülüyorum. "Merak etmeyin. Geçen sefer dersimi almıştım."

"Buna Maverick Miller da dahil. Kurallara inanmıyor. Her şehirde bir kızı var ve iki haftada bir mankenler ve aktrislerle görüntüleniyor. Ortalıkta dolaşan bir söylentiye göre bazı büyük reality şovlar ona başrol teklif etmiş ama o reddetmiş."

Gözlerimi deviriyorum. "Kariyerim boyunca bu tür adamlarla uğraştım. Ne kadar güzel ya da ünlü olduğu umurumda değil. Ona on metrelik bir sopayla bile dokunmam."

"Güzel." Grady başımın tepesini öpüyor ve saçımı karıştırıyor. Onu tersliyorum ve dikkati benim dolabıma yöneliyor. "Dolabını boş göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Bütün eşyaların nereye gitti? Eskiden on dokuz saç fırçası ve bütün bir kasabaya oksijen sağlayacak kadar bitki vardı."

"Siktir git." Ellerimi kalçalarıma koydum. "Fernie ve Freddie Ficus hakkında böyle konuşma."

"Yaprakları benim alanımdaydı. Gittiklerini gördüğüme sevindim." Grady kot pantolonunun ön cebine uzandı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bu yeni dolabın için, eğer yer bulabilirsen."

Buruşuk notu açıyorum ve kahkahalara boğuluyorum. İki yıl önce Iguanalar'la ilk günümde çektirdiğimiz bir fotoğraf. Kolunu omzuma atmış. Ben ona yaslanıyorum. Yüzümüzde aynı sırıtışlar ve aynı formalar var ve ben bunu dün gibi hatırlıyorum.

"Bize bak," diyorum. "Biz bebeğiz. Senin bütün dişlerin vardı." "Ve sen kakülün iyi bir fikir olduğunu düşündün."

"Bir daha asla." Alt dudağımı ısırıyorum. "Stars'ın beni 'farklı işe alım' için çağırdığını düşünmüyorsun, değil mi? Kadrosunda bir kadın olan ilk takım olmak için mi?"

"Tabii ki hayır. ECHL *ve* AHL'deki en iyi patenci olduğun için seni çağırdılar. Çünkü üç ligde de her erkekle başa baş mücadele edebilirsin. Memelerin varsa ve spor sütyeni giyiyorsan kimin umurunda?"

"Keşke herkes seninle aynı tutuma sahip olsa. Bak buradakileri kazanmam ne kadar uzun sürdü, koca bir sezon."

"Dikenli olduğun için, kadın olduğun için değil. Sen benim küçük kaktüsümsün." Grady yanağımı çimdikliyor, ben de ona ters ters bakıyorum. "Eğer yeni takım arkadaşların saçmalamak istiyorlarsa, maça çıktığında onları destekle. Kıçlarını tekmele, sonra da alçakgönüllülükle böbürlen. Eğer kendini daha alıngan hissediyorsan, sıralamadaki yerlerini gündeme getir." Bana bakıyor ve ifadesi yumuşuyor. "Bir gün senin hakkında bir film yapacaklar."

"Bu iş garipleşmeye başladı. Biriyle yatmaya çalışmadan bana hiç bu kadar güzel şeyi arka arkaya söyleyen biri olmamıştı," diye şaka yapıyorum.

"Evet, evet. Arada bir iltifat kabul etmek için çalışmalısın." Dilini tıkırdatıyor. "Bana yanında kalacağın kişiden bahset. Güvende mi?"

"Piper Mitchell kendisini sokan bir arıyı bile öldürmez. Lisede arkadaştık ve Stars'ın yayın departmanında çalışıyor."

"Gençken arkadaşların var mıydı?" diye soruyor ve benden bir kahkaha daha yükseliyor. "Bu bir manzara olmalı."

Onu tersliyorum ve iki yıldır evim dediğim soyunma odasında etrafıma bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Bir dönemin sonu, değil mi?" Ben soruyorum.

"Ve yeni bir tanesinin başlangıcı." Grady çenesini kapıya doğru kaldırır. "Vedalardan nefret ettiğimi biliyorsun. Bitkilerini kesip kuşlara yem etmeden önce defol git buradan."

"Asla yapmazsın." Ona tekrar sarılıyorum ve bu sarılmayla birlikte bir parçam ona kök salıyor. "Uslu dur, Whitlock. Aletini pantolonunun içinde tut."

"Bugün kendime olan güvenim dibe vuruyor. Gerçekten o kadar kötü mü? Tanrım, belki de Sabrina Cumartesi gecesi bara gittikten sonra beni bu yüzden aramadı."

"Penisin sola doğru sarktığı için mi? Hiç sanmıyorum. Muhtemelen adı Sabrina değil Samantha olduğu içindir." Omzunu okşadım. "Şu haline bak, sikik bir çocuğa dönüşüyorsun."

"Kahretsin." Başını arkaya yatırır ve tavana bakar. "Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Bar çok gürültülüydü. Duyamadım. Ondan tekrar etmesini istemediğim için suç benim."

"Her zaman bir dahaki sefer vardır." Çantamı yerden alıyorum. "Seni destekliyorum."

"Hey. Üşüdüğün, sıkıldığın ve Orta Atlantik mevsimsel depresyonundan muzdarip olduğun için takım arkadaşlarınla yatmak yok."

"Söz veriyorum uslu duracağım." Telefonum cebimde vızıldıyor ve bildirimlerimi kontrol ediyorum. "Gitmeliyim. Aracım geldi."

"Seni seviyorum, Emmy. Hayatının en güzel anlarını yaşa," diyor Grady.

"Ben de seni seviyorum, göt herif." Yan tarafını dürtüyorum ve geri çekiliyorum. "Eğer doğuya gidersen seni bekleyen bir bilet olacak."

Antrenman tesisinin lobisine açılan kapıya yöneliyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Bu kariyerimde atabileceğim en büyük adım ve Grady bana gülümsediğinde iyi olacağımı biliyorum.

İKİ

EMMY

Havaalanından Piper Mitchell'in dairesine giderken beni bir AY karşılıyor ve lüks konut binasının girişine geldiğimde sırılsıklam oluyorum.

On birinci kata çıkış hızlı oldu ve bavullarımı koridorda Piper'ın kapısına kadar sürükledim. İki kez çaldım ve kapı açıldı.

Parlak mavi gözlü, 1.80 boyunda bir sarışın beni öyle bir kucaklıyor ki nefesim kesiliyor ve Reagan Uluslararası Havaalanı'na indiğimden beri ilk kez gülümsüyorum.

Büyürken pek fazla kız arkadaşım olmadı. Spora yöneldim ve erkek takımlarına seçilmeyi kendime görev edindim. Tüm boş zamanımı antrenman yaparak, programımı antrenmanlara göre düzenleyerek ve kendimi kanıtlamaya çalışarak geçiriyordum. Çok yorucuydu.

Hokey takımımdaki çocuklar, bir maçta yüzüme dirsek yedikten sonra *diğer kızlar gibi olmadığımı* söylerlerdi. *Bizden biri,* burnumdaki kanı sildiğimde alkışladılar.

Gülüp geçerdim ama içten içe diğer kızlar gibi olmak isterdim.

İlk öpücükler ve kötü randevular hakkında konuşabileceğim birini istiyordum. Regl krampları ve seksi vekil öğretmenler.

Yine de bir yetişkin olarak o kızlık dönemini yeniden yaratmak zor oldu. İnsanlar bana geçinmesi zor biri olduğumu söylerler. İçine kapanık ve fazla alaycı. Kendimi bildim bileli böyleyimdir. Kızgın değilim ama huzursuzum,

Bu yüzden hep bir sonraki büyük fırsatın peşindeyim. Neden gidecek bir sonraki yeri arıyorum.

Bu da genellikle gerçek bağlantılar k u r u l m a d a n ayrılmak anlamına gelir ve döngü devam eder.

Piper farklıydı.

İkinci sınıftayken İngiliz Edebiyatı dersinde ortak o l d u ğ u m u z d a gizlice içeri girdi ve öylece kaldı.

O güneş ışığıysa, ben de fırtına bulutuyum.

Birimiz insanları memnun eden, diğerimiz ise insanlardan kaçan. İşe yarayan bir arkadaşlık kuran iki zıt kutup.

Üniversitede irtibatı kaybettik, ben atletizm bursumu devam ettirmek için notlarımı yüksek tutmakla meşguldüm. O ise gazetecilik yapmakla ve eski bir öğrenciyken teknoloji CEO'su olan ve sonunda büyük bir hödük olduğu ortaya çıkan birine aşık olmakla meşguldü.

Geçen yıl ayrıldılar ve haftalık FaceTime görüşmelerine dönüşen Instagram DM'leri aracılığıyla yeniden bağlantı kurduk.

Ruh eşlerine pek inanmam ama sanırım Piper benimki olabilir.

Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni buldu ve kendimi sevilebilir hissetmemi sağladı.

Yetenekli.

Onu arayıp Yıldızlar için oynayacağımı söylediğimde, beni yanında kalmaya davet etti. Sanki arkadaşlığımızın üzerinden hiç zaman geçmemiş gibiydi ve benim için o kadar heyecanlıydı ki takıma giren kişinin *kendisi* olduğunu düşünebilirdiniz.

"Buradasın," diye haykırıyor Piper.

"Buradayım ve sırılsıklamım. Yerleri mahvedeceğim," diyorum.

"Yerler kimin umurunda?" Gitmeme izin verdi ve içeri girmemi işaret etti. "Uçuşun nasıldı? Seni gezdirmeden ve yerleşmene yardım etmeden önce duş almak ister misin? Aç mısın?"

Dakikada bir mil konuşuyor ve jet-lag olmuş beynim bunu yakalamakta yavaş kalıyor.

Yukarı.

"Durulanmamın sakıncası var mı?" Elimde oluşan su birikintisine bakıyorum.

ayaklar. "Orta koltuktaki adam soğanlı sandviç yedi ve sanırım koku beni takip etti."

"Soğanlı sandviç mi?" Piper öne doğru eğilip gömleğimi kokluyor. "Bu iğrenç. Soğanlı sandviçte ne olur?"

"Ekmek ve soğan. Hepsi bu kadar," diyorum. "Zavallı şoförüm yol boyunca öğürdü, bu yüzden kesinlikle beş yıldız puanımı kaybediyorum."

"Seyahat eden halkın nezaketi pencereden dışarı çıktı. Tanrıya şükür charter uçaklarla uçuyoruz. Birinin uçak tuvaletine ayakkabısız girdiğini görmek zorunda kalsaydım, bir hava mareşalinin peşine düşer ve hapse girmesini sağlardım." Kolumdan çekiştirip beni koridorda yönlendiriyor. "Sana odanı göstereceğim, böylece temizlenebilirsin, sonra da tüm turu yapabiliriz."

"*Vay* anasını, Piper. Bana fotoğraf gönderdiğini biliyorum ama burası devasa bir yer." Oturma odasındaki tavandan tabana pencerelere bakıyorum. DC ufuk çizgisi bana göz kırpıyor ve resmen etkilendim. "Bu Kaliforniya'da milyonlar eder."

"Harika, değil mi?" Piper omzunun üzerinden bana sırıtıyor. "Eğer o şerefsiz beni sekreteriyle aldatıp sonra da boşanmanın benim hatam olduğunu söyleyecek olsaydı, emin ol onu her şeyiyle sürüklerdim."

"Nasıl dayanıyorsun?" Ben soruyorum.

"Ben iyiyim," diyor ama gülümsemesinin köşeleri gergin. "Ondan uzak kalana kadar beni ne kadar kısıtladığına dair hiçbir fikrim yoktu, biliyor musun?"

Biliyorum ve tatlı arkadaşımın da artık bilmesinden nefret ediyorum.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm ve yardım etmek için orada olamadığım için de üzgünüm."

"Üzülme. Ben diğer taraftayım ve her şey yolunda gidiyor." Megawatt gülümsemesi yine yerinde ve bizi bir kapının önünde durduruyor. "Burası senin odan. Bitişikte bir banyo var ve sizin için havlu hazırladım. Havlu ısıtıcı bile var."

"Tanrım, çok süslüsün." Öne doğru eğilip ona tekrar sarılmadan önce tereddüt ediyorum. "Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu eğlenceli olacak. Yerleşmek için acele etmene gerek yok. Hazır olduğunuzda oturma odasında olacağım."

El sallayarak ve saçlarını savurarak koridorda ilerliyor ve "Goodbye Earl "e benzeyen bir melodi mırıldanıyor.

Otuz dakika sonra kanepede Piper'ın yanına oturuyorum ve bana uzattığı birayı kabul ediyorum. Kutlama şerefine şişeleri birbirine vuruyoruz, arkamıza yaslanıp rahatlıyoruz.

"Burada olduğuna inanamıyorum, Em. Ve sadece burada değilsin, Yıldızlarla bir sözleşme imzalıyorsun."

"İmzadan kaç kişinin haberi var? Bir bildiri yayınlandı mı?"

"Hayır. Sadece yayın ekibine senin hakkında araştırma yapabilmemiz için istatistik kağıdın verildiğinde öğrendim. İçimden bir ses bunun çok yakında medyaya sızdırılacağını söylüyor. Her zaman birileri birilerine anlatır, o da bir başkasına anlatır ve bir bakmışsınız ESPN'in her yerinde haber olmuş. Maverick elbette biliyor, bu yüzden sızdığında onu suçlayabiliriz."

Maverick Miller.

Önemli anlarını izledim ve onun inanılmaz bir hokey oyuncusu olduğunu biliyorum.

Eski NHL Yılın Çaylağı. Beş sezon üst üste All-Star Birinci Takım. NHL Oyuncular Birliği üyeleri tarafından en seçkin oyuncu olarak oylanan Ted Lindsay Ödülü'nün son sahibi.

Atletik bir fenomen olabilir, size Stanley Cup'ı kazandıracağını bildiğiniz için on yılda bir seçeceğiniz bir numara olabilir ama sosyal medyası *bana bakın* diye bağıran paylaşımlarla dolu.

Buraya gelirken onun hakkında derinlemesine bir araştırma yaptım ve keşke yapmasaydım.

Kulüplerin VIP bölümlerinde boynunda iğrenç bir gümüş zincirle çekilmiş fotoğrafları var. DC Titans futbol maçında bir süitte uzanırken ve DC Dolphins beyzbol takımı için ilk atışı yaparken çekilmiş başka fotoğrafları da var.

Servetinizle hava atmaya ve kazandıklarınızı göstermeye varım ama o ligin altın çocuğu. Sekiz bin dolarlık takım elbiseler giyerek dergilerde modellik yapan ve her şeyi gümüş tepside kendisine sunulan adam.

Sezon dışında halka açık bir spor salonunu kullanmak istediğine ve antrenman yapabilmesi için binayı iki saatliğine kapattıklarına dair bir hikaye duydum.

Eminim kimse ona hayır dememiştir.

Böyle insanlarla oynamak zordur. İşin içinde ego var, *ben* değil

Soyunma odasını gergin ve rahatsız eden bir tutumumuz var.

Bunu ilk elden gördüm ve bir daha o ortamın bir parçası olmak istemiyorum. Eğer Stars böyle çalışıyorsa, bir haftadan fazla dayanamam.

"Miller," diyorum ve merakımı biramdan bir yudum alarak gizliyorum. "Bu hafta içinde bir sabah pateni planladık ve onun buz dışında nasıl biri olduğu hakkında daha fazla bilgi sahibi olmadan gitmek istemiyorum. Arkadaşım onun bir seks çocuğu olduğunu söylüyor. Bu doğru mu?"

Piper kızardı. "İlk elden bir şey bilmiyorum ama yolda, sokağa çıkma yasağından sonra birilerini gizlice otel odasına götürdüğü biliniyor. Kadınlar her zaman çok heveslidir."

"Bu onun bir pislik olduğu anlamına geliyor, değil mi? Önceliklerini bilmeyen biri."

"Hiç de değil. Maverick yavru bir köpek gibi. Enerji dolu ve her yerde zıplıyor. Herkes onu seviyor ve hayır kurumları için yaptığı çalışmalar takdire şayan. Kaptan şapkasını da çok iyi takıyor. Kaybettiği onca şeye rağmen hala burada olmasının nedeni de bu: Bu çocuklara inanıyor ve DC'yi seviyor."

İlginç.

Adamın ellerini kirlettiğini ve hayır işleri yaptığını hayal ettiğimi söyleyemem, ama bunu daha sonrası için saklıyorum.

"Stars neden bu kadar çok maç kaybetti? Miller draft edildiğinden beri hiç galibiyet alamadılar. Bu kadar iyi bir adam tüm organizasyonu değiştirmeli."

"Sadece birkaç yıldır buradayım, bu yüzden tüm hikayeyi bilmiyorum ama zehirli koçluk hakkında söylentiler duydum. İlk birkaç sezonunda potansiyelinden tam olarak yararlanılmamış gibi görünüyor. Üçüncü periyotta onu kenarda bırakıyorlardı ve o da sinirleniyordu. Ayrıca bizimle geçirdiği ilk iki yılda ceza sahasında geçirdiği süre bakımından ligde liderdi."

"Öfkeli biri mi?"

"Öfkeli değil, karıncayı bile incitmez. Çok sadık ve takım arkadaşlarından faydalanıldığını görmekten hoşlanmıyor. Koç Saunders geldi ve dinamik değişti. Koç'la anlaşmak çok daha kolay ama yine de otoriter bir kişiliğe sahip. Çocuklar uzun süre yeterince iyi olmadıkları söylendikten sonra nihayet başarılı olmak için gerekenlere sahip olduklarına inanıyorlar," diye açıklıyor Piper.

"Yaralananlar da oldu," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet. Finn Adams'ın başına gelenler çok üzücü. Sağlam bir sezon öncesi geçiriyordu ve Maverick'le çok iyi anlaşıyorlardı. Ama kazalar olur ve bu da hayatının fırsatını yakaladığın anlamına geliyor, Emmy. Heyecanlı mısın?"

"NHL'de normal sezon maçı oynayan ilk kadın olmak..." Duraksıyorum ve başparmağımı bira şişemin boynuna sürtüyorum. "Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Kendimle gurur duyuyorum ama aynı zamanda çok korkuyorum. Profesyonel bir sporcu olmanın getirdiği ilgi bunaltıcı, hele de erkek egemen bir sporda aletsiz oynuyorsanız daha da bunaltıcı."

Kıkırdıyor. "Tanrım. Bir sürü insanı kızdıracaksın. Chad'ler ve Josh'lar aklını kaçıracak."

"Hep bu isimlere sahip erkekler, değil mi? Bana mutfağa geri dönmemi ilk kez söylemiyorlar." Dudaklarım eğlenerek seğiriyor. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Stars yayın ekibinde ne zaman resmi bir yer bulacaksın? Oradan buradan doldurduğunu biliyorum."

Piper omuz silkiyor. "Belki gelecek sezon. Birileri emekli olmayı düşünüyor ve sırada ben varım. Bu bir bekleme oyunu, ama şu anda yaptığım işten memnunum-oyuncu araştırması. Takım geliştirme işleri. Herkesin kariyerinin en yüksek noktalarına aşina olmak. Ezbere söyleyebileceğim istatistikler harika bir parti numarası olurdu."

"Medyayla konuşmaktan nefret ediyorum ama sizinle bir röportaj yapmaktan mutluluk duyarım."

"Nihayet elime bir mikrofon aldığımda ilk konuşacağım kişi sen olacaksın. Benden kaçış yok, Emmy Hartwell."

"Aklımdan bile geçmezdi."

Geç saatlere kadar takım, oyuncular ve birbirimizi son gördüğümüzden beri hayatlarımızın nasıl olduğu hakkında konuşuyoruz. Grady ile hissettiğim o sakinliği Piper ile de hissediyorum.

Her şey bunaltıcı hissettirdiğinde bile bana inanan insanlar olduğuna dair güvence.

ÜÇ
MAVERICK

BIR ŞEY KIÇIMA DOKUNUYOR.

Bu çok garip, çünkü dün gece yalnız yattığımı sanıyordum.

Bir gözümü açıyorum ve odama dolan güneş ışığı karşısında inliyorum. Çok erken. Çok parlak. Ve başım çok fazla ağrıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum yastık kılıfıma. "Bir daha asla içmeyeceğim. Bu bok için çok yaşlıyım."

"Dün gece söylediğin bu değildi," diyor tiz bir ses arkamdan bir yerden ve ben çığlık atıyorum.

Sanki lunaparktaki perili evlerden birindeymişim ve Michael Meyers tulumu giymiş biri beni kovalıyormuş gibi bir çığlık.

Ne oluyor be?

Son on iki saatle ilgili hafızam en iyi ihtimalle bulanık. New York'u 3-0 yendikten sonra bir kulübe gittiğimizi hatırlıyorum. Flaş ışıkları ve serbestçe akan alkol. Birkaç takım arkadaşımla gülüştüğümüzü ve EDM müziğin ritmiyle bana sürtünen esmer bir kadını.

Başımı kaldırıp omzumun üzerinden bakıyorum. Sarışın bir kadın bana gülümsüyor, sabahın bu erken saati için fazla neşeli ve boynunun her yerinde ısırık izleri var.

"Saat kaç?" Soruyorum, çünkü onu kalmaya davet ettiğimi hatırlamıyorum. "On." Öne eğiliyor ve dilini kulağımın üzerinde gezdiriyor. Elini

Kıçımı kavrıyor ve parmağı yanaklarımın arasından kaydığında, bir gümbürtüyle yataktan yuvarlanıyorum ve çarşafları da yanımda götürüyorum.

"Tanrım, lanet olası bir kraker." Dirseğimi ovuyorum. "O benim iyi kolum."

"Neden kaçıyorsun? Dün gece oynamak istemiştin," diyor sarışın.

"Dinle, her şeyi bir kez denemeye hazırım ama bu kesinlikle alkolün etkisiyle oldu. Sarhoşken düşündüklerin sabah aynı değildir ve tekrarlanmamaları gerekir. Özellikle de benim kıçım söz konusu olduğunda."

"Bu hiç eğlenceli değil. Yatağa geri dön,"

diyor. "Şu anda biraz meşgulüm."

Pahalı bir ipek yığınının altında yere uzandığımda dünya biraz eğiliyor. Burası daha güzel ve sanırım bu şekilde ölebilirim: kanımda tekila, görüşümün kenarları bulanıklaşıyor ve kıçım iyice elleniyor.

Derin bir nefes alıyorum ve her zamanki konuşmama başlamaya hazır bir şekilde ona bakıyorum.

Sorun sende değil, bende.

Asla işe yaramaz. Evde zor duruyorum.

Her şeyi bırakıp senin yanında olabilecek bir adamı hak ediyorsun.

Seks harikaydı ama dün gece bir daha asla olmayacak.

"Bak, Bailey. Seninle harika vakit geçirdim, ama ben-"

"Ben Bethany," diyor ve kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Göğüs dekoltesine bakıp inliyorum ve şimdi eve dönerken neden kot pantolonumu avuçlamasına izin verdiğimi hatırlıyorum; göğüsleri hayranlık uyandırıcı.

"Doğru, özür dilerim. Bethany." Sanki bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en acı verici şeymiş gibi iç çekiyorum. Öyle sayılır; başımın zonklaması durmuyor ve günü atlatmak için üç Advil'e ihtiyacım olacak. "Bir saat içinde koçumla bir toplantım var ve kendimi bu akşamdan kalmalığın etkisinden kurtarmalıyım."

Tamamen yalan değil. Akşamdan kalmayım ve Koç Saunders'ı görmem gerekiyor ama bir an önce gitmesini de istiyorum.

"Sana telefon numaramı verebilir miyim? Belki bir ara öğle yemeği yeriz. Ya da akşam yemeği. Oh! Kız kardeşim gelecek ay evleniyor. Bana eşlik edebilirsin," diyor. "Nişanlısı büyük bir hokey hayranı."

"Şu anda biriyle çıkmayı düşünmüyorum," diye karşılık veriyorum,

yüzümü buruşturmamaya çalışarak. Lanet olası bir düğün mü?

Beşinci aşamaya giriyoruz ve buradan çıkmam gerekiyor. "Ama-"

"Sadece bu gece için anlaşmıştık, değil mi?" Ona bakıyorum ve somurtuyor. Surat *asıyor*, alt dudağı istediğini elde edememiş bir çocuk gibi dışarı çıkmış.

"Belki fikrini değiştirebilirim diye düşündüm. Bana bundan ne kadar hoşlandığını söylemiştin-"

"Mav?" Oturma odamdan bir ses yükseliyor ve ben yine inliyorum. Çok fazla yüksek ses var. "Neredesin? Kahvaltı getirdim."

"Bu çok eğlenceliydi ama artık gitme vaktin geldi..." Tereddüt ediyorum. Bu kadının adını hatırlayamayacak kadar neyim var benim? "... Becky," doğru tahmin ettiğime dair toplayabildiğim tüm güveni enjekte ediyorum.

"*Bethany*," diye homurdanıyor.

Salla ve ıskala.

"Bethany," diye tekrarlıyorum, sanki anlamaya çalışıyormuş gibi yaparak. "Tamam. Ben gidiyorum."

Yerden bir elbise ve bir çift yüksek topuklu ayakkabı kapıyor ve çırılçıplak odamdan fırlıyor. Oturma odasından mırıltılı sesler duyuyorum, sonra dairemin kapısı çarparak kapanıyor.

Takım arkadaşım ve en iyi dostlarımdan biri olan Hudson Hayes odamda belirerek, "Ben hallettim," diyor. "Çok tatlı bir kız. Ama artık senin hayranın değil."

"Kusura bakma dostum. Senin temizlik görevinde olmanı istememiştim."

Elini sarı saçlarının arasında gezdiriyor. Yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor ve omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Arkadaşlar ne içindir?"

"Kahvaltı hakkında bir şey mi dedin?" Ben soruyorum.

"Ben yaptım. Yolun yukarısındaki yerden krep aldım. Aç olup olmadığına bakmak için uğrayayım dedim."

"*Siktir*." İnliyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ayaklarım belimdeki çarşaflara takılıyor ve tekrar yere düşüyorum. "Seni seviyorum."

Gülüyor ve dikkati yastıklarının yarısı eksik olan yatağa yöneliyor. Komodinin üzerindeki prezervatif kutusu ve *Bethany'nin* geride bıraktığı iç çamaşırı.

Evet, iyiye gidiyorum.

"Kendine yeni hobiler bulmalısın Mav," diyor.

"Ben gencim, Hud. Hobiler için bolca zaman var." Elimi uzattım. "Kalkmama yardım eder misin?"

"Yemin ederim o çarşafı düşürürsen ve o küçük aletini bir daha görürsem çok kızarım."

Boxer giydiğimden emin olmak için kontrol ediyorum. Ters ve içten dışa doğru olabilirler, ama örtülüyüm. "Ufaklık? Git bir cetvel getir. Bunu hemen halledelim. Takımdaki en iri adamın ben olduğumu biliyorsun."

"Ben yanımda cetvel taşımam. Sen taşıyor musun?"

"Hayır. Sanırım cebimde bir tane bulundurmaya başlamalıyım, böylece bu tartışma tekrar gündeme geldiğinde boyut sıralamasına dair net bir kanıt sunabilirim. Çok kötü kaybedersin, Hayes."

Gözlerini deviriyor ve beni ayağa kaldırıp mutfağa doğru götürüyor. Burası daha da aydınlık ve dün gece perdeleri kapatmadığım için pişmanım. Adadaki bar taburelerinden birine oturuyorum ve önüme bir tabak flapjack koyduğunda ağzım sulanıyor.

"Daha sonra Seymour'a gidecek misin? Hafta sonu tatilimizi kutlamak için bir havuz partisi düzenliyor ve hamburger ızgara yapıyor. Kız arkadaşı da browni yapıyor," diyor yanıma oturan Hudson. Ağzının kenarında bir damla salya olduğuna yemin edebilirim - adam yemeği hokeyi sevdiğinden daha çok seviyor. "İyi vakit geçireceğiz."

"Yapamam." Ağzıma yarım krep atıyorum ve karbonhidratlar sistemimdeki son alkol parçasını da emiyor. "Bugün koçla buluşacağım. Yeni çocukla kaymamı istiyor."

"Hangisi?"

"Batı yakasından bir adam. Koç bana görüntülerini gönderdi ama henüz izlemeye fırsat bulamadım. Arayı kapatmakla meşguldüm."

Çocuklar, yazı Genç Yıldızlar hokey kampında koçluk yaparak geçirdiğimi biliyor. Aylar sonra ilk hafta sonumu bira içip hamburger yiyerek geçirmek istesem de, sezonun iki haftasındayız ve şimdiden boyumdan büyük işlere kalkıştım.

"Emerson Hartwell'den mi bahsediyorsun?"

Tuzluğu deviriyorum ve telefonumu alıyorum. Gelen kutumu dolduran Instagram DM'lerini görmezden geliyorum ve Koç'tan gelen e-postayı açıp ismi iki kez kontrol ediyorum. "Evet. Hartwell. Bir şey biliyor musun?"

Hudson mırıldanıyor ve cevap vermeden önce kahvaltısından bir ısırık alıyor. "Bence Emerson Hartwell bu sezon tam da ihtiyacımız olan şey olacak. Son birkaç haftadır rotasyona tabi tuttuğumuz diğer oyunculardan çok daha fazla."

"Gerçekten bu yılın bizim yılımız olacağını düşünmüştüm." Gözlerimi ovuşturuyorum ve iç çekiyorum. "Soyunma odasındaki çocuklar nihayet formalarını giymekten gurur duyuyor ve Koç da her maç oyun yönetiminde kendine daha fazla güveniyor. Sonra

Adams gitti ve Bahamalar'da ACL'sini yırttı ve playoff hayallerimiz kapıdan dışarı çıktı. Çaylakların yanlarında refakatçi olmadan hiçbir yere gitmelerine izin verilmemeli - sadece bir hafta sonu için bile olsa umurumda değil. Onu her zaman izleyen bir yetişkine ihtiyacı var."

"Başını dik tut, Kaptan." Hudson uzanıp omzumu sıktı. "Bunu daha önce de yaşadık ve yine yaşayabiliriz. Genç çocuklar bize her zamankinden daha fazla saygı duyacak ve onlara sabrın işe yaradığını göstermeliyiz. Her şey yoluna girecek."

Hudson benden bir yıl sonra Stars tarafından seçildi. Hemen kaynaştık ve tüm bu boktan kötü şansa, bunu anlayan biriyle katlanmak çok rahatlatıcı oldu.

"Keşke kristal bir küreye bakıp geleceği okuyabilseydin. Stres seviyemi çok daha aşağı çekerdi," diyorum.

"Şöyle düşünün: işler daha kötüye gidemez. Lig sıralamasında sonunculuktan daha iyi olan her şey büyük bir gelişmedir."

"Vay canına. Gerçekten de boşa kürek çekiyoruz, değil mi?"

"Bardağın yarısı boş, yarısı dolu gibi bir şey. Takım psikoloğumuz gurur duyardı" diyor.

"En azından senden. Başa çıkma mekanizmalarımın ne kadar boktan olduğu konusunda bir ders daha alırdım."

"Çünkü senin başa çıkma mekanizmaların boktan."

"Her zaman uyuşturucu olabilir, Hud. Rızaya dayalı seks kimseyi incitmez." Saate bakıyorum ve iç çekiyorum. "Kahretsin. Gitmem lazım. Koç geç kaldığım için beni azarlayacak."

"Önce Emerson'ın kasetlerini izlemeyecek misin?"

"Zamanım yok. Her şey yoluna girecek." Tabureden atlıyorum ve ona baş parmağımla bir selam veriyorum. "Beslenme için teşekkürler, baba."

Güldü ve beni tersledi. "Bundan sonra tek gecelik ilişkilerini kapıya kadar geçirebilirsin. Sana da artık krep yok."

Arena için üstümü değiştirmek üzere odama giderken sırıtıyorum.

Kariyerim boyunca binlerce kişiyle oynadım ve gerçekçi olmaktan nefret ediyorum, özellikle de Hud'ı bu kadar iyimser duyduktan sonra, ama Emerson Hartwell'in takımımızı değiştireceğinden şüpheliyim.

Hayatta olmaz.

DÖRT
MAVERICK

Pistte olmayı seviyorum, ancak güneşin parladığı ve sıcaklığın gökyüzünde tek bir bulut olmadan seksen civarında seyrettiği bir Cuma günü, takım arkadaşlarımla birlikte havuz başında olmayı ve sonbahar gelmeden önce son bir eğlencenin tadını çıkarmayı tercih ederim.

Mercedes'imi arena garajına park ediyorum ve anahtarlarımı parmaklarımın arasında döndürüyorum. Başım hâlâ çarpıyor ve umarım bu seans çabuk geçer. Bir tanışma ve pistin etrafında birkaç tur, bu adamı tanımak ve Koç'u mutlu etmek için yeterli olmalı.

"Burada ne yapıyorsun Mav?" Yaklaşık yirmi yıldır Stars için çalışan güvenlik görevlisi Bill gazetesini kapatıp bana bakıyor. "Siz çocukların bugün izinli olduğunu sanıyordum."

"Kaptanlık görevleri," diye açıklıyorum. "Sol kanat pozisyonunu doldurması için başka bir adam getiriyoruz. Onunla şimdi görüşeceğim."

"Umarım bu sezon bir dönüm noktası olur." Bill başını sallıyor ve bu hareketinde yılların hayal kırıklığını hissedebiliyorum. "Adams'a olanları duyduğuma üzüldüm. O çocuk bir yerlere gelecek."

"Ben de, Bill. Belki gelecek yıl bir şansımız olur."

"Sana çok saygı duyuyorum," diyor. "Diğer oyuncular yıllar önce takas edilmeyi talep ederdi ama sen burada kaldın. Sen ve Koç Saunders'ın buradaki zihniyeti değiştirmesiyle, sanırım bugünlerde zirveye çıkabiliriz."

"Desteğiniz için teşekkürler, efendim." Kolumu uzattım ve el sıkıştık. "Gitsem iyi olacak. Zaten programın birkaç dakika gerisindeyim."

Ben oyuncuların girişine yönelirken Bill el sallıyor ve gazetesine geri dönüyor. Taraftarların kullandığı kapılardan uzakta olduğu için fark edilmeden soyunma odasına girebiliyoruz.

Köşeyi döndüm ve olduğum yerde durdum.

Güvenlik taramasında halkın girmesine izin verilmeyen bir yerde bir kadın asılı duruyor. Dirsekleri metal korkuluklara dayanmış ve başı tavana doğru eğilmiş, sanki düşüncelere dalmış gibi.

Onu daha önce hiç görmedim.

Takım arkadaşlarımın kızlarından biri ya da yattığım biri değil, yani kimse fark etmeden buraya gizlice girmiş.

Sırıtıyorum.

Kuralları çiğneyenleri hep sevmişimdir.

Gözleri kapalı ve kızıl saçları sırtının yarısına kadar sarkan yüksek bir at kuyruğu şeklinde. Giydiği siyah pantolon kıvrımlarını o kadar iyi sarıyor ki, hayal gücüne hiçbir şey kalmıyor - vücudunun her çizgisini görebiliyorum.

Allah kahretsin.

Günah kadar ateşli.

Tam da başımı belaya sokabileceğim türden bir kadın.

Bakıyorum ama gözlerimi kaçırmak çok zor. Onda avuçlarımı terleten ve kalbimi sanki kilometrelerce koşuyormuşum gibi göğsümde çarptıran bir enerji var.

Akşamdan kalma da değil.

Sorun *o*.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Hey," diye sesleniyorum ve gözleri irkilerek açılıp bana doğru bakıyor. Parlak yeşil ve beni canlı canlı yiyebileceğini düşündürtecek kadar tehlikeli. "Sana yardımcı olabilir miyim, tatlım?"

Yerden bir spor çantası alıyor ve bir tüy kadar hafifmiş gibi omzuna atıyor. Bana doğru yürürken kalçaları sallanıyor ve en az 1.80 boyunda olmalı. Gömleğinin etekleri göbek deliğinin üzerine kadar çıkıyor ve karnına yayılan kasları fark ediyorum.

Hay sikeyim.

Şu anda kalp gözlerim olmasa şok olurdum. Atletik kadınlar benim kriptonitimdir ve bu kadın belli ki spor salonunu iyi biliyor.

"Evet, aslında," diyor. "Seni arıyorum, Maverick Miller." Sanırım şanslı günümdeyim.

Sırıtıyorum, bana istediğim numarayı veren o alametifarikası gülümsememi gösteriyorum. "İşte buradayım. Hayranların buraya girmesi yasak ama bir saat beklemenin sakıncası yoksa toplantımdan sonra evime gidebiliriz."

Önümde duruyor ve mükemmel biçimli bir kaşını kaldırıyor. Genellikle ardından gelen anlaşmayı bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece bakıyor ve ağzı neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olacak bir sırıtışa dönüştüğünde kızarıyorum.

Tanrıça elini göğsüme koydu ve ben de ona bir kez daha baktım. Onu.

Burnunun ve yanaklarının her yerinde çiller var. Küçük gibi görünüyorlar Takımyıldızlar, güzel şekiller çizmek istediğim yıldız kümeleri. Omuzları yontulmuş ve neredeyse saçlarıyla uyumlu koyu bir kırmızı tonunda ruj sürüyor.

Tırnaklarını gömleğimin ön kısmına geçirerek şimdiye kadar yaşadığım en acımasız işkenceyi yapıyor. Boğuk bir nefes alıyorum ve boğazım kuruyor.

"Bu replik normalde işe yarar mı?" diye soruyor, sesi boğucu ve alçak. Sanırım bu kadın beni öldürecek.

"Yüzde yüz başarı oranı," diye mırıldanıyorum.

"Boynunda morluk varken bile mi?"

Gümüş kolyemin altındaki deriye dokunuyorum ve omuz silkiyorum.

"Evet."

Ayak parmaklarının üzerinde duruyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. Vanilya ve çiçekli bir şey kokusu alıyorum. Nefesi ılık ve altımda nasıl hissedeceğini merak ediyorum.

"Şu anda sadece yüzde doksan dokuz etkili olacak olması çok yazık. Seninle yapmak istediğim tek şey, güzel çocuk, buzun üzerinde kıçını tekmelemek," diye fısıldıyor.

Yutkunuyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Çok yakınımda ve buna bayılıyorum. "Sence ben güzel miyim?"

"Sadece o kısmı duyarsın, değil mi?" "Buz oyunu senin bir tür sapkınlığın mı?"

"Tanrım, hayır." Bir adım uzaklaşıyor ama ben geri gelmesini istiyorum. "Bana asıldığın için gurur mu duymalıyım yoksa aşağılanmalı mıyım bilmiyorum."

"Gururum okşandı," diye geveledim. "Kesinlikle gururum okşandı."

Güldüğünde, komik olduğumu düşünüyormuş gibi gelmiyor. "Bir NHL takımının kaptanı olarak araştırmanı yapmışsındır diye düşünmüştüm."

Bu da ne demek oluyor?

Kadın dönüyor ve sanki buraya binlerce kez gelmiş gibi arenanın içine doğru ilerliyor. Arkasından bakakalıyorum, kafam karışıyor ve reddedilmenin acısını hafifletiyorum.

Beynimin yetişmesi bir saniye sürüyor. Tekrar yeryüzüne süzüldüğümde, muhtemelen peşinden gidip neler olduğunu sormam gerektiğini fark ediyorum. Güvenlikten uçarak geçiyorum ve takımın idari ofislerine doğru ilerlerken at kuyruğunun salınımını takip ediyorum.

Toplantı odasına girdiğimde, o çoktan uzun oval masaya oturmuştu ve o krepler midemde bir tuğla gibi hissediyordum. Koç onun karşısında, bir kulaktan diğerine sırıtıyor ve o herifin hiç bu kadar mutlu göründüğünü görmemiştim.

"Geç kaldın Miller," diyor ve bana doğru bakma zahmetine girmiyor. "Otur."

"Özür dilerim." Kapıya en yakın sandalyeye kayıyorum. "Neler oluyor?"

"Ne demek ne oluyor?" Koç Saunders kaşlarını çatar. "Neden? Patenlerini giymedin mi?"

"Patenlerim mi? Ben sadece-" Gözlerim kızıl saçlı kıza kayıyor. Beni izliyor ve o sırıtış hâlâ yerinde duruyor. "Biri beni hızlandırabilirse harika olur."

"Şaka yapıyorsun," diyor Koç. "Sana gönderdiğim videoları izlemedin mi?"

Parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Emerson Hartwell kasetleri mi? Hayır, ben yapmadım."

Kadın Koç'a "Ona kim söyleyecek?" diye sorar.

"Lütfen biri bana söylesin," diye neredeyse sızlanıyorum ve o da devam etmesini işaret ediyor.

"Ben Emerson Hartwell," diyor ve ben kahkahayı basıyorum.

Kendimi kontrol altına almam bir dakika sürüyor. Mide kaslarıma kramplar giriyor ve nihayet sakinleştiğimde yanağımdan bir damla gözyaşı silmek zorunda kalıyorum.

"Evet. Tamam," diyorum. Bir kez daha kıkırdıyorum ve hâlâ sarhoş olup olmadığımı merak ediyorum. "Ve Iowa'da okyanus kıyısında bir mülküm var."

"Vay be." Kadın Koç'a bakıyor, etkilenmemiş. "Bu adam takımınıza liderlik mi ediyor?"

"*Sen* Emerson Hartwell misin?" Ben soruyorum. "Ama sen bir-"

Gözleri kısılıyor ve yeşilin ardında sıcaklık titreşiyor. Sanki pençeleri hazır, dövüşmek için bekliyor. "Lütfen, o cümleyi bitir."

"Emerson Hartwell'in erkek olduğunu sanıyordum," diyorum ki bu kesinlikle *yanlış* bir şeydi. Yüzündeki çatık kaşlar beni kesinlikle canlı canlı yiyeceğini söylüyor. "Ve sen... o *değilsin*."

"Ben de senin dairene gitmek isteyen bir hayranın değilim," diye karşılık veriyor.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Utanmaktan nefret ediyorum ve şu anda bir deliğe girmek istiyorum.

"Bir varsayımda bulundum," diyorum. "Önemli bir şey. Genellikle bir kadın beni arıyorsa, numarasını vermek ya da... şey, otel odama geri dönmek içindir. Profesyonel bir hokey oyuncusu olduğu için değil."

Emerson, "Klas," dedi.

"Miller," diyor Koç ve başımı ona doğru çeviriyorum. "Ofisim. Şimdi."

Eğer bu adam bana atlamamı söyleseydi, ne kadar yükseğe diye sorardım. Bu yüzden aceleyle kapıdan çıktım ve koridorda onu takip ettim.

Brody Saunders benden çok büyük değil.

Otuzlu yaşlarının sonunda, hokey kariyerinin başlarında sakatlanmış ve bu talihsizliği birkaç sezon önce Stars'ta baş antrenörlük pozisyonuna gelmeden önce bazı sağlam gözlemcilik ve yardımcı antrenörlük görevlerine dönüştürmüş bir adam.

Aramızda karşılıklı saygıya dayalı bir ilişki var; orta sahada oynarken buzun üzerinde bir mermiydi ve ne konuştuğunu biliyor.

Kadrolar ve oyunlar hakkında fikrimi sorar ve her zaman iyi anlaştık. Ama şu anda bana bakışına bakılırsa, sanırım beni öldürüp cesedimi akbabalara bırakabilir.

"Neler oluyor, Koç?" diye soruyorum. Kapıya yaslanıyorum ve ayağımı kaldırıyorum. "Ciddi mi, yoksa hepiniz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Bu da o gizli kamera şovlarından biri mi?"

"Olan şu ki, kafan kıçına o kadar girmiş ki, kaptanlık unvanını elinden almalıyım. Bu hafta ne halt ediyordun Miller?"

"Meşguldüm," diye itiraf ediyorum ve ensemdeki deri karıncalanıyor. "Yapamadım-"

"Ne için? Bütün geceyi kulüpte geçirmek yerine bana beş dakikanı ayırmak için mi?" Koç talep ediyor ve omuzlarım kıvrılıyor.

"Kulüpte olduğumuzu biliyor muydun?" Karakterime yönelik hakaretlerden kaçmayı tercih ederek soruyorum.

"TMZ bu lanet eyaletteki her kadının üzerinde ellerinle çekilmiş fotoğraflarını yayınlarken bunu yapmamak zor. Bu takımın başında sen varsın, Maverick, ama öyle davranmıyorsun. Sorumluluğu kaldıramayan bir çaylak gibi davranıyorsun, otuz yaşında bir adam gibi değil."

Başımı öne eğdim. "Özür dilerim Koç," diye mırıldanıyorum. "Bir daha olmayacak." "Özür dilemen gereken kişi ben değilim. Emerson'a saygısızlık ettin,

ve zamanımızı boşa harcıyorsun. Birbirimizi buz üzerinde tanımak için kullanmamız gereken zamanı, ama bunun yerine siz okul öncesi çocuklarmışsınız gibi arabuluculuk yapıyorum."

"Ciddi misin sen?" Ona ters ters baktım. "Ondan özür dilemeyeceğim. Önce bana kaba davrandı ve en başından kim olduğunu söyleyebilecekken beni aptal yerine koydu."

"Kimin ne yaptığı umurumda değil. Eğer bir yetişkin gibi davranmak istemiyorsan, burada durup çocuk gibi davrandığın her dakika için maaşından kesinti yapacağım." Koç Saunders beni işaret etti. "Top senin sahanda, Miller."

"'Disk senin sopanda' demeyerek fırsatı kaçırdın, Koç." "Benimle başlama."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu tartışmayı kazanmamın hiçbir yolu yok. O inatçı bir orospu çocuğu; kafasına bir fikir girdi mi, onunla koşar.

"Peki," diyorum.

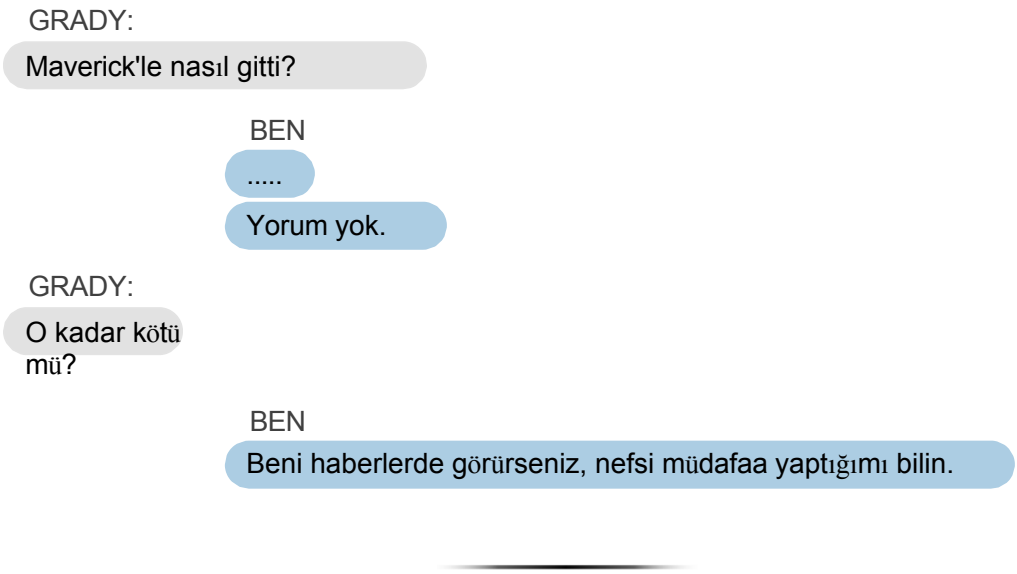
"Güzel. On dakika içinde onunla birlikte buzun üzerinde olsan iyi olur," diyor. Yanımdan geçip gidiyor ve beni ofisinde öylece bırakıyor, fena halde sinirlenmiş bir halde.

Bana onunla kaymam gerektiğini
söyledi. Ona *iyi* davranmam
gerektiğini söylemedi.

Eğer o verecekse, eminim ki ben de geri vereceğim.

BEŞ

EMMY

Maverick Miller'ın saatlerce süren oyun filmlerini incelemek beni onunla yüz yüze tanışmaya hazırlamadı.

Onunla ilgili ezici bir varlığı var. Koyu renk saçları ve daha da koyu renk gözleri var. 1.80 boyunda, geniş omuzlu. Dövmeli kollar ve uzun bacaklar. Köşeli yanaklarında camı kesecek kadar keskin bir gülümseme ve gamze izi.

Kendinden emin bir çalımla yürüyor ve omuzlarının yuvarlanışı övünçlü ve gururlu, sanki o kadar seksi olduğunu *biliyor*.

Yakışıklılığı beni ukala tavırlarından daha çok rahatsız ediyor.

Biraz kibirli olduğunu biliyordum ama bana asılması ve kim olduğuma dair en ufak bir fikri olmaması beni şaşırttı.

Hakkımdaki her şeyi bilmesini beklediğimden değil.

Yarım düzine sponsorluk anlaşması olan profesyonel bir sporcu. Kaptanlık görevleri ve yüz farklı posta kodunda yüz farklı kadına uzanan bir özel hayatı var. Muhtemelen bazıları başka ülkelerde, belki bir tanesi de Antarktika'da, sadece yapabildiğini kanıtlamak için.

Ama onunla tanıştığımda biraz daha saygı beklerdim. Daha az göz süzme ve daha fazla profesyonel nezaket. Şimdi kötü bir başlangıç yaptık ve bu onun hatası.

Toplantı odasının kapısı açıldı ve ben dik oturdum. Koç Saunders tekrar odaya girdi ve bana tereddütlü bir gülümseme verdi.

"Bunun için üzgünüm, Emerson."

"Bana Emmy diyebilirsin," diyorum. "Ve ben de özür dilerim. Bu alışverişte masum bir taraf değildim ve bu kadar toyca davrandığım için özür dilerim. Sana vermek istediğim ilk izlenim bu değildi."

"Emmy, otoparkta birine arabayla çarpsan bile seni ekibime katmanın bir yolunu bulurdum." Gülümsemesi yumuşuyor. "Burada olmana sevindim."

"Ben de öyle. Bu fırsat için çok teşekkür ederim. Mükemmel uyumu bulmaya çalışırken birçok oyuncuyu gözden geçirdiğinizi biliyorum ve Stars forması giymek benim için çok anlamlı."

Koç Saunders, "Seni buraya bir kutuyu işaretlemen ya da bunun gibi saçmalıklar için getirmediğimi bilmeni isterim," diyor. Ses tonunda daha önce olmayan bir sertlik var ve başlangıçta tam olarak bunu varsaydığım için kendimi kötü hissediyorum. "Takımımızda en iyi hokey oyuncularını istiyoruz ve buna sen de dahilsin. Tüm takımla yapacağın ilk antrenmandan önce Maverick'le tek başına bir seans yapmanın faydalı olacağını düşünmüştüm ama şimdi kendimi yeniden sorguluyorum."

İçinde patenlerim ve pedlerim olan çantayı yerden aldım. "İyi olacağız."

"Umarım öyle olur. Bu işin yürümesini istiyorum, Emmy. Koridorun sonunda üstünü değiştirebileceğin bir tuvalet var, pist de hemen onun ilerisinde. Sonrasında seninle irtibata geçer ve işlerin nasıl gittiğini öğrenirim."

Ona, hissettirdiği kadar zorlama görünmediğini umduğum bir gülümseme veriyorum. "Sabırsızlanıyorum."

Ünlü Civic Center'da buzun ortasında duruyorum, hayretler içindeyim. Daha önce hiç hissetmediğim bir coşku göğsüme çarpıyor ve pistte tur atarken kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Bu hafta tutunduğum tüm gerginlik, hareket ettikçe eriyip gidiyor. Evimi toparlıyorum. Ülkeler arası uçuş. Yeni bir takım ve yeni bir normal.

Kaslarım gevşeyene kadar daha hızlı ve daha sert kayıyorum. Nefes almak kolaylaşana ve serin hava ciğerlerime dolana kadar.

Altıncı turumdan sonra nihayet rahatladım.

"Hey," diye sesleniyor derin bir ses ve ben omzumun üzerinden bakıyorum. Maverick antrenman kıyafetleriyle buzun kenarında duruyordu. Elleri kalçalarında ve yanındaki sopayı küçük gösteriyor. "Ne yapıyorsun?"

"Paten kaymak," diyorum masumca, sırf onu kızdırmak için. Çenesinde bir kas kıpırdıyor ve kendime bir puan veriyorum. "Buna izin var mı?"

"Burası benim pistim. Benim kurallarıma göre hareket edeceğiz."

"Komik. Binada senin adını görmedim, seksi çocuk." "Bu cümlede duyduğum tek şey ateşliydi."

"O şişirilmiş kafanla nasıl kaymayı planlıyorsun?" "Ben kaptanım."

"Tebrikler. İnsanlara ne yapacaklarını söylemeyi sevdiğine göre, önümüzdeki bir saat için ne planlıyorsun? Bana su işkencesi mi yapacaksın?"

Sağ yanağında bir gamze var ve o lanet şeyden nefret ediyorum. "Kulağa eğlenceli geliyor. Bu da senin sapkınlıklarından biri mi?" Maverick sırıtıyor.

"Seninle asla yatağa girmeyecek birinin seks hayatıyla fazlasıyla ilgileniyorsun," diyorum. "İK'yı bu işe karıştırmamız mı gerekiyor?"

"İyi bir meydan okumayı severim. Kararlılığım en iyi özelliklerimden biridir." "Cehennem kadar sinir bozucu olmakla birlikte, muhtemelen."

"Koç'a uslu duracağıma söz verdim, o yüzden 1'e 1 oynayacağız," diyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Küçükler tatbikatı mı? Ciddi olamazsın."

"Hadi, Red." Maverick bana içimi ısıtan hınzır bir sırıtış atıyor. Yarım saniyeliğine, kadınların ona neden yaltaklandığını anlayabiliyorum. Buzun üzerinde sanki onun için yapılmış gibi ilerliyor, kaleye doğru ilerliyor. "Gerçekten oynayabildiğini görene kadar vaktimi boşa harcayacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kasetlerimi izlemiş olsaydın, tüm bunlar önlenebilirdi." İç çektim. "Ama tamam. Isıracağım."

Maverick ben ona doğru ilerlerken pozisyonumu takip ediyor. Beni buzun ortasına dizilirken izliyor. Sopamı tutuşumu ayarlarken ellerimi takip ediyor,

Ve kısacık bir an için, gözlerini kaçırmadan önce gözlerinde hayranlık gördüğümü sanıyorum.

"Bütün gün vaktim yok Hartwell," diyor tembel bir ses tonuyla. "Tabii ısırmak hakkında daha fazla konuşmak istemiyorsan. O zaman dikkatimi çekersin."

"Son sözün var mı Miller?" Diski bırakıyorum ve bıçağımla ona vuruyorum. "Gitmek için hâlâ vaktin var, tatlım."

Gülüyor.

Erkeksi ve alçak, çakıl taşlarıyla dolu. Eğer bu kadar iğrenç ve kendini beğenmiş olmasaydı, bunu seksi bulabilirdim.

Öne doğru eğiliyor ve sırıtışı daha da genişliyor. "İyi şanslar Hartwell. Buna ihtiyacın olacak."

Maverick kalecilik yapmıyor ama takım arkadaşlarıyla yaptığı antrenman ve penaltı atışları videolarında gördüğüm kadarıyla, kalenin sol tarafını sağ tarafına göre korumayı tercih ediyor.

Gerçi bunu bildiğimi bilmiyor ve ben de bunu kendi avantajıma kullanıyorum.

Onunla alay ederek bir o yana bir bu yana hareket ediyorum. Beni izliyor, avını takip eden bir avcı gibi.

Sola döndüğümde, kalenin üst köşesine uzanıyor ve benim fake out'uma kanıyor. Onun yanlış okumasından faydalanıyorum, toparlanıyorum ve pakı sağa d o ğ r u olabildiğince sert bir vuruşla kaleye gönderiyorum.

"Neydi o?" diye sordum. "Şans hakkında bir şey mi dedin?" "Bu ne lan?" Maverick önce diske sonra bana baktı. "Yine mi?" "Sen öyle diyorsan."

Duruşu genişliyor ve geniş vücudu savunma yapmak için her santimlik alanı kaplıyor. Başka bir şut atacakmışım gibi hazırlanıyorum ama son saniyede tutuşumu değiştiriyorum.

Bıçak diskin etrafını kesiyor. Hareketle birlikte hareket ederken ağırlığımı arka ayağımdan ön ayağıma kaydırıyorum.

Ellerim takip ediyor, yukarı doğru bir yörünge, evimizin arkasındaki gölde babamla saatlerce mükemmelleştirmeye çalıştığım bir bilek atışıyla sonuçlanıyor.

Maverick bana bakıyor. Beni pistten atmasına saniyeler kaldığını düşünüyorum ve her ne kadar gazaplanmak üzere olsa da kendimi hazırlıyorum.

"Tekrar yap," diye bağırıp pakı bana doğru uzattı. Ben de yaptım.

Üçüncü denememi engelliyor, durduğum yerden beceriksizce bir ters vuruş yapıyorum. Dördüncü ve beşinci denemelerde sayı yapıyorum, Maverick'in durdurmak için elinden geleni yapmasına rağmen iki tokat vuruşu daha yapıyorum.

Tekrar ve tekrar gidiyoruz. On dakika yirmiye, sonra otuza uzuyor. İkimiz de bir şey söylemiyoruz, ama arada bir, gülüşü kadar derin ve alçak bir homurtu çıkarıyor.

Kollarım ağrıyor. Ter yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve spor sütyenim sırılsıklam. Nefesim kesiliyor ve Maverick bile çenesini kaldırıp bana baktığında bitkin görünüyor.

"Dur," diyor. Parmaklarını böğrüne bastırıyor ve kale direğine yaslanıyor. "Beş dakika mola veriyoruz."

"Yetişemiyor musun Miller?" Temkinli bir şekilde ona doğru kayarak soruyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve bakışlarını tekrar yüzüme çevirmeden önce gözleri boğazımdaki nabız noktasına düşüyor. "Ayaklarının üzerinde daha hızlı olacağını düşünmüştüm."

"Kaleci değil de forvet oynadığım düşünülürse, ne kadar hızlı olmamı istediğinizden emin değilim. Kurtarma yüzdem kırk."

"Yani zamanın yüzde altmışında sana gol attım."

Yıllardır kimseyle kafa kafaya vermedim ve kendimi zorlamak canlandırıcı. Yavaş yavaş yükselen yorgunluğun kemiklerime sarıldığını ve beni yorduğunu hissetmek.

"AHL?" Maverick soruyor ve sesi boş salonda yankılanıyor. "ECHL," diye cevap veriyorum. "San Diego Iguanas."

"Kayıt mı?"

"Kelly Kupası. İki sezon üst üste." Duraksıyorum ve ona gülümsemenin kıvrımını veriyorum. "Takımınızın söyleyebileceğinden daha iyi."

"Ekibimizi takip ettiğini bilmek güzel, Red."

"Bazılarımız birlikte oynayacağımız insanlarla tanışırken hazırlıklı olmayı severiz."

Maverick'in ağzından dökülen kahkaha kolay ve hafiftir. Eldivenlerini çıkarıyor ve uzun, çevik parmaklarıyla kaskının kemerini çözüyor. Terden sırılsıklam olmuş saçlarını silkeliyor ve elinin arkasında ortasında J harfi olan kalp dövmesini yakalıyorum.

Acaba hangi kızı derisini b o y a y a c a k kadar uzun süre yanında tuttu? Belki de Vegas'ta bir sarhoşun meydan okumasıydı.

"Bugünlük işimiz bitti. Yeterince gördüm," diyor.

"Egonuzun bir kez daha zedelenmesini istemezsiniz, değil mi?"

"Aslında sana göz kulak oluyorum. Koç Pazartesi günü antrenmanda bizi çok zorlayacak ve ben de seninle paspas olacağım."

"Çalışmam gereken başka küçükler alıştırmaları var mı? Belki patenlerimi nasıl doğru bağlayacağıma dair bir tazeleme?"

"Baskın tarafınıza çok fazla güveniyorsunuz ve sağ tarafınız zayıf. Bu da birinin pakı senden çalması için alan bırakıyor." Maverick formasının eteğini kaldırıyor ve yüzünü siliyor. Gövdesindeki kaslar, Adonis'in en iyi zamanlarında nasıl göründüğünü hayal ettiğimden daha az değil. Kıyafetleri üzerindeyken bile derin bir V kesimi görüyorum. Keskin hatlar ve keskin kenarlar. Gördüğüm manzara karşısında midem bulanıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Hudson Hayes seni aptal durumuna düşürecek. O bizim-"

"Defans oyuncusu," diye bitiriyorum. "Sana hazırlıklı olmayı sevdiğimi söylemiştim." Hudson Hayes eski bir All-American ve Frozen Four şampiyonu. Kurtarılmış iki köpeği var ve neredeyse tüm zamanını sosyal medyada gönüllü olarak çalıştığı yerel barınakla ilgili paylaşımlar yaparak geçiriyor. "Sabırsızlanıyorum. Etrafımda başka insanların olması güzel olacak. Sana cehennemi yaşattığımda ve bundan hoşlanmadığında beni destekleyecek biri."

Maverick'in sırıtışı tehlikeli bir şey. Kalbimi nasıl hızlandırdığını ve yanaklarımı nasıl pembeleştirdiğini görmezden geliyorum. Kendime bunun sadece son yarım saatin yorgunluğundan olduğunu söylüyorum, onun güzel yüzünden değil.

Bana doğru ilerliyor. İstesem antrenman formasını yumruklayabileceğim kadar yakınıma geldiğinde, ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum.

Sırıtışı memnun bir gülümsemeye dönüşüyor, üstünlüğü ele geçirdiğine seviniyor ve ben boyumdan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Şu andan itibaren beni düşünecek misin Hartwell?" diye soruyor ve kayarak uzaklaşmadığım için nefret ediyorum.

"Sadece seni yok etmenin yolları hakkında," diye cevap veriyorum, kaskımı çözerken sesim inanılmaz derecede yumuşak ve gözleri zevkle parlıyor. "Pazar gecesi sebzelerini yediğinden emin olsan iyi olur Miller. Bugün gördüklerin benim A oyunuma dokunmaz."

"Bununla ilgili bir sorunum yok. Yemek yemeyi seviyorum." Dudaklarını yalıyor ve sözlerinin ardındaki ima çok açık. "İyi uykular, Red. Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Düşmanlaştırdığın herkes için aptalca lakapların mı var, yoksa ben şanslı olanlardan biri miyim?" Ben soruyorum.

"Sadece hoşlanmıyormuş gibi davranmaya çalışanlar için var. Ama yüzünün kızardığı çok açık."

"Birinin seni gerçekten birkaç basamak aşağı indirmesi gerekiyor, tatlı çocuk." Karnına dirsek atıyorum ve yanından geçerken omzunu hafifçe itiyorum. Ayağı tökezledi ve kıçının üzerine düştü. Masum bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Oops. Ayağım takıldı."

"Hâlâ güzel olduğumu düşünmene sevindim." Uzun bacaklı bir denizyıldızı gibi buzun üzerinde uzanırken gururla sırıtıyor. "Oyun başlasın Hartwell. Umarım savaşa hazırsındır."

"Ben her zaman kazanırım Miller," diyorum çantama doğru kayarken, onu geride bıraktığım için mutluyum.

ALTI

MAVERICK

PUCK KINGS

BEN

Neyiniz var sizin?

CONNOR

Ben hiçbir şey yapmadım.

KOLAY E

Ben de bilmiyordum. Muhtemelen Grant'ti.

G-MONEY

Siktir git. Ben masumum!

CONNOR

Evet, doğru.

BEN

Neden kimse bana Emerson Hartwell'in kız olduğunu söylemedi?

HUDSON

*Kadın

BEN

Siktir git.

SEYMOUR

Kimi? Ne?

LIAM

Neden hala bu sohbetin içindeyim?

Liam Sullivan sohbetten ayrıldı
Easy E, Liam Sullivan'ı sohbete ekledi
Liam Sullivan sohbetten ayrıldı
Easy E, Liam Sullivan'ı sohbete ekledi

KOLAY E

Bize takılıp kaldın, dostum.

LIAM

Lanet olsun.

KOLAY E

Seksi mi, Mavvy?

Kaptan?

Ey Kaptanım Kaptanım?

G-MONEY

WTF MI? Kim insanları böyle asılı bırakır?

KOLAY E

Bu tam anlamıyla Geleceğe Dönüş II'den bile daha kötü bir son.

Ryan Seymour'un dairesinin çatı katındaki havuz insanlarla dolu ve ben yarısını tanımıyorum. Kıkırdamayı kesmeyen bir grup kızın yanından geçiyorum ve tişörtümü çekiştirdiklerinde onlara kibarca el sallıyorum.

Diz kirişlerim beni öldürüyor ve pistten çıktığımdan beri midem bulanıyor. Evimde içtiğim iki şişe Gatorade bana gücümü geri vermedi ve kendimi cehennemde sürünüyormuş gibi hissediyorum.

"Hey, Mavvy," diye sesleniyor Grant Everett, ikinci sağ kanat oyuncumuz, pembe bir havuz şamandırasından. Yanında uzun bacaklı bir sarışın var ve ellerini onun göğsüne koymuş. "Biraz geç kaldın."

"Hayes nerede?" diye sordum. Çenesini tatlı masasına doğru sallıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Şok edici."

Hudson'a doğru gidiyorum. Tam bir brownie'yi ağzına götürmek üzereyken, elinden alıyorum.

"Hey," diye bağırıyor ve bana ters ters bakıyor. "Neyin var senin? Yiyecekleri israf ediyorsunuz."

"Neyim var benim? *Senin derdin* ne? Emerson Hartwell'in BU'dan, Michigan'dan ya da hangi üniversiteye gittiyse oradan bir adam değil de yıllardır ECHL'de oynayan bir kadın olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Hudson bir brownie daha kapar ve yarısını ağzına atar. "Beni suçlama. Koç'un gönderdiği kasetleri izlememen benim suçum değil."

"Kasetleri izledin mi?"

"Elbette."

"Harika." Muhtemelen sol defans oyuncumuz Seymour'a iki bin dolara mal olan hasır bir şezlonga çöküyorum. "Tam bir aptalım. Bunu berbat ettiğime inanamıyorum."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Emerson Hartwell'le bir saat geçirdim ve onun yeteneği karşısında heyecanlanmalı mıyım yoksa sinirlenmeli miyim bilemiyorum. Sağ tarafımdaki soğutucudan bir bira aldım. Üstünü kapatıp uzun bir yudum alıyorum.

Bir dakika sonra "O bir şey," dedim.

"Olamaz." Hudson yanıma oturdu. Golden Retriever cinsi köpeği Millie koşup elini dürtüyor. Kulaklarının arkasını kaşıyor ve iç çekiyor. "Ne yaptın sen?"

"Ona hayranım demiş olabilirim," diye itiraf ediyorum. "Evime dönmek isteyip istemediğini sordum ve tam bir pislik gibi davrandım."

"Yapmadın."

"Ben yaptım." Çenemi ovuyorum ve içkimden bir yudum daha alıyorum. "Yani, orada duruyordu ve çok seksi görünüyordu ve ben-"

"Hikayeyle alakası yok. Devam edin."

"O da aynı derecede suçlu - Koç'a benim hakkımda kötü konuştu. Bir takıma nasıl liderlik edeceğimi bilmediğimden bahsetti, hepsi de Koç'un *ofisinin* yakınında ona rastladığım bir karışıklık yüzünden - ziyaretçi rozeti olmadan dolaşıyordum, ekleyebilirim. Kendimi gerçekten aptal gibi hissettim."

"Ve sen onun yapmadığını mı düşünüyorsun? O, muhtemelen tüm oyun kariyeri boyunca bu saçmalığa katlanmak zorunda kalmış bir kadın sporcu. Yeni kaptanı olması gereken adam da ona aynı şekilde davranıyor ve zerre kadar saygı göstermiyor. Ben de çok kızardım" diyor.

"Bana kim olduğunu söyleyebilirdi," diye itiraz ediyorum.

"Dün gece adı her neyse onunla vakit geçirmek yerine kasetleri izleyebilirdin," diye karşılık veriyor. Başımı öne eğiyorum çünkü haklı. "O iyi bir patenci, değil mi?"

İyi kelimesi bugün gördüklerimi anlatmaya yetmez.

Hartwell'in hokey becerileri farklı bir gezegende ve sanırım ona biraz aşık olabilirim. Daha önce böyle oynayan birini görmemiştim ve nasıl olup da NHL kadrosunda yer almadığına dair en ufak bir fikrim yok.

Bir artistik patinajcı gibi hareket ediyor ve bir haltercinin gücüne sahip.

Detaylara verdiği önem eşsiz. Pozisyonumu almadan önce gözlerinin savunma hamlelerimi nasıl öngördüğünü gördüm ve ölene kadar diske nasıl vurduğunu hayal edeceğim.

Zahmetsiz. Tereyağı gibi pürüzsüz ve sporla ilgili bayıldığım her şey.

O lanet videoları izlemediğim için pişmanım, çünkü birkaç hafta önce kamptaki çocuklarıma izletebilirdim. Onlara hokeyin nasıl olması gerektiğine dair bir ders verirdim, çünkü o altın standart.

"Evet." Biramdan uzun bir yudum alıyorum. "O iyi."

"Yüzün neden kırmızı?" Hudson soruyor. "Maverick Miller'ın *yüzü* mü *kızarıyor*?" "Yüzüm kızarmıyor. Akşamdan kalmayım, ağrım var ve yorgunum. Beni rahat bırak."

Ayrıca buzda kıçımı tekmeleyen ateşli kızıl saçlı da dikkatimi dağıtıyor. Ama bunu ona söylemeyeceğim. Bana bok atar ve bugün yeterince yumruk yedim.

"Koç Pazartesi günü antrenmandan sonra resmi açıklamayı yaptığında medya çılgına dönecek."

"Çok alıngan. Kendini koruyabilir." Havuzun karşısına geçip takım arkadaşlarımı izliyorum. Altısı omuzlarında kadınlarla tavuk oynuyor. Diğerleri Seymour'un yeni ızgarasını kontrol ediyor. Ocağı yaktığında şekerci dükkânındaki çocuklar gibi görünüyorlar ve ben gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Çocuklarla konuşmamız gerekecek."

"Ne hakkında?"

"Ona asılmamak ve ona saygılı davranmak konusunda. Koç tepemize binecek."

Hudson, "Ona asılmışsın," diyor. "Bu tencere dibin kara seninki benden kara değil mi?"

"Beni reddetti." Bir omzumu kaldırdım ve içkimi bitirdim. "Bu bir ilkti."

Bir kahkaha patlatır ve Millie irkilir, sonra da onunla birlikte ulur. "Öyle mi yaptı? Lütfen bana ne dediğini söyle."

İnliyorum ve boş bira şişesini yakındaki bir geri dönüşüm kovasına atıyorum. "'Seninle yapmak istediğim tek şey, güzel çocuk, buzun üzerinde kıçını tekmelemek,' diye tekrarlıyorum ve elimi göğsümde gezdiriyorum. Orada hâlâ utancın sızısını hissedebiliyorum. Daha önce hiç kimse beni geri çevirmemişti. "Ve sonra tam da bunu yaptı."

"Oh, *kahretsin*. Şimdiden onun yeni favori insanım olacağını söyleyebilirim." "Bana karşı birlik olmaya iznin yok."

"Neden olmasın? Çok eğlenceli."

Gözlerimi devirip partiyi tarıyorum ve bir kadınla bakışlarımızı kilitliyorum. Giydiği sarı ipli bikini saçlarıyla uyumlu ve bana parmağıyla flörtöz bir hareket yapıyor. Bunun bir davet olduğunu biliyorum ama bir kadınla etkileşime girdiğimde hissettiğim o olağan adrenalin patlaması hissedilir derecede yok.

"Ben çıkıyorum," diyorum.

"O sarışını da yanında mı götürüyorsun? Buraya geldiğin andan beri seni kesmekten vazgeçmedi. Kıçının fotoğrafını çektiğine eminim."

"Güzel bir kıçım var."

"Önemli bir süre boyunca ona bakmak zorunda kalan biri olarak, güzel bir kıçın olduğunu doğrulayabilirim. Toparladığınızdan emin olun," diyor ve hepimize verdiği aynı dersi bana da veriyor. "Akıllı olun ve rızanız dışında bir şey yapmayın. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"İstiyorum ama aklım başımda değil. Bu gece olmayacak." Ayağa kalktım ve Millie'nin başını okşadım. Elimi yalıyor ve ben de gülümsüyorum. "Ayrıca, Dallas'a ona bakıcılık yapacağımı söyledim ve bugünden sonra hiçbir şey yeğenimle Disney filmi izlemekten daha iyi gelmiyor."

"Emerson sana bir numara yaptı, değil mi?" Hudson sırıtıyor. "Senin bir partiden erken ayrıldığını hiç görmemiştim, özellikle de yalnız."

"Ne yaptığını bilmiyorum ama hoşuma gitmedi." Parmaklarımızı tokuşturduk ve ona başımı salladım. "Hafta sonu tatilinin tadını çıkar, H. Pazartesi geldiğinde, sanırım her şey değişecek."

"Tatlım, ben geldim!" Yirmi dakika sonra Dallas Lansfield'ın dairesine girdiğimde seslendim.

"Mav Amca!" June, Dallas'ın kızı, koridorda koşarken çığlık atıyor. Onu kollarımın arasına alıp etrafımda döndürüyorum. "Burada olmana çok sevindim. Tırnaklarını boyayabilir miyim? Annen bana yeni bir cila aldı."

"Elbette yapabilirsin, Haziran Böceği." Başının üstünü öpüyorum ve onu göğsüme yakın tutuyorum. "Nasılsın prenses? Birinci sınıf bugün sana iyi davrandı mı?"

"Lucas teneffüste beni itti ve Bayan Wilson ona mola verdi." June kendini beğenmiş bir şekilde sırıtıyor. "O bakmıyorken ben de onu geri ittim."

"İşte benim kızım. Seninle gurur duyuyorum, Squirt. Annem ve babam nerede? Seni bu gemiyi tek başına idare etmen için mi bıraktılar?"

"Hayır." Kıkırdıyor. "Giyiniyorlar. Babam kravat takıyor ve annem de bir elbise giyiyor. Çok güzel."

"Bu ikisi tam bir afet." Koridorda yürüyüp oturma odasına geçiyorum, kanepeye oturup onu kucağıma alıyorum. "Akşam yemeği için pizza nasıl olur?"

"Pepperoni, lütfen!"

"Kesinlikle pepperoni yapıyoruz."

"Dondurma da mı?"

"Tabii ki evlat. Belki pizzamızdan önce dondurma yeriz ve patronlara söylemeyiz. Bu bizim sırrımız olur" diyorum.

"Sırrınız ne olacak?" Dallas soruyor. Girişte gri takım elbisesi ve arkaya taranmış saçlarıyla duruyor. "Kızımı bozma Miller."

Neredeyse on yıllık en iyi arkadaşıma sırıtıyorum. "Hayal bile edemezdim. Güzel görünüyorsun, dostum. Bu gece nereye gidiyorsun? Titans'la bir yere mi?" Dallas şehirdeki NFL takımının golcüsü, bir Super Bowl şampiyonu ve taraftarların en sevdiği sporculardan biri. Altı yıl önce bekar bir baba olduğunda neredeyse kariyerinden vazgeçiyordu ama kendisini ve kızını eşit derecede seven bir kadın buldu. Oyunculuk ve ebeveynlik arasında çok fazla denge kurabiliyor.

Şimdi daha kolay.

"Dans dersleri. Maven düğün resepsiyonumuz için tango öğrenmeye kararlı ama ben sürekli onun ayak parmaklarına basıyorum." Aynadaki yansımasını kontrol ediyor ve kravatını düzeltiyor. "Sonra yeni bir Fransız restoranına yemeğe gideceğiz. Makaron aşermiş ve görünüşe göre burası gerçekten çok iyiymiş."

"Aşeriyorsun, ha? Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Hayır," diyor Dallas. "En azından henüz değil."

"Bummer. Gün sayıyorum." Kollarımı yastıkların üzerine uzatıyorum ve mutlu bir şekilde iç çekiyorum. "İstediğiniz kadar geç saate kadar dışarıda kalın. Pazartesiye kadar izinliyiz ve eğer isterseniz June'u evime götürebilirim... bilirsiniz."

"Bunun için gerçekten zorluyorsun, değil mi? Kendinize ait bir tane yapın" diyor.

"Hayır. Mav Amca olmayı seviyorum ve birkaç yeğene daha ihtiyacım var. Belki bir de yeğen. Yeterince çocuk olursa tam bir hokey takımım olur."

"Baba? Mav Amca ile kayabilir miyim?" June soruyor ve ben muzaffer bir şekilde sırıtıyorum.

"Gördün mü? Zaten vücudunda var. Onu Arena'daki Aile Gecesi'ne getirin ve buzda bir tur attırayım," diyorum.

Koridordan "Kesinlikle olmaz" sesi geliyor. Saniyeler sonra Dallas'ın nişanlısı ve dünyada en sevdiğim insanlardan biri olan Maven Wood oturma odasında beliriyor. "Çocuğumuz diskin yanına bile yaklaşmayacak. Peşinden gelebilecekler de öyle."

"Kahretsin, Mae." Onu bir aşağı bir yukarı süzüp ıslık çaldım. "Sigara içiyorsun." "Teşekkürler." Sırıtıyor ve elbisesini göstermek için bir daire çiziyor. Ben alışkınım

Onu takımımızın resmi fotoğrafçısı olarak maç günü kıyafetleri ve bereyle görmeye alışkın değilim ama kadın her şeyin altından kalkabiliyor. "Sigara içmekten bahsetmişken, bugün buzda yandığınızı duydum."

"Gerçekten mi?" Dallas'ın bakışları aramızda gidip geliyor. "Bugün izinli olduğunu sanıyordum?"

"Ne oluyor be? Takım arkadaşlarımın hiçbiri henüz ne olduğunu bilmiyor ve umarım bu şekilde kalabilirim" diyorum.

"Haber çabuk yayılıyor, Mav. Emerson Piper'ın yeni oda arkadaşı ve Piper'la çok yakınız. Bana Emerson'ın eve döndüğünde çok neşeli olduğunu söyledi. Maverick Miller'ı bir fırça gibi gösterseydim ben de yapardım. Ben de senin NHL'deki en yüksek maaşlı sporcu olduğunu sanıyordum." Maven saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve benim ağzım sinirlenerek buruluyor. "Sanırım öyle değil."

"Beni bir fırça gibi göstermedi."

"Biri beni bilgilendirebilir mi? Döngü dışında kalmaktan hoşlanmıyorum," diyor Dallas.

"Emerson Stars'ın yeni sol kanat oyuncusu," diye açıklıyor Maven. "İnanılmaz yetenekli. Çok da güzel. Biraz kaba saba biri ama onunla geçirdiğim beş dakika içinde onu sevdim."

"Miller'ın keyifsiz olmasına şaşmamalı. Atletik bir kadını ne kadar sevdiğini biliyorsun," diyor Dallas.

"İşte benim hayalimdeki kız," diye sızlanıyorum, June'un önünde f-bombası yapmadığımdan emin olarak. "Korkunç bir ilk buluşma yaşadık ve şimdi onun yanında kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak oynamak zorundayım."

"Bana bir köpeği hatırlatıyorsun," diyor Maven.

"Sen de öyle görünüyorsun," diye ekliyor June ve yanağına bir ahududu üflüyorum. "Onu ilk gördüğümde havlamak istediğime eminim," diyorum.

"Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Ya onu etkileyeceğim ve benden hoşlanmaktan başka çaresi kalmayacak ya da onu öyle kızdıracağım ki bir takas talep edecek."

"Kesinlikle bir takas." Dallas ve Maven birbirlerine bakarlar. "Muhteşem mi dedin?"

"Ah evet." Maven başını sallıyor ve çantasından bir ruj tüpü çıkarıyor. "Gördüğüm en seksi kadın."

"Neden bir hokey oyuncusu olmak zorunda? Neden onunla bir barda tanışamadım? Ya da bir havaalanında? Ya da bana aşık olması için tutkuyla bağlı olduğu çevre davasına bir milyon dolar bağışlayabileceğim bir yardım galasında?" İnledim. "Bu hiç adil değil."

"Hayatınız çok zor. Gerçekten, günü nasıl atlattığınızdan emin değilim," diyor Dallas.

"Ne iyi arkadaşmışsın sen," diye hayıflandım. "Burada acı çekiyorum."

"İyi olacaksın." Kolunu Maven'ın omzuna doluyor ve dudaklarını alnına değdiriyor. "Hazır mısın, tatlım?"

"Hey. İkiniz de kesin şunu. Etrafta çocuklar var," diyorum June'un gözlerini kapatarak. "Bunun yeri ve zamanı var."

"Evet ve sen de çocuklardan birisin." Maven dilini çıkarır. "Belki de kıskanıyorsun. Bizim sahip olduğumuz şeyi istiyorsun."

Bir kahkaha patlattım. "Tanrım, kadın. Sen aklını kaçırmışsın. Bu asla olmayacak. Bir daha görmeyeceğim kadınlarla geç saatlere kadar dışarıda kalmaktan hoşlandığımı biliyorsun."

"Sakın kızımın önünde o cümleyi bitireyim deme." Dallas bana ters ters baktı. "Yoksa parmaklarını kırarım."

"Özür dilerim." Özür dilemek için ellerimi kaldırdım. "Şu andan itibaren G-rated kalacağım. Anna ve Elsa ile randevumuzdan başlayarak. Hazır mısın, Haziran Böceği?"

"Evet!" June kollarını havaya kaldırıyor ve alkışlıyor. "*Karlar Ülkesi* zamanı*!*"

"Bu hafta üçüncü kez. Hadi bakalım, kardan adam."

Televizyonu açıp arkama yaslanıyorum, June'un rahat etmesine izin veriyorum ve gecenin geri kalanında Emerson'ı düşünmüyorum.

YEDİ

EMMY

BİLİNMEYEN NUMARA

Günaydın Hartwell. Antrenmanın ilk günü kutlu olsun.

BEN

Kim bu?

BİLİNMEYEN NUMARA

Bazı insanlar benden güzel diye bahsetti.

Sanırım sıcak da ortalıkta dolaşıyordu ;)

BEN

Metinlerinizde göz kırpan yüzler kullanmak normalde insanlar üzerinde işe yarar mı?

BİLİNMEYEN NUMARA

BILMIYORUM. Birinin benden hoşlanması için hiç çalışmam gerekmedi.

BEN

İlk olduğum için mutluyum.

BİLİNMEYEN NUMARA

Daha çok emoji kadını mısınız?

Ben parti şapkalı gülen surattan yanayım. Bu adam iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor.

BEN

Çok tuhafsın.

Numaramı nasıl aldın?

BİLİNMEYEN NUMARA

Kaptan ayrıcalıkları.

Acil durumlar için telefonumda tüm elemanların iletişim bilgileri var. Bugün bir sözleşme imzalıyorsun. Seninkini de eklemenin zamanı geldi diye düşündüm.

BEN

Neden beni rahatsız ediyorsun?

BİLİNMEYEN NUMARA

Bana geri mesaj atman seni gerçekten rahatsız ediyor mu? Bundan hoşlanıyor gibi görünüyorsun.

BEN

Seni engelleyeceğim. Ve muhtemelen taşaklarına diz atacağım.

BİLİNMEYEN NUMARA

Sabırsızlanıyorum ;)

Yıldızların benim için yarattığı MAKESHIFT LOCKER odası, kirli paspas ve cam temizleyici gibi kokan eski bir hizmet dolabı.

İdeal değil ama Koç Saunders daha iyi bir çözüm bulana kadar geçici bir durum. Şimdilik, giyinirken bir yığın kullanılmış paçavraya bakacağım.

"Hey," diyor Piper ve bakışlarımız aynada buluşuyor. "Sen iyi misin?"

Derin bir nefes alıyorum ve üçe kadar sayıyorum. "Evet. Hayır. Emin değilim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Başını yana eğiyor ve bunun nazik bir ikna çabası olduğunu biliyorum. *Burada olduğumu* söylüyor. "Zamanımız var."

"Panikliyorum." Ellerimi pantolonumun üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarımı kalçama vuruyorum. Dün gece hiç uyumadım ve güneş doğduğundan beri sinirden titriyorum. "Bu çok fazla olacak."

"Öyle."

"Sanırım bir hata yapıyorum."

"Hata yapmıyorsun."

"Her yerde röportajcılar ve kameralar olacak. Bunun olacağını biliyordum ama... Yalnızlık hayatımı seviyorum. Yalnız olmayı seviyorum

Yarı tanınabilir. İnsanların adımı bilmesine yetecek kadar iyi ama gece saat on birde dondurma alırken sokakta beni fark edemeyecekler. Bugünden sonra bu değişecek."

"Tüm öncülerin yaşadığı şey budur."

"Ben öncü değilim."

"Öylesin, Emmy. Başarılarınla övünmeyi sevmediğini biliyorum ama bunu kabullenmende bir sakınca yok." Piper uzun saçlarımı iki atkuyruğu şeklinde örüyor ve her iki yana küçük birer kurdele ekliyor. "Ayrıca, bir NHL takımında oynamak ne kadar zor olabilir ki? Erkekler bunu yapar."

"Evet. Erkekler yapar. Teşekkürler, Piper." Omzumun üzerinden uzanıp elini sıkıyorum. "Ciddiyim. Burada olduğun için teşekkür ederim."

Kolunu göğsüme doluyor ve bana sarılıyor. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"İmza törenini ne zaman yapacağımızı biliyor musun?"

"Antrenmandan sonra. Koç Saunders medya ile konuşmak için oyunculardan bir panel oluşturmaya karar verdi. Maverick de orada olacak. Hudson Hayes de. Kalecimiz Liam Sullivan'ı gelmeye ikna etmeye çalışıyorum ama kıçında kocaman bir sopa var. Röportajları sevmiyor." Sol örgümü düzeltiyor. "Yalnız olmayacaksın, böylece biraz saptırabilirsin."

"Maverick beni herkesin önünde aptal yerine koyana kadar." Ondan uzaklaşıyorum ve ayağa kalkıyorum. "İlk buluşmamızda nasıl bir pislik olduğuna inanamıyorum. Onunla yatmak istediğimi sanıyordu."

"Kesinlikle bir buluşma değil," diye katılıyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, çoğu kadın onunla yatmak ister. Sen bir anomalisin."

Homurdanıyorum. "Rüyalarında."

"En azından bundan sonra işler daha iyiye gidebilir. Basın Maverick'i seviyor. Onları kendisinden uzak tutmaya yetecek kadar bilgi vererek iyi bir iş çıkarıyor. Onun için endişelenmeyin," diyor Piper.

Takımdaki en iyi adam olduğunda onun için endişelenmemek zor. NHL'deki en büyük, en hızlı, en korkutucu ve aynı zamanda soyunma odasında en fazla ağırlığı olan kişi olduğunda.

Beni duvara toslatabilir -ve telefon numaramı değiştirmek zorunda kalacağım- ama Maverick Miller, Yıldızlar'daki pozisyonumu korumamın anahtarı.

Ona pas vermek zorunda değilim.

Onu *sevmek* zorunda bile değilim.

Sadece işleri profesyonel tutmalıyım ki çeklerimi yazan insanlar beni yanlarında tutacak kadar iyi anlaştığımızı düşünsünler.

"Haklısın." Sopamı aldım ve kapıya doğru yürüdüm. "Her şey yoluna girecek."

"Şu haline bak." Piper ellerini birbirine vuruyor ve sanırım en kasvetli, en yağmurlu günde bile mutluluk buluyor. "Harika olacaksın. Bu yüzlerce kez yaptığın antrenmanın aynısı. Sonrasında medya için endişelen, bu akşam da Meksika yemekleriyle karnımızı doyurabiliriz."

"Peki ya şarap?" Ben soruyorum, o da sırıtıyor.

"Şişeler dolusu içki. Boşanma belgelerimi imzaladığım geceden beri çakırkeyif olmamıştım ve geciktim."

"Bu bir yıl önce değil miydi?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Yalnız içmeyi sevmiyorum."

Midem ayaklarıma kadar indi. "Kahretsin. Korkunç bir arkadaş oldum."

"Yapmadın. Sen kendi hayallerini yaşamakla meşguldün, tıpkı benim kendi hayallerimi yaşadığımı düşündüğüm gibi. Şimdi burada birlikteyiz ve önemli olan da bu." Gülümsemesi nazik ve ruhumun derinliklerinde hissettiğim cesaretle dolu. "Canlarına oku Emmy."

Ortaokuldaki ilk günümde öğle yemeğimi tuvalette tek başıma yemiştim.

Bugünün de aynı şekilde geçeceğinden endişeleniyorum.

Bu adamların çekirdek grubu yıllardır birlikte çalıyor. Berbat olabilirler ama röportajlardan ve fotoğraflardan birbirlerini sevdiklerini belli ediyorlar.

Bir ekibin zaten sıkı sıkıya bağlı olan güven çemberine çok fazla çabalıyormuş gibi görünmeden sızmak zordur.

Bilerek buza ilk çıkan ben oluyorum, böylece sinirlerim biraz olsun yatışıyor ve pistin etrafında dört hızlı tur atıyorum. Takımın geri kalanı ortaya çıktığında, göğsümde çarpan o kalıcı kendinden şüphe duygusu sakinleşmeye başlıyor. Aşırı hevesli bir gösteriş budalası gibi görünmek istemediğim için yedek kulübesine yanaşıp su şişemi alıyorum.

Oyunculardan birkaçı bana doğru başını sallıyor. Kaleci kıyafeti giymiş olan adam - formasından anladığım kadarıyla Sullivan - bana ya kızgın ya da acı çekiyormuş gibi homurdanarak selam veriyor.

Piper haklıydı. Kıçında bir sopa var gibi görünüyor.

Grant Everett, 1.80 boyunda, içki içmesi bile yasal görünmeyen bir adam, antrenmandan sonra kız kardeşi için bir havlu imzalayabilir miyim diye soruyor. Geçen yılki NHL draftında üç numaradan seçilen oyuncunun imzamı istemesi *beni* o kadar telaşlandırıyor ki, bir yudum su almaya çalışırken ağzımı kaçırıyorum ve antrenman formamın önü ıslanıyor.

Buzun karşısındaki Hudson Hayes'i tanıyorum ve ona katılmamı işaret ettiğinde, pistin gerindiği köşesine doğru ilerliyorum.

"Hey." Eldivenini çıkarıp avucunu uzattı. "Ben Hudson."

"Emerson," diyorum ve el sıkıştığımızda eli benimkini gölgede bırakıyor. "Ama bana Emmy diyebilirsin."

"Memnun oldum, Emmy." Gülümsemesi sıcak ve nazik, şimdiden ondan hoşlandım. "Başkent sana nasıl davranıyor?"

"Burada çok yağmur yağıyor. İndiğimden beri güneşi neredeyse hiç görmedim."

"Bana söylüyorsun. California'dan taşındınız, değil mi? Eminim bu büyük bir değişikliktir."

"Mhm. Michigan üzerinden San Diego, arada birkaç durak var."

"Lansing, sanırım?"

"Birileri ev ödevlerini yapmış. Kaptanınıza bir iki şey öğretebilirsiniz."

"Muhtemelen daha fazla," diye şaka yapıyor ve içimden yumuşak, şaşırtıcı bir kahkaha dökülüyor. Sanırım hangi takım arkadaşından bahsettiğimi açıkça belirtmeme gerek yok. "Cinsiyetsiz isim insanları şaşırtıyor mu?"

"Her zaman. SAT sınavına girdiğimde gözetmen beni odadan atmaya çalıştı çünkü birinin yerine geçtiğimi düşünüyordu. Ergenlik çağında bile kimlik hırsızlığının nasıl ağır bir suç olduğuna dair koca bir ders aldım. Bu bende adımı yasal olarak Emmy olarak değiştirme isteği uyandırıyor ama insanların yanıldıklarında verdikleri tepkiyi görmek çok histerik."

"Size asılmaya çalışan aptal hokey kaptanları gibi mi demek istiyorsunuz?"

Bu gidip gelmeler Grady ile ilk tanıştığımda hissettiklerimin aynısı. En iyi arkadaşımı düşününce yüzümde bir gülümseme beliriyor ve Hudson'ın da benim için öyle olup olamayacağını merak ediyorum.

"Aynen öyle. Keşke o güne ait video görüntülerim olsaydı," diyorum.

"Muhtemelen bazılarını bulabilirim. Arenanın her yerinde güvenlik kameraları var. Bunu şantaj olarak kullanabiliriz." Hudson bana sırıtıyor. "İzin ver

Mavvy seni çok kızdırırsa bilirsin. Ona haddini bildirmekle ilgili bir sorunum yok."

"Mavvy? Güzel çocuk cazibesi bende işe yaramasa da bu iğrenç derecede sevimli bir lakap."

"Bundan emin misin?" diye soruyor alçak bir ses arkamdan. "Belki de büyü işe yarıyordur, çünkü hâlâ güzel olduğumu düşünüyorsun."

"Seçici işitmen başka bir şey." Arkamı döndüğümde Maverick kaskı ve elinde sopasıyla orada duruyordu. "Belki de onun yerine sana trol demeliyim. Ya da sülük, madem beni rahat bırakmıyorsun."

Maverick, "İltifatlar gittikçe daha iyi olmaya devam ediyor," diyor. "Bundan sonra ne düşüneceğinizi duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye
sordum. "Sadece bugün için iyi şanslar
dilemek istedim." "Ne zamandan beri
bana iyi davranıyorsun?"

"Ben herkese karşı iyiyim." Göğsünü şişiriyor ve yemin ederim boyu bir santim daha uzuyor. "Kötü bir başlangıç yaptığımızı biliyorum ama bu sezon önümüzdeki yetmiş maç boyunca birbirimizin etrafında olacaksak, medeni davranmam gerektiğini düşündüm. Ellerin boynumdayken ve hava kaynağımı keserken kazanmak zor olacak."

"Bundan hoşlanmıyor musun?
Şaşırdım." "Olabilirim. Öğrenmek ister
misin?" "Rüyanda görürsün."

"Bunu ben yokken benim hakkımda konuşmayı bırakmayan kadın söylüyor." Sırıtışı gururlu bir ışıltıya dönüşüyor ve gözlerinin kenarları kırışıyor. "Bana takıntılı falan mısın Hartwell?"

"Hayal görüyor olabilir," diyor Hudson. Maverick'e doğru kayıyor ve bir elini omzuna koyuyor. "Onu görmezden gelirseniz, rahatsız edecek başka birini bulma eğilimindedir."

"Yani o sinir bozucu bir sivrisinek. Anladım," diyorum.

Bir düdük çalıyor. Antrenör ekibi ellerinde panolarla kırmızı çizgide duruyor ve kalbim gırtlağıma dayanıyor.

Koç Saunders, "Toplanın," diye seslendi ve hepimiz oraya yöneldik.

Maverick sopasını benimkine vurarak, "O kadar da berbat olma," diyor. "Senin takımda olman dünyadaki en kötü şey olmaz."

"Teşekkürler," diyorum zayıfça ama tüm güvenim bedenimi terk ediyor.

"Hey," diyor Hudson ve gülümsemesi Piper'ın daha önce bana verdiği gülümsemeyle aynı. "Artık bizden birisin. Seni yakaladık."

Sözleri beni tam olarak tarif edemediğim bir şeye doğru itiyor. Minnettarlık, belki? Takdir mi? Bir arkadaşlığın başlangıcı ve kendimi çok yabancı hissettiğim bir yerde rahat edebileceğimi düşünmeme izin vermek mi?

Maverick başını sallayıp gözlerini benimkilere kilitlediğinde bu his daha da güçleniyor ve ekliyor: "Evet Hartwell. Seni yakaladık."

SEKİZ

MAVERICK

Medya odasının hiç bu kadar dolu olduğunu görmemiştim ve hepsi Hartwell için burada.

Bütün sandalyeler dolu. Arkada cesetlerden bir duvar var ve daha fazla insan içeri girmeye devam ediyor. Nereye gideceklerini sanıyorlar bilmiyorum.

Mikrofonlar odanın önündeki masada düzgün bir sıra halinde kurulmuş ve en büyük spor kanallarının kameraları takım arkadaşlarımla benim oturacağımız yeri gösteriyor. Neredeyse herkesin elinde bir telefon var, sorularına verilecek cevabı kaydetmeye hazır.

"Lanet olsun." Koridora geri döndüm. "Bu delilik." "Ne?"

Emerson soruyor, ben de elimle kapıyı işaret ediyorum.

"Bir göz atın."

Köşeden kafasını uzatıyor ve insan denizini fark ettiğinde omuzları kulaklarına doğru kalkıyor. Camdan uzaklaşıyor ve derin bir nefes alıyor, kapı arkasından çarpıyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyor.

"Gömleksiz nasıl göründüğümü mü düşünüyorsun Hartwell?" Şaka yapıyorum. "Gururum okşandı."

Bir gülümseme -şimdiye kadar gördüğüm en küçük, en soluk gülümseme- dudaklarını çekiştiriyor ve ben dünyanın en gururlu orospu çocuğuyum.

Bir konfeti topu patlatmak istiyorum. Civic Center'ın kirişlerine **EMERSON HARTWELL'İ GÜLDÜRDÜM** yazılı bir pankart asın. Koy onu

bir tişört giyip şehirde dolaşmak.

Sanırım bunu yaparsam beni gerçekten boğar, ama bu bende bunu yapma isteğini daha da artırıyor.

"Sizin için her zaman böyle midir?" Emerson soruyor. "San Diego'daki medya odasında bir sandalye var."

"Şanslı adam kim?"

"*San Diego Chronicle*'dan Doug. Tüm alıntılarını bir deftere yazıyor ve mikrofon kullanmayı bilmiyor."

"Mücevher gibi görünüyor. Medya odamız asla böyle görünmez. En son çaylak olarak çıktığım ilk maçtan sonra bu kadar dolu olduğunu hatırlıyorum ama o zaman bile ayakta duracak yer yoktu. Beni gölgede bırakarak egomu incitiyorsun, Red."

Bu bana ondan bir yarım gülümseme daha kazandırıyor ve hepsini toplamak istiyorum. Cebime koyup kendime saklamak istiyorum.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama bugün burada olacağınız için çok mutluyum," diye itiraf ediyor Emerson. "Her şeyin benimle ilgili olmasını istemiyorum ve spot ışıklarını paylaşmak güzel olacak. Eminim bu sizin için sorun olmayacaktır. Muhtemelen yatağınızın ayak ucunda kameralar vardır."

"Dalkavukluk devam ediyor. Böyle devam edersen kompleks geliştireceğim."

"Eğer komplekssiz halin buysa, kompleksli halinin nasıl olacağını bilmek istemiyorum."

Sırıtıyorum. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Emerson çenesini kaldırıp bana bakıyor. Yeşil gözleri boktan floresan ışıkları altında neredeyse parıldıyor ve ben biraz kahverenginin de karıştığını görüyorum. "Neden?"

"Böylece birbirimizi tanıyabiliriz. Eğer senin yanında oynayacaksam, kahveni nasıl içtiğini bilmem gerekir. Bunu çok uzun ve yorucu bir Yirmi Soru oyunu olarak düşün. Daha da iyisi, bunu Beş Yüz Soru yapalım. Her birlikte olduğumuzda yeni bir şeyler öğreniriz."

"Sanki senin yanında gereken süreden daha fazla kalmayı planlıyormuşum gibi konuşuyorsun. Seni ne kadar az görürsem o kadar iyi Miller."

"Çok ikna edici olabilirim," diyorum.

"Sen ikna edici diyorsun, ben iğrenç

diyorum." "Domates, tomahto."

İç çekiyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Oyunlardan nefret ediyorum ama kabul edene kadar beni rahatsız etmeyi bırakmayacağını biliyorum."

"Şu haline bak. Şimdiden benim hakkımda bir şeyler öğreniyorsun." "Peki. Ne öğrenmek istiyorsun?"

Bence *pek çok şey var* ve bu bir ilk.

Kadınlarla asla havadan sudan konuşmam. Yapmak zorunda değilim.

Herkes benimle neye bulaştığını bilir. Gecenin nasıl geçtiğine bağlı olarak bir ya da dört orgazm. Yollarımız ayrılmadan önce iyi vakit geçiririz ve kesinlikle derin ve anlamlı bir şey olmaz.

Ama nedense Emerson Hartwell'i çok merak ediyorum.

Bu gece yatağıma girmeyecek olması umurumda değil.

Fırsat verilse muhtemelen sopasıyla kafama vuracak olması umurumda değil.

Sadece onun hakkında bir şeyler bilmek istiyorum.

Çocukluk hayvanının adı. Hokey oyuncularının Rushmore Dağı. Erkenci mi yoksa gece kuşu mu?

Ne olursa.

Kişisel bilgilerini isteyerek vermediğine bahse girerim ve tıpkı gülümsemelerinde olduğu gibi, daha fazlası için açgözlüyüm.

"Başarılarınla gurur duymaman gerektiğine seni inandıran pislik kim?" diye sordum. Kapının diğer tarafında Koç Saunders takımımızın geleceği ve atacağı adımlar hakkında konuşuyor. Muhtemelen onu dinliyor ve medya tarafından takip edilmeye hazırlanıyor olmalıydım ama onu dinlemeyip önümdeki çilli kızıla odaklanıyorum. "Başardığın her şeyi kutlamaman için sana bir sebep verdiler mi?"

Emerson'ın çenesindeki bir kas çalışıyor. Gözleri tıpkı tanıştığımız ilk günkü gibi ateşle parlıyor ve *lanet olsun*, içindeki bu ateşi seviyorum.

"Neden umursuyorsun ki? Biz arkadaş değiliz ve sadece üç saattir takım arkadaşıyız. Herkes öyle yapıyor diye dizlerimin üzerine çöküp üzerinde yürüdüğün zemine tapacak değilim ve beni neden tanımak istediğini anlamıyorum."

Neden onu tanımak istemeyeyim ki?

Biraz katı olabilir ama yine de çok havalı görünüyor. Belli ki geçmişte birileri ona kazık atmış ve takım arkadaşlarının onun hakkında bir şeyler öğrenmesine izin vermekte bile bu kadar tereddüt etmesinden nefret ediyorum.

"Seçici kulaklığım sadece dizlerinin üstüne düşmeni algıladı," diyorum, şaka yapmaya çalışarak, gözlerini deviriyor. "Hudson'la antrenmandan önce sana ne söylediğimizi hatırlıyor musun? Beni umursamadığını biliyorum. Arkadaş olmadığımızı biliyorum ama sadakat benim tarzım. Hayatımdaki insanlarla ilgilenirim Hartwell, buna sen de dahilsin. Eğer biri sana bir sporcu olarak yaptığın şeyin takdir edilmeyi hak etmediğini söylediyse, isimlerini bilmek isterim, böylece onlara nazikçe defolup gitmelerini ve kariyerinin en büyük günü olması gereken bir günde sol kanat oyuncumun kafasını karıştırmayı bırakmalarını söyleyebilirim."

"Özür dilerim," diyor Emerson ve bu onun konuştuğunu duyduğum en yumuşak ses. Bakışlarını benimkilerden ayırıyor ve ayakkabısının burnunu halıya gömüyor. "Bu agresifti ve özür dilerim."

"Isırığının arkasında çok fazla havlama var, Hartwell. Bunu diske yansıtmanı görmek için sabırsızlanıyorum."

"İnsanları kayıp bir köpek gibi takip eden adam söylüyor bunu." "Sanırım sadece bir sahip arıyorum."

"Belki de biri seni barınağa geri götürmeli." İç çekip eklemeden önce bir an yüzümü inceliyor: "Eski bir erkek arkadaşım bana sadece kadın olduğum için elime fırsatlar geçtiğini söylerdi, iyi bir oyuncu olduğum için değil. Çünkü ben..." diye devam ediyor ve yutkunuyor. "Her neyse. Aynı şeyi birçok kez duyduğunuzda, bunun doğru olduğunu düşünmeye başlıyorsunuz."

Elim yanımda esniyor. Gözlerimi kısıyorum. Sinirden içim içime sığmıyor ve birinin canını gerçekten çok fena yakmak istiyorum.

"Bu adamla mı çıktın?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "İlişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama senden daha başarılı olmasını izlemekten hoşlanmadığın için kız arkadaşını aşağılamak, yanında olmak isteyeceğim biri gibi görünmüyor."

"Gençken ve aşıkken hepimiz aptalca şeyler yaparız. Aptal oyunlar oynarsınız, aptal ödüller kazanırsınız. Benimki, küçük aleti olan kendisiyken beni küçük hissettirmekten hoşlanan bir pislik oldu."

Bir kahkahaya boğuluyorum. "Ne kadar küçükten bahsediyoruz?"

Emerson parmaklarını birbirinden ancak on santim kadar ayırıyor.

"Bu kadar küçük." "Size bir meyve sepeti göndermeli ve başsağlığı dilemeliyim."

"Çileklere alerjim var."

"Not edildi. Bana bir isim verecek misin?" diye soruyorum. "Hayır," diye cevaplıyor.

"Onun izini sürebilecek arkadaşlarım var. Eğer misilleme yapmak istersen bilgisayarını hackleyebilirler."

"Sen kiminle arkadaşsın?"

"Benim hakkımda bir şeyler bilmek istemeyi bırak," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde. "Benden hoşlandığını düşüneceğim, Red."

"Egon biraz daha büyürse, koridorda bize yer kalmayacak."

"İstersen bana daha yakın durabilirsin."

"Sanırım ölmeyi tercih ederim." Ayakkabılarına bakıyor ve bir ayağını kaldırıyor. "Düz ayakkabı giysem mi? Fotoğraflarda çok uzun görünmek istemiyorum."

"Çok mu uzun?" Burnumu kırıştırıyorum. "Çok uzun diye bir şey var mı? Uzun kadınları severim."

"O zaman kesinlikle düz ayakkabı giyeceğim."

"Dur." Dirseğine dokunuyorum, sonra ne yaptığımı fark edince geri çekiliyorum. "Özür dilerim. *Project Runway*'de jüri üyesi değilim, bu yüzden moda konusundaki fikirlerimin pek bir değeri yok ama topukluları beğendim. Sen de beğendiysen, başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Geçen yazki *GQ* makaleni okudum. Moda hakkında çok fazla düşüncen varmış gibi görünüyordu," diyor ve ağzını kapatıyor. Bana az önce ne söylediğini fark ettiğinde gözleri açılıyor ve yanaklarında oldukça pembe bir renk beliriyor. "Kahretsin. Bunu hiç söylememişim gibi davran."

Yavaşça sırıtıyorum ve dirseğimi başının üstündeki duvara yaslıyorum. "Vay, vay, vay. Benim hakkımda bir şeyler mi okuyorsun Hartwell? Günlüğüne adımı mı yazıyorsun?"

"Fotoğrafları dart tahtası olarak kullanıyordum. Senin yüzün hedef tahtasıydı." "Hedefini vurdun mu?"

"Tam gözlerinin arasından. Her seferinde."

"Aferin kızıma," diyorum ve tenindeki pembe, boynundan aşağı inerken kıpkırmızıya dönüşüyor. "Bu beni-"

"Bölüyor muyum?" Hudson soruyor. Gözleri benden Emerson'a kayıyor ve gülümsüyor. "Birinin canı yanmadan sohbet edebildiğinizi gördüğüme sevindim."

"Gün daha yeni başlıyor," diyor Emerson ve benden uzaklaşıyor.

"Neredeydin?" Hudson'a soruyorum. "Geç kaldın."

"Özür dilerim. Ethan'ın kıçında cilt kanseri olduğunu düşündüğü bir leke var ve kontrol etmemi istedi. Lexi'ye soracaktı ama onu rahatsız ettiği için vücudundan söküp atmış olabilir."

"Lexi kim?" Emerson sorar.

"Baş atletik antrenörümüz. Yakında onunla tanışacaksın" dedim. Sonra Hudson'a, "Kıçında nasıl cilt kanseri olabilir ki? Etrafta çıplak mı dolaşıyor?"

"Bu Easy E. Bunu ona hiç yakıştıramadım," diyor. "Onun sikini kendi sikimden daha çok gördüm."

Emerson homurdanıyor ve bu sesle içime keskin bir şey saplanıyor.

Onu güldürmesinden hoşlanmıyorum. Onun komik olduğunu düşünmesinden hoşlanmıyorum ve sadece ikimiz olduğumuz zamanları daha çok seviyordum.

Duvarın diğer tarafından gelen alkışlar sinirli ruh halimi bozuyor ve medya odasının kapısı açılıyor. Piper bize içeri girmemizi işaret ediyor ve Hudson'ın omzunun üzerinden bakıyor.

"Liam nerede?" diye tıslıyor.

"Üzgünüm, Piper. Bir kuş ve bir kafes hakkında bir şeyler söyledi." Hudson kızarıyor ve sağ kulağını kaşıyor, rahatsız olduğunda yaptığı o gergin tik. "Bunun bir yalan olduğunu biliyorum ve bunu sana söyleyen ben olduğum için üzgünüm."

"O adam." Piper oflayıp pufluyor ve kolumdan tutarak beni masaya doğru çekiyor. "Artık çok geç. Hepiniz uyandınız."

"Hey, Red," diyorum, sesimi muhabirlerin anlamayacağı kadar yumuşak tutmaya dikkat ederek. "Ara vermek istersen burnuna dokun, ben de küçük penislerden falan bahsetmeye başlayayım."

"Cinsel organlar üzerinden bağ kurmak arkadaş olduğumuz anlamına gelmez Miller," diyor. "Böyle bir şey düşünmeyi aklından bile geçirme Hartwell."

DOKUZ

MAVERICK

Bu muhabirler beni kızdırıyor.

Bir saattir buradayız ve Hartwell'e nefes alması için bir saniye bile vermiyorlar.

Bir soruyu yanıtlamayı bitirir bitirmez, sanki lanet olası bir tenis maçının ortasındaymışız gibi bir başkası ona fırlatılıyor. Onu dinlerken bile yoruluyorum ve üniversite kariyerinden bu sezon en çok neyi dört gözle beklediğine ne kadar çabuk geçtiğini takip edemiyorum.

Anlıyorum, o çok popüler.

Herkesin okumak istediği hikaye. Ama

İsa Mesih.

Bir yudum su içmesi için yarım saniye durmasına izin veremezler mi? Önündeki şişeye uzanıp duruyor ama açmaya fırsat bulamıyor.

"Emerson," diye sesleniyor ikinci sıradan huysuz görünümlü bir adam, onun dikkatini çekiyor. "Tüm bunlar, son birkaç sezonda yirmi maçtan fazla kazanamamış bir hokey takımı için çok fazla gereksiz üretim gibi görünüyor olmalı."

Onunla kimin konuştuğunu fark ettiğimde gözlerimi kısıyorum.

Bu Simon Buttecker, annesinin kanserden vefat etmesinin ertesi günü Hudson'ın savunma zaafları üzerine sert bir makale yazan aynı pislik. Onu *dikkati dağınık* olduğu için eleştiren pislik.

Sanki Hudson her fırsatta hastanedeki hasta annesini ziyaret etmek yerine Saint Tropez'de plajdaymış gibi.

O herifin ağzından iyi bir şey çıkmıyor ve Hartwell'in yoluna kusacağı her türlü saçmalığa karşı kendimi hazırlıyorum.

"Belki," diyor Emerson. "Ama Stars hala her yıl çeyrek milyar dolardan fazla gelir elde ediyor. ECHL takımım geçen yıl kar etmedi, bu yüzden biraz tantananın iyi olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, önemli hissetmek güzel bir şey. Kim kendisi için kırmızı halı serilmesini istemez ki?"

Odadaki herkes güler. Simon daha dik oturuyor, öldürmeye hazırlanıyor. "NHL'ye bir takımla normal sezon maçı oynayan ilk kadın olarak giriyorsun. Ligdeki erkeklere karşı nasıl bir performans sergileyeceğini düşünüyorsun? Sence dakikalar alacak mısın yoksa sadece yedek kulübesinde mi oturacaksın?"

Parmaklarım masanın kenarına kıvrılıyor ve gözlerim seğiriyor. Hudson yanımda kaskatı kesiliyor ve yüzündeki sırıtış kayboluyor.

"Umarım başarılı olurum," diyor ve sorusundan rahatsız olduğunu belli etmiyor. "Her zaman hızıma güvenmişimdir ve benden daha iri sporculara karşı oynarken bunu avantajıma kullanacağım. Kaç dakika süre alacağıma gelince, buna Koç Saunders karar verecek. Birinci ya da dördüncü hatta olsam da burada olmaktan onur duyuyorum."

Çaylakken biraz medya eğitimi almıştım ama eninde sonunda hıyarlık yapmamaya ve kimseyi otobüsün altına atmamaya indirgendi. Belli ki Emerson daha yoğun bir süreçten geçmiş, çünkü benden çok daha samimi.

"İstatistiklerin etkileyici." Simon duraksıyor ve sırıtışı ölümcül. "Bir kadın atlet için. Asistlerini fark ettim-"

"Dur bakalım," diyorum ve odadaki herkes dönüp bana bakıyor. Emerson'ın önünde duran su şişesini kırıp açıyorum ve ona doğru itiyorum. "Bunu yapmayacağız."

"Ne yapacağım?" Simon soruyor ve aramızda bir bariyer olduğu için şanslı.

"*Bir kadın atlet için* tek satırlık *bir* şey söyle. Ben çaylak olduğumdan beri buralardasın Buttecker ve bana istatistiklerimin bir erkek sporcu için iyi olduğunu söylediğini hiç duymadım. Eğer bu sezon bizi haber yapacaksan Hartwell'in bir NHL oyuncusu olduğunu kabul edeceksin. Nokta."

"Bu durumda, ifademi değiştireceğim. İstatistikleri etkileyici ama tüm kategorilerde lig sonuncusu olurdu."

"Daha bir maç bile oynamadı ve sen onu şimdiden otobüsün altına mı atıyorsun?" Mikrofonu elime alarak soruyorum. "Kusura bakmayın ama burada böyle konuşamazsınız. Takım arkadaşlarıma saygılı davranın, yoksa öngörülebilir gelecekte basın erişiminizi kaldırdığımızdan emin olacağım. Maçları 5. kanaldan izleyebilirsin, rahat medya locasından değil, göt herif."

Nefes alıyorum ve Piper'ın beni masadan uzaklaştırmasını bekliyorum. Geçen yıl 7-0'lık utanç verici bir mağlubiyetin ardından canlı yayında yarım düzine küfür savurduğunda Connor'a yaptığı gibi röportaj ayrıcalıklarımı üç aylığına iptal etmesini.

Birine siktirip gitmesini söylemenin bu kadar çok yolu olduğunu bilmiyordum.

Bunun yerine sırıtıyor ve Simon'a onu göremeyeceği bir yerden ters ters bakarak konuşmaya devam etmemizi işaret ediyor.

"Belki de Perşembe günkü maçın heyecanına geri dönebiliriz," diye araya giriyor Hudson, her zaman tansiyonu düşürmeye çalışan biri olarak. "Evimizde oynuyoruz. Üst üste iki galibiyet aldık, bu etkileyici olmaktan çok uzak ama olsun. Çaylak sezonumda olduğu gibi üst üste on beş maç kaybetmekten iyidir."

Herkes yine gülüyor, biri ona kadromuzdaki genç oyuncuların sayısı hakkında bir soru soruyor ve sohbet devam ediyor.

Son birkaç dakikadaki tepkisini ölçmek için yüzümü Emerson'a dönüyorum.

Rahatsız olmamış gibi görünüyor, ama ben onun böyle olduğunu düşünmeye başladım.

Güzel. Uyumlu. Ona söylenenleri umursamıyor. Dalga gibi yayılıyor ve keşke benim de bu kadar soğukkanlı olabilme yeteneğim olsaydı, şu an burada dövüşmek için hazırlanıyorum.

"İyi misin?" diye sordum. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Ben iyiyim," diyor. "Normalde kendime hakim olma konusunda daha iyiyimdir ama çok yoruldum. Hayatımın bu kadar hızlı ilerlemesine alıştığımı sanıyordum, sonra buraya geldim ve sanki her şey iki saniye içinde sıfırdan bine dönüyor."

"Büyük lige hoş geldiniz. Hepinizin ECHL'de oynadığından on maç daha fazla maçımız ve dört takımımız daha var. Daha fazla seyahat ve yollarda daha uzun süreler var. Önce kendinize dikkat etmelisiniz ve bu da bu insanlara sorularını sormak için bir dakika beklemelerini söylemek anlamına geliyor ki siz de biraz su içebilesiniz."

"Bunu burada keseceğim," diyor Koç. "Oyuncularım için uzun bir gün oldu ve Emerson'ın sözleşmesini imzalaması gerekiyor."

"Ajansınla birlikte okudunuz, değil mi?" Ağzımın kenarından soruyorum ve o da bir kez başını sallıyor. "Güzel."

Bacak bacak üstüne atıp açıyor. Koç önüne bir yığın kağıt ve süslü bir kalem koyduğunda gülümsüyor ve işe koyulmak üzereymiş gibi omuzlarını geriye atıyor.

"Stars organizasyonuna bu fırsat için teşekkür etmek istiyorum. Dışarıda bu takımda yer almayı hak etmediğimi düşünen insanlar olduğunu biliyorum ama ben her zaman eleştirilerle büyüdüm." Emerson kalemin kapağını açıyor ve parmaklarının arasında çeviriyor. "Bu benim sıkı çalışmaya devam etmem için motivasyon kaynağım, bu yüzden yakıt için teşekkür e d e r i m ."

Kontratının ilk sayfasını imzalarken omzunun üzerinden bakıyorum. İmzası el yazısı ve kabarık harflerden oluşuyor ve hiç kaligrafi dersi alıp almadığını merak ediyorum.

"Nefesini ensemde hissetmeyi bırak Miller," diye mırıldanıyor ve bileğinin bir hareketiyle bir sonraki sayfaya geçiyor.

"Özür dilerim. Benim el yazım sizinkine kıyasla berbat görünüyor ve çok etkilendim."

"Vücudunda bir kızın el yazısı yok mu?" Gözleri dövmeli kolumda geziniyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Şok oldum."

"Bilmiyorum. Seninkini kullanabilir miyim?" diye sordum. "*Güzel çocuğu* kalbimin üzerine koyacağım."

"Hiç durmuyorsun, değil mi?"

"Hayır. Yirmi dört-yedi iş, Red. Ama en azından seni tekrar gülümsetebildim."

"Beni gülümsetmediniz." Emerson bir sonraki sayfaya geçer ve iki kez daha imzalar. "Hayal görüyorsun."

"Bu yüzden mi alt dudağını ısırıyorsun?"

"Seni terslememek için alt dudağımı ısırıyorum."

"İtiraf etmek istemiyorsan sorun değil. Kamera için gülümsüyormuşsun gibi yapabiliriz. Bak. Şurada bir tane var." Bize doğrultulmuş uzun objektife el sallıyorum ve sırıtıyorum. "Merhaba de."

"Çok yorucusun."

"Bütün gün bana söylediğin en güzel şey. Hey. Yarın akşam ne yapıyorsun?" Sesimi alçaltarak soruyorum.

"Sen değil." Emerson ayağa kalkıp Koç'a başıyla selam veriyor ve yarın sabah tüm spor sitelerinin baş sayfasında yer alacağını bildiğim bir dizi fotoğraf için poz verirken elini sıkıyor. "Biz arkadaş değiliz, unuttun mu?"

Medya eşyalarını toplamaya başladığında ona, "Sanki bana son hatırlatmandan bu yana geçen beş dakika içinde unutabilirmişim gibi," diyorum. "Biz bu takımı

her salı akşamı benim evimde akşam yemeği. Herkes bir yemek getirir ve birkaç saat takılırız. Bazıları video oyunları oynar. Bazıları içki içer. Bazıları oturma odamdaki bulmaca yığınını kırar. Hokey konuşmak yok. Sakin bir ortam. Sen de gelmelisin."

"Bulmacaları sever misin?"

"Oyunumuz için günün sorusu bu mu?"

Yüzüncü kez gözlerini deviriyor ve kızgınlığı sırıtmama neden oluyor. "Sanırım."

"Bulmacaları severim. Eskiden çok yapardım-" Boğazımı temizliyorum ve yön değiştiriyorum. "Yeğenim de çok sever, ona göz kulak olduğumda hep bir tanesini birleştiririz."

"Davetin için teşekkürler ama seninle mümkün olduğunca az zaman geçirmeye niyetli olduğumu söylemiştim." Emerson pişmanlık belirtisi olduğunu varsayacağım bir ifadeyle bana bakıyor. "Bu hepimiz için daha iyi."

"Keşke ben de aynısını yapabilsem," diye ekliyor Hudson. "Mesafeni korumakla akıllılık ediyorsun, Emmy."

Ona böyle dediğinde içim içime sığmıyor. Sanki yıllardır en iyi arkadaşlarmış ve ben onların arasına girmeye çalışan bir yabancıymışım gibi.

"Davetiye orada," diye ekliyorum. "Bu hafta. Gelecek hafta. Bir ay sonra. Yarın gelmeyeceksin diye daveti kaybetmiş sayılmazsın."

"Not edildi. Çarşamba günü antrenmanda görüşürüz," diyor ve siyah çantasını omzuna atıp uzaklaşıyor.

"Dilini tekrar ağzına sok," diyor Hudson ve omzuma vuruyor. "Ve onun kıçına bakmayı kes."

"Dilim tam da ait olduğu yerde, çok sikeyim seni." Bir elimi yüzümde gezdirip sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Ve ben onun kıçına bakmıyordum. Bir elimi kaybetmek istemiyorum ve o kadın üzerimde testere kullanmaktan çekinmezdi."

"Bıçaklı bir tipe benziyor, değil mi?"

"Evet," diye gülüyorum. "Bu buz üzerinde işimize yarayacak."

"Sence bir şansı var mı? Simon pisliğin teki ama herkesin ne düşündüğünü sordu."

"Bir şansı var. Dediğin gibi, buralarda işler daha da kötüye gidemez. Belki Hartwell içimizdeki ateşi yakmaya yardım eder. Tanrı biliyor ya, ben denedim ve başarısız oldum."

"Şimdi onun tarafında mısın?"

Omuz silkiyorum. "Ben kaptanım. Takım için en iyisi neyse onu yaparım. Bu, benimle vakit geçirmektense kendini aslanlara yem etmeyi tercih eden kadınla iyi geçinmek anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Hudson yaklaşır ve sesini alçaltır. "Ona bulmacalar hakkında neredeyse ne söylediğini duydum. Oraya asla kimseyle gitmezsin."

"Neredeyse istemeden ağzımdan kaçacaktı," diyorum. "Ayrıca, Hartwell'in herhangi biri olduğunu sanmıyorum."

"Dikkat et, Kaptan. Ona aşık olma."

"Sakin ol, Hud." Ayağa kalktım ve ona sırıttım. "Aşık olmanın DNA'mda olmadığını biliyorsun. Her gece aynı kadın mı? Kulağa korkunç geliyor."

"Artık NHL'de kadınlarımız var. Her şey mümkün."

Kolunu kavradım ve omzunu sıktım. "Yuva kurmam dışında her şey. Bu imkansız."

ON
EMMY

"ZOR ŞEYLERİ YAPABİLİRSİN," diyorum aynada kendime. Bu mantrayı elli kez tekrarladım ama buna inanmaya hiç yaklaşamadım. "Bu sadece başka bir oyun. Bir antrenman ya da sabah kayağı gibi davran. Önemli bir şey değil."

Ama bu büyük bir mesele.

Stars formasıyla ilk maçım ve çok gerginim.

Üniversiteden mezun olduğumdan beri yüzlerce oyun oynadım ve Tanrı bilir ondan önce de kaç tane oynadım ama bu en önemlisi.

Bu, profesyonel bir hokey oyuncusu olarak geleceğimi belirliyor ve yetişkin hayatımı bu spor olmadan asla hayal edemeyen biri olarak, mükemmel gitmesi gerekiyor.

Pazartesi günü imza attığımdan beri tam bir çılgınlık yaşıyorum. Sosyal medyaya her girdiğimde daha fazla takipçim oluyor. Instagram'da çeyrek milyonu zorluyorum ve bunalmış olmak yetersiz bir ifade.

Beni destekleyen ve formamı nereden satın alabileceklerini soran insanlardan mesajlar ve yorumlar yağıyor. *İyi şanslar* ve *bizi gururlandırın*.

Yine de her destek yorumuna karşılık, başarısız olmamı uman bir düzine kişi var.

Bir ay bile dayanamaz.

Ağlamasını görmek için
sabırsızlanıyorum LMAO Dostum, şu
boku televizyonumdan kaldır.

Kramp girdiğinde ne olacak? Bir hafta baygın mı kalacak?

#FreeMaverickMiller

Bunlardan birkaçının ekran görüntüsünü aldım ve soyunma odamın duvarına, her gece giyinirken görebileceğim bir yere astım.

Her zaman nefret edenleri susturmak istemişimdir ama gerçekten de internet trollerinin yanıldığını kanıtlamak istiyorum.

O kadar iyi oynamak istiyorum ki kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp sürünerek geri gelsinler. O kadar utanmalarını istiyorum ki af dilesinler.

Ama asla onlara vermeyeceğim.

Bunu sadece kendim için yapmıyorum. Yapamayacakları söylenen tüm kızlar için yapıyorum. Yeterince iyi olmadıkları ve *asla* yeterince iyi olamayacakları, bu yüzden neden denemeye zahmet etsinler ki?

Bu, sporda, hayatta, bir ilişkide bize kendimizi iki santim uzun hissettiren herkese kocaman bir *siktirip* gitmektir; çünkü biz çok daha fazlasını hak ediyoruz.

Telefonum çalıyor ve aşağı bakıyorum. Maç öncesi ısınma hareketlerimi dikkatim dağılmadan yapabilmek için genellikle pakın düşmesine bu kadar yakınken cihazlarımı görmezden gelirim ama Grady'nin adı FaceTime araması için beliriyor. En iyi arkadaşımdan moral verici bir konuşma tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

"İşte benim yıldızım," diyor ve yüzü tüm kareyi kaplıyor. Açık kahverengi saçları, benimkilere benzeyen yeşil gözleri ve kibarlıktan başka bir şey olmayan gülümsemesiyle sanki odada benimle birlikteymiş gibi hissediyorum. "Üniformanın içindeki haline bak."

Telefonu aynaya dayayıp birkaç adım geri atıyorum, formamın tamamını ve arkasındaki adımı görebilsin diye dönüyorum. "Bu kasırga başladığından beri ilk kez kendimi çok ama çok meşru hissediyorum."

"Milyon dolarlık bir kontrat imzalamak seni etkilemedi mi?" Grady alay ediyor, ben de dilimi çıkarıyorum. "Bu gece Duluth'tayız ve otelin konferans salonuna bir projektör kurdurdum, böylece çocuklar ve ben bir izleme partisi yapabiliriz."

"Çok fazla oynayacağımdan şüpheliyim. Hala çizgileri öğreniyorum ve Koç beni yavaş yavaş oyuna dahil edeceğini söyledi."

"Kimin umurunda? NHL maçına çıkacaksın, Emmy. On saniye de olsa, on dakika da olsa seni desteklemek istiyoruz."

Onun desteğiyle kalbim üç beden şişiyor. "Bana karşı çok iyisin, Grady. San Diego'da işler nasıl gidiyor? İki gece önce hat trick yaptığını gördüm."

"Kariyerimin ilk birincisi." Gururla sırıtıyor ve otel odasındaki koltuğuna geri oturuyor. "Her şey yolunda. Hâlâ burada olmamana alışmaya çalışıyoruz,

ama bir yolunu bulacağız. Yıldızlar sana nasıl davranıyor? Bizi özlüyor musun?"

"Hepinizi özlediğimi biliyorsunuz. Çocuklar çok iyi. Takımda çok fazla genç var ve bazen onlar konuşmaya başladığında kendimi gerçekten çok yaşlı hissediyorum."

"Otuz yaşındasın Emmy, iki yüz değil."

"Evet, biliyorum. Hudson Hayes benim favorim. Bana seni çok hatırlatıyor."

Grady, "Yemin ederim yerime başkası gelirse kıyameti koparırım," diyor. "Benden uzun olabilir ama onu yenebilirim."

"Yapabilirsin. Ayrıca dünyanın en iyi adamı olması da işe yarıyor ve muhtemelen sen ona vursan bile o sana vurmaz," diyorum.

"Peki ya Beyaz Atlı Prens? Basın toplantınız sırasında sizi savunduğunu duydum."

"Miller konusuna hiç girmeyeyim." İçimi çekiyorum ve saç örgümü omzumun üzerinden atıyorum. "Arkadaş olmamız konusunda çok kararlı ve nedenini bilmiyorum."

"Takımının başarılı olmasını istiyor Emmy ve takım arkadaşlarıyla, hatta kaktüs gibi olanlarla bile arkadaşlık etmek onun için önemli."

"Bitkilerimi sulamam gerektiğini hatırlattığın için teşekkürler." Kaskımı yerden alıp kalçama dayıyorum. "Artık gitmeliyim. İlk maçıma geç kalmak muhtemelen Kaptan Her Şeyi Bilen'den sert bir azar işitmeme neden olacak."

"Bu gece eğlenin. Bu sporu ne kadar sevdiğinizi hatırlayın, çok eğlenceli olacak."

"Hiç baskı yok. Moral konuşması için teşekkürler Grady." El sallıyorum. "Yarın sana mesaj atarım."

Telefonumu kapatıp derin bir nefes alıyorum ve kaskımı çenemin altına sıkıştırıyorum. Duvardan sopamı alıp koridora çıkıyorum ve koridoru boş bulduğuma şaşırıyorum. Arenadan gelen sesler tünelde yankılanıyor ve koltuklarına yerleşen taraftarların seslerine gülümsüyorum.

"Hartwell," diye bağırıyor bir ses.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Maverick'in tüm teçhizatıyla duvara yaslandığını görüyorum. Bir bileğini diğerinin üzerine çaprazlamış, uzun gövdesine tembel bir kamburluk vermiş.

"Evet?" Yüzümü ona dönerek soruyorum.

Gözleri formamdan patenlerime kadar beni bir aşağı bir yukarı tarıyor ve buradan bile gamzesinin patladığını görebiliyorum. Beni ileri doğru hareket ettiriyor ve ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Ne söyleyeceğini merak ederek ona doğru ilerliyorum ve kendimi en kötüsüne hazırlıyorum.

Seni AHL üyemize gönderiyoruz.

Kaliforniya'ya geri dönüyorsun.

Finn Adams mucizevi bir şekilde iyileşti ve artık sana ihtiyacımız yok.

"İyi misin?" diye soruyor yaklaştığımda.

"İyiyim. Bana ne söylemen gerekiyordu?"

"Sana söylemem mi gerekiyor?" Maverick duvarı itiyor. Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sana ne söylemem gerekiyor?"

"Kötü haber ya da öyle bir şey." "Sen

neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum ve omuzluğumu düzeltmek için elimi formamın altına sokuyorum. "Yoksa neden beni arıyor olasın ki?"

"Uh." Kaşlarını kırıştırıyor. "Sana iyi şanslar dilemek için. Bugün büyük bir gün."

"Oh." Gözlerinin içine bakmak istemediğim için eldivenlerimi inceliyormuş gibi yapıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Sen ve senin kendinden şüphe duyman, Red. Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek." "İlk oyunumu dinlemek ister misin?"

"Nasıl olsa bana söyleyeceğini biliyorum," diyorum ve merak ediyorum.

Maverick gülüyor ve omurgamdaki gerginlik ipini çözüyor. "Pakın düşmesinden otuz dakika önce tuvalette kusarak geçirdim. O zamanki koçum beni bulamadı ve nihayet oyuncu tanıtımları sırasında kendimi buza sürüklediğimde pantolonum ters dönmüştü. Ama en kötüsü ilk periyodun sekizinci dakikasında oldu."

"Ne yaptın sen?" İstemeden büyülenmiş gibi soruyorum.

"Yanlış kaleye gol attım." Kıkırdıyor, tiz bir ses neredeyse beni gülümsetiyor. "Diski doğrudan kendi kalecime yolladım çünkü sinirlerim beni alt etti. Ertesi gün ESPN'in manşeti *Miller'ın talihsizliği* oldu ve bir hafta boyunca yüzümü sakladım."

"Kahretsin."

"Biliyorum."

"Tüm bu ilgiye rağmen nasıl hayatta kaldın?"

"Zordu ama sebat ettim. Ben pes eden biri değilim Hartwell." Sırıtıyor ve karnıma beklenmedik bir yumruk iniyor. "Tüm bunlar iyi olacaksın demek için. Koç'un bu gece seni ne kadar kullanacağından emin değilim ama buzda doğru şekilde kaydığın sürece bunu bir başarı olarak kabul edebiliriz."

"Çıta çok düşük," diyorum ve gülerek kendimi şaşırtıyorum. Maverick'in sırıtışı daha da parlaklaşıyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Kes şunu."

"Neyi durdurayım?"

"Bana gülümsemeyi kes."

"Sana iyi davranmamdan ne kadar nefret ettiğini unutmuşum, Red." Maverick parmak eklemleriyle kaskıma vuruyor ve içimde bir ateş parlıyor. "Bu partiyi başlatmaya hazır mısın?"

"Evet." Başımı salladım. "Ben hazırım."

İlk kez buza çıktığımda ayakta alkışlandım ve Maverick'in kalabalığı tezahürat yapmaya teşvik etme şeklini kaçırmadım. İlk devrede üç, ikinci devrede dört dakika oynadım.

Oyunda olmadığım zamanlarda Stars'ın geçişlerini inceliyorum. Bu gece dikkatsizdim ve aynı hataları tekrar yapmak istemiyorum.

Maverick buzda herkesten daha fazla zaman geçiriyor, Koç üçüncü periyodun sonlarında onu Grant ile değiştirmeye çalıştığında kafasını sallıyor. Mavi forması ve beyaz kaskıyla yanımdan uçarak geçişini izlemek, onu antrenmanda görmeye hiç benzemiyor.

Buzun üzerinde bir canavar, takımının kazanmasına yardım etmeye kararlı ve bu süreçte vücudunu feda etmeye hazır. Rekabetçi olduğunu biliyordum ama zamanın daraldığı bir oyun ortamında ölümcül oluyor.

Neden ligin en iyi oyuncularından biri olduğunu anlamak çok kolay. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyor ve paten kaymayı *kolaymış* gibi göstermesine hayranım.

"Hartwell," diyor Koç ve ben çenemi kaldırıyorum. "Sen de varsın."

"İki dakika kaldı," diyorum ve t i t r e y e n bir elle kaskımı takıyorum.

"Ve?"

"Ve... ve hiçbir şey," diyorum, bir koçluk kararına karşı çıkmamayı daha iyi bilerek.

Koç Saunders başını salladı ve ben de ayağa kalktım. İkinci hattaki sol kanat oyuncumuz Presley Donohue kulübeye doğru bir bakış attığında harekete geçiyorum, buzun üzerine yuvarlanıyorum ve hücuma çıkıyorum.

"İşte orada," diye sesleniyor Maverick. Bir savunmacıyı cama doğru itiyor ve homurdanıyor. "Bu kadar uzun süre oturmaktan biraz sıkılmış gibiydin."

Hudson'dan bir pas alıyorum ve mavi çizgiyi geçiyorum, gözlerim buzu tarıyor. Sağımda Ryan Seymour'un boş olduğunu görüyorum ve pakı ona doğru gönderiyorum.

"Belki de seni izlemekten sıkılmışımdır," diyorum.

Maverick'in kahkahası yanımdan geçerken etrafımı sarıyor, kaleye doğru ilerleyen devasa bir adam kütlesi. Seymour Maverick'e geri pas veriyor, o da üç saniye boyunca savunmayla oynadıktan sonra geri dönüp mükemmel bir şut çıkarıyor ve ev sahibi kalabalığı çılgına çeviriyor.

"Hâlâ sıkılıyor musun? Bu senin içindi Hartwell," diyor ve göz kırpıyor.

"Tam bir gösteriş budalası," diyorum etrafında toplanan çocuklara katılarak.

"Bir tane daha atabilir misin?" Ethan kolunu Maverick'in omzuna atarak soruyor. "Bu gece şimdiye kadarki tüm karşılaşmaları kazandım. Bir tane daha kazanabilirim, böylece bunu gerçekten eve getirebilirsin Kaptan."

Maverick başıyla beni işaret ederek, "Bırak on yedi alsın," diyor. "Onu bir atış için hazırlayacağız."

"*Ne*? Hayatta olmaz," diyorum. "Koç beni dışarı çıkarmak üzere ve-"

"Hayır, öyle değil," diye araya giriyor Hudson'ın savunma partneri Riley Mitchell. "Oyuncuları asla son dakikada oyundan almaz, özellikle de gol yedikten sonra. Son düdüğe kadar oyundasın, Emmy."

"İyisin," diyor Hudson nazikçe ve yan tarafımı dürtüyor.

"Tabii üstesinden gelemeyeceğini düşünmüyorsan," diye ekliyor Maverick. "Grant öne çıkabilir."

"*Hayır*," diye geveliyorum ve sırıtışından beni kışkırtmaya çalıştığını anlıyorum. "Yapabilirim."

Toplanmamız sona eriyor ve Ethan yüzleşmeyi kazanıyor. Pak önce Hudson'a sonra da Maverick'e gidiyor ve rakip takım hücum bölgesine hücum ederken acımasız bir uzak tutma oyunu oynanıyor.

"Red," diye sesleniyor Maverick ve pakı bana doğru uzatıyor.

"Gidelim." Yakalıyorum ve kanım heyecanla kaynarken havalanıyorum.

Sporda hep bu tür anlar için yaşamışımdır. Benim adıma tezahürat yapan bir kalabalığın önünde maçı kazanmak. Kafama dökülen Gatorade ve bir zaferden sonra buzun üzerinde bir köpek yığını. Yirmi saniye kala, rüya gerçeğe dönüşmeye çok yakın.

Hudson bir savunma oyuncusunu panolara doğru yönlendiriyor ve bunun benim şansım olduğunu biliyorum. Bıçağımı geri çektiğim anda sağımda başka bir savunma oyuncusu beliriyor ve pak benden çalınmadan gol atmamın hiçbir yolu yok.

Solumda Ethan'ın boşta olduğunu görüyorum ve ona pas veriyorum, süre dolduğunda sayı yapmasını izliyorum.

"Evet!" diye bağırarak bana doğru kayıyor. Beni kucaklıyor ve kaskıma doğru gülerek sarılıyor. "Ne pas ama, Emmy."

"İlk maçında bir asist," diyor Hudson, sonra bana sarılırken. "NHL kariyerine başlamak için harika bir yol."

"Bu harikaydı," diye nefes nefese kaldım.

"Aferin Red," diyor Maverick, güzel ve alçak sesle. "Golü attığını sanıyordum."

"Kaçışa izin vermemek için bıraktım." Omuz silktim. "Gol için daha fazla fırsat olacak."

"Aynen öyle." Örgümün ucunu çekiştiriyor ve sırıtıyor. "Kendinle gurur duyuyor musun?"

"Evet." Ben de onun gülümsemesine eşlik ediyorum. "Bir asist harika ve işin iyi tarafı, buradaki başka biri gibi *kendi kaleme gol atmadım*."

"Yani, kahretsin. Bence sen benden daha iyi bir oyuncu olabilirsin Hartwell."

"Biliyorum Miller." Diğer takım arkadaşlarımın beni alkışladığı yedek kulübesine doğru kayıyorum. "Ve haklı olduğumu kanıtlamak için sabırsızlanıyorum."

ON BİR

EMMY

VARLIĞIMIN BELASI

Üçüncü sıra için tebrikler Red.

Yükselmeye çalışıyorsun!

BEN

Bu şeyleri duyurulmadan önce nasıl biliyorsunuz?

VARLIĞIMIN BELASI

Sihirli! Şaka

yapıyorum.

Koç bana haftalık toplantımızda değişikliklerden bahsetti ve benim de buna katıldığımı söyledi.

BEN

Onayınızı aldığıma sevindim.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam.

VARLIĞIMIN BELASI

İğneleme mi bu?

Kesinlikle öyle geliyor.

Kırmızı mı?

Harika. O zaman gidip kendimi becereyim!!!

TÜM VÜCUDUM AĞRIYOR.

Varlığından haberdar olmadığım kaslarım ağrıyor ve kitabımı okumak için bir dirseğimin üzerine çıkmaya çalıştığımda göğsümden çıkan iniltiden utanıyorum.

İki sayfadan sonra uyluklarımdaki keskin bir sızı inlememi tetikliyor ve buruşuk bir market fişini geçici bir yer imi olarak kullanıyorum. Başparmaklarımı baldırlarıma ve ayak toplarıma bastırıyorum. Ovaladığımda gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, basınç o kadar muhteşem ki rahatlayarak ağlayabilirim.

"İyi misin?" Piper'ın sesi kapımın altından geliyor. "Sesin ölmek üzere olan bir kedi gibi çıkıyor."

"Bu her yerdeki kedilere hakarettir." Tekrar inledim. "İçeri girebilirsin, ama sadece bacaklarıma masaj yapacağına söz verirsen."

"Hepsi bu kadar mı?" Kapı açılır ve kadın halının üzerinde ayaklarını sürüyerek yürür. "Tanrım, çok kolaysın."

"Bu koku da ne?" Kokluyorum ve kokuyu yerleştirmeye çalışıyorum. "Pişiriyor musun?"

"Öyleyim." Piper sırıtıyor ve yatağıma atlıyor. Kıpırdanarak yanıma geliyor ve başını omzuma koyuyor. "Mermer somun kek yaptım. Yıldızlarla geçirdiğin ilk iki haftayı kutlamak için küçük bir şeye ihtiyacımız olduğunu düşündüm."

"İki hafta kutlamaya değer mi?"

"Her şey kutlanmaya değer," diyor bana, soyunma odasındaki bir motivasyon posteri için mükemmel bir tek cümle gibi. "Çikolata parçaları bile ekledim."

"Oh, kahretsin." Ağzım sulanıyor ve en son yediğim şeyin bu sabah antrenmandan sonra yaptığım kahvaltı olduğunu fark ediyorum. Maçlar arasındaki bir günlük izin elimden kayıp gitmişti ve batan güneş bana akşam yemeği vaktinin yaklaşmış olması gerektiğini söylüyor. "Beni şımartıyorsun."

"Ve bunu memnuniyetle yapıyorum." Kolunu benimkinin içinden geçiriyor ve elimin arkasına dokunuyor. "Nasıl hissediyorsun? Buzda tam bir baş belası oldun. Basın olumlu, Stars maçlarının reytingleri ve izlenme oranları arttı ve Simon-freaking-Buttecker gibi insanlar bile takıma k a t t ı k l a r ı n d a n bahsediyor."

"Ben..." Omuz silkiyorum*, iyi* gibi kelimeleri kullanmakta tereddüt ediyorum. Bunu söylemek bir lanet gibi geliyor. Sanki bir isim verirsem içinde bulunduğum bu nadir mutluluk balonunu kıracakmışım gibi. "Beş günde üç maç. İkisi yoldaydı ve hayatımda hiç bu kadar ağrımamış ve yorulmamıştım. Ama..."

"Ama?" Piper bekliyor, ekleyecek daha çok şeyim
olduğunu biliyor. "Ama işler iyi gidiyor."

"Öyleler, değil mi? Ve seninle çok gurur duyuyorum." Yanağımı çimdikliyor, ben de gülümsüyorum. "Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Sağıma ya da soluma bir adımdan fazla gidemiyorum. Keşke bana su ve yemek getirebilecek küçük bir robotum olsaydı da bu yatakta yaşayıp hiç çıkmasaydım. Koç sadist biri - ne tür bir insan maçlar arasında tam bir antrenman planlar?"

"Sonunda kazanma sezonunun eşiğinde olabilecek bir adam," diyor gerçekçi bir şekilde. "Bir kot pantolon ve kazak giyebilir misin?"

"Ne için? Saat neredeyse altı oldu, Piper. Sosyalleşme zamanım yaklaşıyor." "Benimle, Maven ve Lexi ile akşam yemeği. Bu restorana gidiyoruz
köşeyi dönünce. Yemekleri çok lezzetli ve söz veriyorum fazla kalmayacağız. Bir içki ve hamburger, sonra eve gelebiliriz, böylece yarın akşamki maçtan önce biraz uyuyabilirsin."

Her zaman yaptığım gibi hayır demek için ağzımı açıyorum, ama kelime ortaya çıkmıyor.

Boğazımda bir yere takılıyor ve aylardır ilk kez, akşamı hala tanımaya çalıştığım insanlarla geçirmek istiyorum. Yeni arkadaşlarımla dışarıda bir gece kulağa eğlenceli geliyor.

"Tamam," dedim. "Bu hoşuma gider."

"Evet!" Piper ciyaklıyor ve vücudunu üzerime atıyor. Bana sıkıca sarıldığında gülüyorum. "Ceket giydiğinden emin ol. Bu gece hava serin. Lanet kış hemen köşede."

"Buranın havası nasıl? Topuklu ayakkabılar? Spor ayakkabılar?"

"Kesinlikle sıradan. Köşede bir müzik kutusu var ve deplasman maçımız olmadığında haftada bir gitmeye çalışıyoruz."

Bir yerde bir rutine sahip olacak kadar uzun süre kalmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Pazar sabahı geldiğinizde simit arabasındaki adamın sizi tanıması ve yolun yukarısındaki kahve dükkanındaki baristanın siparişinizi ezbere bilmesi.

"Kulağa mükemmel geliyor," diyorum.

Johnny's Place'deki masalar küçük ve sıkışıktı. Dördümüz küçük deri kabinlere zar zor sığıyoruz ama bir içkiden sonra bunun önemi azalıyor. Omuzlarım kulaklarımdan uzaklaştıkça ve göğsümün ortasına sıcaklık yerleştikçe rahatlıyorum.

"Hepiniz Salı günü aile yemeğine geliyorsunuz, değil mi?" Piper yanakları pembeleşmiş ve saçları bütün gün atkuyruğu yapılmış halde soruyor.

"Hepiniz aile yemeğine mi gidiyorsunuz?" Şaşırarak sordum.

"Elbette öyle. Bu haftanın en önemli olayı. Her Salı saat altıda ve son birkaç yıldır kaçırdığımız tek zaman Hudson'ın annesinin cenazesiydi. Çocukların hepsi yemek getiriyor ve onlarla arenanın dışında takılmak eğlenceli oluyor." Gözleri bana kaydı. "Sen neden hâlâ gelmedin?"

"Bilmiyorum." Ensemi ovuyorum ve omuz silkiyorum. "Uyum sağlayıp sağlayamayacağımı bilmiyordum."

"Uyum sağlarsın. Liam bile geliyor. Köşede oturuyor ve kimseyle konuşmuyor ama orada," diye beni temin ediyor Piper ve dikkati Maven'a dönüyor. "Geçen haftayı kaçırdın, Mae."

"Çünkü bu düğün hayatımı ele geçiriyor ve pasta tadımı yaptık." Maven'ın nişan yüzüğü loş ışıkta parlıyor ve parmağındaki pırlantayı döndürüyor. "Adliyede kaçıp evlenmeliydik."

"Nişanlı mısın?" diye sordum. "Yani, belli ki nişanlısın. O yüzük çok büyük. Özür dilerim. Bunu bilmeliydim, ama ben-"

"Sen de biraz meşguldün, Emmy." Maven'ın gülümsemesi nazik. "Futbol izler misin?"

"Burada ve orada. Daha çok batı yakasındayken."

"Nişanlım Dallas, DC Titans'ın golcüsü."

Lexi yüksek sesle, "Onun dadısıydı," diye fısıldıyor ve bunu çakırkeyif bir kıkırdamayla noktalıyor. "Eskiden Titanlar için çalışıyordu ve oyuncularla takımın diğer üyeleri arasında arkadaşlık kurulmasına izin verilmiyordu. Sonra Stars'ta işe girdi ve şimdi Dallas'la sonsuza dek mutlu yaşayacaklar."

"Oh, Dallas baba mı? Kızınız kaç yaşında?" "Neredeyse

yedi yaşında. Maverick onun amcası."

"Bekle." İçkimi itiyorum ve dirseklerimi masaya dayıyorum. "Miller'ın bir erkek kardeşi var ve o da profesyonel bir atlet mi? İhtimaller nedir?"

"Kan bağı yok. O ve Dallas en iyi arkadaşlar ve June beklenmedik bir şekilde hayatına girdiğinde, Maverick yardım etmek için atladı. Onlar -ve diğer arkadaşları Reid- onu birlikte büyüttüler. Üçü de ona çok değer veriyor." Maven güler ve telefonunu eline alır. "Birkaç Cadılar Bayramı önce,

Karlar Ülkesi'ndeki karakterler gibi giyindik çünkü June takıntılıydı. Maverick saatlerce havuç kostümüyle şehirde dolaştı ve bir kez bile şikayet etmedi. Sanırım dünyada parlak turuncu kıyafetler giyip yine de bir kadının numarasını alabilen tek kişi o."

"Ah." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. Bana kıyafetlerinin fotoğrafını gösterdiğinde kaburgalarımın arkasında donuk bir ağrı oluşuyor. Işıldayan yüzler. Maverick'in kollarında küçük bir kız ve orada çok fazla neşe. "Bunu hiç bilmiyordum."

"Mav Amca olmak için her şeyi bırakır. Sanırım aldığı tüm ödüller arasında en çok gurur duyduğu ödül bu."

Lexi sessizliği bozmadan önce bir süre sessizlik oldu, "Onun da ne kadar ateşli olduğundan bahsedeceğiz, değil mi?"

Piper kahkahayı patlatır. "Çok ateşli. Artık organizasyondaki tek kadın olmadığım için çok mutluyum. Bu adamların etrafında olmak ve onlar hakkında konuşacak kimsenin olmaması çok acımasızca."

Maven, "Bu şehirdeki tüm spor takımlarına yakın erkekler seksi," diyor. "Suyun içinde ne var?"

"Evet. Vaftiz baban gibi," diye ekliyor Lexi. "Gümüş bir tilki. İyi bir şarap gibi yıllanıyor."

"Bazı bağlamları kaçırıyorum," diyorum.

Piper bana yaklaşıyor. "Maven'ın vaftiz babası Shawn, Titanların baş antrenörü. Gülünç derecede çekici."

"Tamam, ailem hakkında konuşmayı bırakıp Yıldızlar'daki en seksi adamın kim olduğunu öğrenebilir miyiz?" Maven soruyor. "Sadece birini seçebilirsin."

Lexi yanağına dokunur, sarhoş bir halde derin düşüncelere dalmıştır. "Bu zor. Ethan seksi ama benim tipim değil. Gürültücü, dağınık ve üç motosikleti var. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket."

"Peki ya Grant? O adam her zaman senin dikkatini çekmeye çalışıyor," deyince Lexi gözlerini deviriyor.

"İstediği kadar denesin. Ben asla onun peşinden gitmezdim. Benden on yaş küçük ve nasıl yetişkin olunacağını bile bilmiyor."

"Riley çok tatlı," diye ekliyor Maven. "Ve sessiz olanlardan biri."

"Sessiz olanlar hakkında ne derler bilirsin," diye kıkırdıyor Piper. "Hudson çekici biri ama ilişki adamı. Boşandıktan sonra deneyler yapmak ve nelerden hoşlandığımı bulmak istiyorum. Aynı anda birkaç farklı insanla takılmak ve sadece *eğlenmek*. Şimdiye kadar sadece eski kocamla birlikte oldum ve aramızdaki her şey çok vanilyaydı. Bazılarını okuduktan sonra

Rafımdaki kitaplar, bunlar var... Bunlara istek demek istemiyorum ama denemek istediğim o kadar çok şey var ki."

"Ah, tatlım." Maven masanın öbür ucuna uzanıp onun elini sıktı. "Dışarıda çok daha iyi erkekler var."

"Duydum, duydum." Lexi içkisini kaldırır. "Peki ya Liam? Kaleciler hakkında ne derler bilirsin."

"Kaleciler için ne derler?" Ben soruyorum.

"Esnek, tutkulu ve nevrotik olmakla ilgili bir şey. Kendini saplantı derecesinde adarmış gibi hissediyorum. Sizi çırılçıplak yatırır ve vücudunuzu bir kalemle işaretlerdi, böylece nerenize dokunulmasından hoşlandığınızı bilirdi."

"Tamam, ama bu kulağa çok seksi geliyor." Maven kıkırdıyor. "Orgazmlara giden bir yol haritası."

"Hiç kimse bana takıntılı olmamıştı," diyor Piper.

"Beklemeye değer," diyor Maven. "Güven bana."

"Sen kimi seçerdin, Emmy? Takımdaki en seksi adamı mı?"

"Bu sorudan muaf tutulmak istiyorum. Bu herifleri burunları kanlı ve leş gibi kokarken de gördüm."

"Maverick, yine de." Lexi iç geçirir. "Maverick'in seksi olduğunu düşünmek zorundasın." "Dövmeler mi?" Piper sorar.

"Boyu?" Maven ekliyor.

"Yatakta *gerçek* bir kadın erkeği olduğunu duydum. Tamamen özverili. Geçen yıl deplasmanda oynadığımız bir maçta otelimizden çıkarken asansörde bir kadınla karşılaştım ve bir gecede beş kez boşalmasını sağladığını söyledi," diyor Lexi.

Yüzüm yanıyor. Keşke bardağım boş olmasaydı, çünkü bu konuşmayı atlatmak için günahkâr derecede güçlü bir şeye ihtiyacım olacak.

"Beş kez insani olarak mümkün mü?" diye sordum. "Kulağa abartı gibi geliyor. Bu söylentiyi kendisinin başlatmadığına emin misin?"

"Doğru adamla birlikteyken her şey mümkündür," diyor Maven. "Beş kez. Altı kez. Bir sınırı olduğundan emin değilim."

"Miller..." Mırıldanıyorum ve parmaklarımla bardağımın kenarını çiziyorum. Oyalanıyorum, çünkü onun ne olduğunu bilmiyorum.

Çok seksi.

Muhteşem, güçlü ve inanılmaz bir atlet. Ortadan kaybolmayan tam bir baş belası ama kapalı kapılar ardında kim olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kalçalarımın üzerinde durup onları açabilecek büyük eller. Uzun bir parmağını içime sokarken yaslanabileceğim sağlam bir göğüs ve çocuksu bir

Ona karşı ürperdiğimde gülmesi. Nazik teşvik ve övgü.

"Bu cümleyi bitirecek misin, Red, yoksa beni öylece asılı mı bırakacaksın?" diye sorar derin bir ses.

Başımı sağa çeviriyorum.

İşte Maverick Miller, bir elinde üç bira tutuyor ve bana sırıtıyor.

ON İKİ

MAVERICK

Kızlar içeri girer girmez Hartwell'i fark ettim.

Bu saçları gözden kaçırmak zor ve sanırım kalabalıkta bile onu seçebilirdim. Dar kot pantolonu ve omuzlarını açıkta bırakan atletiyle onu görmezden gelmek imkânsız ve çok seksi.

Masamız restoranın karşı tarafında ama onu izliyordum.

Rakiplerimi incelediğim gibi onu incelemek; bir yudum almadan önce içkisini evirip çevirmesi. Sanki konuşmayı komik bulmasına izin verildiğinden emin değilmiş gibi yarım vuruş gecikmeli kahkahası. Dişlerinin alt dudağına batışı.

Sikeyim.

Şu lanet dudaklar.

Dolgun. Pembe boyalı. Dikkat dağıtacak kadar öpülesi. Ve sikilebilir.

Şimdi önünde durduğuma göre, ağzında sikim varken nasıl görüneceğini hayal etmeye başladım.

Beni boğazının arkasına kadar emerken şaftımda ruj izleri bıraksa nasıl bir his olurdu merak ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Emerson patladı ve ben onun dizlerinin üzerindeki hayalinden çekildim. Ateşli saçları elime dolanmış. Çenesinde bir damla salyayla bana göz kırpan hınzır yeşil gözler. "Lütfen bizi takip ettiğini söyleme."

"Hanımlar," diyorum gruba, onu görmezden geliyorum çünkü bunun onu kızdıracağını biliyorum. Bakışlarım Maven'a kayıyor. "Sen ve nişanlın aynı dalga boyundasınız. Senin burada olduğunu bilmeden Johnny's'i önerdi."

"Bu adamı seviyorum." Maven iç çekiyor, aşktan falan çok mutlu. Etrafıma bakıyor, şüphesiz Dallas'ı arıyor. "June'a kim bakıyor?"

"Onu barda görmüyor musun? Tezgahın arkasında votka dağıtıyor."

"Maverick Miller."

"Sadece şaka yapıyordum, Mae. Bebek bakıcısıyla birlikte. Reid kötü bir gün geçirdi ve evden çıkması gerekti. Onu buraya çağırmalıyım. O kadar çok güzel kadın var ki, ruh hali hemen düzelir." Emerson alay ediyor ve ben de ona bakıyorum. "Hâlâ benim hakkımda ne düşündüğünü duymayı bekliyorum."

"Senin hakkında ne düşündüğümü gerçekten bilmek istemezsin," diye karşılık veriyor.

Küstah olmasına bayılıyorum. Sert bir kız ve bağımsız bir kadın. Bana haddimin bildirilmesi eğlenceli.

"Evet, öyle." Kolumu sağ tarafımdaki duvara yaslıyorum ve gözlerinin dövmelerimde birkaç saniye oyalanmasını kaçırmıyorum. Acaba en çok hangisini seviyor? "Ben büyük bir çocuğum, Red."

"Ufak tefek olduğunu duydum. En iyi ihtimalle ortalama."

"Bana dedikodu dinleyen biri gibi gelmedin. Hadi ama. Ver onu bana."

"Sevmediğim yönlerinizin derin bir psikolojik çözümlemesine dalmadan önce bir içkiye ihtiyacım var. Hepiniz bir tur daha ister misiniz?" Emerson diğer kadınlara sorar ve üç kez başını sallar.

"Lütfen," diyor Maven.

"Ve patates kızartması!" Piper ekliyor. Gözleri buğulanıyor ve çakırkeyifliği geçip zil zurna sarhoş olmaya doğru ilerliyor. "Çok fazla patates kızartması var."

"Ekstra tuzlu," diye ekliyor Lexi ve pipetiyle boş içkisini karıştırıyor. "Kovalar dolusu tuz."

"Anladım." Emerson kabinden kayarak çıkıyor ve ayağa kalkıyor. Topuklu ayakkabıları onu patenlerinin üzerinde olduğundan daha uzun gösteriyor ve benden sadece birkaç santim kısa kaldığında ıslık çalıyorum. "Ne?"

"Geçen gün basın toplantısında topuklarını beğendiğimi söylemiştim. Bu hâlâ geçerli."

"Yağcılık seni çok uzağa götürmez Miller."

"İçkileri ve yiyecekleri buraya taşımana yardım edebilmem için bara doğru birkaç adım ilerlemeye ne dersin?"

Emerson derin bir iç çeker. "Peki. Ama sadece sana istediğini ne kadar çabuk verirsem, bizi o kadar çabuk yalnız bırakacağını bildiğim için."

"Anlaması kolay biriyim, değil mi? Beni yok etmeden önce üstünü çıkaralım."

Bar küçük ve tezgâha doğru ilerlediğimizde birbirimize dokunmamızın imkânı yok.

Kolum onun koluna değdiğinde "Özür dilerim," diyorum. Geriye doğru kayıyorum ve biraz yer açabilmek için arkasında duruyorum. "Burada fazla yer yok."

"Sorun yok." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Yardım teklif etmek."

"Sadece bir kızartma çalmak istedim - bu sabahki antrenmandan sonra hâlâ açım. Bu gece eğleniyor musun?"

"Evet." Yüzünde küçük bir gülümseme dans ediyor. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve daha önce hiç fark etmediğim üç piercing görüyorum. Kendini şımartmayı ve güzel şeyler almayı sevdiğini düşündüren ışıltılı, sarkan küpeler görüyorum. "Beni Piper davet etti ve geldiğime memnunum."

"Kesintiye rağmen mi?" diye sordum.

Emerson yine alt dudağını ısırıyor ve bu beni gerçekten bu kadar tahrik etmemeli. "Şu anki arkadaşınla bile."

"Hepsi gerçekten iyi insanlar. Piper'ı en uzun süredir tanıyorum ve onun yayın ekibine yükselişini görmek çok güzeldi. Umarım bir gün baş saha muhabiri olur."

"Olmazsa çok şaşırırım. Eve her geldiğimde antrenman ve maçın nasıl geçtiğine dair düşüncelerim hakkında iki düzine soru soruyor."

Emerson'la pist dışında hiç vakit geçirmedim. Geçen haftaki takım yemeğine gelmedi ve antrenmandan sonra onunla sohbet etmemize yetecek kadar uzun süre takılmadı. Deplasman maçlarımıza giderken kızlarla birlikte önde oturuyor, erkeklerin girdiği karmaşadan uzakta ve bana onu iyi tanımak için zaman bırakmıyor.

Yumuşak gülüşü ve kaçmayışı bana bu sohbetten hoşlanıyor olabileceğini söylüyor ve bu da bana konuşmaya devam etmem için cesaret veriyor.

"İçki tercihin nedir?" Ağzımdan kaçırdım. "Günün sorusu bu mu?"

"Evet. O zaman bana seninkini sorabilirsin. Hazırda bir tane olduğunu biliyorum.
Kafanızın içinde dönen çarkları görebiliyorum."

"Evdeysem kırmızı şarabı tercih ederim." Emerson bara dönerek barmenin dikkatini çekmeye çalışıyor ama barmen onu görmüyor. "Dışarıdaysam martini içmeyi severim ama bu bar bana iyi zeytinleri olan bir yer gibi gelmiyor."

"Burayı hafife almayın. Bir keresinde bir mağlubiyetten sonra buraya gelmiştim ve canım tatlı bir şeyler çekiyordu. Gerçek bir insan olan ve binadaki tek aşçı olan Johnny, yirmi dakika sonra bana taze *pişmiş* bir tabak dolusu dev çikolata parçacıklı kurabiye uzattı. Tüm malzemeleri nereden bulduğunu hala bilmiyorum ve muhtemelen bunu hiç öğrenmemem herkes için daha iyi olacak."

"Bu Maverick Miller etkisi."

"Maverick Miller etkisini hiç duymadım. Lütfen beni aydınlatın."

"Cazibeniz. Kim olduğunuzdan dolayı insanların sizin için bir şeyler yapmasını sağlıyor."

"Hayır." Boştaki elimi saçlarımda gezdirip omuz silkiyorum. "Ben burada öyle biri değilim. Ben sadece Maverick'im, hayatını kurtarmak için dart atamayan ve tekrar tekrar boktan şarkılar çalsın diye müzik kutusuna çeyreklikler koyan adam. Donmuş mozzarella çubukları yiyorum ve "Funkytown "ın neden arka arkaya sekiz kez çaldığını bilmiyormuş gibi davranıyorum."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Onun yerine "Achy Breaky Heart" çalabilirdin." "İyi vakit geçirmek için beni kışkırtma. Kaçmamı istemediğine emin misin
sana zeytin getireyim mi? Alırım. Yolun birkaç blok ötesinde gece yarısına kadar açık kalan bir bakkal var."

"Her zaman bu kadar yardımsever misin?" Emerson soruyor.

"Pek sayılmaz. Seninle ilgili bir şey olmalı. Bir kaptan/takım arkadaşı dinamiği. Ben adamlarımla ilgilenirim, unuttun mu?"

"Zeytinlerin izini sürmek de bu bakımın bir parçası
mı?" "Evet, öyle. Listenin en başında, eminim."

"Sorun değil. Gerçekten." Gözleri on dakika önce masaya geri getirmem gereken biralara kaydı. "Bira sever misin?"

"Arkadaşlarımla birlikteysem, evet. Eğer bir kulüpteysem, daha sert bir şeyler içerim. Yüksek sesler ve tüm bunlar."

"İlginç."

"Sorunuz bu muydu?"

"Hayır," diyor. "Sorunuzu size geri gönderiyordum. Bu oyun böyle işliyor."

"Anlıyorum." Gülümsememek için dudaklarımı birbirine sürtüyorum. "Artık kurallar olduğunu bilmiyordum."

"Var." Emerson dönüp bana bakıyor ve artık aramızdaki mesafe daha da azalmış durumda. Parfümünün kokusunu alabiliyorum. Burnundaki çilleri ve kaşının üstündeki küçük, sivri beyaz yara izini görebiliyorum. "Dövmen Haziran için mi?"

Uzanıp sol elimin arkasına dokunduğunda beni şaşırtıyor. Dokunuş beni sarsıyor ve kısa devre yapmış gibi hissediyorum. Şokla uyandım ve enerjiyle dolup taştım.

Gülümsüyorum ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Parmaklarını kalbin kıvrımı ve J harfinin kancası üzerinde gezdiriyorum ve nefes alış verişinde sessiz bir aksama duyuyorum.

"Beni mi araştırıyordun Hartwell? Gururum okşandı."

"Maven söyledi. Ben sormadım. Vegas'ta sarhoş olup evlendiğin bir kadın için olduğunu sanıyordum."

"Evlenecek bir tip değilim ve kesinlikle bir kadının adını vücuduma dövme yaptıracak biri değilim." Elimi onunkinin üzerinde tutuyorum ve kalbin izini sürüyorum, bu sefer daha yavaş. Henüz elini çekmedi ve ben de bunun tadını çıkarabildiğim kadar çıkaracağım. "June Bug hariç. Dallas onun hayatına gireceğini bilmiyordu ve öğrendiğinde panikledi. Reid ve ben yardım etmek için devreye girdik, çünkü o da bizim için aynısını yapardı. Benim olmadığını biliyorum ama o benim. Ona bakabildiğim kadar bakacağım. Onu şımartacağım. Onu seveceğim ve hayat derslerini öğreteceğim. İyisiyle kötüsüyle. Ailesine kızdığında benim daireme kaçabilir ve ilk erkek arkadaşının iyi bir adam olduğundan emin olana kadar onu kesinlikle sorgulayacağım."

"Ayrıca havuç gibi giyinecek ve aptal gibi görüneceksin."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Maven sana o fotoğrafları mı gösterdi?"

"Kafanda bir sap vardı." Emerson elini geri çalıyor ve ben onun dokunuşunu özlüyorum. "Ve turuncu ayakkabılar."

"Aynen öyle yaptım. Ve yine olsa yine yaparım."

Barmenlerden biri olan Ralph sonunda bize doğru geliyor ve Emerson'ın içki siparişlerini ve patates kızartması sepetini not ediyor. Cüzdanımı çıkarıyorum ve tezgâha üç yirmilik bıraktığımda onun tartışmasını görmezden geliyorum.

"Bunu ödeyebilirim," diyor ve ben omuz silkiyorum. "Ödeyebileceğini biliyorum ama ben ödemek istedim."

"Teşekkürler."

"Benim için zevk." Köprücük kemiğine, sonra da gömleğinin göğsüne doğru eğildiği noktaya bakıyorum. "Dövmen var mı?"

"Sorunuzu zaten kullandınız."

"Evet, ama kurallarınız gereği bana sorduğunuz soruya cevap almak zorundayım."

Yanakları koyu kırmızıya dönüyor ve dudaklarını yalıyor. "Evet," diyor yavaşça. "Bir dövmem var."

"Nerede o?"

"Asla göremeyeceğin bir yer."

"Bu onu görmeyi daha da çok istememe neden oluyor," diyorum ve nerede saklanıyor olabileceğini hayal ediyorum. Kaburgalarında. Kalçasının çıkıntısına ya da sırtının alt kısmına. "Bu-"

"Affedersiniz," diyor bir ses, sözümüzü keserek. Dönüyorum ve sarışın bir kadın bana gülümsüyor. "Siz Maverick Miller'sınız, değil mi?"

"Duruma göre değişir. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır." Bana flörtöz bir sırıtışla bakıyor. "Ama biraz kötü olmak için havanda olduğunu umuyorum. Arkadaşlarım gidiyor ve benim için geceyi bitirmek için çok erken. Bana gelmek ister misin?"

"Özür dilerim," diyorum sarışına sırıtarak. "Şu anda bebeğimin annesiyle bir meselenin ortasındayım. Çocuk yarı uzaylı, yarı patates ve bu genleri nereden aldıklarını bulmaya çalışıyoruz."

"Ooookay," diyor kadın ve kaşlarını kırıştırıyor. "Bu çok garip. Çocuğunuz olduğunu bilmiyordum."

"Küçük uzaylıları çocuk olarak mı sınıflandırıyoruz? Sanırım sınıflandırmalıyız. Bu kapsayıcı ve onlara deri köpek demekten daha iyi - çünkü hepimiz köpeklere kürklü bebekler diyoruz, biliyor musun?" ya da bunun gibi bir şey. Başparmağımla omzumu işaret ediyorum. "İşe dönsem iyi olacak. Janet UFO'nun gözlerinin ona benzediğini düşünüyor ama ben en çok bana benzediğinden eminim."

"Kafam çok karıştı," diyor kadın bana. "Siz Maverick Miller değilsiniz, değil mi?"

"Asla olmaz. O adam hokeyde benden çok daha iyi. Benim masaya getirdiğim tek şey uzaylı çocuklar."

"Patates kısmını unutma," diye ekliyor Emerson ve neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Ew. Arkadaşlarımın yanıldığını biliyordum. Sen onun kadar seksi değilsin." Sarışın bana yukarıdan aşağıya baktı ve hışımla uzaklaşmadan önce alay etti.

Emerson, "Vay canına. Egonuza indirilmiş bir darbeden bahsediyoruz," diyor.

Onunla tekrar yüzleşiyorum ve yeni gelen sepetten bir patates kızartması çalıyorum. "Bunu atlatacağım."

"Bu çok sık olur mu?"

"Ne, uzaylı bebekler mi?"

"Hayır. Kadınlar sana geliyor ve senin evine geri döneceklerini düşünüyorlar."

"Gittiğim her yerde."

"Ve her zaman evet mi diyorsun?"

"Çoğu zaman. Neden olmasın? Her şey rızaya dayalı. Koruma kullanıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp evlenme teklif etmeyeceğimi biliyorlar ve dürüst olmak gerekirse? Hokeyden başka bir şey düşünmek güzel."

"Bu gece biriyle yatmazsan sikin düşecek mi? Nasıl hayatta kalacaksın?"

"Merhametinin sınırı yok Hartwell. Endişen için teşekkürler, ama ben iyi olacağım. Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Patates patlağına benzeyen bir yaşam formu doğurmak muhtemelen gerçekten travmatize edici olmuştur."

"Neredeyse burada durup son on dakikadır seninle konuşmak kadar sarsıcı." Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana bakıyor. "Sinir bozucusun. Ben de senin hakkında böyle düşünüyorum."

"İyi sinir bozucu mu yoksa kötü sinir bozucu mu?"

"Henüz karar vermedim. Kendini beğenmiş ve gösterişlisin, sonra da gidip elinin arkasına yeğeninin baş harfini dövme yaptırmak gibi duygusal şeyler yapıyorsun. Bu kafa karıştırıcı."

"Bu gece o gösterişli adam ben miydim?"

"Hayır," diye sessizce itiraf ediyor.

"Gitmedin." "O kızla eve gittim mi?"

"Hayır."

"O zaman bu sana benim gerçekte kim olduğuma dair bir fikir verecektir." İçeceklerin yarısını alıp göğsüme yakın tutuyorum. "Piper için de bir su getir. O kadın sarhoş ve yarın akşam maçımız var."

"İyi karar. Bacaklarım beni öldürüyor, eve gitmesine yardım edemeyeceğim."

"Hepinize bir Uber çağıracağım."

"Dört blok ötede oturuyoruz."

"Yürüyüp kendine zarar vermekten iyidir. Seni kaçırdığımı düşünmeye başlamadan önce arkadaşlarının yanına dönelim."

"Ya da daha fazla uzaylı bebeğiniz dünyaya gelmeden önce. Bu korkunç bir düşünce. Biriniz yeter de artar bile." Emerson yanımdan süzülerek geçti. Alkol ve yiyecek dolu kollarıyla yanımdan geçerken kalçası benimkine sürtünüyor. "Bilgin olsun, beni kaçırmaya kalkarsan çok uzağa gidemezsin."

"Bir gün seni kazanacağım Hartwell," diye sesleniyorum. "Sadece bekle."

İçkileri masasına dağıttıktan sonra beni tersleyebilir ve gecenin geri kalanında beni görmezden gelebilir, ama saklamak için savaştığı gülümsemeyi görüyorum.

Nokta: Ben.

ON ÜÇ

MAVERICK

BEN

Kalkın ve parlayın!

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Yanında biri uyurken bana mesaj mı atıyorsun?

BEN

Beni bardan yalnız çıkarken gördün.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Eve gittiğinde neye bulaştığını bilmiyorum.

BEN

Sadece bir paket Oreos. Altı tane yedim.

Oh. Bu arada. Koç bu gece ilk sırada olduğunu söylememi istedi.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Benimle taşak geçme Miller.

BEN

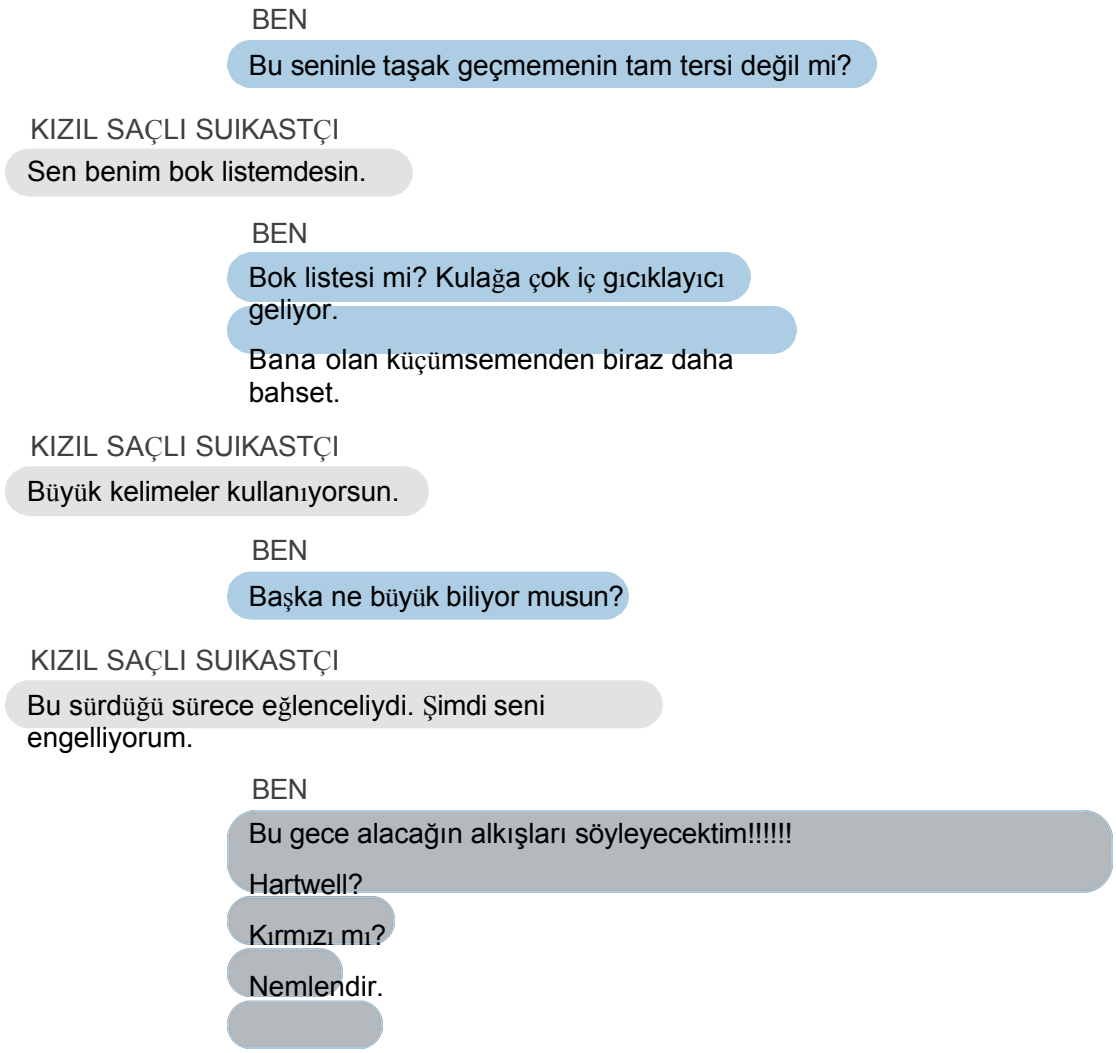
Seninle çatallanmayacağım.

Eğiliyorum.

Tanrım, Siri. Lanet olsun!!!

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Ciddi misin sen?

"Kapalı gişe oynamak gibisi yok, değil mi?" Tünelde durup buza çıkmayı beklerken Hudson'a soruyorum. "Birkaç maç kazanmanın neler yapabileceği inanılmaz."

"Bütün şehri dışarı çıkarıyor." Kaskını takıyor ve kalçalarını daire şeklinde hareket ettiriyor, esneme hareketlerine kıs kıs gülmeme aldırmıyor. "En son ne zaman üst çanağı doldurduk?"

"Yıllar oldu, değil mi? Geçen sezon kesinlikle böyle bir şey olmadı."

"Sanırım maça gelen tüm taraftarlara takımın gömleksiz takvimlerini dağıttıkları zamandı. Maçtan sonra fotoğrafınızı imzalatmak için sıraya girdiğinizi hatırlıyor musunuz? Gece yarısına kadar buradaydın." Hudson bu anıyı hatırlayınca kahkahayı patlatıyor. "Çekici olmanın sıkıntıları."

"İki milyon Instagram takipçisi olan ve köpeklerinizle çekilmiş üstsüz bir fotoğrafınızı paylaştığınızda çılgına dönen adam söylüyor bunu." Eldivenimin altındaki parmaklarımı esnetiyorum, yüzüm buruşuyor. "O gece elim çok acıdı ama o geceki bilet satışlarının yarısı hayır kurumlarına gitti. Buna değdi. Belki bunu tekrar yapmalıyız."

"Gülümseyin çocuklar," diyor Maven, fotoğrafımızı çekmek için sözümüzü keserek. Bir kolumu Hudson'ın omzuna atıyorum ve ikimiz de sırıtıyoruz. "Takvim fikrini tekrar hayata geçirmeliyiz."

"Erkeğin bu gece katılıyor mu?" Ona sordum.

"Evet, kutularda," diye cevap veriyor. "Haziran'da da."

"Oh, kahretsin. En sevdiğim kız burada mı? Bunun olmasına izin vermesi için onu nasıl ikna ettin?"

"Ben değildim. June gözlerini kırpıştırdı ve Dallas'ın evet demekten başka çaresi kalmadı."

"Ne sapık ama. On sekiz midilli istese verirdim," diyorum.

"Maçtan sonra gelip merhaba diyecek misin? Seni görmek isteyecektir."

"Çok isterdim ama bir sözüm var. Maçtan sonra dondurma yemeye ne dersin?

daha sonra eve dönebilir miyiz? Ben getiririm."

"Buna bayılırız. Sen çok iyi bir komşusun." Maven yanağımı çimdikliyor ve koridordan piste doğru aceleyle ilerliyor, büyük fotoğraf makinesini güvenli bir şekilde göğsüne bastırıyor. "İyi maçlar çocuklar!"

Hudson somurtuyor. "Dondurma istiyorum."

"Kendine bir tane al," diyorum ve kulağına fiske vuruyorum. "Ve kafanı oyuna ver. Neredeyse gitme zamanı."

"Bu öğleden sonra kendini iyi hissediyor

musun, Kaptan?" "Harika hissediyorum."

Adrenalin her maçtan önce olduğu gibi damarlarımda dolaşıyor ama bugün farklı.

Son birkaç maçımızda gösterdiğimiz mükemmel performansın keyfini çıkarıyorum. Taşlar yerine oturuyor ve buz üzerinde sihrin gerçekleştiği noktaya yaklaşıyoruz.

Bayıldım buna.

Tekrar oynamayı sevmek heyecan verici. Her maçı dört gözle beklemek ve takım arkadaşlarımın da en az benim kadar kazanmak istedikleri için ellerinden gelenin en iyisini yapacaklarını bilmek. Daha önce hiç

NHL'de bu zirveyi daha önce deneyimlemiştim ve son iki hafta buna en yakın olduğum zamandı.

"Yakında senin adını haykıracaklar Mavvy," diye şaka yapıyor Hudson, duvardan sopasını alırken. "Emmy nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Sabah pateninden beri onu görmedim. Belki Piper ile röportaj yapıyordur."

"Piper'dan bahsetmişken, bir saat önce beni basın odasına ittiğinde midesi bulanıyor gibiydi. O iyi mi?"

"Muhtemelen akşamdan kalma. Dün gece Maven, Lexi ve Hartwell ile Johnny'nin evindeydi. Ben ayrıldığımda Piper dört numaralı içkiyi içiyordu."

"Bekle bir dakika." Kaşlarını çattı. "Antrenman dışında Emmy ile takıldın ve bunu anlatacak kadar yaşadın mı? Etkilendim."

"Takılmadık." Spor içeceğimden bir yudum alıp ağzımda gezdiriyorum. "Aynı anda aynı yerdeydik. İşin içinde uzaylı bebekler vardı. Bir seks davetini geri çevirdim ve en iyi kısmı? Yüzüme bira fırlatılmadı."

Hudson bana göz kırpıyor. "Bu bana çok fazla takılmak gibi geliyor." "Değildi. Daha çok evrenin gülüp eğlenmesi gibiydi."

"Ve bir kadınla geçireceğin bir geceyi geri mi çevirdin? Bunu asla yapmazsın." "Uzaylı bebekler, Hud. Dinlemiyor musun? Daha önemli şeyler vardı.

şeyler oluyor."

"Hiçbir şey kaçırmadın Hudson," diyor Emerson, formasıyla yanımda belirerek. "Ama orada olsaydın daha eğlenceli olurdu."

"Ah." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Sohbetimizden keyif aldığını sanıyordum, Red."

"Çok farklı zevk tanımlarımız var, güzel çocuk." Saçını düzeltip omzunun üzerinden atıyor, iki beyaz kurdele arkasında dalgalanıyor. "Neden ısınmıyorsunuz?"

"Çünkü bu senin ilk başlangıcın." Hudson bir kolunu ona doluyor ve ona nasıl gülümsediğini görüyorum. O bana öyle bakmıyor. "Ve Yıldızlar geleneğine göre, bu bir dakikalık kutlamayı hak ediyor."

"Dün gece eve geldiğimde takımdaki iki haftamı kutlamak için üç dilim mermer somun kek yedim," diyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Gerçekten de ilk başlangıç ritüeli falan yapmamıza gerek yok."

"Mermer somun keki nereden buldun?" diye neredeyse sızlanıyor.

"Yemeğe karşı sağlıksız bir takıntısı var. Özellikle de tatlıya," diye açıklıyorum ona. "Salı günü takım yemeğine gelin ve kendi gözlerinizle görün."

"Takım yemeği seninle daha fazla zaman geçirmek anlamına geliyor Miller ve ben de son zamanlarda kapasitemin üzerinde çalışıyorum. Somunu Piper yaptı," diyor Emerson Hudson'a. "Yarın antrenmanda sana gizlice bir parça veririm. Ben de tatlı düşkünüyümdür. En iyi pasta dilimlerinin olduğu yerleri bulabilmem için şehirde bir yemek gezintisi yapmak istersen, ben varım."

"Tam benim tarzım bir kadın." Adam kadının omuzlarını sarsıyor ve kadının içinden gerçek bir kahkaha dökülüyor. "Bu gece için hazır mısın?"

"Sanırım. Hâlâ bunun benim hayatım olmasının şokunu yaşıyorum. Bir rüyadan uyanmayı ve her şeyin elimden alınmasını bekliyorum" diyor.

"Bir süre bizimle kalacaksın," diyorum, konuşmalarının bir parçası olmak için çırpınıyorum. Onu güldürmesinden ve bu kadar yakın durmalarından hoşlanmıyorum. "Önümüzde aylar var."

Emerson'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Sanırım birlikte takılıp kalınacak daha kötü insanlar da var."

Eldivenli parmaklarımı şakaklarıma dokundurup konsantre oluyorum. "Muhtemelen senden alabileceğim en büyük iltifat. Bunu hafızama kazımam gerekiyor."

"Hep böyle tuhaf mıdır?" diye soruyor. "Her zaman," diyor Hudson.

Ona attığım sırıtış bana göz devirten bir bakış kazandırıyor ama umurumda değil. En azından bana bakıyor. Çenemi piste ve yanıp sönen ışıklara doğru kaldırıyorum. Gümbürdeyen müziğe ve çığlık atan hayranlara. "İlk sen çıkmayı hak ediyorsun."

"Liam her zaman önce gider," diyor.

"Bu gece değil."

"Emin misin?"

"Pozitif." Onu nazikçe dürtüyorum. "Devam et, Hartwell."

Emerson derin bir nefes alır. Başını sallayıp Hudson'ın elinden kurtulmadan önce kendini toparlar. Paspasların üzerinde yürüyor ve arkasına bakmadan buzun üzerinde kayboluyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum demek istiyorum ama gerçekten inanabiliyorum," diyor Hudson bana ve kalabalığa el sallamasını izliyoruz. Omzunu benim omzuma vuruyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Ne için?"

"Sırf seni aptal yerine koydu diye kin tutmamak. Olgun ve misafirperver olmak. Aletini pantolonunun içinde tutmak."

Gülüyorum ve pedlerinin arasından zar zor hissetmesine rağmen kaburgalarına dirsek atıyorum. "Kendimi kontrol edebiliyorum, orospu çocuğu."

Emerson'ın peşinden gidiyoruz ve bıçaklarımı buza saplayıp sert bir fren yapmadan önce tünelden zar zor çıkıyorum.

"Sorun nedir, Kaptan?" Connor yanımdan geçerken soruyor.

"İyi misin Mav?" Grant parmak eklemlerini kaskıma vuruyor ve ben kalabalığa bakıyorum.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

Arenanın yarısı kadın, ki bu yeni bir şey değil. Farklı olan ellerindeki pankartlar ve formalar. Hiçbiri benim ya da çocuklar için değil.

Hepsi Emerson için.

"Çok kötü, değil mi?" Ethan sırıtıyor. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Emerson'ı arıyorum ve onu bankın yanında Koç'la konuşurken buluyorum. Koç beyaz tahtaya bir oyun çizerken o da başını sallıyordu, tamamen soğukkanlı ve hiç şaşırmamıştı.

Sanırım onu izlediğimi hissediyor, çünkü yukarı bakıyor. Bakışlarımız tekrar buluştu ve ben de ona baktım.

O zaman anladım.

Buzun tam ortasına yakın ve yirmi bin kişinin önünde.

Son birkaç haftadır giderek daha fazla aklıma gelen bir düşünce, şu anda iyice somutlaştı: Bu kadın inanılmaz.

Özel.

Kurdele ve maskara takarak sporun geleceğini değiştiriyor ve her yerde kızlara ve kadınlara ilham veriyor.

Simon Buttecker *çok kızacak* ve bu beni çok heyecanlandırıyor.

"Çember olun," diye bağırıyorum ve takım arkadaşlarım etrafımda toplanıyor. "Her galibiyet önemlidir ama bu gece her şeyimizi ortaya koymalıyız. Medya iyi günlerimizde bizi çarmıha geriyor ve Hartwell'in ilk maçına da çok sert çıkacaklar. Onlara cephane vermeyelim. Kilitleyin. Odaklanın. Altmış dakika boyunca güçlü oynamalıyız."

"Aynen öyle, Kaptan. Ateşlenmene bayılıyorum," diyor Riley ve omzunun üzerinden bakıyor. "Emmy! Buraya gel."

Gruba katılıyor, Connor ve Seymour'un arasına yerleşiyor. Gerginse bile belli etmiyor.

"Neler oluyor?"

"Arkanı kolladığımızı söylemek istedik," diyor Grant kendini beğenmiş bir şekilde, sanki bu moral konuşması onun fikriymiş gibi. "Benim hattımda olmayacağın için üzgünüm ama sanırım Mavvy bir üst model."

"Tartışılabilir," diye mırıldanıyor.

"Eller içeri," diyorum ve herkes ellerini üst üste koyuyor. "Üç deyince hep beraber. Bizi say Hartwell."

"Bir, iki, üç," diyor.

"Hep birlikte," diye avazımız çıktığı kadar bağırıyoruz ve bu gece yanacağımızı biliyorum.

"Senin sorunun ne?" Disk düştüğünden beri bana bok atan hakemin yanından kayarak geçerken bağırıyorum.

Daha önce çapraz kontrol cezası almıştım ve şimdi de liseli bir çocukmuşum gibi vurduğum için günah keçisine gönderiliyorum.

Ev sahibi seyircinin önünde yok ediliyoruz ve maçtan önce sahip olduğumuz tüm momentum binayı terk etti.

Hakemler bizi rahat bırakmıyor. Ritim bulamıyoruz. Geçişlerimiz özensiz ve her hücumda yarım saniye geç kalıyoruz.

İzlemesi dayanılmaz.

Başka bir penaltıyı işaret eden bir düdük sesi duyuldu. Bunu bir yuhalama korosu takip ediyor ve bana katılacak şanslı kişinin kim olduğunu görmek için boynumu eğiyorum.

"Pislikler," diye küfrediyor Hartwell, yanımdaki banka çökerken elindeki sopayı benimkinin yanına fırlatıyor.

"Seni burada görmek bir zevk Red," diyorum ve o da homurdanıyor. "Neden zaman geçiriyorsun?"

"Elimi pakın üzerine kapattım, ki bu saçmalık çünkü topa sahip olduğum anda bıraktım. Kuralları biliyorum." Bacaklarını uzatıyor ve inliyor. "Eğer kullanmayacaksanız neden tekrar oynatma sistemi var?"

"Alıngan olmanı seviyorum." Ona bir şişe Gatorade uzatıyorum, o da alıyor. "İlk başlangıcından nasıl keyif aldığını sorardım ama sanırım bunun cevabını biliyorum."

Emerson çenesini ovuşturuyor. Sağ yanağında bir çentik var, yüzüne aldığı bir sopa darbesi sonucu oluşmuş küçük bir kesik. "Tüm bu insanlar beni görmek için burada ve ben daha önce hiç buza çıkmamışım gibi oynuyorum. Bu utanç verici."

"Hepimizin kötü günleri olur," diye onu rahatlatıyorum. "İyi haber şu ki önümüzde hâlâ üçüncü dönem var. İşlerin ne kadar çabuk değiştiğini biliyorsun."

Portakallı içecekten bir yudum alıyor ve yutkunurken boğazının nasıl titrediğini izliyorum. Bir damla ağzının köşesine sarkıyor ve dili onu yalamak için dışarı çıkıyor.

Bu dikkat dağıtıcı.

"Hiçbir şey istediğimiz gibi gitmediğinde bu ivmeyi değiştirmek çok daha zordur. Tanrım. Bu gürültü de ne?" Emerson soruyor. Ceza sahasının arkasına bakıyor ve homurdanıyor. "Kızlar dikkatini çekmeye çalışıyor Miller."

Onun görüş açısını takip ediyorum ve camın tam karşısında benim formamı giyen beş kadından oluşan bir grup görüyorum. Karınlarını ve göğüs dekoltelerini göstermek için kumaşı kesmişler ve ben de onlara garip bir el sallıyorum.

"Birinin ofisine gidip onlar çalışırken 'sopanı tutabilir miyim' ya da 'içime bir bebek koy Miller' yazılı pankartlar açsak nasıl olurdu hiç merak ediyor musun?" Emerson'a sordum. "Muhtemelen açılmayı bekleyen bir dava olurdu."

"Uzaylı bebekler gibi," diyor nefesinin altından ve ben sırıtıyorum. "Hey."

Patenine dokunuyorum. "Görünüşe göre birileri geçen gün iyi vakit geçirmiş.

Gece."

"Yeni arkadaşlarımla, evet."

"Ama ben buradayken çok eğlendiniz, yani bir yerlere varıyoruz."

"Çıta düşük, Miller." Şişeyi kutunun kenarına bırakıyor. "Otuz saniye içinde dönüyorsun."

"Bana göz kulak olduğun için teşekkürler Red. Bunu önemsediğin için yapıyormuşsun gibi davranacağım, benden kurtulmaya çalıştığın için değil." Sopamı yerden alıyorum ve kaskımın sıkı olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. "Başını dik tut, düğün çiçeğim. Bu boktan gösteriyi tersine çevirmek için zamanımız var."

"Bana bir daha düğün çiçeği dersen seni bitiririm," diyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

"Aferin kızıma," diyorum buzun üzerine tekrar atladığımda, yanakları saçları kadar kızarınca sırıtıyorum.

ON DÖRT

EMMY

Hokey için her şeyimi verdim.

Antrenmanlar ve maçlar yüzünden doğum günlerini ve aile etkinliklerini kaçırdım. Kanımı, terimi ve gözyaşımı feda ettim. Hayatımın en büyük gecesinde yetersiz kalmak için vücudumu defalarca yorgunluğun eşiğine getirdim.

Hiç bu kadar kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış olmamıştım.

Aynadaki yansımama bakıyorum ve iç çekiyorum. Bacaklarım zonkluyor ve ayaklarım yanıyor. Birinci ve ikinci dönem arasında ayak parmaklarımda yeni kabarcıklar oluştu ama onları bantladım ve acıyı bastırdım.

Adrenalinin etkisi geçtikçe ve son birkaç saatin gerçekliği yerleştikçe, her şey acıyor.

Baldırlarım.

Ön kollarım.

Kalbim.

Patenlerimi yeniden bağlayıp ayağa kalkıyorum ve yeni bir kararlılık dalgasıyla soyunma odamın kapısına doğru ilerliyorum. Kapıyı açıp koridora bakıyorum ve boş olduğunu görünce şaşırmıyorum.

Maç doksan dakika önce bitti. Arenanın ışıkları söndü. Müzik çoktan sustu. Artık yuhalama ya da tezahürat yok.

Tamamen sessiz.

Piste doğru adım atıyorum, uzak duramıyorum.

Çocukken ne zaman bir oyun kaybetsem, babamla birlikte arka bahçemizdeki gölete giderdik. Acı Michigan havası burnumuzu ısırır ve parmaklarımız soğuktan kıpkırmızı olurdu ama umursamazdık. Maçı ağır çekimde tekrar oynar ve nerede yanlış ya da doğru yaptığımızı irdelerdik. Ekstra pas mı vermeliydim yoksa boş şutu mu atmalıydım diye tartışırdık.

Hayal kırıklıklarımı dışa vurmak katartikti. Onları içimde tutmak yerine dünyaya göndermek.

Gecenin sonunda, ay gökyüzünde yükseldiğinde ve yıldızlar parıldamaya başladığında, her şey daha iyiydi. Üzerimden bir yük kalkmıştı, böylece geçmişi geride bırakıp bir sonraki maç için yeni bir başlangıç yapabilirdim.

Babam bu gece benimle birlikte kafamı dağıtmak için burada olmayabilir ama ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bu hafta oynayacağımız deplasman maçından önce zihnimi boşaltacak ve beni tekrar yola sokacak tek şey.

Milwaukee'de ligdeki rakibimizle önemli bir karşılaşma oynayacağız ve yine çuvallamama izin veremem.

Kıyafet ve pedlerle uğraşmıyorum, pistte bir çift tozluk ve uzun kollu bir Yıldız tişörtüyle kayıyorum. Sıcaklıktan titriyorum ama bunu hoş karşılıyorum.

Bazı insanlar içlerinde tuttukları duygular hakkında konuşmayı sever. Ben paten kaymayı tercih ederim.

Her zaman öyleydim.

Buzun ortasında bir disk var ve sanki beni bekliyormuş gibi hissediyorum. Kariyerimdeki en kötü oyunlardan bazılarını telafi etmek için bir teselli ödülü.

Sopamla dokunuyorum, mavi çizgiyi geçen bir vuruş ve homurdanarak peşinden gidiyorum.

Önümde iki savunma oyuncusu varmış gibi davranarak, tıpkı ikinci periyotta yaptığım gibi önce sola sonra sağa takla atıyorum. Geriye çekiliyorum ve pakı olabildiğince sert bir şekilde tokatlıyorum, hedefim üç metre önümdeki ağ.

Özlüyorum.

Disk yüksek bir *sesle* direkten sekiyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Lanet olsun."

Oyunu altı kez daha oynuyorum, her golde gerginlik bedenimi terk ederken rahatlıyorum.

Tatmin olmuş bir şekilde maçtaki bir sonraki büyük hatama geçiyorum: Hudson'ın kaçırdığı pas top kaybına ve rakibimizin sayı bulmasına neden oldu.

Nerede hata yaptığımı çok iyi biliyorum. Çok yavaştım. Yarım vuruş geç kaldım ve hızımı geliştirmem gerek.

Sopamı yedek kulübesinin yanındaki tahtalara dayıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde karşı kaleye doğru kayıyorum. Kale çizgisine ulaştığımda hamstringlerim ve quadlarım çığlık atıyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Tekrar," diyorum kendime, bu ligdeki erkeklerle başa çıkabilmemin tek yolunun onların hızına ve yoğunluğuna ayak uydurmak olduğunu biliyorum.

Orada ne kadar kalacağımı bilmiyorum.

Dakikalar ya da saatler olabilir.

Buzun bir ucundan diğerine gidip geliyorum, sadece ciğerlerim yanıyormuş gibi olduğunda duruyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Derin, gürültülü ses pistte yankılanıyor ve kim olduğunu tam olarak biliyorum.

Arkamı döndüğümde Maverick'in beni izlediğini gördüğümde hâlâ hazırlıksız yakalanıyorum. Dağınık saçlarının uçları ıslaktı ve üzerinde uzun kollu yıldız bir tişört ile kalçalarını saran gri bir eşofman vardı. Yüzünde daha önce hiç görmediğim öfkeli bir ifade var ve bocalıyorum.

Kahretsin.

Mağlubiyetimizden sonra garajdan ilk çıkan o olur sanıyordum. Kullandığı süslü arabayla atletizm katliamının yaşandığı yerden hızla uzaklaşıyor.

-Bahse girerim onları güne göre değiştiriyordur.

Ama o burada.

Gözlerinde karanlık bir parıltı ve kırışmış kaşlarıyla beni izliyor. Oyuncu locasına gelene kadar pistin etrafında fırtınalar estiriyor ve bana ters ters bakıyor.

Yutkunuyorum.

Onunla geçirdiğim birkaç hafta boyunca hep şakacı biriydi. Takımın komik adamı, aptalca gülümsemeler ve tek satırlık cümleleri parti hediyesiymiş gibi dağıtıyor.

Şu anda *kızgın* görünüyor ve eğer dikkatimi çekmek istediyse, bunu başardı. "Bunun için endişelenme," diyorum.

"Bunu tekrar soracağım: Ne halt ediyorsun?"

Sesi bu sefer daha sert. Ondan daha önce hiç duymadığım alçak bir tını ve bu beni ürpertiyor. Spor sütyenimin altında meme uçlarımın titremesine neden oluyor ve ondan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Merak etme," diye tekrarlıyorum. Sopamı tutmaya çalışıyorum ama iri eli sopamın üstüne katlanarak hiçbir yere kıpırdamamı engelliyor. "Ben

Miller. Benden daha güçlüsün. Tebrikler."

"Maç iki saat önce bitti," diyor ve genellikle büyük bir olay haline getirdiği iltifatı geçiştiriyor.

Sopadan vazgeçtim ve tahta bankın üzerine düştüm. Biraz ara vermekten zarar gelmezdi. "Ve?"

"Ve şimdiye kadar evde olmalıydın."

"Sen de öyle yapmalısın," diye meydan okuyorum ve o da sessizleşiyor.

Gusto'sunu biraz kaybetti. "Lütfen bana soyunma odasında biriyle yattığını söyleme." "Hayır." Maverick bana yakın oturuyor, uzun boyuyla çok fazla yer kaplıyor. bacakları ve geniş omuzları var. Dirseklerini dizlerine dayamış ve gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla buza bakıyor. "Bir Dilek Tut ailesine arenayı gezdiriyordum."

Nefes almayı bıraktım. "Ne?"

"Evet. Onlara VIP süitlerini gösterirken seni gördüm ve Rachel'a -adı buydu- senin formalarından birini imzalatacağıma söz verdim."

"Ben tam bir pisliğim," diye fısıldıyorum.

"Neden buradasın?" Bakışları beni kesiyor. "Ve lanet olası bir kask olmadan? Hadi ama Hartwell. Kuralları biliyorsun."

Bana bir şey söyledi. Ben de ona bir şey söyleyebilirim. Bilgiye karşılık bilgi, adil bir takas. "Bugün bok gibi oynadım."

"Bugün hepimiz bok gibi oynadık. Liam üç gol yedi, bu da son birkaç maçta yediklerinin toplamından daha fazla" diyor.

"Özellikle bok gibi oynadım. Ve ilk gecemde mi? Medya bayram edecek."

"NHL'ye hoş geldiniz. Yaptığınız her şey mercek altına alınıyor ve en iyi gecelerinizde bile insanlar size bok atmanın bir yolunu buluyor. İlk hat trick'imden sonra ESPN'de tek konuştukları şey bencil olduğum ve takım arkadaşlarımı daha fazla dahil etmem gerektiği oldu."

Aramızda sessizlik var.

Bu bizim her zamanki ileri geri konuşmamız değil ve Maverick'in hikayemin bir katmanını soyduğunu bilmek beni huzursuz ediyor.

Koşmak istiyorum, normalde koşarım. Ama hareket edemiyorum.

"Bu babamla benim eskiden yaptığımız bir şey," diyorum ona. "Kötü bir maçı unutmama yardımcı oluyor."

"Devam etmene ne yardım eder? Kendini yormak mı? İki gün sonra bir deplasmanımız var. Dört günde üç maçlık bir seriden yeni çıktık ve bunun her iki ucunda da tam antrenmanlar vardı. Ne zaman dinleneceksin?"

"Hareketsiz oturmayı sevmiyorum. Böylesi daha iyi. Daha güçlü dönebilirim." "Tanrım, Red." Maverick güler, ama bu mizahi değildir. "Tek yol

Kendinize iyi bakarsanız daha iyi olursunuz. Buna yorucu bir maçtan sonra cehennemden çıkmış yarasa gibi kaymamak da dahil."

"Fikrinizi takdir ediyorum ama bu benim yapmam gereken bir şey. Yıllardır kendi başımın çaresine gayet iyi baktım."

Maverick başka bir şey söylemek ister gibi mırıldanıyor.

Onun yerine ayağa fırlıyor ve ben bunun son olabileceğini düşünüyorum.

"O zaman ben de sana katılırım," diyor bana.

"Ne?" Ben de ayağa kalkıp ona bakıyorum. "Buna gerek yok."

"Evet, öyle. Bu benim kaptanlık görevimin bir parçası, kimse geride kalmayacak."

Maverick soyunma odasına doğru gözden kayboluyor ve ben iç çekiyorum. Onunla savaşmaya çalışmanın bir faydası yok, istediğini alana kadar durmayacaktır.

Sadece beş dakikalığına gitti, ama geri döndüğünde, gittiği zamanki kadar kızgın görünüyordu.

"Soyunma odanız neden malzeme dolabı?" diye soruyor ve bana kaskımı uzatıyor.

"Bina geliştirme ekibi daha kalıcı bir çözüm bulana kadar bu geçici bir çözüm."

"Bu saçmalık." Kaskını takıyor ve buzun üzerine çıkıyor. "Sen de bizim gibi bir yeri hak ediyorsun. Duşun nerede? Ve masaj masan?"

"Evde duş alıyorum ve masaj masam yok."

"Bunun çok çabuk değişmesi gerekecek." Beni öne doğru itti. "Hadi, Red. Artık gençleşmiyorum."

"Ne yapıyoruz biz?"

"Bilmiyorum. Tanrı bilir ne kadar zamandır burada tek başına ne yapıyorsun?"

Pes ettim ve ona katıldım. "Defans oynayabilir misin? Kaçış alıştırması yapmak istiyorum."

"Tabii. Neye ihtiyacın varsa."

Onun onayının neden kalbimi küt küt attırdığını bilmiyorum. Neden göğsümde ağır bir baskı yaratıyor bilmiyorum ama yaratıyor ve ben de bu hissi bir kenara itiyorum.

Sonraki kırk beş dakikayı oyunun farklı bölümlerini gözden geçirerek geçiriyoruz. Hız patlamaları. Pakı onun etrafında manevra ettirmeye çalışırken daha yavaş süzülmeler. Fiziksel anlar onu tahtalara yapıştırıyor ve gülüşü boynumu ısıtıyor.

"Bir saniyeni alacağım." Sopama yaslandım, nefes nefese kaldım. "Bir mola."

"İhtiyacınız olan kadar saniye ayırın." Maverick kaskını çıkarıyor ve buzun üzerine sırtüstü uzanıyor. "Beni gülünç derecede formsuz hissettiriyorsun."

"Bu kimin hatası, güzel çocuk?"

"Seni suçlayacağım, Red. Yeğenimle dondurma yiyip kanepeden maç hakkında söylenmeyi planlıyordum ama bu da eğlenceli. Kıçımın donmasına ve ağrımasına bayılıyorum." Ellerini karnına koyuyor ve iç çekiyor. "Eğer burada ölürsem, June'a onu sevdiğimi söyle."

"Rachel'la turun nasıldı?" Kendimi sorarken buluyorum ve ne olduğunu anlamadan buzun üzerine, onun yanına düşüyorum. "Böyle şeyler yaptığını bilmiyordum."

"Reklamını yapmıyorum, çünkü insanların yardım edebilecek kaynaklara sahip olmalarına rağmen sadece yüzlerinde bir kamera olduğunda iyi şeyler yapmalarından nefret ediyorum." Gözleri titreyerek kapanıyor ve nefes veriyor. "Ama ben seviyorum."

"Bana ondan bahsedecek misin?"

Gülümsemesi yumuşak ve göğsümdeki o ağırlık geri geldi. "DC'de doğup büyüdü ve bir Stars taraftarı olarak yetişti."

"Son zamanlarda yaşadığınız hayal kırıklıklarından bahsedin."

"Ciddiyim. Birkaç yıl önce hastalandı ve son birkaç aydır sağlığı kötüye gitmeye başladı. Yine de onu mutlu eden şey hokey ve ailesi hala maçlara gidiyor. Üst tribünde sezonluk biletleri var ama onun isteği yedek kulübesinin hemen arkasında oturmak ve bir tur atmaktı. Onları sezonun geri kalanı için yükselttim ve arenayı içinde kimse olmadan görmek çok hoşuna gitti."

Gözlerim yanıyor. Boğazıma bir yumru yerleşiyor ve bir türlü geçmiyor. "Gerçekten çok cömertsin."

"Parayı hak eden insanlar için harcamazsanız zengin olmanın ne anlamı var? Ayrıca gerçekten çok alçakgönüllü. Yapabileceği onca şey varken benimle takılmayı seçti. Bütün bu hayalleri ve istekleri var. NASA için çalışmak ve kansere çare bulmak istiyor." Sesi çatlıyor ve ben de bunu hissediyorum. "Ben sadece lanet bir hokey oyuncusuyum."

"Sen bir hokey oyuncusundan daha fazlasısın," diyorum ve gözlerini açıp bana bakıyor. Sanırım doğrudan ruhumun derinliklerini görebiliyor. "Sen onun kahramanısın ve bundan daha büyük bir onur olamaz. Düşünsene, bir gün NASA'da ya da prestijli bir araştırma hastanesinde, çok zeki insanların olduğu bir odada olacak ve onlara seninle nasıl vakit geçirdiğini anlatacak. Bu benim cehennem fikrim gibi geliyor ama hoşuna gitmesine sevindim."

Maverick'in gülümsemesi gamzesini gösteriyor. "Beni çok seviyor ama seni de seviyor. Bana kolejdeki ve ECHL'deki tüm istatistiklerini verdi. Bok gibi oynadığını düşündüğünü biliyorum ama tahmin et ne oldu? Hâlâ imzanı istiyor. Gelecek hafta da burada olacak, senin için tezahürat yapacak ve formanı giyecek."

"Elimde muazzam bir fırsat var ve insanların onları hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmelerini istemiyorum" diyorum. Kelimeler durmuyor ve ilk defa onları serbest bırakıyorum. "Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"NHL'de bir kadınsın Hartwell. Engelleri yıkıyorsun. Dışarıda senin bir hayal kırıklığı olduğunu düşünen tek bir kişi bile yok."

Biri bana güzel şeyler söylediğinde her zaman olduğu gibi tüylerim diken diken oluyor. "Bazen bunu hatırlamak zor oluyor. Kendime karşı çok sertim."

Maverick, "Hadi canım," diyor ve ben homurdanıyorum. "Bu bir kahkaha mıydı, Red?" "Hayır. Bu bir kıkırdamaydı."

"Kıkırdama da ne? Bu bir Pokémon mu?"

"Bilmiyorum. Gülmedim ama. Ve kesinlikle senin söylediğin bir şeye de değil."

"İtiraf et. Komik olduğumu düşünüyorsun." "En iyi ihtimalle vasatsın."

"En kötüsü olmaktan iyidir." Sırıtışı kendini beğenmiş. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"İyiyim," diyorum ama midem öksürükle kapatmaya çalıştığım utanç verici bir ses çıkarmaya karar vermek için o anı seçiyor.

"Çok kötü bir yalancısın."

"Neden yiyecek almak istiyorsun?"

"Çünkü aç ve yorgunsun ve lanet olası amacına ulaştın. Sandviç sever misin?"

"Sandviçlere bayılırım."

"Güzel. Bugün yeterince buz zamanı geçirdin ve ben seni kesiyorum."

"Peki ya kabul etmezsem?"

"Seni omzuma atıp buradan çıkaracağım," diyor bana hiç tereddüt etmeden.
"Beni kaldırabileceğini
sanmıyorum." "Bu bir meydan
okuma mı, Red?"
Karnımda ve bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor.
Kolunu kalçalarımın etrafında hayal etmek yanlış geliyor. Eli kıçımın yanında ve göğsüm sırtına bastırıyor.
Ama *lanet olsun,* onun gösteriş yapma düşüncesi hoşuma gidiyor. Büyük, güçlü adam olmak ve bana başka seçenek bırakmamak.
Olması gerekenden daha çok seviyorum.
"Kendi başıma çıkarım," diyorum ve yanaklarımdan süzülen allığı gizlemek için çenemi sıkıştırıyorum.
"Güzel." Maverick ayağa fırladı ve bana elini uzattı. "Önce duş al, sonra gidebiliriz."
"Orada olmamam gerekiyor, unuttun mu?"
"Burada sadece ben varım ve sen böyle kokarken senin yanında
oturmayacağım.
Bu."
Beni yukarı çekmesine izin verdim. "Çabuk olacağım."
"İstediğin kadar kalabilirsin. Araban var mı?" "Hayır.
Uber ya da metro kullanıyorum."
"Bizi ben götürürüm. O kadar uzak değil."
Tozluklarımdaki buz parçalarının tozunu alıyorum. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" "Çünkü ben iyi bir adamım ve bugünün seni nasıl etkilediğini görebiliyorum. Sadece bir mağlubiyet yüzünden moralinizin bozulmasını istemiyorum. Ben de gerçekten açım, ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi."
"İyi." Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve o da kendi gülümsemesiyle cevap veriyor. "Bana bu duşların nerede olduğunu göster."

ON BEŞ

EMMY

OTUZ DAKİKA SONRA, o kadar küçük bir lokantada kırmızı damalı bir kabinde Maverick'in karşısında oturuyorum ki kollarımı uzatırsam muhtemelen duvarın iki yanına dokunabilirim.

Masanın üzerinde duran ve restoranın 1930'lardan beri var olduğunu söyleyen kağıt menüye bakıyorum ve midem yine gurulduyor.

"Buraya çok sık gelir misin?" Ben soruyorum.

"Stars tarafından seçildiğimden beri haftada bir kez." Maverick başını tepedeki alçak lambaya çarpmamak için yarım santim sola kayıyor. "Johnny'ninki gibi bir şey. Bir şapka ve kapüşonlu tişört giysem kimse kim olduğumu anlamaz. Anlasalar bile umurlarında değil. Sadece iyi yemek yemek için buradalar."

Arenadan gelirken şapkasını taktı, sonra da Mercedes'ini öndeki çakıllı alana park ederken şapkayı kafasında ters çevirme cüretini gösterdi.

Kendimi her zaman bir feminist olarak gördüm, ama ters şapkalı bir adamda o kadar seksi bir şey var ki, ataerkillik için dizlerimin üzerine çökmeye hazırım.

Boğazımı temizliyorum. "Normalde ne sipariş edersiniz?"

"Favori seçmek zalimlik olur. Izgara peynir çok lezzetli. Club ya da köfte sandviçte de yanlış yapamazsınız. Ve eğer gerçekten vahşi hissediyorsanız, simit ekmeği ile burger şimdiye kadar yaşadığım tüm orgazmlardan daha iyidir."

Bu yorum kalbimi hızlandırıyor. Maverick Miller ve orgazmlarını düşünmekten kendimi alıkoymaya çalışarak yan öğeler listesine bakıyorum.

Patates
salatası.
Patates
kızartması.
Lahana
salatası.

Tam orada, Red.

Aferin kızıma.

"Izgara peynir kulağa harika geliyor," diye neredeyse bağıracaktım.

"Genelde bunu alırım. Yanındaki turşu gerçekten her şeyi bir araya getiriyor." Sol tarafına bakıyor ve masamıza yaklaşan kırlaşmış saçlı, belinde önlüğü olan kadına gülümsüyor. "Merhaba, Darla Anne."

"İşte benim tatlı oğlum." Kollarını onun omuzlarına doluyor ve başının üstünü öpüyor. "Oyun nasıl gitti?"

"Harika değil, ama daha çok olacak." Gözleri bana doğru kaydı. "Mama D, bu Emerson Hartwell. Yeni sol kanat oyuncumuz ve The Nook'a ilk kez geliyor. Bugünden sonra onu neşelendirmek için biraz rahatlatıcı yiyeceğe ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

Darla'nın ağzı açık kalır. "Oh, Tanrım. Bazı çocuklar maçlardan sonra ya da izin günlerinde buraya gelirler ve ben de sizinle tanışmayı umuyordum. Torunum büyük bir hayranınız."

"Çok naziksiniz. Teşekkür ederim."

"Darla cebindeki sipariş defterini karıştırıyor ve bana uzatıyor. "Onun için bir şey imzalayabilir misin?"

"Çok isterim. Adı ne?" "Lydia. Tıpkı
senin gibi kızıl saçları var."

"Başka bir ateş kız." Ona hızlıca bir not yazıyorum, bir kalp ve imzamı ekliyorum. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim, hayatım. Bunun anlamı çok büyük. Şimdi. Size ne yedireyim?"

O gittiğinde, Maverick bana sinsi bir bakış attı.

"Gördün mü?" dedi.

"Neyi gördün?"

"Kötü bir maç geçirmen Mama D'nin umurunda değil, Lydia'nın da değil. Az önce onun gününü güzelleştirdin."

"Haklı olabilirsin."

"Özür dilerim. Tekrar söyleyebilir misiniz? Seni tam olarak duyamadım."

"Haklı olabilirsin," diye tekrarlıyorum, bu kez daha yüksek sesle.

"Hartwell haklı olduğumu düşünüyor," diye duyuruyor Maverick çoğunlukla boş olan lokantaya. "Dünyanın tepesindeyim!"

Kabinden aşağı kaydım ve yüzümü sakladım. "Seninle bir daha asla vakit geçirmeyeceğim."

"Tek bir kişi bile gazetesinden başını kaldırıp bakmadı." Dizi masanın altında benimkine çarpıyor ve bacağımı çekiyorum. "Dünyanın en büyük aptalı gibi davranabilirsin ve kimsenin bundan haberi olmaz."

"Sen bilirsin," diyorum ve sırıtışı keskinleşiyor.

"Bunu küçük bir sır olarak saklayabiliriz; tıpkı sen ve senin bu tatlı yanın gibi. Herkese sert dış görünüşünü gösteriyorsun ama ben altındakini görmeye başlıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İmza vermek. Lydia'ya ateş kız diyorsun, ki öyle. Sekiz yaşında ve tam bir cehennem çocuğu. Rachel'la çıktığım arena turunu soruyor. *Çok* iyisin Hartwell ve bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir peçeteyi toparlayıp yüzüne fırlattım. "Siktir git."

"İşte orada. Bu daha iyi." Maverick ellerini başının arkasına koyar ve rahatlar. "Önce günün sorusunu sormak ister misin, yoksa ben mi başlayayım? Bir takım ortamında değiliz, bu yüzden normal kurallarımız geçerli."

"Önce sen gidebilirsin," dedim ona.

"Büyürken ne olmak istiyordun?"

"Sorabileceğin onca şey varken, çocukluğumla ilgili olanı mı soruyorsun?" "Sabırlı ol, Red. 495 sorum kaldı. Hepsine cevap vereceğim. Sonunda. Acelem yok."

"Bundan 495 gün sonra beni hâlâ göreceğinizi varsayıyorum. Takas edilebilirim. Ya da AHL veya ECHL'ye geri gönderilebilirim."

"Yarın sabah evinden çıktığında gökten düşen bir örsün altında da kalabilirsin, ama beni iyimser düşün." Maverick bana bakıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Seni takip etmenin bir yolunu bulurdum."

Onun ilgisiyle içimde farkındalık filizleniyor. Vücudunun benimkine yakınlığı ve söyleyeceklerimi duymak için sabırsızlanıyormuş gibi dikkatle beni izlemesi.

Bu bir çizgi, kendime söylüyorum.

Hayatına girip çıkan tüm kadınlara uyguladığı bir numara.

Ben özel değilim.

Ama belki de olmak istersiniz.

Ondan biraz uzaklaşmak için arkama yaslanıyorum.

Bu kadar yakınken dikkatimi dağıtıyor. Yanağındaki solmaya yüz tutmuş morluğa bakmak istiyorum. Kolundaki dövmeleri incelemek ve hepsinin ne anlama geldiğini sormak. Hangisinin en sevdiği olduğunu öğrenip parmaklarımla izini sürmek.

Ellerimin üzerine oturuyorum.

"Veteriner olmak istiyordum," diyorum. "Babamın uzak ailesinin Colorado'da bir çiftliği var ve ben daha küçükken bir yıl yaz aylarında ziyarete gittik. Tüm atları, inekleri ve onlarla birlikte yaşayan altı köpeği gördüm ve hayvanlarla çalışmanın bir yolunu bulmak istedim. Veterinerlik mantıklı bir seçim gibi görünüyordu. O kış ilk kez elime bir hokey sopası aldım ve bir daha asla arkama bakmadım. Veterinerlik hayali, profesyonel bir sporcu olmaya yer açmak için arka planda kaldı ve işte buradayız."

"Colorado'da bir çiftlik mi? Daha önce sadece şehirlerde bulundum ve bu kadar açık alanı hayal bile edemiyorum. Kulağa cennet gibi geliyor."

"Evet, öyle. Ben çocukken çok fazla taşınırdık. Annem sürekli farklı yerlerde iş buluyordu, babam da posta servisinde çalışıyordu, yani her yerde kariyer yapabilirdi. Rolling Green Ranch'e geldiğimde, '*Burası asla terk etmeyeceğim bir yer'* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Köklerimi salacağım ve sonsuza kadar orada kalacağım ve başka hiçbir yer için böyle düşünmedim."

"Onu bu kadar özel yapan ne?"

"Burası o kadar çarpıcı yerlerden biri ki tarif etmek çok zor. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Her yerde dağlar ve ağaçlar var. Başka hiçbir yerde görmediğim renklerden oluşan gün batımları. Ama bunu söylemek aptalca geliyor, çünkü hakkını vermiyor. Bir resim bile güzelliğini tam olarak yansıtamaz."

Maverick başını sallıyor ve konuşmaya başladığımdan beri gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Daha önce hiç böyle bir yerim olmamıştı," diyor kalın bir sesle. "Ama son zamanlarda, sanırım bunu ilk kez deneyimliyor olabilirim."

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor ve derin bir nefes alıyorum. "Bu iyi," diyorum.

"Belki de ıssız bir yerde bir çiftlik satın alıp izimi kaybettirmeliyim."

"Kadınlar son zamanlarda aşk romanlarındaki kovboylara bayılıyor. Muhtemelen gerçek hayatta da onları seviyorlar." Suyumdan bir yudum alıyorum. Tenim sıcak ve

Onunla bu kadar çok kişisel bilgi paylaştığım için görüşüm bulanıklaştı. "Dün gece okuduğum TMZ makalesine göre kadınları cezbetmek için yardıma ihtiyacın yok."

"Sen yataktayken beni mi düşünüyorsun?"

"Dart antrenmanı, hatırladın mı?"

"Vay canına. Benim hakkımda bir makale mi yazdırdın? Senin için imzalamamı ister misin? Maverick'in En Büyük Hayranı'na mı yazayım?"

Onu tersledim. "Telefonumdan okudum, seni pislik. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Göt herif, ha? Benimle flört etmeyi bırakmalısın, Red. Ben o tür bir adam değilim." Gülümsemesi yüzüne bir peçete daha fırlatmak istememe neden oluyor ama aynı zamanda midemi de bulandırıyor. "Aşk kitapları mı okuyorsun?"

"Evet. Gerçeklikten güzel bir kaçış. Benimle dalga geçeceksin, değil mi?"

"Bir şeyi sevdiğin için seninle asla dalga geçmem. Sana farklı şekillerde bok veririm."

Kaşlarımı çatıyorum, buradan nereye gideceğimi bilemiyorum. Okuma tercihlerimi savunmak zorunda kalmaya o kadar alışmışım ki, onun kolayca kabul etmesi beni şaşırtıyor. "Ah."

"Geçmişte insanlar bu yüzden seninle dalga geçti mi?" "Önemli değil."

"Sizin için önemliyse önemlidir."

"Evet," diyorum ve masanın kenarına vuruyorum. "İnsanlar benimle dalga geçti."

"Berbatlar. Eğer onlarla karşılaşırsam, kulaklarını çekeceğim." Homurdandım. "Teşekkürler."

"İşte senin şakalarından biri daha."

"En azından bu sefer buna gülmek demedin." Elimi su bardağıma doluyorum ve uzun bir yudum alıyorum. "Soruya cevap verme sırası sende. Büyürken ne yapmak isterdin? Hokey, değil mi? Muhtemelen anne karnından elinde bir sopayla çıkmışsındır."

"Dokuz yaşıma kadar hokey oynamaya başlamadım. Las Vegas'ta büyüdüm ve ben çocukken buz pistleri bu kadar popüler değildi. Şimdi bir NHL takımları ve büyük bir takipçi kitleleri var. Ben orada yaşarken durum böyle değildi."

"Vegas mı? Gerçekten mi? Seni Kuzeydoğulu bir çocuk sanmıştım."

Gözlerini kısar. "Bu bir hakaret Hartwell. Ben Ethan gibi r'lerimi düşürmem. Yunus eğitmeni olmak istiyordum. *Flipper*'ı yirmi kere falan izledim.

ve ben takıntılıydım. Elijah Wood'u köpekbalığından kurtardığı zaman mı? Vay be. Bu seçkin bir sinema deneyimiydi."

"Ekolokasyon öğrendin mi? Maverick Miller'ın yunus gibi konuşmaya çalıştığı bir videoyu görmek için büyük para öderdim."

"Hayır. Hiç video yok. Bunun için-"

Darla onun sözünü kesiyor ve yemeğimizle birlikte masamıza dönüyor.

"İki ızgara peynir ve yanında turşu var." Tabakları yere koyuyor ve aramıza bir yığın peçete bırakıyor. "Hepiniz için patates kızartması da aldım. Bugün çok kalori yakmış olmalısınız."

"Teşekkürler, Mama D." Maverick ona gülümsüyor. "Bu gece yemek yapan Ray mi?"

"Evet, öyle. Senin için sandviçinin üzerine iki kat peynir koymayı ihmal etmedi." Darla onun başını okşuyor ve yemin ederim onun dokunuşuyla eriyor. "Ketçap şurada, başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Çok lezzetli görünüyor." Bir ısırık aldım ve inledim. "Aman Tanrım."

Sandviçin yarısını tek seferde yiyor. Peynir ağzının kenarından sarkıyor ama o bunu görmezden geliyor ve bir ısırık daha alıyor. "Nirvana, değil mi?"

"Buraya neden haftada bir geldiğini anlıyorum. Her şeyi denemem gerekecek." Peçetemle ağzımı siliyorum ve iç çekiyorum. "Sana bir soru sormam gerektiğini neredeyse unutuyordum."

"Oh." Canlandı ve şimdi çenesinde bir ketçap topağı var. "Vur bana, Red."

"En sevdiğin dövmen hangisi?"

"J, tabii ki Haziran için. Ama bunun dışında hokey sopasını seviyorum. Klişe olduğunu biliyorum ama bu benim ilk hokey sopamdı."

"Onu aldığında kaç yaşındaydın?"

"On sekiz. Bahar tatilinde, üniversite birinci sınıftayken. Florida'da bazı arkadaşlarımla birlikteydim ve neden olmasın diye düşündüm. Dövmelerin bir hikaye anlatmanın bir yolu olduğunu fark ettim, bu yüzden daha fazla yaptırmaya başladım. Yakında sağ kolumu doldurmaya başlamam gerekecek."

"En az sevdiğin hangisi?"

"Muhtemelen kıçımdakini söylemeliyim, ama aslında onu seviyorum."

"Kıçında dövme mi var?"

"Evet." Ağzı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Görmek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Turşunun yarısını koparıp yiyorum. "Kıçında ne dövmesi var senin?"

"Bu bir sır."

"Bu şehirdeki kadınların yarısıyla yattın. Kıçındaki denizkızı nasıl olur da bir internet forumunda olmaz?"

Maverick güler ve göğsüne vurur. "Bir *denizkızı* mı? Kahretsin, bu harika olurdu. Bir deniz yaratığı değil ama iyi tahmin. Bunu diğer yanağıma da yapabilirim."

"Sana gerçekten inanmıyorum."

"Belki bir gün kendin de görürsün." "Asla

olmayacak, Miller."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Red. Peki ya dövmen? Sadece bir tane mi?"

"İki tane var," diye itiraf ediyorum. "Ve onları eşit derecede seviyorum. Onları hayatımın önemli dönemlerinde aldım ve hiç pişmanlık duymuyorum."

Bakışlarını yüzümden kollarıma, oradan da kaburgalarıma sürüklüyor. Sanki gözleriyle beni soyuyor ve giysilerimin altında ne olabileceğini araştırıyor ve bu her yerimi ısıtıyor.

Acaba bulduğu şey hoşuna gider miydi?

"Dövmeli kadınlar seksidir," diyor alçak sesle ve bu bir genelleme olsa da sanki bunu sadece bana söylüyor gibi. Daha önce kimse bana seksi dememişti ve ben de bu iltifatı kapıyorum. "Seni güçlendiren bir şey yaptığına sevindim."

"Evet." Suyumu alıp uzun bir yudum alıyorum. "Ben de öyle."

Yemeğimizin tadını çıkarırken sessizliğe gömülüyoruz ve lokantada geçirdiğim süre uzadıkça kendimi daha iyi hissediyorum.

Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama Maverick'in sakinleştirici bir varlığı olduğunu inkar edemem. Günlerdir sakinleşmediğim bir şekilde sakinleşmeme yardımcı olma yeteneği. Yıldızlar'a katıldığımdan ve kaosun içine daldığımdan beri ilk kez nefes alıyorum.

Darla geri gelir ve masaya bir çek bırakır. "Seni görmek güzeldi, Maverick." Dikkati bana döndü. "Seninle tanışmak da çok güzeldi, Emerson. Umarım tekrar gelirsin."

"Emmy," dedim ona. "Bana Emmy diyebilirsin. Ve söz veriyorum bu beni son görüşün olmayacak."

"Güzel." Omzuma dokunuyor ve içimden bir gülümseme geçiyor. "Fatura için acele etme."

O giderken "Ben öderim," diyorum ama Maverick elimi savuşturuyor.

"Gelmeyeceksin. Seni buraya ben davet ettim." Birden fazla yüz dolarlık banknotu yere bıraktı ve ben ona bakakaldım. "Ne?"

"Bu çok para."

"Darla torununun vasisi ve geçinebilmek için iki işte birden çalışıyor. Ne zaman uğrasam fazladan bahşiş bırakıyorum, aradaki farkı ben fark etmem ama o fark eder."

Yemin ederim kalbim küt küt atıyor.

Maverick bugün beni iki kez şaşırttı.

Hâlâ dergilere gömleksiz poz veren ve dışarı çıktığında kadınların numaralarını alan o soğuk adam. Muhtemelen yatak odasında Sandras ve Sarah'lardan oluşan bir Rolodex vardır.

Ama aynı zamanda nazik biri. Kenarları yumuşak, kocaman bir kalbi var ve tanıştığı herkese yetecek kadar alanı var.

Onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama kendisi için önemli olan insanlarla ilgilenmeyi sevdiğini söyleyebilirim. Normalde geride kalabilecek kişiler için fazladan yol kat etmeyi seviyor.

Gittiğiniz her yerde iyiyi görmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Hiç tereddüt etmeden sevmek ve sevilmek.

Bunu yapabileceğimden emin değilim.

"Bu gece için teşekkür ederim. Maçtan sonra antrenman yaptığın ve beni buraya getirdiğin için. Yalnız olmadığımı bilmek güzel," diyorum.

"Yalnız mı?" Maverick kaşlarını çatar ve daha yakına eğilir. "Asla yalnız değilsin Hartwell. Artık değilsin. Ekibimizin bir parçası olduğunda değil."

Bu çok derinleşiyor. Çok çiğ ve nasıl ifade edeceğimi bilemediğim duygularla dolu.

Kabinden kayarak çıktım. "Gitmem gerek."

"Arabayla mı gideceksin?"

"Sanırım yürüyüp biraz temiz hava alacağım. Yolun sadece birkaç blok yukarısındayım."

"Eve döndüğünde bana haber verir misin?"

Gözlerimi deviriyorum ama içimden bir gülümseme de kaçıyor. Birinin benimle ilgilenmesi çok güzel. "Evet. Yapacağım."

Daha sonra, bir duş daha aldıktan ve bir kitapla yatağa girdikten sonra, Maverick'le olan mesajlaşmamı açıyorum.

BEN

Ev

VARLIĞIMIN BELASI

Mükemmel.

İyi misin?

BEN

Ben iyiyim. Antrenmanda görüşürüz.

VARLIĞIMIN BELASI

Başını dik tut, düğün çiçeği (bunu şimdi söyleyebiliyorum çünkü beni bilek güreşinde yenmek için burada değilsin). Güneş yarın doğacak.

BEN

Teşekkürler, Annie.

VARLIĞIMIN BELASI

Bu sensin, Hartwell.

Belki de bundan sonra seni telefonuma bu şekilde kaydetmeliyim.

BEN

Şu anda neyim ben?

VARLIĞIMIN BELASI

Redheaded Assassin. LOL.

BEN

En azından kendini komik buluyorsun.

Tek gözün açık uyusan iyi olur, Miller.

VARLIĞIMIN BELASI

Sabırsızlanıyorum.

Pencereyi açık bırakacağım.

En son ne zaman yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama bunu yapmak Maverick lanet olası Miller'a kaldı.

ON ALTI

MAVERICK

PUCK KINGS

BEN

Bence bir kitap kulübü kurmalıyız.

Eğlenceli olabilir.

RILEY

Ben de varım. Ne okuyoruz?

CONNOR

Ha?

BEN

Kitaplar. Hiç duymuş muydun?

KOLAY E

Neden eğlenmek için okuyalım ki?

BEN

Hartwell bana kadınların aşk kitaplarını sevdiğini söyledi.

Belki biz de onları okumalıyız.

HUDSON

Aşk kitapları okurum.

KOLAY E

Ne oluyor lan? Öyle mi?

HUDSON

Kadınların bir ilişkide ne istediğini başka nasıl öğrenebilirsiniz ki?

G-MONEY

Kim ilişkiden bahsetti ki?

KOLAY E

Sadece sikilmek istemiyorlar mı?

HUDSON

Siz ikinizin bir daha kadınlarla konuşmanıza izin yok.

BEN

Önerin var mı Hud?

HUDSON

Ne okumak istiyorsun?

BEN

BILMIYORUM. Kovboyların popüler olduğunu söyledi.

HUDSON

Rapor vereceğim.

SEYMOUR

Emmy'den bahsetmişken, sence de içinde onun olduğu bir grup sohbeti yapmamız gerekmez mi?

RILEY

Kahretsin. Bu filmde yok mu?

HUDSON

Hayır. Tanrıya şükür.

LIAM

Keşke bu grup sohbetinde olmasaydım. O benim yerimi alabilir.

G-MONEY

Çünkü kıçında bir sopa var.

RILEY

Onu ekleyeceğim.

Riley sohbete Profesyonel Sopa İşleyicileri adını verdi
Riley sohbete Redheaded Assassin'i ekledi

G-MONEY

Puck Kings'e ne oldu?

BEN

Aramızda bir hanımefendi var.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Bu da ne?

LIAM

Günün ve gecenin her saatinde çalan bir grup sohbeti.
Cehenneme hoş geldiniz.

Liam sohbetten ayrıldı
Kızılbaş Suikastçı sohbetten ayrıldı
Easy E, Liam ve Redheaded Assassin'i sohbete ekledi

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Burada olmak istemiyorum.

EASY E:

Kaçabilirsin ama saklanamazsın.

HUDSON

Gerçekten, Ethan. Konuşmayı kes.

RILEY

Evet, dostum. Bir bakmışsın ürkütücü bir bıyık bırakmışsın.

KOLAY E

Bir bıyıkla ortalığı yıkardım.

BEN

Bu akşam takım yemeği var. Tam 6'da benim evimde!

Kapalı gişe arenalarda binlerce taraftarın önünde çalmayı seviyorum.

Deplasmanda maç kazandıran golü atmayı ve altmış dakika boyunca beni yuhalayanları susturmayı seviyorum.

Çocukların formalarını imzalamayı ve onlarla selfie çektirmeyi seviyorum.

Ancak profesyonel bir sporcu olmanın en sevdiğim yanı, Salı akşamları çok sevdiğim insanlarla takım yemeği yemek.

Bu gelenek Koç dört yıl önce DC'ye geldiğinde başladı. Boktan tavırları olan oyunculardan oluşan boktan bir takım devraldı.

On maçlık bir mağlubiyet serisinin ortasındaydık.

Kimse formasını giymekten gurur duymuyordu.

Hatta menajerimden takaslara bakmasını bile istedim çünkü sadece maaş çeki almak isteyen adamlarla oynamaktan bıkmıştım.

Ta ki bir gün Koç bana bir takım arkadaşımı yemeğe davet etmemi söyleyip tek bir kural verene kadar: hokey konuşmak yok.

Hudson ile başladım. Zaten arkadaştık ve konuşması en kolay kişi o olur diye düşündüm.

Tayland yemeği getirdi. Ben de birkaç bira açtım. Mutfağımda oturduk ve iki saat boyunca *Hızlı ve Öfkeli* serisi hakkında konuştuk. Ertesi hafta tekrar geldi ve Ethan'ı da yanında getirdi.

Harika bir şey oldu.

İlişkiler kuruldu ve bunlar buz üzerinde kurduğumuz bağdan daha derindi.

Connor'ın otizm spektrumunda bir kardeşi olduğunu öğrendim. Riley'nin babası bir ev yangınından sonra bacağını kaybetmiş. Grant'in annesi o sekiz yaşındayken onu ve kız kardeşlerini terk etmiş ve Liam akıcı bir şekilde İspanyolca konuşabiliyor.

Çocuklar artık sadece takım arkadaşım değil, kardeşimdi. Yemek grubumuz önce beşe, sonra ona çıktı.

Sonunda tüm ekip bir araya gelmeye başladı. Salı geceleri spor muhabbetini kesip sadece birlikte olmak için bir fırsata dönüştü.

Geçen yıl, başka insanların da gelmesiyle genişledik. Piper ve Lexi'nin yanı sıra Dallas, Maven ve DC Titans'ın sosyal medya hesaplarını yöneten diğer en iyi arkadaşım Reid Duncan da katıldı.

Seymour'un kız arkadaşı Brooke ortaya çıkmaya başladı ve aile büyümeye devam ediyor.

Hiçbir şey beni bir oda dolusu iyi yemek ve daha da iyi sohbet kadar mutlu edemez.

Grant ve Ethan'a "Ben gidip mutfakta her şeyin hazır olduğundan emin olacağım," diyorum. Seksen inçlik televizyonumda oynadıkları NBA2k oyunundan başlarını kaldırmıyorlar ve şu anda bir duvarla konuşuyor olabilirdim. "Bu arada bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Yoldan çekilmen için, Kaptan." Ethan sağına doğru eğilip etrafıma bakıyor ve Grant üzerine atlayınca inliyor. "Lanet olsun, seni orospu çocuğu."

"Ertelersen kaybedersin, E. O boktan savunmanla defol git buradan."

"O konsolun fişini çekmediğime şükredin, sizi nankör pislikler," diye gülüyorum.

Mutfağa doğru gidiyorum ve giderken boş su bardaklarını alıyorum. Yarın Milwaukee'ye erken bir uçuşumuz var, bu yüzden herkesi susuz kalmamaya zorluyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Dallas arkamdan gelerek soruyor.

"Ben iyiyim." Ben içkileri dağıtırken başka biri gelmiş mi diye fuayeyi kontrol ediyorum. "Yine de teşekkürler."

"Neden kapıya bakıp duruyorsun?"

"Ben değilim." Bardakları lavaboya bırakıyorum ve Seymour'un buzdolabından getirdiği iki şarküteri tabağını alıyorum. "İyi bir ev sahibi oluyorum."

"Garip davranıyorsun."

"Garip davranmıyorum."

Dallas güler. "Saçmalık. Bana bakamıyorsun bile. Neyin var senin Miller? Bana birinin hamile olduğunu söyleme."

"*Ne*? Hayır. *Siktir*, hayır. Bir aydır kimseyle birlikte olmadım ve her zaman toparlıyorum."

"Bir ay mı? Bu kişisel bir rekor olmalı."

Onu tersledim. "Hartwell bu gece gelebilir." "Güzel. Burada olacağını söyledi mi?"

"Hayır. Sabah pateninde ona davetinin hâlâ geçerli olduğunu on kez hatırlattım ama geleceğinden şüpheliyim. Kafama ayakkabı fırlatmayı tercih eder. Keşke gelse."

"Sana ayakkabı fırlatmasını mı diliyorsun?" "Hayır. Keşke ortaya çıksaydı."

"Bekle bir saniye." Dallas çenesini avucunun içine alıp sırıtıyor. "*Hoşlandığın* biri mi var?"

Bir parça peynire bıçak saplıyorum, çünkü bu kesinlikle bir aşk *değil*. "Hartwell ve ben geçen gün maçtan sonra takıldık. Bir arkadaşa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Yanında biri. Geçmişte insanların onun için bunu yapmadığı izlenimine kapıldım."

"Sen hiç bir kadınla arkadaş olmadın."

"Uh. Evet lanet olsun. Maven ile arkadaşız. Piper ve Lexi ile de."

"Benim yüzümden Maven ile arkadaşsın, Piper ve Lexi ile çalışıyorsun. Kadınlar söz konusu olduğunda bildiğin tek f-kelimesi fuck," diyor.

"Hartwell ile öyle değil. Arkadaş değiliz ve sevişmiyoruz da. Bana katlanamıyor ve bazen beni de çok kızdırıyor."

"Ama maçlardan sonra takılıyorsunuz?"

"Sadece onu buzun üzerinde yorgunluktan bitap düşmüş halde bulduğum ve durup yemek yemesi için zorladığım için. Birbirimize aşık falan değiliz. O da takımın bir parçası ve burada olması güzel olurdu." Omuz silktim. "Bu kadar."

"Bir şey ima etmek istememiştim. Öyle anlaşıldıysa özür dilerim," diyor Dallas.

"Sorun yok." Onu kucaklamak için çekiyorum. "Bana ne kadar kötü şeyler fırlatmak istese de kendini dışlanmış hissetmesini istemiyorum."

"Muhtemelen bunu hak ediyorsun Mav."

"Evet." Sırıtıyorum ve öğleden önce ona gönderdiğim altı mesajı düşünüyorum. İletilen ve okunan ama cevaplanmayanları. Beni hâlâ engellememiş olması bir mucize. "Muhtemelen öyle."

"Siz ikiniz neden sarılıyorsunuz?" Reid soruyor. Mutfağa girip peynir tepsisinden bir kraker alırken başını telefonundan kaldırmıyor. Gözlükleri burnundan aşağı kayıyor ve bir tutam kızıl saçı gözlerine düşüyor ama ekranı için dikkatini dağıtan şeyleri görmezden geliyor. "Peki ben neden dahil değilim?"

"Çünkü kurallara aykırı olmasına rağmen telefonunu kullanıyorsun. Takım yemeğinde cihaz kullanmak yasak. Kaldır onu, Duncan."

Nefesinin altında homurdanıyor ve telefonu çekmeceye itiyor. "İşte. Mutlu musun?"

"Mest oldum. Sarılmak ister misin?"

"Hayır. Sarılmak için fazla stresliyim. Thunderhawks hesabını yöneten kızın sinirime dokunmayı bırakmasını istiyorum. Bugün ne yaptı biliyor musunuz? Hesabın adını @ThunderhawksFootball'dan @footballindc'ye çevirdi. *Baltimore*'da oynuyorlar lan" diye homurdanıyor.

"Peki. Peki bu neden kötü?" Konuyu kaçırarak soruyorum.

"Çünkü artık onlar için bildirimler alıyorum. *Yıllar* önce kurduğum kullanıcı adımız @dcfootball ve insanların kafası karışıyor." Reid sanki bahsettiği kadınmış gibi fırına ters ters bakıyor. "Yemin ederim bunu beni kızdırmak için yapıyor."

Dallas ve ben birbirimize bakıyoruz, her ikimiz de diğer sosyal medya yöneticisiyle olan kavgasının yakında bir kırılma noktasına ulaşacağını biliyoruz.

"Ben de isterdim. Deli suratın çok tatlı Duncan," diyorum ve şarküteri panolarını takım arkadaşlarımın getirdiği diğer yiyeceklerle birlikte büfe masasına taşıyorum. "Gelin ve alın çocuklar!"

Mutfağa doğru bir izdiham var. Connor duvara çarpıyor ve bir yığın peçete havada uçuşuyor. Eller tabaklara, çatal bıçaklara ve Riley'nin getirdiği İsveç köftelerine uzanıyor.

"Önce ben." Grant dirseğiyle öne doğru ilerliyor. "En genç olanlar sıraya girer. Siz sikikler hayattaki güzel şeylerin tadını çıkarmak için çok yaşlısınız."

"Kesinlikle olmaz." Hudson, Grant'i yolundan çeker. "Bu takıma daha fazla zaman ayırdım ve en çok dizlerim berbat. İlk ben gidiyorum."

Seymour, "Sanırım en çok Liam'ın dizlerinin berbat olduğu konusunda hemfikiriz," diyor ve Liam kaşlarını çatıyor.

Gülüyorum ve bir kenarda durup hepsinin aptal gibi davranmasını izliyorum. Herkese yetecek kadar yemek var ama Dallas'ın buraya gelirken bir İtalyan restoranından aldığı tavuk piccata'yı ilk kimin yiyeceği konusunda kızışmalarını ve rekabet etmelerini görmek eğlenceli.

Gürültü ve isim takma sesleri arasında bir kapının yumuşak tıkırtısını duyuyorum.

Başımı fuayeye doğru sallıyorum ve sanki odanın tüm havası çekilmiş gibi hissediyorum.

Emerson Hartwell dairemde duruyor, lanet bir nakavt gibi görünüyor.

YEDİ

MAVERICK

Onu normal kıyafetler içinde görmeye HÂLÂ ALIŞMADIM ve bu beni şaşırtıyor.

Tanrıya şükür sürekli böyle dolaşmıyor. Çok dikkatim dağılırdı.

Şu anda bile biri dikkatimi çekmeye çalışıyor ama dinlemiyorum.

Bacaklarını bir mil uzunluğunda gösteren deri çizmelerine bakmakla meşgulüm. Dizlerinin üstüne kadar uzanan siyah eteği ve karnını gösteren crop top'u.

"Hey," diyorum, ona doğru yürürken.

"Selam." Emerson başını yana eğiyor ve bakışları benimkilere kilitleniyor. "Bir kızın burada gözleri oyulmak yerine bir tabak yemek alabilmesi için ne yapması gerekir?"

Ona suçlu bir sırıtış attım. "Çok yumuşak değildim, değil mi?" "Kayıtsızlık senin kelime dağarcığında yok, değil mi Miller?"

"Korkarım hayır, Red. H e c e l e y e b i l d i ğ i m d e n bile emin değilim. Seni nesneleştirdiğim için özür dilerim. Gerçekten iyi görünüyorsun ve bunu göstereceğini düşünmemiştim." "Burada olmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor tereddütle, botunun burnunu ovuşturarak mermer zemin üzerinde.

"Tabii ki öyle," diyorum hemen, hoş karşılanmadığını hissetmesini istemediğim için. "Şaşırdım ama bu iyi bir şaşkınlık."

"Piper bana sekiz bin mesaj gönderdi." Emerson omuzlarını sıkıntısız bir şekilde silkiyor ama kaşlarını çatmıyor. Bu yarım yamalak hevesle çalışabilirim. "Onun azmine hayranım."

"Bu kadın küçük olabilir ama kesinlikle güçlü. Bir tabak kap ve kendine yardım et. Hiçbir şeyin düzeni yok ve mutfakta kargaşa var."

"Sanırım bir dakika burada takılacağım ve çılgınlığın bitmesini bekleyeceğim," diyor. Parmakları eteğinin kenarını okşuyor ve kadifeyi biraz çekiştiriyor. "Eğer sorun olmazsa. Ayak altında olmak istemem."

"Beklerken size evi gezdirebilirim. Daireyi görmeyen tek kişi sensin. Özel bir şey değil ama size etrafı gezdiririm."

"Özel bir şey yok mu? Burası lüks bir binanın çatı katı."

"Haklısın." Ellerimi siyah spor ayakkabımın ceplerine sokuyorum ve öne doğru sallanıyorum. "Burası harika ve yüksek fiyat etiketine değer."

Emerson bana bakıyor. Omzumun üzerinden takım arkadaşlarımızla birlikte yaşanan kargaşaya bakıyor, sonra alt dudağını ısırıyor.

Bunu çok yapıyor, fark ettim.

Derin düşüncelere daldığı zaman. Bir şeye nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin olmadığında. Gülümsememeye çalıştığında.

Sikeyim. Onu gülümsetmek istiyorum.

"Tamam," diyor sonunda. "Sadece burada durup bir sürüngen gibi görünmekten daha iyi olduğu için."

"Bana röntgenci birini hatırlatıyorsun. İtiraf et: Tüm sırlarımı bilmek istiyorsun."

"Çoraplarını nasıl düzenlediğini görmek, neden bu kadar iğrenç olduğun konusunda bana biraz fikir verebilir."

"Bunu anlaman için yeterli zamanımız olduğundan emin değilim. Hadi," diyorum ve o da başka bir şey söylemeden beni takip ediyor.

Onu oturma odasına götürüyorum ve dairemin tüm özelliklerini gösteriyorum - raftaki çerçeveli takım fotoğrafları, June geldiğinde oynaması için aldığım süslü Barbie bebek evi. Güney Carolina'da küçük bir dükkândan satın aldığım eski maun sehpayı beş yüz mil boyunca eve tek başıma taşıdım.

Emerson zaman ayırır ve her küçük detayı inceler. Duvardaki antika saatte duruyor. Masa oyunu koleksiyonuma ve odanın ortasındaki kanepeye.

Acaba yastıkları kabartmalı mıydım ya da daha ev gibi olması için arkaya bir battaniye atmalı mıydım? Gri duvarlara karşı gri minderlerle şu anda üzgün görünüyor.

Burada durup bir kadının hayatımın göstermeye alışık olmadığım bu kısımlarını incelemesine izin vermek garip. Normalde dilimi birinin boğazına sokmuş ve elimi elbisesinin altına sokmuş bir şekilde eve dönüyorum. Parmaklarım iç çamaşırının kemerinde kıvrılmış ve onu koridorda taşırken ayak parmağımı çarpmamaya çalışıyorum.

Bu...

Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye soruyorum ve o eski onay arama alışkanlığım, birinin benden hoşlanıp hoşlanmadığını duyma ihtiyacım göğsümü dövüyor.

"Güzelmiş." Parmağını eğlence merkezinin ahşabında gezdiriyor ve köşedeki yapboz yığınının üzerinde duruyor. "Bulmacaları sevdiğini söylemiştin."

Ben neşelendim. "Şu dikkatine bak. Bulmacalara bayılıyorum."

"Buzda değilken yapmayı en çok sevdiğin şey bu mu?" "Günün sorusu bu mu?"

"Evet." Emerson başını sallıyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Paylaşmak senin için sorun olmadığı sürece."

"Ben büyürken çok paramız yoktu ama etrafta her zaman yapbozlar olurdu. Birini ilk kez bir araya getirdiğimde beynim sessizleşti. Önümdeki şeye odaklandım ve... Bilmiyorum. Birini yaptığımda hep rahatlamış hissederim. Kulağa çok aptalca geldiğinin farkındayım. Ben otuz yaşında bir adamım-"

"Bizi mutlu eden şeyler asla aptalca değildir. Benim bitkilerle aram da böyle" diyor. "Bitkiler, çiçekler ve bahçecilik. Zihnimi kapatmanın bir yolu."

"Gerçekten mi? Seni daha sonra Reid'le tanıştırmam gerekecek. O da bitkileri çok sever. Birlikte botanik meraklısı olabilirsiniz."

Gülüşü gürültülü ve göğsümü şişiriyorum. Kendini beğenmiş bir piç gibi biraz daha dik duruyorum, çünkü sonunda Emerson'la bir yere varıyoruz ve bu gururumu okşuyor.

Kadının bir kaleden daha fazla duvarı var. İnsanları dışarıda tutmaya kararlı ama ben içeri girmeye kararlıyım.

"Buradayken ne yetiştirmek istediğime karar vermeliyim." Dönüyor ve koridorda yürüyor. "Başkentte kış Kaliforniya'dan daha sert geçer."

"Yine de Michigan kadar sert değil," diyorum ve o da olduğu yerde duruyor. "Sonunda kasetlerini izledim. Lisedeki bazı kliplerini de buldum."

"Sadece bir ayını aldı."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi? Sen

iyiydin, Red." "Artık iyi değil miyim?"

"Öylesin. Sadece benim kadar iyi değilsin," diye şaka yapıyorum ve o da kırmızı ojeli orta parmağıyla beni tersliyor. "Benim odam sağ taraftaki."

"Üzerinde bir çeşit lanet mi var? İçeri girersem tüm kıyafetlerim çıkar mı?"

"Bu havalı bir parti numarası olurdu, değil mi?" Arkasından yaklaşıp kapının tokmağını çeviriyorum. Nefesi kesiliyor ve karnıma dirsek atmasını bekliyorum. Bana kaybolmamı söylemesini. Söylemeyince ona bir santim daha yaklaştım. "Kıyafetlerini çıkarmayacaksın," diyorum kulağına alçak sesle. "Nasıl centilmen olunacağını biliyorum."

Tek düşündüğüm onun yatağıma uzanmış olması.

Yastıklarımın üzerindeki o ateşli saçlar ve çarşafları kavrayan parmakları. Ellerim kalçalarının altında, onu kendime doğru çekiyor ve başım bacaklarının arasında.

Pek centilmence gelmiyor.

"Güzel. Aletini kesmek zorunda kalmaktan nefret ederim. Her yerdeki kadınlar hayal kırıklığına uğrardı."

"Sikimi görmeye mi çalışıyorsun Hartwell? Sadece sorabilirdin."

Kıçının pantolonumun ön kısmına sürtündüğüne yemin edebilirim ve o bana bastırırken sertleşmemek için başkanları kafamda tersten okumaya başlıyorum.

"Hayır," diyor Emerson. "Sopasını nasıl kullanacağını bilen erkekleri tercih ederim."

"Profesyonel sopa işleyicisi, hatırladın mı?" Diyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Kafamı boşaltmam gerek. "İçeri girebilirsin."

"İzin verdiğin için teşekkürler." Eteğini tekrar çekiştiriyor ve odama doğru yürüyor. Kıçına bakmamak için elimden geleni yapıyorum. "Vay canına. Beklediğim bu değildi."

"Ne bekliyordun ki?"

"Yatağında üç kadın. Her yerde sütyen var. Yerde seks oyuncakları ve tavandan sarkan bir seks salıncağı."

Sırıtıyorum ve kolumdaki taco dövmesini kaşıyorum. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Bu bina restore edildi, bu yüzden bir seks salıncağı tüm çatının çökmesine neden olabilir."

Emerson ellerini kalçalarına koyar ve yatağı inceler. Dikkati balkona açılan kapılara ve gece gökyüzünü gösteren tavandan tabana pencerelere kayıyor. Dolabımı açıp formaları, gömlekleri ve takım elbiseleri karıştırırken mırıldanıyor.

"İmzalı bir Mario Lemieux forman var mı?" Askıdan çekip çıkarıyor ve göğsüne doğru tutuyor. "Buna ne kadar harcadın?"

"Hiçbir şey. Onunla birkaç yıl önce Hodgkin lenfoma yararına düzenlenen bir etkinlikte tanıştım ve konuşmaya başladık. Gecenin sonunda bana formayı verdi ve hastalık için farkındalık yaratmaya yardım ettiğim için ne kadar minnettar olduğunu söyledi. Hayır işleri için açık artırmayla satmayı düşündüm ama o benim çocukluk idolümdü. İçimdeki küçük çocuk bunun peşini bırakamaz ve ben yine de bir çek yazmayı tercih ederim."

Formayı vücudundan çekip çıkarıyor ve askıya geri takıyor.
Gözleri kıyafetlerden bana kayıyor ve yine alt dudağını ısırıyor.

"Sanırım senin hakkında yanılmış olabilirim," diyor sessizce. "En azından bazı kısımlarında."

"Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Ben de senin sadece kendini düşündüğünü sanıyordum. Meğer iyi bir adammışsın."

"Bu seni kızdırıyor, değil mi Red?"

"Düpedüz öfkeli." Emerson Lemieux formasını ait olduğu yere geri koyuyor ve balkon kapılarına doğru ilerleyerek kapıları açıyor. "Ve bu manzaradan nefret ediyorum."

"Ben de öyle. En kötüsü onlar." Onu takip ediyorum ve kollarımı metal korkuluklara yaslıyorum. "Şuradaki Washington Anıtı'nı görüyor musun?"

"Evet. Geceleri çok güzel oluyor. Yine de şehirdeki tüm turistik şeyleri yapmam gerekiyor. Müzeler, anıtlar. Görülecek çok şey var."

"Ben de seninle geleceğim. Eğer arkadaş istersen," diye gönüllü oldum.

"Bu seninle daha fazla zaman geçirmemi gerektirir." Yüzünü bana dönüyor ve omzumun üzerinden bakmadan önce dikkati kolyemde takılı kalıyor. "Ve bu kulağa iğrenç geliyor."

"Şu anda gayet iyi yaşıyorsun."

"Çünkü istediğim zaman kaçabilirim." Ellerini kollarında gezdiriyor ve havadaki soğuk esintiyle titriyor. Kapüşonumu çıkarıp ona fırlatıyorum. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Gülüyorum. "Normal insanlar bunu giyer ve ısınırlar." Bana geri atıyor ve tekrar titriyor. "Hayır, teşekkür ederim." *İnatçı lanet kadın.*

Herkes gibi bana teslim olmamasını seviyorum. "En sevdiğin yemek ne?" diye soruyorum.

"Günün sorusu bu mu?"

"Evet. İlk elli soruyu sana sıkıcı şeyler sorarak geçireceğimi düşündüm, sonra iyi şeylere geleceğiz."

Emerson bir nefes veriyor ve ben de kapüşonu aramıza koyuyorum. İsterse alması için bir davet, çünkü tenindeki tüylerin diken diken olduğunu görmeye gerçekten dayanamıyorum.

"Patates," diyor yorgun ve ağır gelen bir nefes verişin ardından. "Püre. Taraklı."

"Uzaylı bebeklerin neden yarı patates olduğu anlaşılıyor. İki kez pişmiş hakkında ne düşünüyorsun?"

"En sevmediğim, ama hayır demezdim."

"Sen bir karbonhidrat kızısın."

"Ben bir sporcuyum." Elini geri çekip tırnaklarını korkuluklara geçirmeden önce parmakları tişörte doğru ilerliyor. "Peki ya sen?"

"Makarna. Özellikle de lazanya. Çocukken haftada bir yerdim ve hiç bıkmazdım." Geceye gülümsüyorum ve ona bakıyorum. "Çocuklara buzdolabımda sakladığımı söyleme. Hepsi sakinleştiğinde ısıtacağım."

"Lafı açılmışken, sanırım içeri girip biraz yiyecek alacağım."

"Burası senin için çok mu soğuk?"

"Hayır." Bana bir bakış fırlatıyor ve kapıya doğru dönüyor. Eteği de onunla birlikte dönüyor ve krem rengi kalçalarını bir anlığına görebiliyorum. Dörtlü kaslarının kıvrımı ve pürüzsüz cildi. "Ben açım."

"Şarküteri panolarından uzak durun, üzerlerinde çilek var. Bir dahaki sefere olmadığından emin olacağım."

Emerson tereddüt eder. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Çilek mi?" Tekrar ediyorum. "Meyve mi? Alerjiniz var, değil mi? Gözlerin şişerse yarınki Milwaukee uçuşu berbat olur."

Ağzı açılır, sonra kapanır. Yanaklarına derin bir pembelik yerleşiyor ve beyaz parmak eklemleriyle kapı tokmağını kavrıyor.

"Evet, alerjim var. Sana şaşırdım-" Başını sallar. "İçeride görüşürüz Miller."

Kapıyı usulca arkasından kapattığında sırıtıyorum.

Balkondan atılmamayı başardım *ve* onu güldürdüm. İki kere.

Benim için hat trick.

SEKİZ

MAVERICK

"YINE YOLLARDA." Charter uçağındaki koltuğumda arkama yaslanıyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. "İnsanlar Kasım ayında Chicago hakkında hep güzel şeyler söylüyor."

Hudson masanın karşısında bana gülüyor. "Bu, Kuzey Kutbu'nun en güzel plajlara sahip olduğunu söylemek gibi bir şey. Hava çok soğuk olacak ve beremi evde unuttum. Bu benim de uğurlu berem, yani yarınki maçta işler ters giderse beni suçlayabilirsiniz."

"Diğer üç mağlubiyet için seni suçlayabilir miyim?" Şaka yapıyorum, mağlubiyet serisine girmemizin Hudson'ın suçu olmadığını gayet iyi biliyorum.

Son zamanlarda hepimiz kapalıyız, ama ben gerçekten kapalıyım.

Kaleyi bulan şutları kaçırdım. Geçtiğimiz hafta ceza sahasında sezonun ilk ayından daha fazla zaman geçirdim. Hayal kırıklıklarımı buza yansıtmaya devam ediyorum, bu da takım arkadaşlarımı onlar için adil olmayan bir dezavantaja sokuyor.

Dikkatim dağınık, bir dış güç zihnimi işgal ediyor ve dikkatimi oyundan çekiyor, ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Bulmaca çözmeye çalıştım. Takım psikoloğunun önerdiği gibi meditasyon yapmayı denedim. Yeterince uyuyorum ve kişisel şefimin hazırladığı beslenme planına sadık kalıyorum ama yine de bir şeyler yolunda gitmiyor.

Bu beni çok rahatsız ediyor ve takımı da etkilemesinden hoşlanmıyorum.

"Rüzgârlı Şehir için bir planın var mı?" Hudson kulaklığına dokunurken soruyor. "Muhtemelen bu gece bir şeyler yapacaksın, değil mi? Grant bir kulüpten ya da bir karaoke barından bahsetmişti. Detaylar aklımdan uçup gitti."

"Sanırım insanların karaoke yaparken seçtikleri en iyi şarkıları çalan bir kulüpten bahsediyordu, ama karaoke kulübü fikri gerçekten çok kârlı olabilir." Telefonumu uçak moduna alıp cebime koyuyorum. "Yine de gitmeyeceğim. Sadece otelde takılacağım. Neden? Bir planın mı var?"

"Hadi ama dostum." Gülüyor ve sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Deplasman maçı geleneğimin yerel fırınlardan kruvasan almak ve kitapçılara bakmak olduğunu biliyorsun."

"Hud. Senin geleneklerinde hiç tek gecelik ilişki var mı?" diye sordum. Hafızamın derinliklerine iniyorum ve sokağa çıkma yasağından sonra kimseyi otele geri getirdiğini hatırlamıyorum.

"Hayır. Biliyorsun bu bana göre değil. Ben ilişki adamıyım." Boynunda bir kızarıklık beliriyor ve mahcup bir şekilde sırıtıyor. "Bununla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Birkaç saat içinde konuşmaktan ilişkiye mi geçiyorsun? Onları tanımaya ne dersin?"

"Bütün mesele de bu zaten. Onları tanımıyorsun. Sadece ikinizin de bu gece eğlenmesi için akılsızca şeyler. İsim yok. Kişisel detaylar yok. Etrafta takılmak yok."

"Sanırım bu konuda berbat olurdum. Elini pantolonumun içine sokmuşken ona beş yıl sonra kendini nerede gördüğünü sorardım." Bana bakıyor ve ani ilgisi beni kıpır kıpır yapıyor. "Tek gecelik ilişkilerden bahsetmişken, son zamanlarda farklısın."

"Farklı mı?"

"Odana kimseyi gizlice sokmuyorsun. Kahvaltıda hepimizden önce aşağıdaydın ve boynunda hiç morluk yoktu." Hudson öne doğru eğilip yakamı çekiştiriyor, ben de elini savuşturuyorum. "Bu ilginç."

Omuz silkerek bir omuz atıyorum. "Hokeyi ön planda tutuyorum ve üst üste dört maç kaybetmemizi engellemeye çalışıyorum. Geçen hafta çaldığımız galibiyetin şans eseri olduğunu düşünüyorum."

"Sadece şu anda değil. Bir süredir devam ediyor. O zamandan beri-" Hudson doğruluyor ve omzunun üzerinden bakıyor. Çenesini ovuşturuyor ve

Dilinin ucunda bana söylemediği bir şey var. "Her neyse. Konuşmak istediğin bir şey olursa ben buradayım. Yargılamak yok. Söz veriyorum."

"Minnettarım Hud, ama ben iyiyim." Gülümsüyorum. "Eğer bu değişirse, sana haber veririm."

"Merhaba çocuklar." Uçuş görevlisi dirseğini koltuğuma yaslıyor ve gözlerini bize dikiyor. Dar gömleğinin havayolu şirketinin üniforma standartlarına uygun olduğundan emin değilim ama bu beni aşar. "Kemerlerinizi takabilir misiniz lütfen?"

"Elbette," diyorum ve baş parmağımla onu onaylıyorum. Kıkırdıyor ve saçlarını omzunun üzerinden atarak koridorda aceleyle ilerliyor. "Vay canına. Bu kadar komik olduğumu bilmiyordum."

Hudson, "Değilsin," diye söze girdi. "Seninle birlikte mil yüksekliğindeki kulübe katılmak istiyor."

"Siktir, hayır. Muhtemelen her yerde sidik vardır ve benim bazı standartlarım var."

Uçak geri itiliyor ve taksi yapıyor, biz havalanana ve DC arkamızda bir lekeye dönüşene kadar pistte yuvarlanıyor.

Uçuş görevlileri, çoğumuzun sabah uçuşlarında uyumayı sevdiğimizi bildikleri için baş üstü ışıklarını kapalı tutuyorlar ama ben huzursuzum.

Yerimde duramıyorum ve on sıra yukarıda uzun kızıl saçları görene kadar boynumu koltukların üzerinden uzatıyorum.

Koridora atlıyorum ve uçağın önüne doğru ilerliyorum. Yolda Seymour ve Connor tarafından durduruluyorum, sorularına hayır, yarın maçtan önce öğle yemeğinde sosisli sandviç yiyemeyeceklerine eminim ama evet, bu gece derin tabak pizza yiyebilirler diye cevap veriyorum.

Sonunda Emerson'ın sırasına geldiğimde ona sırıtıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, başını telefonundan kaldırmadan. Sanki beni bekliyormuş gibi. "Emniyet kemeri işareti açık ve bu bir güvenlik riski."

"Sanırım senin yanına oturmam gerekecek." Koridordaki koltuğa oturdum ve takım elbisemin ceketini silktim. "Ne var ne yok?"

"Gerçekten mi?" Çenesini kaldırıyor ve sonunda bana doğru bakıyor, ağzında bir kaş çatma var. "Konuşmak için çok erken Miller. Sen hiç uyumaz mısın?"

"Az önce Piper ve Lexi ile konuşuyordun."

"Onlar benim arkadaşlarım."

"Ben senin arkadaşın değil miyim?"

"Hayır." Emerson homurdanıyor. "Sen benim takım arkadaşımsın ve arada büyük bir fark var."

Kaşlarımı çattım. "Sana ne oldu böyle? Geçen hafta takım yemeğinde harika vakit geçirdin. Beni boğmak istemeden yemeği bile bitirdik ama o zamandan beri benimle sadece buz üzerinde konuştun."

"Her şeyin seninle ilgili olduğunu düşünmene şaşırmadım."

"Beni dışarıda tutma konusunda neden bu kadar kararlısın?" Meydan okuyorum. "Arkadaşım olmak gerçekten dünyadaki en kötü şey mi?"

"Evet, öyle olurdu. Çok iğrençsin ve ne zaman durman gerektiğini hiç bilmiyorsun."

"Vay canına." Gülüyorum ve parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle Hartwell."

"Ben de bu yollardan geçtim. Senin arkadaşın olmanın nasıl sona erdiğini biliyorum ve kendimi tekrar o duruma sokmayacağım. Tüm takım arkadaşlarımızı yakın dost olarak görmene sevindim ama keşke beni de onlardan biri yapmak için bu kadar uğraşmayı bıraksan."

Başımı koltuğa yaslıyorum ve iç çekiyorum. "Her hokey oyuncusu kötü adam değildir. Bazılarımız takımın iyiliğini ister ve buna herkesin iyi geçinmesi de dahildir."

"Ve bazılarınız ne zaman ıkınmayı bırakmanız gerektiğini anlamıyor," diye karşılık veriyor ve bu içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

"Seni zorlamıyorum. Sol kanat oyuncumun daha iyi oynamasını nasıl sağlayacağımı bulmaya çalışıyorum çünkü son maçımızda kaleye üç şut kaçırdı ve ona ihtiyacımız olduğunda ortaya çıkarsa gerçekten çok sevinirim." Nefes nefese kaldım. "Sana iyi davranarak, seni güldürmeye çalışan ve zaman zaman yarım ağız gülümseyen biri olarak bunu düzeltebileceğimi düşündüysem beni affet."

Ona tekrar baktığımda Emerson'ın gözlerinin arkasındaki ısı yanıyor. "Sen de ortaya çıkmadın Miller ve beni otobüsün altına atmanı takdir etmiyorum. Bu bir *takım* sporu ve orada işleri berbat eden tek kişi ben değilim."

"Aynen öyle. Bu bir takım sporu ve sen buradasın, benimle konuşmuyorsun. İstediğin bu mu Hartwell? Seni görmezden gelmemi mi? Sana zaman ayırmamamı mı? Sana yabancıymışız gibi davranmamı mı?"

"Neden sen kendi işine bakmıyorsun, ben de kendi işime bakayım?"

"Son baktığımda, kaptan olarak işim takımın birlikte oynamasını sağlamaktı ve eğer birinin öne çıkması gerekiyorsa, o zaman onu çağıracağım."

"Kendini dışarı at, Miller. Kendi yolunda kal, ben de kendi yolumda kalayım." Dudaklarımı birleştiriyorum.

Emerson'ın beni uzakta tutmaya kararlı olduğu çok açık. Eğer onu henüz kazanamadıysam, bizim için hiç umut yok demektir ve sanırım ilerlemenin tek yolu beyaz bayrak sallamak.

"Peki." Burnumun kenarını çimdikliyorum. Sinirliyim. Kızgınım ve onu benim hakkımda belli bir şekilde düşünmeye ikna etmeye çalışmaktan *bıktım*. Kendi küçük baloncuğunda yaşamak istiyorsa, bu onun bileceği iş. Denemekten bıktım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Ağzı başka bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor ama hemen kapatıp başını cama yaslıyor. "Chicago'da görüşürüz."

NINETEEN

EMMY

Chicago'ya yenildik.

Takım olarak dengesiziz.

Yıldızlar'daki ilk haftamda sahip olduğumuz bütünlük kayboldu ve bu benim hatam olabilir.

Devre arasında soyunma odasında sinirler gergindi ve son düdük çaldığında Maverick istediğini alamayan bir çocuk gibi hışımla salonu terk etti.

Otele dönüş yolculuğu sessiz geçti ve Koç'la hızlı bir bilgilendirme ve eve dönüş uçuşumuz için yarın sabah yedide lobide olma talimatının ardından hepimiz kendi yolumuza gittik.

Connor, Grant ve Ethan beni akşam yemeğine davet etti ama ben oda servisi yolunu seçtim. Kafam büyüklüğünde bir kase spagetti ve bir kadeh kırmızı şarap, huzur ve sessizlik içinde gürültülü bir restorandan çok daha cazip.

Mini dondurucuda bir parça çikolata da var ve gecenin geri kalanında yapmayı planladığım tek şey birkaç bölüm reality şov ve bavulumda sakladığım vibratör.

Makarnanın son lokmasını ağzıma atıyorum ve kullanılmış peçetelerimi çöp kutusuna atıyorum. Çantamdan oyuncağımı çıkarıp yatağa uzanıyorum ve tıklıyorum.

Son birkaç gündür çok gerginim. Kayıplardan, iyi oynayamamaktan, Maverick'le yaptığım konuşmaya kadar her şey gözümün önünde canlanıyor.

Başım, hızlı bir orgazmın tutunduğum gerginliği hafifleteceğini biliyorum. Kendime en son ne zaman dokunduğumu bilmiyorum, ama *tanrım*, beynimi kapatıp zevkin içinde rahatlamak şimdiden iyi hissettiriyor. Meme uçlarımı oyuncakla kızdırıyorum, sonra şortuma doğru sürüklüyorum. Titreşimler vücuduma çarpıyor.

klitoris ve yumuşak bir inilti serbest kalır.

Aklımı başımdan alan bu mutluluğa dalamadan kapım çalınıyor ve oyuncağımı havaya fırlatıyorum.

Neredeyse tavana çarpıyor, sonra yatağın ortasına düşüyor, daha yüksek bir vuruş duyduğumda hala uğulduyor.

Gerçekten hiç fırsat bulamıyorum.

"Kahretsin." Vibratörü kapattım ve yastığın altına koydum. "Kim o?" "Aç kapıyı Hartwell," diyor tanıdık bir ses.

Gözlerimi kısıyorum ve yataktan fırlayıp kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açıyorum ve Maverick'i gri eşofmanı ve düz beyaz gömleğiyle müstehcen bir şekilde çekici görünürken buluyorum. Saçlarının uçları ıslak ve elmacık kemiğinde küçük kırmızı bir iz var.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kapıyı suratına çarpmama üç saniye kala kibarca sordum.

"Konuşmamız gerek." Koyu renk gözleri duştan sonra üzerime geçirdiğim şort ve atleti tarıyor ve sığ bir nefes veriyor. "Şimdi."

Maverick beni içeri davet etmeden yanımdan geçip gidiyor. Odama doğru ilerlerken kalçası benimkine sürtünüyor ve onunla tartışmaya zahmet etmiyorum.

"Neden buradasın?" Kapıyı kapatıyorum ve sürgüyü çeviriyorum. "Sokağa çıkma yasağı senin için geçerli değil mi?"

"Bu gece orada ne haltlar oldu?" Küçük oturma odasında volta atıyor ve bana ters ters bakıyor. "Bok gibi yavaştın."

Gülüyorum ve gömleğimin askısını omzuma doğru itiyorum. O da bu hareketi takip ediyor ve gözleri bir ton daha koyu parlıyor. "Sanırım her şeyi açığa çıkarıyoruz, değil mi?"

"Bana pas vermedin. Üç ayrı kez başkasına pas verdin."

"Çünkü Seymour daha iyi atış yaptı, seni bencil herif. Herkesin oyun kuruculuğunu eleştirebilmek için mi oda araması yapıyorsun? Yoksa bugün senin tarafından sorgulanacak kadar şanslı olan tek kişi ben miyim?"

Maverick volta atmayı bıraktı. Bana doğru adım atıyor, adımları hızlı ve kararlı. Nefes alamadan sırtımı duvara dayadım.

Elleri başımın iki yanında duruyor, gidecek hiçbir yerim olmadan beni hapsediyor ve bir adrenalin kıvılcımı omurgamda hızla yükseliyor.

"Hayır," diyor ve ben bu kelimeyi her yerde hissediyorum. "Lanet olası bir sebepten dolayı seni kafamdan atamıyorum."

"Ve bu benim hatam mı?" Fısıldıyorum.

"Çıldırtıcısın. Okumak imkansız." Yanağıma dokunuyor. Parmağını zarif bir özenle çenemde gezdiriyor. "Tanıdığım en sinir bozucu insan."

"Yine de buradasın, beni duvara yaslamışsın." Çenemi kaldırıyorum ve bakışlarımız çarpışıyor. "Neden çekip gitmiyorsun? Dün gittin."

Maverick bir nefes üflüyor. Sanki ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibi. Gitmesine izin vermeye isteksiz gibi.

"Çekip gitmek istemiyorum," diyor alçak sesle. "Artık istemiyorum."

"Ne-" Dudaklarımı yalıyorum ve o da bu hareketi takip ediyor. "Ne istiyorsun?"

Bir süre sessizlik oluyor ve ayaklarının dibine serdiğim açık daveti görmezden gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Ondan kalmasını istemek aklıma gelen en aptalca fikir olurdu ama son zamanlarda çok yalnızım.

Sanki bu an kaçınılmazmış gibi, sanki tanıştığımız ilk gün beni evine davet ettiğinden beri her şey *buraya* doğru gidiyormuş gibi.

Bu gece olmasa bile eninde sonunda ve şimdi tam önümdeyken gitmesini gerçekten istemiyorum.

"Sen," diyor ve sesi o kadar yumuşak ki, sanırım yanlış duymuş olabilirim. "Seni alabilir miyim, Emmy?"

Emmy.

Kırmızı değil.

Hartwell değil.

Emmy.

Nefesim kesiliyor. Kalbim tekliyor ve kendi kendine kekeliyor. Göğsümde küçük bir *ben oyuluyor*, hiç kimsenin bulamadığı bir noktada bir kesik.

Şimdi ona ait.

"Evet," diyorum ve gözleri gece yarısı gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyor. "Bana sahip olabilirsin."

İkimiz de hareket etmiyoruz.

Sanki ikimiz de güçlerinden ilk kimin vazgeçeceğini görmek için bekliyoruz.

Kim diğerinin blöfünü görecek.

Ama sonra bir baktım, ağzı benimkinin üzerinde.

Sert ve dağınık. Dudaklarına ateşli bir baskı. Dilimin onunkine sürtünmesi. Parmaklarımı saçlarında gezdirip çekiştirdiğimde boğazından çıkan kısık bir ses.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Maverick.

"Sanırım İsa'nın zamanı geçti," diyorum.

Beni yerden kaldırıyor ve elini göğüs kafesimin üzerinde gezdiriyor. Başparmağı göğsümün alt tarafını okşuyor, ona bağırmak istememe neden olan dolambaçlı bir sürükleme.

"Bir daha yap" dedi bana.

Saçlarının uçlarını, kulağına değen uzun telleri çekiyorum. Teni koyu kırmızıya dönüyor ve boynuna sıcak öpücükler bıraktığımda tıslıyor.

"Ne?" Ben soruyorum. "Bu mu?"

"Emerson." Beni duvara bastırıyor ve bacaklarımın arasında onu sert hissediyorum. Uzun, kalın ve kesinlikle dikkat dağıtıcı. Golden Gate Köprüsü'nün bir resmi yana doğru eğiliyor. Elini başımın arkasına dolayarak kendimi tuvalin köşesine saplamamı engelliyor. "Ne yapıyoruz biz?"

"Bilmiyorum." Kalçalarımı yuvarlıyorum ve içimden bir iç geçiriyorum. Bu şekilde boşalabilirdim: şortumun dikişinden gelen sürtünme. Parmakları kıçımı okşuyor. "Sen başlattın."

"Ve sen bunu durdurmuyorsun."

"Çünkü azmış durumdayım ve aletinin kalçama değmesi, sen neredeyse kapımı kıracakken yastığımın altına soktuğum vibratörden daha iyi."

"Bekle." Maverick geri çekildi ve bana baktı. Alnında boncuk boncuk ter var ve göz bebekleri kocaman açılmış. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Konuşmak mı? Pek sayılmaz. Yapmayı tercih edeceğim bir düzine başka şey düşünebilirim ve bunların yarısı senin parmaklarını içeriyor."

"Diğer yarısı neleri içeriyor?"

Gözlerim eşofmanının önüne kayıyor ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Öğrenmek ister misin?"

Gülüşü yumuşak ve çocuksu ve beni tekrar öpüyor.

Bu öpücük daha tembel. Yavaş, şehvetli bir şehvet patlaması.

Ben.

Kollarımı başımın üstünde tutuyor. Bacaklarım beline dolanıyor. Dudakları benimkilere doğru kayıyor, dişlerini alt dudağıma batırabilmek için onları açmaya ikna ediyor.

Zevkin acısı ve hızlı ısırığıyla inliyorum. Maverick, içimi yakıp kavuran bir orman yangınına rakip olan memnun bir uğultuyla cevap veriyor.

"Bunu yapıyor muyuz?" Boynunu eğiyor ve ağzını gömleğime götürüyor. Pamuğun içinden meme ucumu emiyor, yarı saydam bir pus halinde tenime yapışana kadar malzemeyi ıslatıyor. "Beni istediğini itiraf etmeye hazır mısın Hartwell?"

"*Siktir.*" Ona karşı kıpırdanıyorum ve o da ellerimi duvara daha sert bastırıyor.

"Bu bir evet ya da hayır değildi."

"Neden olmasın? Belki sikin senden biraz daha az nefret etmemi sağlar."

"Güzel bir aletim var. Hiç şikâyetim yok." Maverick diğer meme ucuma gidiyor ve sivri tepesini emiyor. Dilini ince kumaşın üzerinde gezdiriyor ve omurgamın tabanında bir sıcaklık oluşuyor. "Ve benden asla nefret edemezsin."

"Senden herkesten nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum," diyorum ama göğsümün yumuşak etini ısırdığında ikimiz de yalancı olduğumu anlıyoruz.

"Bu yüzden mi bana sürtünüyorsun, Red? Bu yüzden mi eşofmanlarımı ıslatıyorsun? Benden *nefret ettiğin* için mi?"

"Evet." Kalçalarımı daire şeklinde hareket ettiriyorum ve sikinin ucu klitorisime değdiğinde nefesim kesiliyor. "Ama iyi bir çocuk gibi dizlerinin üzerine çöküp bana dilini ve parmaklarını ağzını çalıştırmaktan daha az sinir bozucu bir şey için nasıl kullanacağını bildiğini gösterirsen senden çok daha fazla hoşlanırım. Değilse, seni bir sandalyeye oturtup ben sekiz inçlik silikondan boşalırken izlemeni sağlamakta bir sorun görmüyorum."

"Kahretsin." Başparmağı köprücük kemiğimi, sonra da boğazımı okşuyor. "Kulağa yeryüzündeki cennet gibi geliyor."

"Kurallar," diyorum. Bileklerimi tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum ama kıpırdamama izin vermiyor. "Bu tek gecelik bir şey."

"Muhtemelen buz üzerinde bize yardımcı olacaktır. Aramızdaki gerginliği ortadan kaldırabilir ve yeni gibi olabiliriz."

"Sadece sevişiyoruz. Hokey oyuncularıyla çıkmam."

"Ve ben biriyle çıkmam. Aynı kadınla asla iki kez birlikte olmadım." "O zaman bu kolay olacak. Sadece seks. İşimiz biter bitmez gideceksin.

Bitti. Bu konuyu bir daha asla konuşmayız ve bunun profesyonel rollerimizi etkilemesine izin vermeyiz."

"Anlaştık. En son ne zaman test edildin?"

"Altı ay önce. Her şey olumsuzdu ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım. Ya sen?"

"Bir ay önce. O da olumsuz."

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için başımı sallayarak onaylıyorum.

"Sonunda seni susturmanın bir yolunu bulabildim mi Red?" Maverick mırıldanıyor. "O ukala çenenin sürekli çalışmasını engellemenin bir yolu mu?"

"Beni susturmanın başka yolları da var ama işte buradayız. Senin sikinde boğulmak varken hâlâ duvara yaslanmış durumdayım."

Sırıtıyor ve *tanrım*, bu yıkıcı bir şey.

Maverick bizi yatağa götürüyor ve beni şiltenin üzerine bırakıyor. Beni izlerken dilinin ağzından kaçışından, sonunda bana dokunduğunda çok titiz davranacağını anlıyorum.

Gömleğini başının üzerinden çekip yana atıyor. Çıplak göğüslüyken vücudunun hatlarını incelemekten kendimi alamıyorum. Kolundaki sanat eseri ve gövdesinden aşağı doğru inen koyu renk saçları. Karnındaki derin kas kesimi ve gümüş kolyesinin lamba ışığı altında nasıl parladığını.

Boğazım kurudu.

Maverick Miller hayatımda gördüğüm en güzel adam.

"Bakıyorsun," diyor ve ses tonunda gurur var.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Ben değilim."

"Seksi olduğumu düşünmende sorun yok Hartwell. Üstündeyken bana bundan bahsedebilirsin."

"Seksi olduğunu düşünmüyorum."

"Yalancı." Bir elini baldırlarımda gezdiriyor. Parmakları şortumun eteğine ulaşıyor ve hafifçe çekiştiriyor. "*Siktir.*"

"Ne?"

"Seni. Seni hiç bu kadar çok görmemiştim."

Gömleğimi çıkarıp onunkiyle birlikte fırlatıyorum. "Peki neden bana bakmıyorsun?"

"Çünkü bana bakabileceğimi söylemedin." Başparmakları eşofmanının kemerine takılıyor ve onları kalçalarından aşağı indiriyor. "Sen bakana kadar, ben sadece güzel yüzüne bakacağım."

Maverick'le seksin nasıl olacağını düşünmüştüm bilmiyorum ama *bu* değil.

Ben onun önünde yarı çıplakken rızadan bahsediyor. Ereksiyonu külotuna baskı yapıyor ve elim tehlikeli bir şekilde iç çamaşırıma kaymak üzere.

"Sence ben güzel miyim?" Onun oyun kitabından bir satır alarak soruyorum.

"Hayır." Başka bir sırıtışa geçiyor ve göğsümün ortasında bir sızı hissediyorum. Bacaklarımın arasında da. "Bence sen harikasın."

"Bana bakabilirsin," diyorum ve o da yaklaşıyor. "Eğer istersen."

"İstiyorum. Başka hiçbir şeyi istemediğim kadar çok," diyor Maverick, sert ve alçak sesle ve ben ona inanıyorum.

Gözleri yüzümden uzaklaşıyor. Göğsüme düşüyorlar ve inleme ile sızlanma karışımı bir ses çıkarıyor. Yanındaki eli, külotunun dışından kendini ayarlamadan önce esniyor.

Dudaklarını tekrar yalıyor, açlıktan ölmek üzere olan bir adam. "Şortunu çıkar."

Dayanıksız pijama altlarımdan sıyrılıp onları tekmeliyorum ve üzerimde dantelli mor bir iç çamaşırı kalıyor. Ayak parmaklarım çarşaflara sürtünüyor ve ona dokunmak için kaşınıyorum.

Maverick parmak eklemlerini uyluğumun iç kısmına sürtüyor, sonra parmaklarını ayak bileklerime doluyor. Beni yatağın kenarına doğru çekiyor, ben de doğruluyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Dizlerimin üzerine çökmemi istediğini söylemiştin." Bacağıma bir öpücük konduruyor, sonra önümde yere diz çöküyor. "Ve ben her zaman iyi bir çocuk olmayı sevmişimdir."

YİRMİ

MAVERICK

Kapısını çaldığımda bunun olmasını planlamamıştım.

Yatakta benimle çıplak bir kız isteseydim, telefonumu şişiren üç düzine Instagram DM'sinden herhangi birine cevap verebilirdim.

Ama işte buradayım.

Emerson'ın bacakları arasında dizlerimin üzerinde. Uyluklarını sonuna kadar açıp beni hayatımın bir santimi boyunca kızdırdığında, azgın bir genç gibi külotumun içine sızıyorum.

Bunu bilerek yapıyor olmalı.

Deliliğin eşiğine gelmemin ve onun bana sırıtmasının başka bir açıklaması yok.

Sikeyim.

Ona bakmadan duramıyorum.

Göğüsleri güzel ve dolgun ve ellerime sığacak kadar mükemmel boyutta. Uzanıp sert bir meme ucunu parmağımla başparmağım arasında yuvarladığımda, doğrudan sikime giden memnun bir iç çekiş çıkarıyor.

Allah kahretsin.

Bu kadına yapmak istediğim şeyler.

Bir mil uzunluğunda bir liste var ve neredeyse yeterli zaman yok.

Elimi boğazına dolamak ve göğsünün her yerinde bitirmek istiyorum. Karnına döllerimi bulaştırmak ve bir resim çizmek. Belki de herkes uzak dursun diye *benim* kelimesini yazmak.

Ona sadece bir gece, en fazla bir saat sahip olabilirim ama onu öyle bir mahvedeceğim ki kimse benimle boy ölçüşemeyecek.

Bir dahaki sefere biri onu öptüğünde, onun ağzında benim ağzımın olmasını dileyecek.

Bir dahaki sefere biri ona dokunduğunda, vücudunda gezinen parmakların benim parmaklarım olmasını dileyecek.

Bir dahaki sefere biri onu siktiğinde, içine gömülü olanın *benim sikim* olmasını dileyecek.

"İyi davranıyor muyum, Emmy?" Diğer meme ucunu b ü k ü y o r u m ve sırtı yataktan kalkıyor. "Geri kalanına dokunacak kadar iyi misin?"

"Evet," diye geveliyor, boğazının arkasından muhtaç bir ses çıkıyor. Ağzını sikmek ve ona başka hangi sesleri çıkarttırabileceğimi görmek için sabırsızlanıyorum. Öğürecek mi yoksa inleyecek mi? Belki gülecek. "Ne kadar iyi bir çocuksun. İstediğin her yerime dokunabilirsin."

Övgüsüne ukalaca sırıtıyorum ve dikkatimi memelerinden uzaklaştırıyorum. Fazla zamanım yok ve onu tatma fırsatı bulmadan bu odadan ayrılmayacağım.

Kaburgalarının alt tarafında bir şey görüyorum ve daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum.

"Dövmelerinden biri mi?" Ben soruyorum.

"Evet." Emerson elini benimkinin üzerine koydu. Parmak uçlarımı kumun yarısı çoktan gitmiş bir kum saati şekline yönlendiriyor. "Hayatın kısa olduğunu hatırlatan bir şey."

"Hoşuma gitti." Tasarımına bir öpücük konduruyorum ve dilimi az önce dokunduğum noktanın üzerinde gezdiriyorum. Sıcak ve yumuşak ve amının da aynı şekilde hissedeceğini biliyorum. "Diğeri nerede?"

Ellerimizi iç çamaşırının üstüne götürüyor. Mor renkli parça dantellerden, fiyonklardan ve çok fazla ipten oluşuyor.

"İşte." Kalçasına vuruyor ve sarı, turuncu ve parlak pembe çiçeklerden oluşan bir buket görüyorum. Sapına kalp şeklinde bir fiyonk bağlanmış. "Tüm renkleri seviyorum."

"Ben de öyle." Başparmağımı resmin üzerinde gezdiriyorum. Yaprakları ve içinde oturdukları sepeti izliyorum ve onu da öpüyorum.

"Maverick," diye mızmızlanıyor ve ben kararsız bir nefes veriyorum.

Yüce İsa.

Hayatımın geri kalanında her gün adımı böyle söylediğini duymak istiyorum.

Aletim taş gibi sertleşiyor. Kendime hızlı bir sarsıntı vermemek için azalan öz kontrolümün her parçasını almam gerekiyor. Başının arkasını tutmamak ve daha önce bahsettiği gibi horozumda boğulmasını sağlamak için.

Onu boşalttığımda sesi nasıl çıkacak? Her santimini almasını sağladığımda?

"Ve şu güzel şeye bak." Parmaklarımı tangasının önünde gezdiriyorum. Kemerini keskin bir şekilde tenine yapıştırıyorum ve iniltisi odada yankılanıyor. "Bunun formanın altında olduğunu kim bilebilirdi?"

"Üniformamın ve pedlerimin içinde terli ve iğrencim. Kimsenin onları görmediğini biliyorum ama kendim için bir şeyler giymeyi seviyorum. Beni seksi ve... kadın gibi hissettiren bir şey."

"Tamamen kadınsın, bebeğim." İç çamaşırını gergin bir şekilde çekip ince malzemeyi am dudaklarının arasına sıkıştırıyorum. "Yani, şu haline *bak*."

"Dilini kullanacağını söylemiştin." Emerson çarşafın üzerinde kıvranıyor. "Kadın anatomisi dersine mi ihtiyacın var?"

"Derse ihtiyacım olduğunu sanmıyorum, Red."

"Bundan emin misin? Dilini vücuduma yakın bir yerde göremiyorum."

"Sanırım iyi bir iş çıkarıyorum." İç çamaşırını güçlü kalçalarından aşağı çekip bacaklarından ayırıyorum. Danteli bileğime doluyorum, kesinlikle eve götüreceğim bir hatıra ve amını gördüğümde sırıtıyorum. Parlıyor, pembe. Islak ve benim için hazır. Onu açmak için iki parmağımı kullanıyorum ve gülüyorum. "Sırılsıklam olmuşsun, değil mi? Ve ben sana daha dokunmadım bile."

Öfkeli bir huff çıkardı. "Senin yüzünden sırılsıklam olmadım."

"Öyle mi?" Meydan okuyorum. "Başka kim seni böyle tahrik ediyor?" Sırıtışı tehlikeli. "Hudson. Grant. Liam. Senden başka herkes."

Dizlerimin üzerinde doğruluyorum ve onu öpüp susturabilmek için öne doğru eğiliyorum. Dudaklarımı ağzının köşesine bastırıyorum ve o da başını çevirerek bana coşkuyla cevap veriyor.

Dişler. Elleri. Burnundaki şişlik. Seksi alt dudağını ısırdığımda bir inilti ve acıyı dindirmek için dilimi iz üzerinde gezdirdiğimde bir sızlanma.

"Belki de durmalıyım. Ya da sandalyeden izlemeliyim. Sana sikimi hiç vermeden benim için bir gösteri yapmanı sağlayabilirim. Ağzını bozmanın ve lanet bir velet olmanın karşılığı bu." Çenesini kavrıyorum, kaçmak isterse çekip gitmesi için yer bırakıyorum. "Ben paylaşmam."

"*Sakın* durayım deme Miller," diye neredeyse hırlıyor. "Bu gece hiçbirinin odasına gitmeyeceğimi biliyorsun."

Öyle olmadığı kesin.

"Nasıl buldun?" Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve her iki dizini de öpüyorum. Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum ve omuzlarıma yer açmak için bacaklarını daha geniş açıyorum. "Hızlı mı? Yavaş mı? Yumuşak mı? Sert mi?"

"Daha önce kimse bana bunu sormamıştı."

"Hiç mi? Ne tür pisliklerle birlikte oldun?" Emerson

alay eder ama soruya cevap vermez.

Muhtemelen en iyisi bu.

Başka birinin ona bu şekilde sahip olması fikri - her yerde kızıl saçlar. Pembe yanaklar ve sert meme uçları. Hareketlerinde bir yumuşaklık. İçimde bir şeyler kükrüyor.

"Yavaş severim," diyor sonunda. "Birinin acele etmemesini ve zevk almama izin vermesini seviyorum. Ama sertliği de severim. Bana karşı nazik ya da dikkatli olmak zorunda değilsin."

"Nazik ve dikkatli olmak sana karşı yapacağım son şey olacak." Başparmağımı boğazının sütununda gezdiriyorum. Tam nefes borusuna biraz baskı uyguluyorum ve geri çekilmeyince mırıldanıyorum. "Seni mahvedeceğim, Emmy kız."

Titriyor. "Bu hoşuma giderdi."

"İşte olacaklar: Seni yiyip bitireceğim. Seni parmaklarımla becereceğim ve güzelce gereceğim. Sonra seni yatağın içine sokacağım ve tekrar boşalmanı sağlayacağım - ikinci kez sikimin etrafında olacaksın. Bir şeyi sevip sevmediğini bana söyleyeceksin. Sonra sana günün sorusunu soracağım ve sen beni dışarı atamadan seni yatağa yatıracağım."

"Kendine çok güveniyorsun." Emerson puslu gözlerle bana bakıyor. Biraz sarhoş görünüyor. Tamamen seksi. "Daha önce hiç seksten gelmedim, o yüzden iyi şanslar."

Merakla bir kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Her zaman çok fazla penis ve yeterli el yok. Yakın ama tam olarak değil."

"İyi ki tüm uzantılarımı nasıl kullanacağımı biliyorum. Konuşmamız bitti. Arkana yaslanmanı ve bacaklarını açık tutmanı istiyorum. Rahat ol bebeğim, böylece o güzel amcığına iyice bakabilirim."

Elini bacaklarında gezdiriyor. Kalçalarını kavrıyor, böylece onun her santimini görebiliyorum ve neredeyse adımı unutuyorum.

Sikim ağrıyor ama kendime dokunursam oyunun biteceğini biliyorum. Bunun yerine ona dokunuyorum, tek bir parmağımı yarığından geçiriyorum ve ilk boğuma ulaşana kadar içeri itiyorum. Aynı anda inliyoruz, ve ona daha fazla sahip olmak için çaresizce yaklaşıyorum.

"Siktir. Çok sıkısın Emmy," diye nefes veriyorum ve şimdi sarhoş hissediyorum. Etrafımda gerildiğini hissetmek ve sert nefes verme sesi beni sarhoş ediyor.

"Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor, sanki itiraf etmekten korkuyormuş gibi o.

"Ben de öyle." Başparmağımla uyluğundaki tendonları ve kasları ovuyorum. Bacağının üst kısmını okşayarak. "Benim için rahatlayabilir misin? İşte böyle. Aferin kızıma. Bu çok iyi."

"Daha fazla." Emerson titriyor ve daha derine inebilmem için dizlerini göğsüne doğru çekiyor. "Bana daha fazlasını ver, Maverick."

Bana *öyle* dediğinde her şeyi yaparım. Bana kocaman gözlerle ve şişmiş bir ağızla baktığında.

"Lütfen de," diyorum. Kaşlarını çatıyor ama umurumda değil. Onu ıslatanların takımdaki diğer erkekler olduğunu söylememin intikamını alıyorum. "Lütfen de Emmy, istediğin her şeyi yapacağım."

Kafasının içinde bir savaş var, ama kafasını geriye doğru eğdiğinde kazandığımı anlıyorum.

"Lütfen, Maverick," diyor.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin. Eğer bu kadar umutsuz olacaksan, en azından parmaklarım için yalvarırken yüzüme bakabilirsin."

Çenesini indiriyor. Gözleri karanlık ve beni öldürmek mi yoksa öpmek mi istediğinden emin değilim.

Muhtemelen ikisi de.

"Lütfen bana iki parmağını ver, Maverick. Bana üç parmağını ve dilini ver. Yastıkların altındaki oyuncağımı kullan. Bana ne vereceğin umurumda değil, ama *bir şey* ver."

"Bu kadar zor muydu?" Ben soruyorum.

Daha fazla itiraz edemeden bir parmağımı daha içine sokuyorum. İkinci parmak eklemlerimi geçtiğimde onları kıvırıyorum ve o inliyor.

Seksi seviyorum ama bunu daha çok seviyorum. Yavaş ol.

Vücudunu öğreniyor.

Sevdiği ritmi bulmak ve tekrar tekrar tekrarlamak.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor ama çarşafın üzerinde kıvranıyor. Bir elini bacağından çekip memesine götürüyor ve meme ucunu sertçe sıkıyor.

"Tekrar söyle," diye mırıldanıyorum. Boştaki avucumla karnına bastırıyorum, parmaklarım yayılıyor ve tenini okşuyor. Ona doyamıyorum ve her yerine dokunmak istiyorum. "Bunun beni ne kadar tahrik ettiğini biliyorsun."

Amını yalarken ve dilimi içine gömerken aynı anda üçüncü bir parmak daha eklediğimde eklemek istediği diğer alaylar boğazında kalıyor.

Tadı cennet gibi.

Onun içinde bir saniye geçirdim ve şimdiden bağımlısı

oldum. Bir daha hiçbir şey bu kadar güzel olmayacak.

Eğlendiğinden emin olmak için ona gizlice baktım ve bu lanet bir hataydı.

Tamamen harap olmuş; teninde terden bir parıltı var. Bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını ayırmış, nefes nefese ve titriyor.

Bir kolumu altından geçirip onu neredeyse yatağın kenarına gelecek şekilde sürüklüyorum. Ayaklarını omuzlarıma koyuyorum ve başımı aşağı indiriyorum, klitorisinin etrafında dönerken onu açık tutuyorum.

"Maverick." Ayak parmakları kıvrılıyor ve kaslarıma batıyor. Saçımı tutuyor. "Tam orada."

"Kadın anatomisi konusunda bir derse ihtiyacım olduğunu sanıyordum. Hala bana öğretecek misin, Red?"

"Hayır." Başını çılgınca sallıyor ve bir ter damlası bacağından aşağı yuvarlanıyor. Uzanıp yalayarak uzaklaştırıyorum. "Bu iyi. Çok iyi. Hiç kimse-
"

"Hiç kimse ne?"

"Beni böyle boşalttılar," diyor Emerson ve bu bende lanet olası dünyayı yakma isteği uyandırıyor. "Dilleri üzerimdeyken."

"Pozisyon değiştiriyoruz." Onu kollarımın arasına alıp yatağa sürünüyorum. Bana tutunuyor, ben de onu yatak başlığının yanına bırakıyorum. "Yüzüme otur."

"Ne?" Bana sisin içindeymiş gibi bakıyor. "Ne oldu, çok yaklaşmıştım!"

"Seni tekrar oraya götüreceğim." Sırt üstü yatıyorum, başımı yastıklara yaslıyorum. "Daha önce erkeklerle birlikte olduğun için kimse seni böyle boşaltmadı. Ben bir erkeğim ve sana yemek yemeyi sevdiğimi söyledim. Şimdi otur lan."

Ona başka seçenek bırakmadım, onu kaldırdım ve yüzüme yatırdım.

"Siktir," diye haykırıyor.

"Bacaklarını güzelce ve genişçe aç. Amınla ölmek istediğim tek yol bu ve sen dilime boşalana kadar durmayacağım."

Pozisyona yerleşiyor ve ağırlığını öne doğru kaydırıyor. Bacakları yanaklarımın etrafında titriyor, kulaklarımı sıkıyor ve nefes alış verişi sertleşiyor.

Kıçının yanaklarını kavrıyorum, tırnaklarım kıvrımlarının kabarıklığına batıyor ve ağzıma doğru gıcırdıyor.

"Al bakalım," diyorum ve kalçasının iç kısmını ısırıyorum. "İhtiyacın olanı al. Kullan beni. Benden ne kadar nefret ettiğini göster bana."

"İstemiyorum," diyor ve saçımı tekrar çekiştiriyor. "Bunu yaptığında olmaz. *Maverick.* Boşalacağım. Lütfen. Ben-"

"Seni yakaladım." Kıçını inanılmaz sertlikte sıkıyorum. "Benim için gel, Emmy kızım. Tadına bakmama izin ver."

Üstümde titriyor ve beni boğmak ister gibi yüzümü bacaklarının arasına daha da soktuğunda klitorisine karşı gülüyorum.

Bunun işkence değil, cennet olduğunu anladığını sanmıyorum.

Kırıldığı anda anlıyorum. Öne doğru eğiliyor ve neredeyse düşüyor. Elleri duvara çarpıyor, kendini dik tutuyor ve kırık bir hıçkırıkla adımı tekrar tekrar söylüyor.

Bunu aylarca düşüneceğim.

Durmuyorum, bacakları tutuşunu gevşetene ve benden yorgun uzuvların bir yığınına dönüşene kadar onu orgazmına kadar götürüyorum.

Ona bakıyorum ve şimdi on dakika öncesinden bile daha güzel. Uzanıyorum ve parmaklarımla dudaklarını çiziyorum. Ağzını açtığında, diline bastırıyorum.

"Em" dedim ona.

Gözlerini açıyor ve benimkilere kilitleniyor. Parmaklarımı o kadar büyük bir şevkle emiyor ki, sikimi emdiğinde nasıl olacağını merak etmekten aklımı kaçırıyorum. Bitirdiğinde, başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum ve yanağını okşuyorum.

"Benim iyi Emmy kızım," diye mırıldanıyorum ve o da parlıyor. Yan dönüyor ve bana bakıyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Bu orgazm sonrası anketi mi?" Bana aptalca bir gülümseme veriyor, hâlâ bulutların üzerinde süzüldüğü belli. Çok güzeldi. "Sana geri bildirim verdiğim kısım mı?"

"Benim için ne tür bir geri bildirimin var?" Bir dirseğimi kaldırıp ıslak parmaklarımı memelerinin üzerinde gezdiriyorum. "Bana nasıl gelişebileceğimi söyle."

"Bu-" Boğazı düğümleniyor. "Güzeldi."

"Güzel miydi?" Tekrar ediyorum. "Bu kadar

mı?" "Tatmin edici."

Ona yaklaşıyorum, burnum onunkine değiyor. "İtiraf et. Bu hayatının en iyi orgazmıydı."

"Yeterince iyiydi," diye mırıldanıyor ve beni öpüyor. Başının arkasını kavrıyorum ve saçlarını bileğime doluyorum, tam orada iç çamaşırıyla birlikte. "İşimi hallettim."

"Görünüşe göre benden nefret ettiğine dair tüm o konuşmalar sadece saçmalıkmış, değil mi?" "Dilini seviyorum. Ve parmaklarını. Hepsi bu."

"Peki ya benim sikim?" Boştaki elimi külotuma sokuyorum ve etrafımda ne kadar sıkı olacağını düşündüğümde başımı geriye atıyorum. "Sen de beğendin mi?"

"Bilmiyorum." Emerson doğruluyor ve bacaklarını kalçalarımın iki yanında sallayarak üzerime oturuyor. Amını külotumun ön kısmına sürtüyor ve ben de tıslıyorum. "Sanırım bunu öğrenmemiz gerekecek."

"Prezervatif," diyorum, ama muhtemelen bozuk bir karmaşa gibi çıkıyor. Kalçalarını döndürüyor ve ben yıldızları görüyorum. Tam burada, hemen şimdi içine gömülmeme altı saniye kaldı. "Cüzdanım."

"Yanında prezervatif mi taşıyorsun?"

"Hazırlıklı olmayı severim. Minnettar olmalısın, aksi takdirde bunu yapamazdık."

"Bu doğru değil." Üzerimden iniyor ve eşofmanlarıma doğru yürürken kalçalarının sallanışını izliyorum. Eğilip omzunun üzerinden bana bakarken kıçının aldığı şekle bakıyorum. "Sadece bir tane kullanmayabiliriz."

İnledim. "Böyle şeyler söyleme. Bunu seninle tekrar yapmak istememe neden olacak."

"Çok kötü." Yatak onun ağırlığı altında çöküyor ve yanımda diz çöküyor. "Bir kereden bir şey olmaz, tatlı çocuk." Bu lakap karşısında sikim seğiriyor ve yanaklarım pembeleşiyor. "Oh," diye fısıldıyor, gözlerinde yaramaz bir parıltı. "Sana böyle seslenmem hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet. İtiraf etmek istediğimden daha fazla." Yutkunuyorum ve bileklerinden tutarak onu kendime doğru çekiyorum, böylece kucağıma oturuyor. "Aramızdaki bu güç dinamiğinden zevk alıyorum ama şu anda kontrol bende. Külotumu çıkar Hartwell ve ağzını aç."

YİRMİ BİR

EMMY

Bunu ona ASLA söylemeyeceğim ama Maverick Miller bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattı.

Bedenim hala uğulduyor ve kendimi ağırlıksız hissediyorum. Mutluluktan uçuyorum ve aşkın bir durumdayım.

"Neden gülümsüyorsun?" Maverick soruyor, meme uçlarımı sivri uçlara dönüştüren bir törpüyle. "Bunu ben mi yaptım?"

"Gülümsemiyorum." Kucağında kıpırdanıp ona bakıyorum ve bana bakmaya başladığını görünce şaşırıyorum. Teni pembeye boyanmış. Saçları dağınık ve boynunun yan tarafında kalçalarımı ona bastırdığım yerde bir iz var. "Hayal görüyorsun."

Bana sırıtıyor ve yanaklarımı avuçluyor. "Çok tatlısın. Keşke telefonum olsaydı da şu anda senin bir fotoğrafını çekip kilit ekranım yapabilseydim."

"Sadece göğüslerimin fotoğrafını istiyorsun."

"Tamamen yanlış değil, ama bunu daha çok seviyorum." Uzanıp beni öpebilmek için pozisyonlarımızı ayarlıyor. "Seni mutlu görmek," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

Yirmili yaşlarımda olsaydım, bu cümleye kanardım.

Otuz yaşındayken, bunun içine düştüğümüz bu fantezinin bir parçası olduğunu biliyorum.

Gecenin erken saatlerindeki halimize geri dönmeden önce bir saat boyunca rol yaptık: şakalar, iğnelemeler ve birbirlerine daha zıt olamayacak iki insan.

"Beni asla gülümsetemeyeceksin," diyorum.

"Ama dilime boşalmanı sağlayabilirim. Bazıları bunun gülümsemekten daha iyi olduğunu söyleyebilir."

Ellerinin bacaklarımın arasında olduğunu düşündükçe içim ısınıyor. Parmaklarının kayganlığı ve bana *Emmy kızı* dediğinde gözlerindeki ışıltı.

Yüz oturuşu konusunda pek bilgili değilim ama Maverick A+'yı hak ediyor. Coşku, sunum ve seyirci katılımı için altın bir yıldız.

"Tatmin edici, hatırladın mı?" Diyorum ve kahkahası içimde bir gümbürtüye dönüşüyor. "Güzel, demiştin sanırım." Alt dudağımı aşağı doğru çekip

Başparmağını dilimin üzerine koydu, tıpkı parmaklarıyla yaptığı gibi. "Seni becermeme izin verecek misin?"

"Evet," diye çıkmayı başarıyorum ve bacaklarımın arasında nem oluşuyor. "Bunu kesinlikle yapıyoruz."

Maverick arkasına yaslanıyor ve ellerini başının arkasına koyuyor, tembel bir kibir görüntüsü. İç çamaşırım hâlâ bileğine sarılı ve acaba onu da odasına götürmeye çalışacak mı diye merak ediyorum.

"Ne zaman hazır olursan."

Gözlerimi deviriyorum ama parmaklarımı külotunun kemerine geçiriyorum, aramızda herhangi bir kısıtlama olmadan onu hissetmek için çaresizim. İç çamaşırını ayak bileklerine dolanana kadar bacaklarından aşağı kaydırıyorum ve ağzım açık kalıyor.

Aleti kalın ve sertti. Uzun ve şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü. Başında sakız parlıyor ve içimden bir ses, onun da benim kadar beni boşaltmaktan zevk aldığını bilmekten keyif alıyor.

"Seni aşağılık herif," diye fısıldadım.

Kendini bir aşağı bir yukarı okşuyor. Elinin salınımını takip ettiğimde dudaklarının köşesinde gamzeli bir gülümseme beliriyor. "Ortalama, değil mi?"

"Sende sıradan olan hiçbir şey olmadığını biliyorsun." Avuçlarımı göğsüne dayıyorum ve tırnaklarımı teninde gezdirerek arkasında küçük yarım ay izleri bırakıyorum. "Ne söylememi istiyorsun? Uyum sağlayamayacağını mı? Çünkü uyacağından emin değilim."

"Seni oraya götüreceğiz." Aletini bıraktı ve kalçama iki kez dokundu. "Yatağın ucuna git ve sırt üstü uzan."

Onun emriyle hareket ediyorum çünkü adamın elinde lanet bir *silah var.*

Buruşuk çarşafların üzerinde kayıyorum ve bacaklarımı yukarı kaldırıyorum. Boynum yatağın kenarından sarkıyor ve bir sonraki adımda ne yapacağını bekliyorum.

Maverick yataktan kalkıyor ve üzerimde durana kadar yürüyor. Kendini okşuyor, parmakları şaftının etrafında kıvrılıyor ve ben sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Hâlâ sikimde boğulmak istiyor musun?" diye soruyor ve sorusuyla göğsümde bir sızı hissediyorum. El yordamıyla söylediğim bir şey hakkında hemfikir olduğumdan emin olmak için zaman ayırıyor ve sormadan acele etmiyor.

Başımı sallıyorum, gözlerim ona dikilmiş. "Güveniyorum." "Bana güveniyor musun?"

Niyetimi açıkça belli etmek için başımı daha da geriye eğiyorum. "Sana tamamen güveniyorum, Maverick."

Sırıtışı çarpıcı, yüzünde binlerce renge bürünen bir neşe patlaması.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Bu sadece seks, diye bağırıyor kafam, kalın sikini dudaklarımın üzerinde gezdirirken ihtiyacım olan bir hatırlatma. *Onun cazibesine kapılmayacaksın.*

"Aç kapıyı, Emmy kız. Bu sözü yerine getirmenin zamanı geldi."

Bu sevgi dolu isim karşısında ürperiyorum ve ağzımı daha da açıyorum. Tuzlu döl dilime yapışıyor ve onu şaftının dibinden ucuna kadar hevesle yalıyorum. Yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve boğazımın arkasına vurmaya yaklaştığında gözlerim yaşlarla patlıyor.

"İşte böyle." Maverick iri elini boğazıma dayıyor ve uyguladığı basınç nabzımı hızlandırıyor. "Çok iyi gidiyorsun."

Başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor ve ben bunu güzelleştirmek için uğraşmıyorum.

Özensiz. Ağzımın kenarından salya akıyor ve öğürme sesim odayı dolduruyor. Durmuyorum, dibe vurana kadar onu daha derine götürüyorum, sonra taşaklarını avucumun içine alıyorum.

"*Siktir*," diye mırıldanıyor, saçımı çekiştirerek. "Sanırım bu kadar yeter."

"Ama henüz boğulmadım." Ağzımı tekrar ona dayadım ve yutkundum. "Bana bundan daha fazlasını verebilirsin, değil mi, ateşli çocuk?"

"İltifatların kendime olan güvenimi artırıyor, Red." Maverick bir *patlamayla* içimden çıktı ve ona göz kırptım. "Şu dağınıklığına bak. Çok güzelsin."

"Beni mahvedeceğini söylemiştin." Elimi bacaklarımın arasına kaydırıyorum ve hassas klitorisimi nazik bir fırça ile kızdırıyorum.

Parmaklar. Onu tatmak beni tahrik ediyordu. "Nelerden hoşlanırsın, Maverick? Seni ne iyi hissettirir?"

"Sen," diyor ve yastıklara yaslanana kadar beni yatakta sürüklüyor. "Sen fazlasıyla yeterlisin."

"Bunu bütün kızlara söylüyor musun?" Sırt üstü yatıp beni üzerine oturturken boynuna doğru soruyorum, bacaklarım kalçalarının iki yanında.

"Hayır." Elimi avucunun içine alıyor ve avucumu öpüyor. "Bunu hiç kimseye söylemedim. Bir tek sen varsın."

Şehvet sisi içinde olduğumu biliyorum ama ona inanıyorum.

Sözlerindeki dürüstlüğü duyuyorum ve bu beni korkutuyor.

Hiç kimse bana kendimi *tekmişim* gibi hissettirmedi ama her nasılsa Chicago şehrinin yukarısındaki bir otel odasında birdenbire özel biri oluverdim.

"Prezervatif?" An çok ağırlaşmadan önce soruyorum ve Maverick başını sallıyor.

Lateksi boyundan aşağı yuvarlıyor ve giriş yerimle aynı hizaya getiriyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve ikimizin de tereddüt ettiği bir an oluyor, sanki içime girdiği anda aramızdaki dinamiğin değişeceğini biliyoruz.

"Becer beni," diye fısıldıyorum ve gözleri ateşle parlıyor. "Lütfen."

Kalçalarımı o kadar sıkı kavrıyor ki, yarın parmak izleriyle eşleşen morluklarla kaplanacağımı biliyorum. Kalçalarını kaldırıyor ve sikinin başı içime giriyor. Birlikte inliyoruz ve nefesim göğsümde düğümleniyor.

"Tamam mı?" Maverick mırıldanıyor ve göğsümü ağzına alabilmek için doğruluyor. Dişleri meme ucumu ısırıyor ve ben iç çekiyorum. "Daha derine inmek istiyorum bebeğim. Seni doğru düzgün sikmem lazım."

Bebeğim.

Bana böyle seslenmesini ben de
seviyorum. Değerli hissettiriyor,
sanki tapılıyormuşum gibi.

Ve yanağını göğsüme dayayarak bana bakışına bakılırsa, sanırım öyle olabilirim.

Dizlerimi iyice açıyorum ve kalçalarımı indiriyorum, gerginlik çok fazla olana kadar onun üzerine batıyorum. O kadar doluyorum ki, görüşüm bulanıklaşıyor ve midemde sıcak ve harika bir his oluşmaya başlıyor.

"Artık dayanamıyorum. Bu çok fazla," diyorum.

"*Kahretsin.* Daha yarısına bile gelmedim Emmy," diyor ve elini bacaklarımın arasına atıyor. Parmakları klitorisime dokunuyor ve ıslaklığımı ovmak için kullanıyor.

Acının içinden.

"Tabii ki değilsin, seni pislik," diyorum nefes nefese ve omzumun kıvrımına gülümsüyor.

"Bunu uygun hale getireceğiz."

"Nasıl? 5 santim mi keseceksin?"

Gülüşü tenimi ısıtıyor ve parmakları yavaş, ritmik bir daire çizerek gerginliğimi katlanılabilir bir seviyeye indiriyor. Bu işte çok iyi ve ben yine sınıra çok yakınım.

"Sığacak çünkü bu am benim," diyor ve gümüş kolyesinin metali beni sahiplenici bir şekilde kavrarken ürpermeme neden oluyor. "Tekrar deneyebilir miyim?"

"Bunu yapmak istiyorum," diyorum ve ona doğru alçalırken bir nefes veriyorum. "*Tanrım*."

"Bana taktığın isimlere bayılıyorum," diye mırıldanıyor Maverick ve içimden bir kahkaha yükseliyor. "İşte bu, Emmy kız. *Bak*. Sikimi ne kadar iyi aldığına bak."

Birleştiğimiz yere, parmağının kaygan kayışına ve kalçalarımızın birbirimizin yoğunluğuna uyacak şekilde itişine bakıyorum. İçimde tamamen kayboluyor ve hiçbir şey bu kadar inanılmaz hissettirmemişti.

"Daha sert," diyorum ve ellerimi yastığın iki yanına koyarak üzerine eğiliyorum. "Beni daha sert becer, Maverick."

"Benden nefret ettiğini istediğin kadar iddia edebilirsin, Red." Bir elini kalçalarımın altından geçirip beni üzerinden kaldırıyor ama sonra tekrar yere çarpıyor. "Ama ikimiz de amının sikimin etrafında nasıl kenetlendiğini hissedebiliyoruz. Seni boşaltmamı çok seviyorsun."

Benim var.

Bunu seviyorum ve kendimi yeniden o görkemli zirveye yaklaşırken hissediyorum.

Gittikçe yaklaşıyorum ve eklemlerinin her çarpışında, avucunun topuğunun her baskısında, saçlarımdaki her çekişte ve boynumdaki diş sıyrıklarında, adını haykırmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum, tüm otelin beni kimin *bu kadar iyi* hissettirdiğini bileceği kadar yüksek sesle.

"Sanırım ben-" Kulağımın hemen altını öpüp oradaki deriyi emdiğinde başımı sallıyorum. Parmakları sikiyle birlikte çalışıyor ve hayatta kalma şansımın olmadığını biliyorum. "*Maverick.*"

"Çok iyi, Emmy." Beni sıkıca kendisine bastırıyor, göğüslerimiz birbirine kaynaşmış ve uzuvlarımız iç içe geçmiş. "Sikimin üzerine gel. *Lütfen*. Seni hissetmek istiyorum."

Artık onunla savaşmaya zahmet etmiyorum; dalganın üzerime çökmesine izin veriyorum. Beyaz bir coşku içimi yakıp kavururken beni denize doğru çekiyor.

Bacaklarım titriyor ve omuzlarım sarsılıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sanki ona dua ediyormuşum gibi zevkle onun adını tekrar tekrar söylerken saygınlığımın bir kısmını korumak için başarısız bir girişimde bulunuyorum.

"Lanet olsun. Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor Maverick saçlarımın arasında ve kıçımı avuçluyor. "İçine boşalacağım, tamam mı?"

"Evet," diye yalvarıyorum, benimle birlikte çıkıntıya ulaşmasını istiyorum. "Benim için gel, güzel çocuk."

İniltisi uzun ve alçak ve tutuşu gevşiyor. Bacakları kasılırken parmaklarını benden teker teker çekiyor. İçimde nabız gibi attıktan sonra durduğunda ağzından bir dizi küfür dökülüyor.

"Kahretsin," diye pantolonunu indirdi, bir kolunu yüzüne attı. "Sanırım az önce uzay boşluğunda sikildim."

"İhtiyacın olduğunda uzaylı bebekler nerede?" Ben soruyorum, o da sarhoş gibi kıkırdıyor. "İşin çoğunu sen yaptın." Kendimi ondan kurtarıyorum ve hissettiğim boşlukla irkiliyorum. "Ben sadece oradaydım."

"Eminim işin çoğunu amın yapmıştır Hartwell, beni böyle sıkarak. Yılın amcığı."

"Bana madalya mı vereceksin?" Ben soruyorum.

Maverick bir gözünü kırarak açtı ve bana bakmak için başını çevirdi. "İhtiyacım olabilir."

"Peki." Yüzüm kızarıyor ve şimdi ne olacağından emin olamadan yanıma kıvrılıyorum. "Bu eğlenceliydi."

Kıkırdıyor ve bana doğru uzanıp beni kendine çekiyor. Başımı göğsüne yaslayıp derin bir nefes alıyorum. "Kendimi toparlamak için on dakikaya ihtiyacım var, sonra yakandan düşeceğim. Şu anda asansöre doğru yürümeye çalışırsam bacaklarım tutmaz."

"On dakika. Buzlukta beni bekleyen bir bardak dondurma var ve uyumadan önce onu yiyemezsem çok kızacağım."

"En sevdiğin dondurma çeşidi nedir?" Maverick ellerini karmakarışık saçlarımda gezdiriyor ve kafa derime masaj yapıyor. Utanç verici bir ses bedenimi terk ediyor. "Bu benim günün sorusu çünkü aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Çikolata parçacıklı. Peki ya sen?"

"Oreo." Esniyor ve çenesini başımın üstüne düşürüyor. "Ama yani, hadi ama. Hiçbir çeşidine hayır demeyeceğim."

"Aynı." Kolyesindeki halkaları takip ediyorum ve kemiklerime kadar yorgun ve doygun bir şekilde iç çekiyorum. "Köpekleri mi seversin, kedileri mi?"

"Kesinlikle köpekler, ama ikisini de seviyorum. Hudson gönüllü olarak çalıştığı barınaktan bir köpek kurtarmam için beni ikna etmeye çalışıyor ama henüz o adımı atmadım."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Yaptığımız iş çok fazla belirsizlik içeriyor; takas edilebilirim. Serbest oyuncu olarak başka bir takımla anlaşabilirim. Hayvanlarla ilgili çok fazla deneyimim yok ama bir hayvanın uyum sağlamasına izin verip tüm hayatını alt üst etmek ve ülkenin öbür ucuna taşınmak zalimce görünüyor. Emekli olduğumda evlat edinmeyi planlıyorum, ne zaman olursa olsun."

"Altı yılda dört takımda yer almış biri olarak konuşuyorum, çok fazla belirsizlik var." Bacaklarımı uzatıyorum ve kalçalarımın arasında hissettiğim acıyla irkiliyorum. "Ama köpekler en iyisidir."

"Dört takım mı? Bu bir seçim miydi?"

"Sayılır. Değişiklik istiyorum ve aynı yerde çok uzun süre kalmak beni geriyor." Duraklıyorum ve parmağımı ön kolunun çizgisinde gezdiriyorum. Dövmelerin ve oradaki tüm hikâyelerin üzerinde. "Bir diğeri de başka bir takım için ayrılmak zorunda kalmamla sonuçlanan bir çıkar çatışmasıydı."

"Eski sevgilin bir hokey oyuncusuydu, değil mi?" Maverick soruyor. Ona bakabilmek için dirseğimin üzerinde yükseliyorum, anlamasına şaşırıyorum. "Bir araya getirmek o kadar da zor değil. Hokey oyuncularıyla çıkmadığını söylemiştin. Bir çıkar çatışması vardı. Dün uçakta bu yoldan daha önce geçtiğinle ilgili yorumun. Yolda başıma gelen kötü bir olay yüzünden olduğunu düşündüm."

"Evet." Yutkunuyorum. "Öyleydi."

"Hepimiz korkunç değiliz." Sırıtıyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Mesela beni ele alalım."

"Bu ülkedeki kadınların yarısıyla yattın."

"Bu çok büyük bir abartı, Red, ve bir aydan fazladır senden başka kimseyle birlikte olmadım."

"Gerçekten mi?"

"Mhm."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum." Maverick kullanılmış prezervatifi boyundan çekip çıkarıyor ve burnunu kırıştırıyor. "Meşguldüm sanırım."

"Eminim yakında tekrar ata bineceksin." Göğsünü okşadım. "Önce işeyip sonra yemek yeme vaktim geldi. Bu da demek oluyor ki senin giyinip dışarı çıkma vaktin geldi dostum."

"Tamam, tamam." Parmaklarını çeneme doluyor ve ağzımı kendi ağzına götürüyor. Dudakları yumuşak bir öpücükle dudaklarıma değiyor. "İşleri garipleştirme, Emmy kızım."

"İçimde değilken bana böyle hitap ederek durumu tuhaflaştıran sensin. Sen yokmuşsun gibi davranmaya devam edeceğim."

"Tam istediğim gibi. Sen banyodan çıkana kadar ben gitmiş olacağım."

"Güzel. İç çamaşırımı da bırak." Ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarıma koydum. "Pahalıydılar."

"Olması gerektiği gibi. Güzel şeyleri hak ediyorsun." Bakışları vücudumda geziniyor ve sırıtıyor.

"Ne?" Birdenbire kendime gelerek sordum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bunu hafızama kaydetmeliyim. Unutulmayacak kadar güzel."

Yüzüne bir yastık fırlatıyorum ve o da gülerek külotuna uzanıyor. "Bekle!" diye bağırdım. "Kıçındaki dövmeyi görmedim."

"Ortalama uzunluğum dikkatini çok mu dağıttı?"

"Tanrım, senden nefret ediyorum." Parmağımı bir daire içinde döndürüyorum. "Göster bana?"

"Memnuniyetle." Arkasını döndüğünde sağ yanağında bir şeftali görür. Turuncu, sarı ve beyaz, bronz teninde ve kıçının yontulmuş kıvrımlarında göze çarpıyor. "Düşünceleriniz?"

"Neden kıçında şeftali var?"

"Uzun hikâye ama Georgia'dan Dallas'la girdiğim bir iddiayı kaybettim. Adının şerefine Teksas eyaletini almamı istedi ama bu otomatik olarak hayır demekti. Biz de şeftalide karar kıldık."

"Vay canına. Şeftalinin üstünde bir şeftali. Bunun katmanları var." Ağzımı kapatıyorum ama gülümsememi saklamak imkânsız. "Çok tuhafsın."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Yine de seni gülümsetti." "Rüya görüyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar bir rüyaymış gibi geliyor."

Elimi göğsümde gezdiriyorum ve alt dudağımı ısırıyorum. "Evet," diyorum usulca. "Öyle hissediyorum."

Maverick gülümsüyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Tatlı rüyalar, Red."

Bir saat sonra, neredeyse uyumak üzereyken telefonum yanımda, yatağımın üzerinde çalıyor. Gözlerim kamaşmış ve bilincim yerindeyken açıyorum ve Maverick'ten bir mesaj buluyorum.

VARLIĞIMIN BELASI:

Eklenti: 1 resim

Bulanındır.

Elinde iç çamaşırım, dişleri dantele batarken çekilmiş bir fotoğrafı.

Telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve yarın sabah ilk iş onun numarasını engelleyeceğime yemin ediyorum.

YİRMİ İKİ

MAVERICK

PROFESYONEL ÇUBUK IŞLEYICILERI

BEN

Bu gece kapalı ayakkabılar.

KOLAY E

Gömleksiz gelebilir miyim?

HUDSON

Hayır.

G-MONEY

Pantolonsuz mu?

HUDSON

Hayır

KOLAY E

Yakında sana baba demeye başlayacağız.

HUDSON

Hayır

G-MONEY

Hadi, Hud!!!! Chicago'yu yendik!!! Biraz kutlamayı hak ediyoruz!

HUDSON

Kıyafetlerini çıkararak mı?

Kızılbaş Suikastçı sohbetten ayrıldı
Easy E, Redheaded Assassin'i sohbete ekledi

KOLAY E

Bu oyunu bütün gün oynayabilirim, Emmy.

Chicago'dan döndükten sonra Emerson'ı dünyada görebileceğim onca yer varken, takım bağları etiketli bir balta fırlatma gezisi benim seçimim olmazdı.

Daha az silah olan bir yer ideal olurdu. Beni çıldırtacağını zaten bildiğim bir kot pantolonla ortaya çıktığında ona yatak odası gözleriyle bakarsam kafama bir şey fırlatamayacağı bir yer, ama bu konuda çok fazla söz hakkım yoktu.

"İyi misin Mavvy?" Hudson soruyor. Bir feragat belgesi imzalıyor ve panoyu masanın arkasındaki genç çocuğa geri veriyor. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Hepsi iyi. Koç'un DC'de bizimle birlikte olduğu yıllar boyunca bazı benzersiz fikirleri oldu, ancak bu seferki pastayı alabilir."

"Bunun güvenle bir ilgisi var. Birbirimizin arkasını kolluyormuşuz gibi oynamadığımızı söyledi ama bu saçmalık. Sizin için ateşin içinden bile geçerim ve sizin de benim için aynısını yapacağınızı biliyorum."

"Tabii ki yaparız." Lobiye bakıyorum ve gülüyorum. "Bir grup sporcuya biraz alkol ve bir balta verip ilk hangimizin parmağını kaybedeceğini görmekten daha iyi bir güven geliştirme yolu olabilir mi?"

"Eğer bu bizi düşüşümüzden kurtaracaksa, ben varım. Yarın St. Louis'e karşı oynayacağımız maç zor olacak. Programımızı kim yaptıysa bizden nefret ediyor."

"Ethan'ı suçlayalım. Üst düzey birinin torunuyla yatmış ve kesinlikle bizi kazıklıyorlar," diyorum. "Hey. Chicago'dan döndüğümüzden beri Hartwell'le konuştun mu?"

"Hayır. Antrenman dışında konuşmuyoruz ve Koç dünkü sabah patenini iptal ettikten sonra hepimiz ara verdik.

ondan. Onu son gördüğümde uçağın kenarına yaslanmış uyuyordu. Sert iniş yaptığımızda uyanmadı bile. Yorgun olmalı," diyor Hudson.

Yorgun ya da iyice sikilmiş, diye düşünüyorum ve gülümsememi bastırıyorum.

Eve dönüş uçağımıza binerken merdivenlerden nasıl çıktığını gördüm. Ona ne olduğunu sorduğumda, garip yürüyüşüne neden olanın benim aletim olduğunu çok iyi bildiğim için beni tersledi.

Normalde, bir ilişkiden sonra çoktan yoluma devam ederdim. Kadını ikinci kez düşünmüyorum ama Emerson'ı aklımdan çıkaramıyorum.

Gözlerimi her kapattığımda, onu çıplak ve sikimi ağzına alırken görüyorum. Adımı inlediğini ve *lütfen* dediğini duyuyorum.

Tırnaklarının derime battığını hissediyorum.

Döndüğümüz iki gün boyunca hiçbir şey yapamadım ve aklımı kaçırdığımı düşünmeye başladım.

Şimdiye kadar birlikte olduğum en ateşli kadın. Ona bir şey vermemi beklememesini seviyorum - ne istediğini biliyordu ve *onu aldı.*

Bana yatakta maceracı olduğunu göstermek için de yapmadı.

Hepsi o ve ona bir daha sahip olamayacağımı bilmek onu daha çok istememe neden oluyor.

Gözlerimi kırpıştırarak hayalimden sıyrılıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bu arada nefes alışını duyuyorum ve tamamen uyanığım. Aynı odayı paylaşmak zorunda kaldığımız günleri özlemiyorum."

"Yine benimle yatmak istemiyor musun?" Hudson surat asıyor. "Pijama partilerimizi severdim."

"Yok artık. Horlaman rüyalarıma girmesin diye ayrı katlarda olduğumuzdan emin oluyorum."

"Pislik." Hudson omzumu itti. "Bundan sonra ne yapacaksın?"

"Eve gidiyorum. Neden?"

"Riley, Connor ve ben bir şeyler içmek için yolun yukarısındaki bara gidiyoruz. Gelip biraz bilardo oynamak ister misin?"

"Bu eğlenceli olurdu. Sanki seninle uzun zamandır takılmamışız gibi hissediyorum." "Çünkü yapmadın. Connor kızgın çünkü oynadığı o pislik

Miami ile büyük bir anlaşma imzaladı ve sezon sonunda kendi kontratını uzatacağı için gergin. Biraz neşelenmeye ihtiyacı olabilir diye düşündüm."

"Perkins'ten mi bahsediyorsun? O adamdan nefret ediyorum ve birkaç raunt için buradayım." Takım arkadaşlarım küçük lobide sıraya giriyor ve vücutları çok fazla yer kaplıyor. "Koç da geliyor mu?"

"Sanmam. Bu hafta babalık görevinde."

"Yazık. Çocuğu da yanında getirebilirdi."

"Çocukların buraya girmesine izin verdiklerini sanmıyorum. Bir sorumluluk gibi görünüyor."

"Ethan ve Grant'in baltalı olmasından daha fazla değil," diye karşı çıkıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. "Hartwell'in nerede olduğuna bakacağım."

BEN

Umarım zorunlu takım kaynaşmasını atlamıyorsundur, Red.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Beni özledin mi, Miller?

BEN

Hayır. Gözlerimi kapattığımda seni hala görebiliyorum.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir saniye içinde orada olacağım. Metro bozuldu.

BEN

Dışarısı buz gibi.

Evimin garajında park edilmiş ikinci bir aracım var. Onu ödünç alabilirsin.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Hayır, teşekkürler. İnsanlara bir şeyler borçlu olmayı sevmiyorum.

BEN

İç çamaşırın gibi mi?

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Bunlar için seni öldürebilirim. Onlar benim en sevdiğim çift.

BEN

İlginç.

Benimkini de.

"Bu kadar komik olan ne?" Hudson omzumun üzerinden bakıyor. "Grup sohbetinde bir mesaj mı kaçırdım?"

"Hayır." Telefonumu kapattım. "Balta fırlatmaya hazır mısın?"

O bana cevap veremeden binanın kapısı açıldı. Emerson bir çift deri pantolon, dizlerine kadar gelen botlar ve sağ omzundan sarkan bir kazakla lobiye girdi.

Geçen gece boynunda bıraktığım ısırık izini güzelce görebiliyorum ve onu görünce sırıtıyorum.

"Bu Emerson Hartwell mi?" Tezgâhın arkasındaki çocuk ayağa kalkar ve taburesi uçar. "Aman Tanrım. O benim ligdeki favori oyuncum. Vay anasını. Buraya gelecek mi? Merhaba diyebilir miyim? Bana imzasını verir mi?"

"Ona kendin sor. Hey, Red," diye sesleniyorum ve bana doğru bakıyor. Yarım saniye boyunca gözlerinin parladığını düşünüyorum ama sonra gözlerini kırpıştırıyor ve her zamanki soğuk kayıtsızlığı yerine oturuyor. "Buraya gel. Biri seninle tanışmak istiyor."

Ona merhaba diyen adamların yanından geçip gidiyor. Birkaç sarılma oldu. Birkaç beşlik çakıyor. O ve Ethan parmaklarını oynatıp kalçalarını çarparak bir tür gizli tokalaşma yapıyorlar ve ben herkesin gördüğü ilgiyi kıskanıyorum.

Sonunda masaya ulaştığında "Ne oldu?" diye soruyor.

"Bu Kevin," diyorum isim etiketine bakarak. "Sizin büyük bir hayranınız."

"Çok teşekkür ederim."

"Yapabileceğini düşünüyor musun-" Nefesini yutuyor. "Benim için bir şey imzalar mısın? Bu yasal olarak bağlayıcı bir feragatname değil mi?"

"Tabii ki."

Kişiselleştirilmiş bir kâğıda kabarık imzasını atıyor ve fotoğraf için poz veriyor, dili dışarıda ve gözleri kapalı. Rüzgârdan yanmış yanakları ve ağzındaki gülümseme ile o kadar kaygısız görünüyor ki göğsüm biraz acıyor.

Paparazzi seansını bitirdikten sonra omzunu dürtüyorum. "Takımımda olmak ister misin?"

"Grant'e katılıyorum. Sen ve ben aynı hedefe atarsak tehlikeli olur. Yanlışlıkla ıskalayabilir ve ellerini kesebilirim."

"Ellerimden hoşlandığını sanıyordum," diyorum, sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltarak. "En azından geçen gece kulağa öyle geliyordu."

Emerson gözlerini kısar. "Benimle başlama Miller. Hiçbir şeyden pişman olmak istemiyorum."

"Pişman değil misin?" Ben soruyorum.

Duraklıyor ve kazağındaki bir parça tüyü fırçalıyormuş gibi yapıyor. "Hayır. Sen?"

"Tabii ki hayır. Harika vakit geçirdim ve şu andan itibaren hiçbir şey olmamış gibi davranacağıma yemin ederim."

"Günler önce hiçbir şey olmamış gibi davranman gerekiyordu."

"Hoppala." Gülüyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Bu akşam işin var mı? Hudson, Riley, Connor ve ben bilardo oynamaya gidiyoruz. Gelmek ister misin?"

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor ve acaba başını geriye atıp ağzını açışını düşünüyor mu diye merak ediyorum. Yanağındaki salyayı ve beni emerken kendine dokunmak için bacaklarının arasına soktuğu elini.

Sikeyim.

"İşleri ilginçleştirmek ister misin?" Emerson soruyor.

"Dikkatimi çektin."

"Senden daha fazla puan alırsam, iç çamaşırlarımı bana geri verirsin."

"Onlardan ayrılmak bir trajedi olacak ama bu seçeneği değerlendireceğim.

Ne?

kazanırsam ne alacağım?"

"Seninle bara geleceğim."

Elimi uzattım. "Anlaştık."

Emerson'ın bu kadar güldüğünü hiç duymamıştım.

Grant'in ne dediğinden emin değilim, ama belli ki bunun gerçekten komik olduğunu düşünüyor.

O kadar komik olduğumu düşünmüyor, keşke düşünseydi.

"Hey." Hudson parmaklarını yüzüme doğru şaklatıyor ve ben de dikkatimi tekrar şeridimize çeviriyorum. "Neyin var senin? Kolay bir atışı kaçırdın."

Neyim var benim?

Bu soruya cevap vermek isterdim ama nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Neden kızıl saçları ve gizli bir otel odası buluşmasını düşündüğümü bilmiyorum. Mor dantelli iç çamaşırı ve kollarımda günlerce kıvrımları olan 1.80 boyunda bir kadın hissi.

Muhtemelen aramızda mesafe olmadığı içindir. Her zamanki tek gecelik ilişkilerimden sonra, hafızamı kolayca silebiliyorum çünkü onları hiç görmüyorum

Tekrar.

Emerson'da durum böyle değil.

Ben buradayım, o da burada ve ona baktıkça daha çok şey hatırlıyorum.

Bu olmalı.

Düşüncelerimin neden bu kadar dengesiz olduğunun tek mantıklı açıklaması.

"Sorun şu ki, bir şeyleri fırlatmak yerine vurmayı tercih ediyorum." Baltayı başımın üstünde tutup sertçe savuruyorum. Tahtanın ortasına düşüyor ve yumruğumu sıkıyorum. "İşte ben de bundan bahsediyorum. Hey, Red. Aşağıda işler nasıl gidiyor?"

"İyi değil," diye sesleniyor ve başını geriye atıyor. "Bu saçmalık."

Şeridimden ayrılıp ona doğru yürüyorum ve baltasının tam sağa indiğini görünce gülüyorum.

"Bir şeyde iyi olmaktan başka bir şey olmamayı sevmiyorsun, değil mi?" Ben soruyorum.

"Hayır." Emerson gözlerini tahtaya diker. "Bu tekniği anlamıyorum. Bir hokey oyuncusu olarak bana öğretilen her şeye aykırı."

"Ama sahip olabileceğin herhangi bir hayal kırıklığını dışarı atmak için iyi bir yol, değil mi?" Geri çekiliyorum ve ona biraz zaman tanıyorum. "Tekrar dene. Hedefe odaklan. Tahtayı bir ağ olarak hayal et."

Emerson huffs. Baltayı havaya kaldırır ve ileri doğru fırlatır. Hedefi vuramıyor ama son atışından daha fazla yaklaşıyor.

"Daha iyi," diyorum. "İyi iş çıkardın."

"Senin yüzünü hedef olarak hayal ediyordum," diyor bana. "Belki kazanmama yardımcı olur."

"Skoru kontrol etmedin mi?" Çenemi, oynarken hepimizin güncellediği beyaz tahtaya doğru kaldırıyorum. Seymour en üst sırada, Liam da onun hemen arkasında. Riley sonuncu, zavallı herif ve Emerson da ondan daha iyi durumda değil. "Yetişemiyorsun, bu da resmen bana yenildiğin anlamına geliyor, Red. Görünüşe göre sen bara geliyorsun ve ben de-"

"Bu cümleyi *sakın* bitirme," diye beni uyarıyor.

"Ne saklıyorsun?" Grant soruyor. "Ona ait bir şey mi aldın?
Çalmak hoş bir şey değil Mavvy."

"Geçen gece Chicago'dayken yanlışlıkla onun eldivenlerini çantama attım. Benimkilerden daha iyiler ve onları saklamak istiyorum," diye açıklıyorum.

"Ah." Grant Emerson'a bakar ve kaşlarını kırıştırır. "Hangi marka bunlar? Bauer en iyisi. Bok gibi pahalıdırlar ama yeni bir çifte ihtiyacın varsa onlara bir göz atmalısın. Pro serisini aldığınızdan emin olun, HyperLytes değil. Onlar berbat."

"Teşekkürler, Grant." Kadın adamın omzunu okşuyor ve adam da gülümsüyor. "Miller mülkiyetin ne anlama geldiğini anlamamış gibi göründüğü için bunu aklımda tutacağım." "Ben çok iyi anlıyorum. Anlamayan sensin.

Finders Keepers." Ona göz kırpıyorum, o da kaşlarını çatıyor. "Son birkaç atışının tadını çıkar. Tahtada kaybeden olabilirsin Hartwell, ama benim kitabımda sen bir kazanansın."

Aceleyle şeridime geri dönüyorum ve bana uzattığı iki orta parmağı görmezden geliyorum.

YİRMİ ÜÇ
EMMY

Connor'ın bizi götürdüğü bar Johnny'ninkinden daha karanlık.

Ayrıca daha dumanlı ve son kırk yılın alkol kokusu havada asılı duruyor.

Hudson, "Bir masa bulalım," diyor. "Bana bir bira getirebilir misin?"

"Elbette." Maverick, Connor ve Riley'ye bakar. "Siz çocuklar bir şey ister misiniz?"

"Benim için bir su." Riley boynunu ovuşturuyor ve gözlerini kapatıyor. "Milwaukee'de aldığım darbe yüzünden sırtım hâlâ iyi değil ve yarınki maçtan önce vücudumu kızdıracak bir şey yapmak istemiyorum."

"Lexi'yi görmeye gitmedin mi?" Soruyorum ve loş ışıkta bile Lexi'nin adını duyunca kulaklarının ucunun pembeleştiğini görebiliyorum. "O bir mucize işçisi. Geçen hafta diz arkası kirişim ağrıyordu ve bana masaj yaparak ağrımı dindirdi."

"Onu böyle aptalca bir şeyle rahatsız etmek istemiyorum. İnternetten bulduğum bazı egzersizleri yapıyorum ve bir ısıtma yastığı kullanıyorum. Birkaç gün içinde iyi olacağım." Riley gülümsüyor. "Bana göz kulak olduğun için teşekkürler Emmy."

Connor, "Ben bir bira alayım," diyor ve üçü birlikte köşeyi dönüyorlar.

Maverick sol tarafımdan sağ tarafıma geçip barın üzerine eğilirken parmakları kalçamda geziniyor. "Taş Devri'nden beri var olan bir yere gittiğimizi fark etmemiştim."

"Sen neden bahsediyorsun? Mükemmel bir yer. Bana memlekette babamla gittiğimiz barı hatırlatıyor" diyorum.

"Michigandalıların umurunda değil, değil mi?"

"Cuma günleri saat 15:00'te oradaydım, Cumartesi gece yarısından sonra değil. O ve arkadaşları haftada bir kez bir araya gelir ve dünyada olup biten tüm önemli şeyler hakkında konuşurlardı: MLB bahar antrenmanları. Daha fazla ücretli tatil olup olmaması gerektiği. Hangi *Jurassic Park* filminin en iyisi olduğu."

Maverick, "Tek doğru cevap orijinal cevaptır," diyor. "Ben bir film eleştirmeni değilim, ama sanırım toplum üç numaranın bir bütün olarak film endüstrisi için bir utanç kaynağı olduğu konusunda hemfikir olabilir. İnandırıcı bile değildi."

"Ama dinozorların olduğu bir tema parkı öyle mi?" "Milyarderler garip şeyler yapar, Hartwell." "Bu benim babamın da görüşü."

"Adamı şimdiden sevdim. Bu hararetli tartışmalara katıldınız mı?" "Hayır. Peynirli pizzamı yedim, çikolatalı sütümü içtim ve Doksan dakika boyunca konuştular. Tanrım, yıllardır oraya gitmemiştim. Acaba hâlâ ayakta mı?"

"Balta fırlatan bir yenilginin ardından buraya geldiğinde biraz nostalji yaşayacağını kim bilebilirdi? Sonunda eğlenmeye başlayabilirsin."

"Hudson'la, muhtemelen. Seninle değil," diye şaka yapıyorum ama aklım Chicago'daki otel odasına geri dönüyor.

Maverick, bana *paylaşmadığını* söylüyor.

Maverick, gözleri kömür gibi kara ve eli boğazımda. Maverick, *bunun çok iyi olduğunu* söylüyor.

Bu barda, o geldiğinde çıkardığı sesleri aklımdan çıkarmaya yetecek kadar alkol yok. O dövmelerin ay ışığında ve bacaklarımın arasında nasıl göründüğünü unutmak için.

"İyi misin?" diye kabaca soruyor, sanki o geceyi de düşünüyormuş gibi.

"Peki." Onun yerine içki seçkisine bakıyorum. "Sence burada zeytin var mıdır?"

"Eğer bulamazlarsa, biraz getirdim." Maverick siyah ceketini karıştırır ve cam bir kavanoz çıkarır.

Önce kavanoza sonra da ona bakıyorum. "Nereden aldın bunları? Cebinde zeytin mi taşıyorsun?"

"Buraya gelirken bakkala uğradım ve biraz aldım." "Bunu neden yaptın ki?"

"Çünkü martini sevdiğini söylediğini hatırladım. Garnitür olmadan iyi bir içki yapamam." Kavanozu yere bıraktı ve bana doğru itti. "Onları eve götür."

Kavanozu elime alıyorum ve başparmağımı etiketin üzerinde gezdiriyorum. Pahalı bir marka, ayda bir kez kendimi şımartmak istediğimde savurganlık yaptığım bir marka.

Ucuz olanları seçmediğini bilmek kalbimi küt küt attırıyor. "Bu benim için mi?" Yumuşakça soruyorum.

"Evet." Maverick kaşlarını çatıyor. "Onları aldığımda bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim. Bu bir evlilik teklifi falan değil. İstersen onları bana fırlatabilirsin. Ben-"

"Teşekkür ederim," diye sözünü kesiyorum ve gözleri açılıyor. Ağzının köşesi bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve sağ yanağındaki gamze beni kızartıyor. "Bunu takdir ediyorum. Çok düşüncelisin."

Şapka çıkarıyormuş gibi yapıyor. "Rica ederim."

Barmen yanıma geldiğinde "Cin martini alacağım," diyorum ve zeytinleri göğsümde sıkıca tutuyorum. "Lütfen."

"Bana üç bira ve bir su," diyor Maverick.

Cüzdanını çıkarıp birkaç yirmilik bırakıyor, ucuz şişeler için bir mil fazla ödüyor ve içkilerimizi bekliyoruz.

Parmaklarımı kalçama vuruyorum. Kollarını barın kenarına yaslıyor ve köşedeki televizyonda oynayan futbol maçına bakıyor. Sessiz ve bu beni endişelendiriyor.

"Perşembe günü St. Louis'e gitmeye hazır mısın?" Sessizliği bozma ihtiyacı hissederek soruyorum. Garip ve ağır bir sessizlik, ikimiz de bir şeyler söylemek istiyoruz ama ne olduğunu bilmiyoruz. "Onlar iyi bir takım."

Yaltaklanıyorum.

İyi bir takım mı?

Ben de kimim?

Daha önce hiç spordan bahsetmemiş gibi konuşuyorum ama aslında tüm öğleden sonramı Pelicans'ın istatistiklerini inceleyerek geçirdim.

"Harika bir takım." Maverick çenesini ovuşturuyor ve orada bir çizgi var. Yüzü bacaklarımın arasına gömüldüğünden beri tıraş etmediği koyu renk saçlar ve uyluklarımın iç kısmında nasıl bir his uyandıracağını merak ediyorum. "Arka arkaya Stanley Kupası şampiyonları."

"Gençler, değil mi?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

Ekibin yaş ortalaması yirmi dört, ama Maverick'in beni sikip unutturmadan önce yaptığı gibi benimle konuşmaya devam edeceği anlamına geliyorsa soru sormaya devam edeceğim.

"Playoff'lara kalan en genç ikinci takım ve tarihte playoff'ları kazanan en genç takım," diyor bana. "Sahada yaptıklarını beğeniyorum. Kadrolarında süper yıldız yok. Çok sayıda yetenekli oyuncuları var ama bir kişi diğerlerini gölgede bırakmıyor. Seçildiğimde burada da böyle olmasını umuyordum ama henüz o noktaya gelmedik."

"Bu sezon son birkaç yıl kadar kötü değil, değil mi?" Derin bir nefes alıyorum ve son zamanlarda aklımı kurcalayan soruyu sormaya hazırlanıyorum. "Üzerinde çalışabileceğim, takıma faydalı olabilecek bir zayıflık gördün mü? Buz üzerinde geliştirebileceğim bir alan? Bizi aşağı çekmiyorum, değil mi?"

"Ne?" Maverick yüzümü ona dönebilmem için kemer halkamı çekiştiriyor, keşke parmaklarını orada tutsa. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum." Onun yoğun bakışlarından uzaklaşmak için saçlarımın uçlarıyla oynuyorum. "Sezonun ilk birkaç haftasında hepiniz iyi oynuyordunuz. Sonra ben buraya geldim ve her şey boka sardı. Uçakta kendin de söyledin."

"Uçakta söylediğim bu değildi ve işler boka sardığı için seni asla suçlamam. Spor böyle işler, Hartwell. Bu bir gelgittir. Bunu biliyorsun."

"Şu anda akmaktan çok çekiliyoruz. Boğuluyoruz."

"Sezon başında daha iyi oynamamızın nedeni sezon öncesi diğer takımlardan daha iyi durumda olmamızdı. Koç bize yaz boyunca takip etmemiz için düzenli bir kuvvet antrenmanı planı veriyor ve hepimiz bunu ciddiye alıyoruz. Sezon dışında kondisyonumuzdan çok şey kaybetmiyoruz ve hemen birkaç galibiyet çalabiliyoruz. Şimdi diğer herkes bizi yakaladı."

"Oh." Başımı sallıyorum. "Bu mantıklı."

"Başka bir şeyler mi oluyor?" diye soruyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Arkadaş olmadığımızı biliyorum ama benimle bazı şeyler hakkında konuşabilirsin."

Ya arkadaşım olmasını istiyorsam?

Ya o uçak yolculuğunda söylediğim her şeyi geri almak istersem?

"Hayır. Evet." Omuz silkiyorum ve omzunun arkasından bakmaya çalışıyorum ama çok uzun. "Son birkaç maçtan sonra ECHL'de kalmalı mıydım diye düşünmeye başladım. Buraya gelmek bir hata mıydı?"

"Mutlu musun, Emerson?" Maverick soruyor. "Bu ligde oynamak sana keyif veriyor mu?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. "O zaman bu bir hata değildi."

"Şimdi buradayım ve bu rüyayı yaşıyorum, sadece... Daha az sevmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Hokey benim için değişmez bir şey oldu ve onsuz ne yapardım bilmiyorum."

"Hayat ve spor böyle bir şey. Bazı günler çok sinirlenirsiniz ve bazı günler de havlu atmak istersiniz. Ama kalbiniz atmaya devam ettiği sürece, kendinizi göstermeye devam etmelisiniz. Sırf zorlaşıyor diye sevdiğiniz şeylerden vazgeçmezsiniz."

Tezgahı kavradım ve sözlerinin ne kadar güçlü olduğunu görünce hazırlıksız yakalandım.

vardır.

Maverick haklı.

Hayal kırıklığına uğradığım için kendimi değersiz hissediyordum.

ama bu hayal kırıklığı normal. Bir şeyi derinden sevmenin getirdiği bir şey ve ben bu fırsattan vazgeçmeyi reddediyorum.

"Bu gece bir moral konuşması beklemiyordum," diyorum ve ona bakıyorum. "Bazen kafam karışıyor. Beni onayladığın için teşekkür ederim."

"Spor psikoloğumuz Dr. Jenn ile konuştunuz mu? Kendisi harika bir kaynaktır."

"Hayır, görmedim. Ya sen?"

"Çarşamba günleri, arenada ya da yoldaysak sanal olarak, sürekli bir randevum var. Profesyonel bir sporcu olmak gerçekten çok zor, ama sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Yalnız değilsin."

"Evet." Barmen bana içkimi uzattığında ona gülümsüyorum. Zeytin kavanozunu açıyorum ve bardağa iki tane atıyorum. "Artık öyleymişim gibi hissetmiyorum."

"Benden uzun *değilsin*," diye meydan okur Maverick.

Hudson, "Bir santim daha uzunum," diye savunuyor. "En azından."

"Saçmalık! Benim boyum altı-dört, seninse ancak altı-üç." "Geçen yıl büyüdüm."

"Bu mümkün bile değil."

"Çocuklar," diyorum ve ikisi de bana bakmak için kafalarını kırbaçlıyorlar. "Bunu çözmenin kolay bir yolu var. Ayakkabılarınızı çıkarın ve arka arkaya durun."

"Bu iyi olacak." Riley sırıtıyor.

"Kimin haklı olmasını istediğimden emin değilim,"

diye ekliyor Connor. "Hudson," diyor Riley.

"Kesinlikle Hudson."

Maverick bir şeyi kanıtlamak istercesine sandalyesinden sıçrar ve ayakkabılarını tekmeler. Biri havada uçarken diğeri Connor'ın omzuna çarpar.

Hudson daha yavaş hareket ediyor. Eğilip Converse'inin bağcıklarını dikkatlice çözüyor ve düzgünce kenara koyuyor.

"Yere serileceksin, orospu çocuğu." Maverick omuzlarını geriye atar ve göğsünü şişirir. "Burada yargıç sensin, Red."

"Ben neden bu işin içindeyim?" diye soruyorum.

"Çünkü bu senin fikrindi." Hudson arkasına yaslanır ve dik durur. "Ve sen tarafsız bir tarafsın. Bu bardaki diğer tüm kadınlar Maverick'le yatabilmek için ona galibiyeti verirdi. Sen bunu yapmayacaksın."

O yollardan geçtim, sanırım, ve Maverick sırıtıyor.

"Peki." Son içkimi de bitirip yanlarında duruyorum. Gözlerim kafalarının üst kısımlarında geziniyor. "Hudson daha uzun."

"*Ne?* İmkânı yok. Tekrar yap," diye ısrar eder Maverick.

"Üzgünüm, tatlı çocuk. Artık takımdaki en uzun kişi sen değilsin."

"Sana inanmıyorum." Maverick kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yarın arenada mezura kullanacağız."

"Mezura kullanmak istediğinize emin misiniz?" Ben soruyorum ve çocuklar kahkahayı basıyor. "Hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz."

"Binadaki tüm mezuraları kullanacağız ve siz pislikler yanılacaksınız." Maverick yüksek topuklu Nike'larından birini alıp ayağına geçiriyor ve bana bakıyor. "Bir tur bilardo oynamak ister misin?"

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Saat daha sekiz ve Piper bu akşam bazı iş arkadaşlarıyla buluşacağını söyledi. Evde tek başına oturma fikri kulağa berbat geliyor ama ben eğleniyorum.

Burada biraz daha takılmaktan zarar gelmez.

"Tamam," diye kabul ediyorum ve gözleri parlıyor.

"Bir tur."

Riley, Connor ve Hudson'a "Yakında görüşürüz," diyor ve ben de onu odanın arkasındaki masaya kadar takip ediyorum. "Gerçekten ondan kısa mıyım? Yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hudson ayak parmaklarının üzerinde duruyordu," diye itiraf ediyorum.

"Sen hâlâ daha uzunsun."

"B i l i y o r d u m . Bu piç iyi bir günde benden birkaç santim daha kısa." Maverick taşaklara vuruyor. "Kırmak ister misin?"

"Yapabilirsin," dedim ve duvardan bir ıstaka uzattım.

Sağlam bir yere çöktü ve beni öne doğru itti. "Hiç oynadın mı?"

"Hayır," diyorum ama bu bariz bir yalan. Babam bana altı yaşındayken öğretmişti ve masanın üstünü zar zor görebiliyordum. "Bana gösterir misin?"

"Tabii. Gel buraya."

Önünde durana kadar manevra yapıyorum. Bu köşede neredeyse hiç yer yok, ama o geri çekilmiyor.

Ben de onu itmiyorum.

"Önce ne yapmalıyım?" Soruyorum ve gözleri ağzıma kayıyor. "Arkanı dön. Yüzünü masaya dön," diyor ve ben dönüyorum. "Öne doğru eğil."

Kenara doğru eğiliyorum, ön kollarım keçenin üzerinde ve kalçalarım arkamda. Kıçımın kıvrımı kot pantolonunun ön kısmına değiyor ve keskin bir nefes alıyor.

Maverick bir elini belime, diğerini de ıstakanın üzerine, benimkinin üstüne koyuyor. Alanımı dolduruyor, göğsünü sırtıma dayıyor ve benim gidebileceğim hiçbir yer yok.

"Hangi cebi hedefliyorsun?"

"Uzak köşe," diyorum ona. Başparmağı parmak eklemlerime sürtünerek dikkatimi dağıtıyor ve yutkunuyorum.

"İyi seçim. Çubuğu geri çek ve atışını hizala." Başımı salladım. "Böyle mi?"

"Mükemmel Emmy," diye mırıldanıyor ve sanki canlı bir tele dokunmuşum gibi oluyor.

Her yanım tutuşuyor ve sesinin derin tınısı ve vücudunun benimkine değen sıcaklığı beni elektrikle çarpıyor. Aleti yarı sert bir şekilde içime giriyor ve ben Chicago'ya geri dönüyorum.

Övgüleri ve boynumda mırıldandığı kelimeler. Birbirimize mükemmel bir şekilde uyum sağlamamız ve vücudunun benimkinin altındaki hissi.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum.

"Şimdi sen vur." Ağzı kulağıma değiyor. "Bunu yapabilir misin?" "Evet," diye nefes veriyorum ve ıstakayı geri çekiyorum.

Yıllarca oynamanın bana hiçbir faydası yok. Kafam allak bullakken ve onun ellerinden tahrik olmuşken olmaz. Top masanın kenarına çarpıyor ve dönerek cepten uzaklaşıyor.

"Harika bir denemeydi," diye mırıldanıyor ve kalçamdaki eli karnımın üzerinde kayıyor. O kadar yumuşak ki, rüya görmüş olabilirim. "Bir dahaki sefere

zaman."

"Sıra sende." Omzumun üzerinden ona bakıyorum, gözleri gece kadar karanlık. Beni izliyor ve alt dudağımı ısırdığımda başını geriye atıyor. "Oynamak istemiyorsan başka tabii."

"Oynamak istiyorum. Oynamayı çok ama çok istiyorum." Maverick gözlerini sıkıca kapatıyor ve kalçama dokunuyor. Sanırım ikimiz de onun bilardodan bahsetmediğini anlıyoruz. "Belki de bu kötü bir fikirdi."

"Evet. Belki."

Ondan uzaklaşıyorum ama dirseğimden tutup beni kendisine doğru döndürüyor.

Göğüslerimiz birbirine çarpıyor ve başımın arkasını kavrıyor. "Hangi süper güce sahip olmak isterdin?" diye soruyor ve ben gözümü kırpıştırarak Onu.

"Neden bana süper güçler hakkında sorular soruyorsun?"

"Çünkü seni o masanın üzerine yatırıp keçenin içine sokmayı düşünmekten alıkoyuyor beni. Seni kenara oturtup yemeyi düşünmekten. Bunlar düşünmemem gereken şeyler ama düşünüyorum. Ve bu beni delirtiyor."

"Oh." Dudaklarımı yalıyorum ve gözleri dilimin kayışını takip ediyor. "*Bundan* bahsetmediğimize göre, eğer bir süper güç seçmem gerekseydi, bu uçmak olurdu. Peki ya sen?"

"Zihin okuma," diyor boğuk bir nefes vererek. "Böylece sikimi ne kadar sevdiğini bilebilirim."

"Nefret ediyorum," diyorum ve alçak sesle gülüyor. Seksi ve sinir bozucu. "Şimdiye kadar gördüklerimin en kötüsü."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yanağımı okşuyor ve gülümsüyor. Geri çekilmiyorum. "Soracağın soru ne, Red?"

"Doğum günün ne zaman?"

"Haziran'ın on beşi. Seninki ne zaman?" "Ağustos'un altısı."

"Yani sen bir-"

"Burada her şey yolunda mı?" Hudson arkamızdan soruyor ve birbirimizden ayrılıyoruz.

"Evet," diye yanıtlıyor Maverick, benden uzaklaşırken neredeyse düşüyor. "Her şey yolunda."

"Kim kazanıyor?"

"Çok uzağa gitmedik," diyorum. "Acele etmemeyi ve en iyi çekimi yaptığımdan emin olmayı seviyorum."

"Aynen," diye onaylıyor Maverick ve bana bakıyor. "Bunu yapmanın tek yolu titiz olmak."

Hudson aramıza bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Neyi kaçırıyorum?"

"Bir şey değil, dostum." Maverick omzunu sıkıyor ve geri geri yürüyerek bizden uzaklaşıyor. "Ben tuvalete gidiyorum. Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

"Hayır," diyorum ve ortadan kayboluyor.

"İkiniz iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz," diyor Hudson. "Artık arkadaş falan mısınız?"

Başparmağımı yanağımda, Maverick'in az önce dokunduğu yerde gezdiriyorum. "Ya da başka bir şey."

YİRMİ DÖRT

EMMY

ŞANSIMIZ D Ö N D Ü .

Geçen hafta evimizde St. Louis'i yendikten sonra Calgary ve Minnesota'yı da mağlup ettik.

Stars formasıyla ilk golümü attım ve içine düştüğümüz durgunluktan kurtulmuş gibi görünüyoruz.

Yarın öğleden sonra Boston'a karşı bir maçımız var ve takımın geri kalanı akşam yemeği için Seaport'a gitmeyi planlarken, ben deşarj olmak için otelde bir gece geçirmeyi tercih ediyorum.

"Gelmiyor musun?" Odamdaki masanın üzerinde duran menüyü tararken Piper hoparlörden soruyor. "Lexi gelmeyi kabul etti ve o kız erkekler etraftayken *asla* takılmaz."

"Üzgünüm, Piper. Duş alıp esnemem gerekiyor ve yarın erken bir saatte disk atılacağı için uykumu almak istiyorum."

"İyi." Hattın diğer ucundaki bir şeye gülüyor. "Bana ihtiyacın olursa mesaj at, Emmy."

Telefonu kapatıyoruz ve ben telefonumu yastıkların üzerine atıp geceyi kapatamadan bir mesajla aydınlanıyor.

VARLIĞIMIN BELASI:

Yemek yok mu?

BEN

Herkes hakkında her şeyi biliyor musun?

VARLIĞIMIN BELASI:

Evet demek isterdim ama Piper az önce çekileceğini söyledi.

BEN

Yoruldum.

VARLIĞIMIN BELASI:

Ben de gitmiyorum.

BEN

Neden gitmeyeyim? Her zaman yemeğe gidiyorsun.

VARLIĞIMIN BELASI:

Beni takip etmene bayılıyorum, Red.

Baharatlı yiyecekler beni hasta ediyor.

Yolun yukarısında bir patates kızartması restoranı var. Bir düzine sosları var.

Sipariş verip getirmemi ister misin, Patates Kız?

Maverick'in mesajlarına bakıyorum ve alt dudağımı kemiriyorum. Hayır demeliyim.

Bu kötü bir fikir olurdu.

Onu davet etmek, tekrar takılmak için bir davet gibi geliyor. Yatak odasında çılgın bir kimyamız vardı ve her ne kadar *sadece bir kez* demiş olsam da, bu çekimi görmezden gelmek zor olacak.

Ama belki deneyebilirim.

BEN

Oda 517.

VARLIĞIMIN BELASI:

Yakında görüşürüz.

Otuz dakika sonra, Maverick kapıyı çalmaya fırsat bulamadan ben kapıyı açıyorum. Onu içeri sürüklüyorum ve arkasından sürgüyü kilitliyorum, takım arkadaşlarımızdan hiçbirinin onu odamın dışında dolaşırken görmediğinden emin olmak için gözetleme deliğini kontrol ediyorum.

"Beni özledin mi Hartwell?" Maverick sırıtıyor ve ayakkabılarını tekmeliyor. "Beni görmek için çok heveslisin."

"Acıktım."

"Tam olarak ne için?"

Gözlerimi kısıyorum ve elindeki poşeti alıyorum. "Patates kızartması."

"Aletim için garip bir eşanlamlı ama olsun," diye şaka yapıyor.

"Sürgün edilmene iki saniye kaldı," diye uyarıyorum onu. "Ve yemek bende kalacak."

"Özür dilerim. Bütün esprileri içimden çıkardım." Kapüşonunu çıkarıp ayakkabılarının üstüne bırakıyor. Odaya giriyor ve iki kraliçe yatağa bakıyor. "Lütfen bana bunlardan birinin uyumak, diğerinin de tıkınmak için olduğunu söyle. O patates kızartmalarını öldürmek istiyorum."

"Duh." Yanından geçip kapıya en yakın şilteye oturuyorum ve elimdeki yemeği yatağın ortasına bırakıyorum. "Bu yüzden dışarıya havlu koydum."

"Akıllı kız." Maverick karşıma oturuyor ve ellerini birbirine sürtüyor. "Ne tür bir sosa düşkün olduğunu bilmiyordum, bu yüzden her şeyden bir tane aldım."

"*Her şey* mi? Burada neden bahsediyoruz? Ketçap mı? Baharatlı ketçap mı?"

"Hadi, Red." Kıkırdar ve başını sallar. "Yenibahar peynirinden bahsediyoruz. Kavrulmuş sarımsak. Tütsülenmiş chipotle. Otlu ranch. Devam etmemi ister misin?"

Ağzım sulandı. "Çeneni kapamanı ve bana tüm bu seçenekleri göstermeni istiyorum."

Maverick çantadan iki strafor kutu çıkarıyor. İlkinde dağ gibi patates kızartması, ikincisinde ise havlunun üzerine düzgün bir şekilde dizdiği bir düzine ayrı bardak var.

"Önce sen," diyor.

"Parasını sen ödedin. Başlamalısın."

"Oraya daha önce de gittim ve bu onuru size bırakıyorum. Kavrulmuş sarımsak benim kişisel favorim ama hiçbirinde yanlış yapamazsınız."

Gösterdiği bardağın kapağını açıyorum ve iki patates kızartmasını sosa batırıyorum. Onları ağzıma atıyorum ve inliyorum. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve daha yutmadan bir avuç daha almak için uzanıyorum.

"Lezzetli," diyorum.

"Neydi o? Aldığın kafir ısırığından seni anlayamadım."

Ona bir peçete fırlatıyorum ama havada yakalıyor. "Açlıktan öldüğüm için beni affet."

"Ye o zaman Hartwell. Normalde bir büyük boy yemeği tek başıma yerim, bu yüzden karbonhidratları bir kez olsun başkasıyla paylaşmak güzel."

İçinde yenibahar peyniri olan bardağı açıyorum ve kokusundan neredeyse eriyeceğim. "Baharatlı yiyecekleri sevmez misin?"

"Hayır. Bana göre değil. Başkalarının tavsiye ettiği yemekleri denedim ama sonunda hasta oluyorum." Maverick omuz silkiyor ve çantaya uzanıyor. "Ben PB&J ve tavuk bonfile yiyen bir çocuktum. Bir yetişkin olarak daha iyi oldum ve seyahat ederken yerel restoranları denemek için çaba sarf ediyorum."

"Çok şey kaçırıyorsun."

"Biliyorum. Akşam yemeği için oda servisi yapacak mısın? Tek yediğin patates kızartması olamaz."

"Evet. Biraz daha geç yemeyi planlıyordum. Izgara tavuk ve sebzeler güzel görünüyordu." Ayağa kalkıp masaya doğru yürüdüm ve menüyü alıp ona uzattım. "Bir şey ister misiniz?"

Ağzı açılır ve çenesinin yanında bir damla sos sarkar. "Emerson Hartwell. Bu akşam yemeğinde sana katılmam için bir davet mi? Dünyanın sonu mu geldi?"

"Patates kızartması getirmişsin. En azından vasat bir otel yemeğinin nezaketini iade edebilirim."

"Çok isterdim ama birkaç dakikaya ihtiyacım olacak. Önce patateslerin yerleşmesine izin vermeliyim."

"Bir saate ne dersin?" Yatağa geri oturuyorum ve yastıklara yaslanıyorum. "Bu senin sindirim sisteminde işe yarar mı?"

"Sorman çok nazikçe. Bir saat mükemmel." Ağzına bir kızartma daha atıyor ve bana bakıyor. "Boston'daki ilk NHL maçın için heyecanlı mısın?"

"Evet. Ligin en eski arenasında, en tutkulu taraftarların arasında oynuyoruz ve sonunda buz üzerindeki ritmimi bulduğumu hissediyorum." Bileklerimi çapraz yapıp ellerimi başımın arkasına koyuyorum. "Peki ya sen?"

"Boston'ı çok seviyorum. Sezonun en iyi maçlarını hep burada oynuyorum."

"Gerçekten mi?"

"Mhm. Bana yönelttikleri negatif enerjiden besleniyorum. Taraftarlar istedikleri kadar yuhalayabilir. Ben yine de sayı yapacağım." Ellerini bir peçeteyle siliyor ve çöp kutusuna doğru fırlatıyor. "Umarım yarın da gol atabilirsin."

Aramızda bir an sessizlik oldu. Görüş alanımın dışında, Maverick'in yanımdaki yastıkların üzerinde rahatladığını görüyorum. Yatak kayıyor ve ben sığ bir nefes alıyorum.

"Chicago'da geçirdiğimiz geceden sonra birdenbire galibiyet serisi yakalamamız sence de ilginç değil mi?" Yumuşakça sordum.

"İlginç," diye kabul ediyor. Ona bakabilmek için çenemi çevirmeye cesaret ediyorum ve o zaten bana bakıyor. "Ben seni beceriyorum, sonra sen ilk golünü atıyorsun? Tesadüfe bak."

"Evet. Tesadüf." Gülüyorum ve meme uçlarım tişörtümün altında çakıllaşıyor. Dudaklarımı yalıyorum ve elinin çarşafın üstünden bacağıma yaklaştığına yemin edebilirim. "Sence yapmalı mıyız-"

"Tekrar yapalım mı?" Maverick benim için bitiriyor. "Araştırma olarak kabul edilebilir."

"Şimdi de bilimle mi ilgileniyorsun?"

"Konu senin amın olduğunda, Red, ben Bill lanet olası Nye'ım."

Birlikte geçirdiğimiz bir gecenin takımımızın gidişatını değiştirdiğini düşünmek çok saçma.

Onun siki, benim gol atma yeteneğim ve galibiyet serimiz arasında *gerçek* bir ilişki yok.

Ama merak ediyorum.

"Aynı kurallar geçerli," diyorum. "İşimiz biter bitmez gideceksin ve bu gece hiç yaşanmayacak."

"Başka bir isteğin var mı?" diye soruyor. Elini uzatıyor ve beni kendine doğru çekiyor, ağzı neredeyse benimkine değecek. "Tatmin edici notumu geçtiğimden emin olmak istiyorum."

"Bu sefer daha hızlı." Gümüş zincirini parmaklarımın arasından geçiriyorum ve başparmağımı halkaların üzerinde gezdiriyorum. "Ve senin mücevherlerinden bazılarını tekrar takmak istiyorum."

Maverick'in gözleri özlemle parlıyor ve sıcaklık tenime yayılıyor.

"Belki bir sonraki dövmem sağ elimin arkasındaki *benim* kelimesi olur." Parmakları boynumda dans ediyor ve boğazımın etrafında kıvrılıyor. "Böylece benimleyken kime ait olduğunu bilirsin."

"Göster bana," diye fısıldadım. "Bu gece senin olduğumu göster bana, Maverick."

YİRMİ BEŞ

EMMY

MAVERICK ağzını o kadar yoğun bir şekilde benimkine çarpıyor ki, sanki söylediklerimi geri alacağımdan korkuyor.

Ben değilim.

Onun tarafından tüketilmek istiyorum.

Bu öpücük tıpkı ilk seferki gibi. Sert. Birbirimizle savaş halindeymişiz gibi sıcak ve dağınık. Dişlerinin ısırığına ve saçlarımın ucundaki çekiştirmeye gömülüyorum. Tırnaklarının sırtımdaki sıyrıkları ve beni yumuşak, kolay bir şekilde hareket ettirmesi, böylece onun üstündeyim, bir bacak onunkinin her iki yanında.

Bunu kaçırmışım.

O değil, başka biriyle yakınlık.

Bir şey çok iyi hissettirdiğinde, bunun için çığlık atmak istediğinizde tatmin olmanın acısı. Kendi elinizden başka bir el ve ilahi mutluluğa ulaştığınızda içinizde kıpırdayan ateş.

Ben her zaman cinsel bir kadın oldum, ne istediğini bilen ve bunu dile getirmekten korkmayan biri. Arzularımı eleştiren ve yatak odası uyumluluğu ihtiyacını görmezden gelen partnerlerim oldu.

En savunmasız olduğunuz anda güven, dürüstlük ve saygı üzerine kurulu iyi bir cinsel yaşamın önemli olduğuna inananlardanım. Bu size bir insan hakkında bir şeyler söyler ve sadece bir seferden sonra Maverick hakkında bildiğim şey, bana tam olarak istediğimi verebileceğidir.

Beynimi kapatabileceğim bir saat. Kendimi güzel, güçlü ve dünyanın tepesinde hissettiğim bir an.

Kameraların önünde gülümseyen, spor salonunda ve buzda kıçını yırtan profesyonel bir sporcu olmak zorunda değilim. Benden beklenen bu olduğu için kendini tekrar tekrar tükenmenin eşiğine kadar zorlayan biri.

En yüksek zevke layık, akılsız, kemiksiz bir kadın olabilirim.

"Prezervatifin var mı?" Ağzının köşesini öpmeden önce soruyorum. "Lütfen bana prezervatifin olduğunu söyle."

Maverick başımın arkasını kavrıyor ve içinden kısık bir kahkaha yükseliyor. "Tabii ki prezervatifim var. Chicago'dan sonra cüzdanıma yeni bir tane koydum. İkinci bir sefer olacağı konusunda iyimser hissediyordum."

"Tanrıya şükür."

"Muhtemelen benim için kullandığın en sevdiğim lakap."

Gözlerimi deviriyorum ve cebini karıştırıyorum. Deri cüzdanı çıkarıp kredi kartlarını ve kimliğini karıştırırken içimde çılgınca bir ihtiyaç titreşiyor.

Ona sahip olmalıyım.

Siyah AMEX'inin arkasına sıkıştırılmış bir fotoğraf gördüğümde duruyorum. "Yanında June'un fotoğrafını mı taşıyorsun?" diye sordum.

"Evet." Atkuyruklu ve iki ön dişi eksik fotoğrafını gösteriyor ve kalbim neredeyse ikiye bölünüyor. "Sana dünyada en sevdiğim insan olduğunu söylemiştim."

"Lanet olsun sana." Gömleğinin pamuğunu avuçluyorum ve onu hafifçe sallıyorum. "Neden hem bu kadar seksi hem de bu kadar iyi bir adam olmak zorundasın?"

Maverick gülümsüyor. Bir gamze, yanaklarında kırmızı bir kızarıklık. "İyi bir adam olmamdan nefret ediyorsun, değil mi?"

"Bundan nefret ediyorum."

"Pisliğin teki olsaydım bu çok daha kolay olurdu, değil mi? O zaman beni benden nefret ettiğin için becermek istiyormuş gibi davranabilirdin, sana nasıl davranacağımı bildiğim için değil. Çünkü sana hak ettiğin gibi davranmayı biliyorum." Parmakları atletimin askısıyla oynuyor ve askıyı kolumdan aşağı, dirseğime kadar sürüklüyor. "İkimiz de iki seferin yeterli olmayacağını biliyoruz."

"Fazlasıyla yeterli," diyorum ve gülüşü tenimde günah gibi hissediyorum. "İki kat fazla."

"Pekala, Emmy kız. Senin oyununu oynayacağım." Maverick bir tomar paranın arkasından folyo paketi çıkarır ve cüzdanını duvara fırlatır. "Çünkü seni çok istediğimi itiraf etmekten korkmuyorum."

Gömleklerimiz bir yığın halinde yere düşüyor. Gözlerim göğsünde geziniyor ve iç çekiyorum.

"Bu kadar iyi görünmen gerçekten haksızlık," diyorum nefesimin altında.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Bir elini sırtıma, diğerini karnıma koyuyor ve meme ucumu emebilmek için doğruluyor. "Genelde daha çok kalçaları seven biriyimdir ama göğüslerine gün boyu dokunabilirim."

"Buna karşı çıkmazdım." Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve sikinin başı şortumun içine giriyor. "İstediğin kadar dokunabilirsin."

"Geçen sefer yaptığım şey hoşuna gitti mi?" Maverick göğsümün diğer tarafına geçiyor. Dili meme ucumun tepesinde dönüyor ve ben inliyorum. "Değiştirmek istediğin bir şey var mı?"

"Şimdi araştırma yapmanın sırası değil Miller." Gözlerimi kapatıp aramıza uzanıyorum, boyunun çıkıntısını ayarlıyorum, böylece kendimi onun üzerinde sürükleyebiliyorum. "*Oh.* Bunu sevdim."

"Şortun hâlâ üzerindeyken ilkini alabilir misin?" Göğsüme masaj yapıyor, ben de öne doğru sallanıyorum. "Eminim yapabilirsin."

"Neden bütün işi ben yapıyorum?" Oflayıp kalçalarımı yuvarlıyorum, arzuladığım sürtünmeyi arıyorum. "Senin iki elin var. Ve bir dilin."

"Çünkü kendini benim üzerimde becermeye çalışmanı izlemek çok ateşli, her ne kadar ikimiz de daha fazlasına ihtiyacın olacağını bilsek de. Üç parmak, değil mi? Ve sikimin her santimini."

Kelime bulmak imkânsız. Titrek bir nefes veriyorum ve kıyafetlerinin kumaşına sürtünüyorum, içimde yavaşça bir basınç oluşuyor. "İşte böyle," diye fısıldıyor Maverick ve bir tutam saçımı fırçalıyor. yüzümün. "Şortumu lekeleyin. Her tarafına boşalmış olarak odama dönmemi sağla."

"Ben hiç-"

"Daha önce birinin kucağına geldin mi? Bunu çok güzel yapıyorsun, Emmy kızım. *Sikeyim*. Yaklaştığında, şortunu yana çekmeni istiyorum, tamam mı? Boşaldığında seni görmek istiyorum."

Omuzlarına tutunuyorum ve parmaklarımı kaslarına geçiriyorum. Koordinasyonsuz ve dengesizim, sikinin başının klitorisime dayandığı mükemmel açıyı bulana kadar kalçalarımı tekrar tekrar döndürüyorum.

Bacaklarım titriyor, aşağı uzanıp ıslak kumaşı kenara çekmemi zorlaştıracak şekilde titriyor.

"Şu amcığa bak. Bu çok iyi, Emmy." Maverick göğsümün üst kısmını öpüyor, sonra dişlerini göğsümün kıvrımına batırıyor. Isırık izlerinin üzerini diliyle yalamadan önce, uyarılmanın etkisiyle neredeyse dayanamayarak haykırıyorum. "Hepsini bebeğim. Hepsini istiyorum."

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum ve renk patlamaları yaşarken inlemelerimi bastırıyorum. Ona karşı kıpırdanıyorum ve o da kalçalarını çeyrek santim kadar kaldırıp arkamda hiçbir şey bırakmamak için bana sürtünüyor.

Nerede olduğumu ya da oraya nasıl geldiğimi anlayamadan şortumu çıkardım ve onun üzerinde çırılçıplak kaldım. Hava terden sırılsıklam olmuş tenimi serinletiyor ve dünya yeniden odaklanmaya başlıyor.

Maverick bir avucunu sikine sarmış beni izliyor. Prezervatifi yırtıp uzunluğundan aşağı yuvarlamak için durmadan önce kendini iki kez pompalıyor.

Dizlerimin üzerinde doğrulup onun üzerinde duruyorum ve gözlerimiz buluşuyor.

"Beni kiliseye götür, Emmy," diye mırıldanıyor. Elleri kalçalarımda geziniyor ve kalçalarımı sıkıyor. "Lütfen."

"Senin dindar biri olduğunu düşünmemiştim," diye fısıldıyorum ve soluk bir sisin içinde onun üzerine çöküyorum.

"Ben değilim." Maverick omzumun yanındaki yumuşak teni ısırırken onu bir santim daha derine çekiyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ama cennetin nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum, bu yüzden din değiştirmiş bir adamım."

Odadaki tek ses, ben tamamen üzerine oturana kadar kalçalarının benimkilerle buluştuğu nazik tokatlar. Doyana, ısınana ve gülümsemesinin şekli ve gözlerindeki parıltıyla sarhoş olana kadar.

Sol elini vücudumda gezdirirken acele etmiyor, boynuma ulaşana kadar bana dokunuyor ve alay ediyor. Parmaklarını geçen seferkinden daha sıkı bir şekilde boğazıma doluyor ve ben de ona sorun olmadığını söyleyen sessiz bir baş selamı veriyorum.

"İnanılmazsın," diyor içime sokulurken.

"Aletin içimde olduğu için böyle söylüyorsun." "Seni

ilk gördüğüm andan beri bunu düşünüyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Değilim." Maverick beni bir hamlede üzerinden kaldırdı ve kıçım havada, yüzüstü yatırdı. "Senin kıvrımlarını düşündüm. Bacaklarını. Güçlü kaslarını ve keskin zekânı... Günlerdir seni hayal ediyorum. *Siktir*, Emmy. Sen mükemmelsin."

Mükemmel.

Ben *mükemmelim*.

Kimsenin bana söylemediği başka bir kelime ve ben onu göğsüme yakın tutuyorum.

Bana çarpıyor ve aklımı kaybediyorum. Sahiplenici. *İddialı* ve tam olarak istediğim şey. Maverick acımasız, titiz ve bana dokunuyor.

Ulaşabildiği her yerde beni arıyor.

Hareketleri düzensizleşiyor ve yumuşak bir inilti bana yaklaştığını söylüyor. Kalçamın etrafına uzanıyor ve başparmağıyla klitorisime bastırıyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, onu daha fazla görmek için çaresizim ve keşke bakmasaydım diyorum.

Her yöne uzanan saçları ve ayrık dudaklarıyla çok güzel. Nefes almakta zorlanıyor ve cildinde küçük mor çürüklere dönüşecek pembe izler var.

Hepsi benim yüzümden.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" diye soruyor sinsi bir sırıtışla. "Hayır." Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey yok."

"Yalan söylemene bayılıyorum." Başını tavana doğru eğiyor ve kollarındaki kaslar geriliyor. "Ne kadar yakınsın? Pamuk ipliğine bağlıyım."

"Yakın. Sadece yapmaya devam et, *Maverick*. Tam oraya." "Bir tane daha, Emmy kız. Bana bir tane daha ver."

Vücudumun ona tepki vermesinden nefret ediyorum.

İkinci bir orgazmın bana sinsice yaklaşmasından nefret ediyorum, onun adı dudaklarımda bir inilti.

Beni uçurumun kenarından takip ettiğini duyduğumda gülümsemekten nefret ediyorum, *Emmy, Emmy, Emmy* bacakları titrerken ve elleri bedenimden uzaklaşırken kulağıma fısıldadığı bir dua.

Maverick sersemlemiş bir halde üstüme yığıldı. Altından yuvarlandım ve nefesimi toplamaya çalıştım.

"Eğer bu iyi bir oyun oynamama yardımcı olmayacaksa," dedim, "hiçbir şey olamaz."

Bir kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. "İkimiz de hat-trick yapsak iyi olur. ESPN'de ilk 10'a gireriz."

"Tüm enerjimizi tüketmiş olabiliriz." Yan dönüyorum ve ona bakıyorum. Gözleri kapalı ve yarım saniyeliğine uyuyor olabileceğini düşünüyorum. "Bunu enine boyuna düşünmedik."

"Endorfin ve kadın atletler üzerine bir çalışma vardı," diye mırıldandı. "Seksin performanslarına yardımcı olduğunu söylediler."

"Kim onlar?"

"Bilmiyorum." Tembel bir elini havada sallıyor. "Onlar."

Kıkırdıyorum. "Onlar çok akıllı."

"Çok akıllıca," diye katılıyor. "Günün sorusunu sormak zorundasın. Ben tükendim."

"Ve ben değilim? İki orgazm, Miller. Ayakta bile uyuyabilirim." Maverick tek gözünü açtı. "Bir tatmin daha kazandım mı?"

"Kabul edilebilir," diyorum ona. "Kendini fazla beğenme." "Gelişime açık olmak her zaman iyidir."

Performansıyla ilgili iyileştirilmesi gereken hiçbir şey yok ama bunu kendime saklıyorum.

"En büyük korkun nedir?" Ben soruyorum.

"Vay canına. Ben senin içinde derinleştikten sonra psikolojik sorularla derinleşiyorsun. Tarzını sevdim, Red."

Arkamdan bir yastık kaptım ve çenesine vurdum. "Artık senin oyununu oynamayacağım."

"Güzel yüzümü mahvetme!" Maverick bana sıkıca sarılıyor ve köprücük kemiğimi öpüyor. "Sadece seni güldürmeye çalışıyorum. İşe yaradı mı?"

"Hayır," diyorum ama gülümsememi de bastırıyorum.

"En büyük korkum okyanus. Havuzları, gölleri ve plaja gitmeyi seviyorum ama okyanus beni korkutuyor. Çok büyük ve çok bilinmez. Ayak parmaklarımı bile zor sokuyorum çünkü bir deniz canlısının beni kapıp götürmesinden korkuyorum."

"Ölmek için berbat bir yol olurdu. Bir yılan balığının seni yakaladığını düşünsene." "En büyük korkun nedir?" diye soruyor.

"Yılanlar. Bir filmde bile göremem. Günlerce kâbus görürüm." Titriyorum. "Tanrım, iğrençler."

"Yani seni korkutmak için dışarıda lastik bir yılan bırakma? Anladım." Maverick elini kolumda gezdiriyor, sonra tekrar yukarı kaldırıyor. "Dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabilecek olsaydın, neresi olurdu?"

"Sıcak bir yer, Karayipler'de özel bir ada gibi. Ama İngiltere'de de bir yazlık evim olsun isterim. Buna izin var mı?"

"Elbette buna izin var. Bu bizim oyunumuz. İstediğiniz kadar eviniz olabilir."

"Nerede yaşamak isterdiniz? Bahse girerim bir şehirde. Bana Prada ceketleri ve Armani takım elbiseleri olan büyük şehirli bir adam gibi geliyorsun."

"Hayır. Dağlarda yaşamak isterdim. Serin hava. Geniş açık gökyüzü. Kilometrelerce uzakta komşular yok. Cennet gibi olurdu."

"Gerçekten mi?" Çenemi göğsüne dayıyorum ve yanağına dokunuyorum. "Bu sürpriz oldu."

"Kimse tahmin edilebilir olmak istemez, Red. Bunun neresi eğlenceli?" Maverick esniyor. "Yemek siparişi vermenin iyi bir fikir olduğunu söylediğimi biliyorum ama

Ben odama dönüyorum. Çok yorgunum." "Aynen.

Akşam yemeği için yağmur kontrolü?" diye soruyorum, o da gülümsüyor.

"Kesinlikle." Uzuvlarımızı çözüyor ve yataktan iniyor. Kullanılmış prezervatifi çıkarıyor ve çöp kutusuna atmadan önce bir düğümle bağlıyor. "Alarmını kurdun mu?"

"Evet." Bacaklarımı uzatıyorum ve iç çekiyorum. "İyi bir gece için teşekkürler." "Ben de sana. Deneyimizin sonuçlarını yarın göreceğiz."

"Yine kazanırsak ne olacak?"

"Sanırım emin olmak için üçüncü kez sevişmemiz gerekecek," diyor kıyafetlerini giyerken.

"Ya kaybedersek?"

"Hayal kırıklığını bir kenara bırakırsak gerçekten kaybetmiş mi oluruz?"

Gülüyorum ve ayağımla kalçasını dürterek onu kapıya doğru itiyorum. "İyi geceler, tatlı çocuk."

Maverick eğiliyor ve alnımdan öpüyor, tıpkı son kez birlikte olduğumuzda yaptığı gibi. Dudakları tenimde oyalanıyor ve yavaşça çekildiğinde kalbim küt küt atıyor.

"İyi geceler, Emmy kızım. Tatlı rüyalar."

YİRMİ ALTI

MAVERICK

Emerson'la iki kez yatmak kazara üçüncüye (Florida'da sıcak bir gecede) ve ardından dördüncüye (odasındaki ısıtıcının çalışmaması üzerine New York'ta) dönüşür.

Takım arkadaşlarımızın yanında ve buz üzerinde aramızdaki her şey tamamen aynı.

Hâlâ bana gözlerini deviriyor ve başının en büyük belasıymışım gibi davranıyor. Hala onu güldürmeye çalışıyorum ve ondan yarım bir gülümseme aldığımda kendini beğenmiş bir şekilde tatmin oluyorum.

Kapalı kapılar ardında birlikteyken, *elektrik gibi* oluyor.

Hiç kimseyi Emerson'ı istediğim gibi istememiştim. Sürekli olarak.

Her günün her saniyesi. En iyi

kısmı mı?

Kazanmaya devam ediyoruz ve batıl inançları olan bir orospu çocuğu olarak, bunun her gece olması gerektiğine onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Aralık ayının başlarına sekiz maçlık bir galibiyet serisiyle giriyoruz. Kariyerimin en iyi hokeyini oynuyorum ve lig bana geçen hafta ihbarsız bir uyuşturucu testi yaptı.

Neredeyse komiseri arayıp hayatımın en iyi seksini yaparken performans artırıcı ilaçlara ihtiyacım olmadığını söyleyecektim ama bunun gerçekten cevaplamak istemediğim bir soruya yol açacağını düşündüm.

"Isınma hareketlerinizi bitirin," diye sesleniyor Koç. "Beş dakika içinde başlıyoruz."

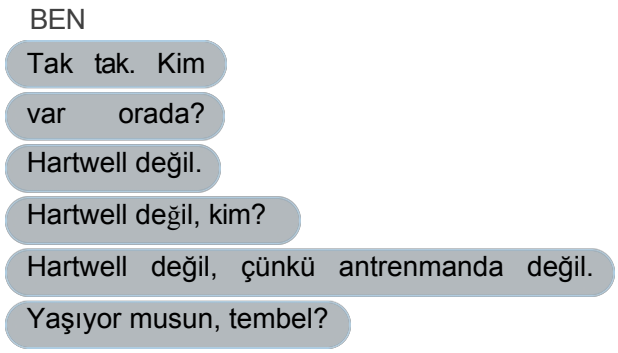
Diz arkası kirişimi geriyorum ve bacağımdaki gerginlikten dolayı yüzümü buruşturuyorum. İki gün önce Empire State Binası arkamızdayken Emerson'ı pencereye yaslayıp becerdiğimden beri ağrıyor ve kimse neden topalladığımı sormasın diye gevşek tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Yine de buna değer.

Pisti tarıyorum, kızıl saçlarını ve alaycı gülümsemesini arıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Genellikle buza ilk çıkan o oluyor ve takımda geçirdiği altı haftadan sonra hiç geç kalmadı.

Spor çantamdan telefonumu aldım ve ona hızlıca bir mesaj gönderdim.

"Hayatında antrenmandan daha önemli bir şey mi var Miller?" Koç soruyor. Kafamı kaldırıyorum ve takımın yarısı bana bakıyor. "Kişisel cihaz politikasını yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor mu? Bunu resimli bir kitaba koyabilirim. Bu daha iyi anlamanıza yardımcı olur mu?"

Yanaklarım alev alev yanıyor ve o elimden çekip almadan önce telefonumu çantama geri atıyorum ve aptal tak-tak şakalarından önce suçlayıcı mesajları okuyorum.

Hâlâ onu düşündüğümü söylediğim fotoğraflar. Miami'de benden çaldığı tişörtü giymiş, yatağına uzanmış ve elini bacaklarının arasına koymuş fotoğrafı.

Bunu silmeliyim ama çok seksi görünüyor.

"Üzgünüm, Koç. Hartwell arıyor. O burada değil," diyorum ve pist sessizleşiyor.

Grant kasıklarını gererken yarı yolda donup kalıyor. Liam maskesini kaldırıyor.

Ethan eldivenlerini çıkarır ve Riley sopasını düşürür.

"Ne demek burada değil?" Koç soruyor.

"Genelde yirmi dakika erken gelir ama onu bulamıyorum," diyorum.

"Vay anasını," diyor Seymour. "Buza çıktığımda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Ya öldürüldüyse? Son zamanlarda çok fazla gerçek suç podcast'i dinliyorum ve kadınların yüzde yetmiş beşinden fazlası katillerini tanıyordu."

"Ben bir örümceği bile öldüremem. İnsanlar nasıl oluyor da başka insanları öldürüp sonra da sanki çok da önemli bir şey değilmiş gibi kahvaltı masasında oturabiliyor?" Connor titriyor. "Bu beni ürkütüyor."

"Ya metro kaza yaparsa? Oh, kahretsin. Belki de rayların üzerine itilmiştir. Geçen hafta Federal Triangle'da böyle bir şey olmuştu," diyor Ethan.

"Bazen arenaya koşuyor," diyor Grant bize. "Kaçırılmış olabilir."

"Hepinizin durması gerek." Hudson bana bakıyor ve şu anda mantıklı davranan tek kişi o. "Onu aradın mı?"

"Yapabilir miyim?" Ben soruyorum ve Koç iç çekiyor.

"Peki," diyor ve telefonuma temelli el koymadan önce sekiz saniyem olduğunu biliyorum.

Çantamı almak için çırpınıyorum. Avuçlarım nemli ve onu aradığımda doğrudan telesekretere düşüyor. İki kez daha denedim ama hâlâ cevap yok.

"Telefonu açmıyor," diyorum çocuklara ve birinin nefesi kesiliyor. "Piper'ı dene," diye homurdanıyor Liam.

Telefonumda iletişim bilgilerini buluyorum ama o da sesli mesaja düşüyor. "Orada da şansım yok."

"Ya biri *ikisine de* zarar verirse?" Grant soruyor. "Bu bir sabotaj olabilir."

"Bu kadar dramatiklik yeter." Koç alnını ovuşturur. "Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Piper'la birlikte, ama adresim yok."

"Bu bilgiyi vermemem gerekiyor ve eğer onunla iyi olup olmadığını kontrol etmek dışında bir şey yaptığını öğrenirsem seni uzaklaştırırım," diye beni uyarıyor Koç, sonra da telefonunu karıştırıyor.

"Orada çok fazla sırrınız var mı, Koç?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak şaka yapıyorum ama kalbim göğsümde hızla çarpmaya devam ediyor.

"Zorlama Miller. Connecticut Bulvarı'ndaki Garden Villaları'nda."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

"On birinci kat. Yedi numara."

"Ne oluyor be? Orası benim evimin bitişiği. Penceresine taş atabilirim."

Bir saat önce evimden çıkarken hiç siren sesi duydum mu?

Binasının dışında suç mahallini işaretleyen bir şerit var mıydı?

Sikeyim.

Hangi cehennemde o?

Hudson bana "Git," dedi ve ben çoktan buzun yarısına gelmiştim.

Soyunma odasını cehennemden çıkmış bir yarasa gibi yırtıyorum. Patenlerimi logomuzun üzerine bıraktım ve tişörtümü ters giydim. Oyuncuların garajına girdiğimde hâlâ ayakkabımı çekiştiriyordum, onu bir kez daha aradım ama sonuç alamadım.

Mercedes'imin kapısını neredeyse söküp Emerson'ın dairesine doğru yola çıkıyorum ve gerçekten yüz yapmak isterken beni elliden az yapmaktan alıkoyan trafiğe bağırıyorum.

Şehirden geçerken sürekli onu aradım ama yine de cevap vermedi.

Panik boğazımı tırmalıyor. Onun sitesindeki ziyaretçi yerine park ettiğimde neredeyse anahtarları kontakta bırakıyordum. Asansörün üzerine yapıştırılmış parlak bir kâğıt parçası bana o gün için arızalı olduğunu söylüyor ve ben de nefesimin altında küfrediyorum.

Lobiye yöneldim. Güvenlik görevlisiyle on dakikalık bir sohbetten ve onu birkaç gece önce televizyonda izlediği Maverick Miller olduğuma ikna ettikten sonra nihayet beni merdiven boşluğuna yönlendiriyor.

On bir katın hepsini hayatım boyunca hiç çıkmadığım kadar hızlı çıkıyorum ve Emerson'ın dairesine vardığımda oflayıp puflayarak duvara yaslanıyorum.

"Hartwell?" Kapıyı yüksek sesle çalarak sesleniyorum. Kulağımı kapıya dayayıp dinliyorum. Diğer taraf sessizdi ve tekrar vurdum. "Emerson? Piper?"

Hafif bir inilti duyuyorum ve donup kalıyorum.

Lanet olsun.

Yaralandı mı?

Yanında biri mi var?

Neden buraya yalnız geldim ki?

"Bana bu kapıyı kırmamamı söylemek için altı saniyen var," diye bağırıyorum.

Cevap alamayınca omzumu bariyere vuruyorum, ta ki bariyer kırılana kadar.

"Lanet olsun," diye inliyorum.

Tökezleyerek içeri girdim ve neredeyse parke zemine düşüyordum. Koluma bir ağrı saplanıyor ve bu, maç sırasında tahtalara çarpmaktan daha kötü.

"Kendine gel Miller," diye homurdanıyorum ve omzumu silkeliyorum.

Antreye çıkıyorum ve daireyi tarayarak herhangi bir şiddet belirtisi arıyorum. Masadan bir şamdan alıp önümde tutuyorum.

"Alo? Bak, eğer bu bir rehine durumuysa, sana kredi kartımı vereceğim ve sen de çıldırabilirsin, tamam mı? Sadece burada kim varsa rahat bırakın. Benim silahım var."

Koridorun aşağısından bir ses geliyor ve ben de havalanıyorum. Sağımda bir oda görüyorum ve şamdanı başımın üstünde tutuyorum, saldırmaya hazırım. Kapıyı itip açtım ve Emerson'ı kafasını tuvalete sokmuş halde buldum.

"Maverick?" Çenesini kaldırdı ve ben de olduğum yerde durdum. "Burada ne işin var?"

Korkunç görünüyor.

Gözleri kırmızı çerçeveli ve teni solgun. Saçları başının üstünde düğümlenmiş ve ağzının kenarında kurumuş kusmuk var. Şamdanı lavaboya atıp ona doğru ilerliyorum.

"Neler oluyor? Ne oldu?" Ben soruyorum, o elinin tersiyle alnını siliyor.

"Gıda zehirlenmesi ya da LaGuardia havaalanında yediğim bir sandviçten kaynaklanan aynı derecede korkunç bir şey." Yüzünü buruşturuyor ve tüm vücudu titriyor. "Terminal büfesi. Bir daha asla." Tuvalete doğru eğilir ve içine atlar. "Tanrım. Umarım bu sonuncusudur."

"Kamyon çarpmış gibi görünüyorsun."

"Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir."

"Üstümdeyken sana muhteşem demekten daha mı hoş? Biraz hızlanmam lazım."

"Belki de değil." Zayıfça gülümsüyor. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim.

Sen gitmelisin." "Saçmalık. Piper nerede?"

"Aile ziyareti için şehir dışında."

"Bu, çağrıma neden cevap vermediğini açıklıyor. Ne zamandır böylesin?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Emerson gözlerini kapatıp başını geriye doğru eğdi. Öne atılıp kafasını arkasındaki duvara çarpmadan önce onu yakalıyorum. "Bugünün hangi gün olduğunu bilmiyorum."

"Bugün Çarşamba."

"Çarşamba." Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve egzersiz kıyafetlerime bakıyor. Dudakları O şeklinde ayrılıyor ve gözlerinde yaşlar var. "Kahretsin. *Kahretsin.* Antrenmanı kaçırdım."

"Antrenman için endişelenme, Red. O köprüyü sonra geçeceğiz. Ben buradayım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yardım etmek zorunda değilsin."

"Bir şey yapmak zorunda değilim ama yapmak istiyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Emerson göz kırpıyor ve ben de tartışmasını bekliyorum. Karşı çıkmasını ve bana defolup gitmemi söylemesini ama yapmıyor. İç geçiriyor ve bana küçük bir baş selamı veriyor.

"Duşa ihtiyacım var ama ayağa kalkmaya korkuyorum."

"Yeterince kolay." Gömleğimi çıkarıp kapıya doğru fırlatıyorum. "Duş almayı çok severim."

"Sadece kıyafetlerini çıkarmak için bir bahane arıyorsun, değil mi?" Emerson mırıldanıyor ve ben de kollarımı ona doluyorum.

"Beni iyi tanıyorsun," diye fısıldıyorum kulağına. "Soyun Hartwell." "İğrencim ve kokuyorum," diye itiraz ediyor.

"Ve? Seni antrenmanda ter içinde ve forman kan içinde gördüm. Bu hiçbir şey değil."

"Çok fazla iş var."

"Kollarını kaldır o zaman, sevgilim. Senin için yapacağım."

Emerson homurdanıyor ve kollarını yavaşça kaldırdığında bir gülümsemeye karşı koyuyorum. Nefesinin altından *puşt* ve *itici* gibi bir şeyler söylediğini duyuyorum ama bunu bir kazanç olarak görüyorum.

Titriyor ve ellerimi kollarında gezdiriyorum. Teni dokunuşumla ısınıyor ve çıkardığı iç çekiş bütün gün duyduğum en güzel şey.

"Şortunu çıkaracağım ve sonra seni alacağım, tamam mı?" Aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için soruyorum. Kendinde değil, tepkilerinde yarım saniye gecikti ve istediğim son şey ondan faydalandığımı düşünmesi. "Sadece seni duşa sokmak için."

"Benimle flört etmeyi bırak."

"Seninle flört ediyor olsaydım anlardın." Dudaklarımı omzunun üzerinden geçirip boynunu öpüyorum. "Bu bir şey değil."

Arkasına geçiyorum ve onu dikkatlice duvara yaslıyorum. Elimi inciklerinde gezdiriyorum ve bacaklarını düzeltiyorum, dayanıksız şortunu kalçalarından ve uyluklarından aşağı çekiyorum.

"Bu şeylerden nefret ediyorum," diyorum. "Sana ne yaptılar?"

"Dikkatimi dağıtıyorlar. Dikkatimi buzdan çekecek bir şey olmadan yıllarımı geçirdim. Sonra sen ortaya çıkıyorsun ve pijamandan başka bir şeye odaklanamıyorum."

Gülümsemesi yumuşak ve incelikli. "Kusura bakma. Yatarken kargo pantolon giymeye başlayacağım."

"Hiç de üzgün değilsin."

"Hayır." Emerson uzanıyor ve dövmelerimin izini sürüyor. Parmakları pazumdaki taco kabuğunda ve ön kolumdaki eğrelti otunda geziniyor. "Yapmıyorum. Bu arada duş arkanda."

"Öyle olduğunu düşündüm. Sadece sana bakmaya devam etmek istedim." "Kamyon çarpmış gibi göründüğümü söylemiştin."

"Bu güzel olmadığın anlamına gelmez," diyorum. "Neden bana kendini iyi hissetmediğini söylemedin? Aradığın anda burada olurdum. Başın tuvalette saatlerce yalnız kalmak zorunda kalmazdın."

"Yapar mıydın?"

"Kapıyı zaten bir kez kırdım. Yine olsa yine yaparım."

"Kapıyı mı kırdın? Benim için mi?"

"Evet. Bu sırada kolumdaki kemiklerin yarısı kırılmış olabilir ama hayatta kalacağım. Bu arada sana yeni bir tane alacağım."

Başparmağını bileğimin iç kısmına sürtüyor ve gözlerini kapatıyor. "Sana Süpermen demeye başlamam gerekebilir."

"Sakin ol Hartwell. Bana bir kompleks vereceksin."

"Neler olduğunu fark etseydim arardım. Bir dakika önce iyiydim, bir dakika sonra saatlerce kusuyordum. Telefonumun nerede olduğunu bilmiyorum ve apartmanda dolaşmak cehennem gibi geliyor."

"Bir dahaki sefere bana haber verirsin, tamam mı?" Yine homurdanıyor.

"Peki."

"İnatçı kadın." Ayağa kalktım ve onu kollarıma aldım. "Duş almana izin vermiyorum, başını dik tutamıyorsun. Banyoya ne dersin?"

"Yıllardır banyo yapmadım."

"Gerçekten mi? Banyoya bayılırım."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Birkaç mum yakıyorum, içine biraz Epsom tuzu koyuyorum ve iPad'ime *Ted Lasso*'nun bir bölümünü yüklüyorum. Zorlu bir antrenmandan sonra gevşemek için en sevdiğim yol bu."

Sessiz bir kahkaha atıyor ve ben bu lanet sese bayılıyorum. Onu tekrar güldürmek istiyorum. "Seni savaş gemileri ve lastik ördeklerle hayal ediyorum."

"Bir savaş generali gibi davranmak eğlenceli." Duş perdesini geri çekiyorum ve musluğu açıyorum. "Suyun ne kadar sıcak olmasını istersin?"

"Haşlanma," diyor.

Onu küvete koymadan önce suyun ısınmasını bekliyorum. "Çok mu sıcak?" "Hayır." Emerson inliyor ve arkasına yaslanıyor. "Bu mükemmel."

"Şampuanınız nerede?" Ben soruyorum, o da şişelerle dolu rafı işaret ediyor. Neredeyse bir düzine var. "Tanrım. Bunların hepsini kullanıyor musun?"

"Her zaman değil. Sadece ara sıra."

"Burası bir salon gibi."

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin Miller."

"Kapa çeneni Hartwell." Birini kaldırıp duş başlığını tutuyorum. Saçlarını ıslattığımda inliyor ve tırnaklarımla kafa derisine masaj yapıyorum. "Rahatlaman için ne gerekiyor?"

"Bu," diye nefes alıyor. "Cennet gibi hissettiriyor."

Benim için de cennet gibi.

Öfkelendiği zamanları seviyorum. Sözlerinde bir alev ve ses tonunda bir ateş olduğu zamanları seviyorum. Ama bu halini de seviyorum.

Sessiz

ol.

Yumu

şak.

Kirpiklerindeki damlacıklar ve memnun bir iç çekişin etrafında kıvrılan ağzıyla çok güzeldi.

O anla ilgili her şey samimi. Sonucunda seks vaadi olmayan bir kadına hiç dokunmadım ama onunlayken hoşuma gidiyor.

Saçlarının uçlarını yıkayabilmem ve bakım yapabilmem için başını eğmesini seviyorum. Ben yanında diz çöktükçe küvetin içine daha çok gömülmesini seviyorum.

Bunu her gün yapmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Sana yardım etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim, Emmy. Burada olmama izin verdiğin için teşekkür ederim. İstediğin zaman gitmemi söyleyebilirsin, söylerim de ama bilmeni isterim ki olmak istediğim yer tam olarak burası. Sana sahibim."

Parmaklarımızı birleştiriyor ve elimi sıkıyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Ben... bu-"

"Biliyorum." Gülümsüyorum ve duş başlığını tekrar yerine koyuyorum. "Bu tek seferlik bir şey. Küçük sırrımız. Yarın normalde olduğun gibi kıç tekmeleyici olabilirsin ve kimsenin bilmesine gerek yok."

"Kıç tekmeleyici olduğumu mu düşünüyorsun?"

"En iyinin en iyisi. Seni yatağa yatıracağım, sonra da yemek getireceğim. Biraz protein ve karbonhidrata ihtiyacın var. Ne istersin? Çorba mı? Tost? Pilav? Koca bir tabak patates püresi mi?"

"Oturma odası iyi. Benim odama girmene gerek yok."

Küvetin fişini çekiyorum. "Odan hakkında neden bu kadar ketum davranıyorsun?"

Emerson yutkunuyor. "Yatağımı ıslatmış olabilirim ve yastıklarımda kesinlikle kusmuk var."

Ona bakıyorum ve az önceki korku geri geliyor. "Ölebilirdin."

"Ben ölmezdim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Tuvalete kadar gittim, değil mi?"

"Tanrı aşkına, kadın." Onu küvetten çıkardım ve bir havluya sardım. "Kimse yapamazsın demiyor. Yardım etmek istiyorum, Emmy. *Bırak yardım edeyim*. Yükünü benimle paylaş. Tek başına taşımak zorunda değilsin."

Onu kollarımda tutuyorum ve lavabodan şamdanı alıp oturma odasına doğru yürüyorum.

Yapmam gereken her şeyi zihnime not ediyorum: yeni bir kapı. Temiz çarşaflar ve yumuşak yiyecekler. Ateşi olmadığından emin olmak için bir galon su ve bir termometre. Koç ve çocuklara iyi olduğunu bildiren bir mesaj.

"Neden elinde mum tutuyorsun?" Emerson omzuma doğru soruyor.

"Kapıyı kırdığım zamanı hatırlıyor musun? Birinin bana
Rehin tutuluyordum ve bu da benim tercih ettiğim silahtı," diyorum
utanarak. "Piper'ın kafası çok karışacak."

"Akşama kadar düzelmiş olur." Onu kanepeye yatırdım ve çenesine kadar tüylü bir battaniye çektim. "Bir santim bile kıpırdama, Red. Eğer lanet bir solucan gibi süründüğünü görürsem, seni omzuma alır ve bir sandalyeye bağlarım."

"Bahse girerim senden daha hızlı hareket ederdim," diye mırıldanıyor ve başını minderlere yaslıyor. "Kıpırdıyor olsam bile."

"Hayal görüyorsun."

"Maverick?" diyor. Gözlerimiz buluşuyor ve ismimi duyunca göğsüm kabarıyor. "Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Biraz zaman ayırdığın için teşekkür ederim.

yükü benden al."

"Bir şey değil, Emmy kızım. Rahatına bak. Yakında döneceğim."

Emerson başını sallar ve gözlerini kapatır. Nefes alış verişi sığlaşıyor ve saniyeler içinde uykuya dalıyor.

Ne halt ettiğimi iki kez düşünmeme fırsat kalmadan alnına bir öpücük kondurup işe koyuluyorum.

YİRMİ YEDİ

EMMY

Gözlerimi açtığımda dışarısı karanlıktı ve göğsüm sert bir şeye bastırıyordu.

Kendimi toparlamak için bir saniyemi ayırıyorum ve az önceki mide bulantısının azaldığını fark ediyorum. Rahatladım ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde vücuduma kemiklerimi sızlatan bir mutluluk yerleşti.

Kollarımı gerip başımı yana çevirdiğimde Maverick'i yanımda buluyorum.

Alnında bir yastık kırışıklığı var ve saçları inanılmayacak kadar dağınık. Ellerinden biri kalçamda duruyor, uzun parmakları uyluğumun kıvrımında ve dövmemin altında geziniyor. Üstsüz, derin bir uykuda ve ağır ağır nefes alıyor ve onu tanıdığım tüm anlar içinde en sevdiğim an bu.

Ona bakıyorum ve son birkaç saat aklıma geliyor. Saç yıkaması

ve kırdığı kapı.

Yatağıma temiz çarşaflar sermesini ve beni odama taşımasını beklemek.

Bana kaşıkla verdiği çorba ve içirdiği su.

Bir elimi göğsümde gezdiriyorum, kirpiklerinin titreyişini izlerken ve yumuşak nefes verişlerini dinlerken kaburgalarımın arkasında bir ağrı hissediyorum.

Benim için her şeyi bıraktı.

Beni tekrar bir araya getirmeye yardım etti ve iyi olduğumdan emin olmak için burada kaldı çünkü bunu o *istedi.*

Daha önce hiç kimse bana bu kadar iyi davranmamıştı, özellikle de kendimi küçük, rahatsız ve kendim gibi hissetmediğim zamanlarda ve bu kafa karıştırıcı.

Ona dokunmak için manyetik bir ihtiyaç var ve ben buna karşı koymuyorum. Yanağını avuçluyorum ve başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. Yüzünün düzlemlerini inceliyorum. Burnunun çengelini ve baygınken bile sırıtıyormuş gibi görünmesini.

Güzel adam.

Kirli sakalları avucuma batıyor ve başını çevirip dokunuşuma sokulduğunda gülümsüyorum.

"Uyanık mısın?" diye soruyor, boğazının arkasından yorgun bir sesle. Kalçamdaki parmakları tenimde geziniyor ve sanki bir kelime yazmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. "Yoksa rüya mı görüyorum?"

"Kesinlikle rüya görüyorum," diye mırıldanıyorum, ona yaklaşarak. "Saat kaç?

Bu mu?"

"Bilmiyorum." Gözlerini ovuşturuyor ve arkasına uzanıp televizyonu açıyor.

boştaki eliyle lamba. Telefonuna dokunuyor ve June'la birlikte yüzlerini boyayıp dillerini çıkardıkları bir fotoğraf görüyorum. "Sekiz."

"Neden beni uyandırmadın?"

"Kış uykusuna yatmış bir ayı gibi yorganın altına girmiştin. Çok şirindi." Maverick yanağımı çimdikliyor. "Buraya sıkışıp o kadar yorgun olup olmadığını ya da yatağın o kadar rahat olup olmadığını görmem gerekiyordu."

"İkisi de. Bu Piper'ın yatağı ve bana buna dört bin dolar harcadığını söylediğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Güzelmiş." Yastıklara dirsek atıyor ve onları kabartmaya çalışıyor. "Ama benimki kadar güzel değil."

"Seninki için ne kadar harcadın? Beş bin mi?"

"Yakın. Altı."

"Beni şaşırtmadı. Düşündüm de, dairenizdeki tuvaletlerin altından yapıldığını hatırlıyorum."

"İstediğiniz kadar şaka yapın ama fizyoterapistim sırt kaslarımın harika durumda olduğunu söylüyor. Yatak bu yatırıma değdi." Esniyor ve beni bedeninden uzaklaştırıyor. Gözleri yüzümde ve beni içine soktuğu tişörtün önünde geziniyor. Kaşlarının arasında bir kırışıklık çizgisi oluşuyor ve gülümsememesinden pek hoşlanmadığıma karar veriyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Yemek ve su vermedim, sanırım iyileşiyorum."

"Güzel. Gece uyumadan önce sana bir bardak daha su içireceğim. Cildin rutubetliydi ve ciddi şekilde susuz kalmıştın."

"Sanırım vücudunuza koyduğunuz her sıvıyı ve yiyecek parçasını kusmak size bunu yapacaktır." İç çektim. "Koç antrenmanı kaçırdığım için kızdı mı?"

"Hayır. Ona çok hasta olduğunu söyledim ve o da yemeğini yiyene kadar geri dönmene izin vermediğini söyledi."

"O yarın olacak."

"Tartışmalı. Önce takım doktorundan onay almanız gerekecek. Çocuklar da senin iyi olduğunu duyunca çok sevindiler." "Benim için endişelendiler mi?" diye sordum.

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, Metro raylarına itilirken bir seri katil tarafından milyonlarca parçaya ayrıldığını düşünüyorlardı, bu yüzden gıda zehirlenmesi olduğunu duymak büyük bir rahatlama oldu" diyor Maverick.

"Hepiniz tuhafsınız."

"Öyleyiz ama biz sizin tuhaflarınızız. İyi haber şu ki, iki hafta sonraki tatil galasından önce yüzde yüz iyileşmiş olacaksın. Bu bizim en büyük bağış toplama etkinliğimiz ve bağışçılar senin orada olmana çok sevinecekler."

"Hatırlatma bana. Benimle bir öğle yemeği randevusu için açık artırma kulağa cehennem gibi geliyor. Muhtemelen kendimi Bartholomew adında ürkütücü bir adamla KFC yerken bulacağım."

"Çok Barthalomews tanıyor musun?"

"Hayır. Ama muhtemelen dışarıda bir yerlerde gizleniyorlardır."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim, Red. Seni parmak yalayan heriflerden uzak tutmak için potaya birkaç bin dolar atacağım."

"Halktan biri olduğunu bilmek güzel. Sen-" Telefonum çalıyor ve bacaklarımı onunkilerden ayırıyorum. Yastıkların altına ve komodinin üzerine bakıyorum. "Telefonum hangi cehennemde?"

"İşte." Maverick kendi şarj cihazının yanındaki fişten çıkarıp kaşlarını çatarak bana uzattı. "Grady mi? Grady de kim?"

"*Kahretsin*. Tek kelime edemezsin." Elinden kaptığım gibi yatağın kenarına doğru kayarak cevap veriyorum, böylece biraz yerim oluyor. "Hey."

"İşte buradasın. Dün seni dört kez aradım ama cevap vermedin," diyor Grady hattın diğer ucundan. "Yaşıyor musun?"

"Hayattayım ama zar zor. Hastaydım," diyorum ona. "Her yerde kusmuk vardı." "Gıda zehirlenmesi mi?"

"Evet."

"Bu en kötüsü."

"Berbattı. Her neyse, aramalarını ve mesajlarını kaçırdığım için özür dilerim. Kasım ayı on altı maçla yoğun geçti ve bu aya da yoğun başladım." Arkamdan Maverick homurdanıyor ve ben de onu tersliyorum. "Sen nasılsın? Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, öyleyim." Bir eli belime dolanıyor ve karnımı okşuyor. Ona yaklaşmak için başımı arkaya eğiyorum ve titrek bir nefes veriyorum. "Kaliforniya'da işler nasıl?"

"İyi. Jeremey AHL'ye gönderildi, yani bu iyi bir haberdi."

"Senin sıran ne zaman gelecek?" Diye soruyorum ve Maverick'in parmakları tenimde geziniyor. Meme uçlarımdan birini çimdikliyor ve ben bir iniltiyi tutuyorum. "Sen de AHL'deki herhangi biri kadar iyisin."

"Öyle olduğumu biliyorum. Ne zaman şans bulacağım konusunda hayal kırıklığına uğramak kolay ama başımı öne eğiyorum ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Maverick'in diğer eli iç çamaşırımın önünü okşayarak kalçalarımı ayırıyor. Klitorisime bastırıyor ve gömleğimin altındaki avuç içi boynuma doğru hareket ediyor.

Ağzımı kapatıp gözlerimi sıkıyorum, adını haykırmama çok az kaldı.

Grady'ye "Sen benim kitabımda bir numarasın," diyorum ama

sesim boğuk çıkıyor. "İyi misin, Em?"

"Sanırım yine hastalanabilirim. Yarın sana mesaj atabilir miyim? Uykumu almam gerekiyor, bu yüzden benim için erken bir gece olacak."

"Elbette. Seni seviyorum, Emmy. Yakında görüşürüz."

"Ben de seni seviyorum, göt herif," diyorum ve aramayı sonlandırıyorum. "Sen lanet olası bir tehditsin, Miller."

"Benimle yataktayken başka bir adamdan telefon aldın. Üç gece önce seni kimin doldurduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Başka biriyle yattığını bana ne zaman söyleyecektin?" Dudakları boynumda geziniyor. Omzumda beni çılgına çeviren noktayı emiyor ve ben de ona yaslanıyorum. "Peki ya *aşk*? Emerson Hartwell. Sen kimsin?"

"O benim en iyi arkadaşım." Maverick klitorisimin üzerinde yavaşça bir daire çizdiğinde kıvranıyorum. "Ve bak kim konuşuyor. Muhtemelen dairende bekleyen bir sürü kadın vardır."

"Dayan." Elleri bedenimden ayrılıyor ve beni kucağına alıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"*Sen neden* bahsediyorsun?"

"Onunla yatmıyor musun?"

"*Grady* ile *mi?"* Bir kahkaha patlattım. "O benim kardeşim gibidir. Bir keresinde aletini görmüştüm ve travma yaratmıştı."

"Başka biriyle yatıyor musun?" Maverick soruyor. "Başka biriyle yatıyor musun?"

"Hayır. Son zamanlarda birlikte olduğum tek kadın sensin."

"Öyle miyim?" Kalçalarını kavrayıp ona bakıyorum. "Otel odana kimseyi getirmedin mi? Ya da dairene?"

"Takılmalarımız ve bana gönderdiğin mesajlar arasında ne zaman otel odama birini getirecek zamanım olacak? Sikime çok iyi biniyorsun Red ve benimle işin bittikten sonra gözlerimi açık tutamıyorum. Başka birini becerecek fiziksel kapasitem yok, becermek de istemiyorum."

"Ayrıcalıktan ya da başkalarıyla yatıp yatmadığımızdan hiç bahsetmedik. Sadece geçmişine bakarak senin tek kadınlı bir erkek olmadığını düşündüm."

"Daha önce değildim, ama benimle gayet iyi ilgileniyorsun, Emmy kızım. Kalçamda kendini mi beceriyorsun? Sonunda sana dokunmama izin vermeden önce parmaklarını kullanmanı bana izlettiriyorsun? Gömleğimin içindeki o fotoğrafların?" Burnunu çeneme çarpıyor ve dikkatimi kendisine çekiyor. Gözlerimiz buluşuyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. "Sen varken başka kimseye ihtiyacım yok."

Kalbim küt küt atıyor. Daha önceki aynı sızı göğsüme yerleşiyor. Çok sıcak, ellerinin baskısının nazik düşüncesinden çok bunalmış durumdayım. Kelimeleri tenime batıyor ve orada kalıyor, kilitteki bir anahtar gibi.

Bu konuşmak için fazla mahrem bir konu ama çaresizim. "Bu ne anlama geliyor?" Fısıldıyorum. "Sen çıkmıyorsun. Ben hokey oyuncularıyla çıkmam.

Biz-" Sözümü kesip kolyesine uzanıyorum, kolyenin ucunu çekiştiriyorum. Zincir. "Bunun için bir etiket var mı?"

"Çıkarları olan ve özel olan arkadaşlar mı?" Maverick öneriyor. "Başkasıyla boşalmayan orgazm paylaşımcıları mı? Seviştikten sonra buzda birlikte oynayan ve duygu ve his gibi saçmalıklar olmadan takımlarının Atlantik liginde lider olmasına yardım eden takım arkadaşları? Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Tanrım, evet," diyorum kendimi durduramadan ve sırıtışı gurur verici. Böbürleniyor ve ben bundan nefret ediyorum. "Bu şimdiye kadar bir erkekle yaşadığım en eğlenceli şey. İkimiz de aynı fikirde olduğumuz sürece, neden yaptığımız şeyi yapmaya devam etmiyoruz?"

"Bir şey önerebilir miyim?"

"Olabilir."

"Sadece yoldayken sevişmiyoruz. Tam anlamıyla yan binadayım. İzin günlerimizde ne kadar eğlenebileceğimizi düşünsene. Ayrıca benim batıl inançlarım var. Bu takımın yararına olacaktır."

"Bunu düşüneceğim," diyorum, çünkü kulağa eğlenceli geliyor. "Başka bir şey var mı?" "Anlaşmamız aramızda kalacak. Hiçbir erkeğin bilmesine gerek yok.
Şu anda kolay ve ne kadar çok insan öğrenirse, işler o kadar karmaşıklaşacak. Ben karmaşık işlerle uğraşmam."

"Anlaştık." Elimi uzattım ve o da sıktı. "Kıskandığına inanamıyorum."

"Son zamanlarda çok kıskanıyor gibiyim. Arkadaşlarınla yaptığın telefon konuşmalarını. Bazı erkeklerle yaptığın gizli el sıkışmaları." Bizi geriye doğru yastıkların üzerine yatırıyor ve beni göğsüne bastırıyor. "Bunu ben de istiyorum."

"Yine de beni buraya getir. Hiçbiriyle eve gitmeyeceğim." "Bu şekilde devam edelim. Ve burası benim en sevdiğim yer."

Esniyorum ve gözlerimi kapatıp kollarına sarılıyorum. Genelde sarılmayı sevmem ama Maverick'in kucağında bir süre kalmak istememe neden olan bir şey var. "Grady'yi seversin. Hudson bana onu hatırlatıyor. Sonsuza kadar iyimser. İyi bir adam."

"İyi bir adamı kim sevmez ki?" Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor ve ben takdirle mırıldanıyorum. "Bir gün onunla tanışmam gerekecek."

"Bunu göreceğiz. Soru sorma sırası kimde? Takip edemiyorum."

"Önce sen sorabilirsin. Benim için neyiniz var?"

"Üniversitede ne okudun? Mezun oldun mu?"

"Yapmadım. NHL seçmelerine katılma şansı doğdu ve ben de bunu değerlendirdim. Okuldayken biyoloji diplomamı almak istiyordum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Biyoloji* mi? Bu şaşırtıcı."

"*Şaşırtıcı mı?* Vay canına, Hartwell. Beni aptal bir sporcu sandın, değil mi?" diye soruyor ve parmaklarını kaburgalarıma batırıyor. Çığlık atıyorum ve

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama bana bir santim bile vermiyor. "Okulda harikaydım. A alan bir öğrenciydim, amına koyayım."

"Bu sadece alışılmadık bir konu," diyorum ve o da sonunda yumuşayıp beni bırakıyor. "Biyoloji okuyan kimseyi tanımıyorum."

"Artık biliyorsun." Gülümsemesi beni tam bacaklarımın arasından vuruyor ve onu bir yastıkla boğmak istiyorum. "Ne okudun?"

"İletişim diplomamı aldım. Eğer hokey işi yolunda gitmezse, halkla ilişkiler alanında çalışmak istiyordum. Neyse ki buz üzerindeki becerilerim işe yaradı. Bütün gün insanlarla konuşmak zorunda kalmaktan nefret ederdim."

"İnsanlar çok kötü, değil mi? Tamam. Benim sıram." Maverick çenesini ovuşturuyor, derin düşüncelere dalmış. "Ölmeden önce yapmak istediğin şey nedir?"

"Antarktika'ya gidin. Bu hayatta bir kez yapılacak bir seyahat ve buzulları ve hiçbir insanın dokunmadığı kilometrelerce uzanan manzarayı görmek inanılmaz olurdu. Ve tabii ki penguenleri de görmek istiyorum."

"Bu iyi bir soru. Kupayı kazanmak istediğimi söylersem çok tahmin edilebilir olur, değil mi?"

"Hokeyin dışında düşünmeniz gerekecek."

Bir dakika sessiz kalır ve tekrar konuştuğunda daha yumuşaktır. Binlerce kez hayalini kurduğu ve sonunda dünyayla paylaştığı bir hayal. "Kendi hayır kurumumu kurmak ve başlarını sokacak bir çatıları olmayan çocuklar için burslar yaratmak istiyorum. Evet, dünyayı görmek, seyahat etmek ve etrafımdaki insanları şımartmak istiyorum ama sahip olduğum kaynakları gözden kaçan ve biraz daha fazla yardıma ihtiyacı olanlarla paylaşmazsam mirasımın hiçbir anlamı kalmaz."

Çenesini ellerimin arasına alıyorum. "Bu harika bir fikir."

"Avukatımla servet dağılımı ve beni aşan bir sürü hukuki kelime hakkında konuşuyorum ama sanırım önümüzdeki sezon bu konuda adım atacağız. Zaten ligdeki onuncu yılım özel bir dönüm noktası olacak."

"İyi bir kalbin var Maverick ve bunu bu kadar çok insanla paylaşmak istemen çok özel."

"Hay Allah. Burada egomu gerçekten şişiriyorsun."

"Bir kez olsun şişirilmeyi hak ediyor."

"Nasıl hissediyorsun? Başka bir şey yemeyi denemek ister misin?"

"Hayır. Sanırım bu gece uyumaya hazırım. Hâlâ çok yorgunum. Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim. Beni harika bir sağlığa kavuşturdunuz. On üzerinden on, kusmuk temizleme hizmetlerinizi tekrar tavsiye ederim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ya da mide bulantın geri gelirse bana mesaj atar mısın? Üç dakika içinde burada olabilirim. Koşarsam iki."

"Diğer şeyleri ne kadar hızlı yapıyorsan o kadar hızlı."

"Sen küçük bir pisliksin." Yataktan kalkıp tişörtünü giyiyor. "Çıkmadan önce başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bir an ondan kalmasını istemeyi düşündüm.

Uzanıp sabaha kadar yanımda kıvrılmak için, ama bunun fuck-buddy skalasında nereye düştüğünden veya sahip olmama izin verilip verilmediğinden emin değilim.

Bunun yerine başımı sallıyorum ve daveti çok ama çok uzağa itiyorum. "Yarın antrenmanda görüşürüz."

"Yarın beni arenada göreceksin. Antrenmana gidip gitmeyeceğin belli değil." Maverick eğildi ve alnımdan öptü. Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve gülümsüyor. "Sana patronluk taslamak eğlenceli."

"Buna alışma." Yorganı çeneme kadar çekiyorum. "İyi geceler, tatlı çocuk."

"İyi geceler, Emmy kızım," diyor ve yatak odamın kapısına yaslanıp ben uyuyana kadar beni izliyor.

YİRMİ SEKİZ

MAVERICK

"Sizinle video oyunu oynamaktan nefret ediyorum çocuklar." Reid oyun kumandasını kanepeye fırlatıyor ve gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Siz atletik yeteneklerinizi kullanıyorsunuz ve ben masaya hiçbir şey getirmiyorum."

"Bu *Grand Theft Auto*, gerçek hayattaki spor değil. Los Angeles sokaklarında araba sürerken atletik becerilerin bir anlamı yok," diyorum. "En azından Halo'da karşılaştığımız on iki yaşındaki çocuklardan daha iyisin. Bayrağı ele geçirme oyununu kaybetseydik gerçekten utanç verici olurdu."

"Bayrağı ele geçirme oyununu kazandık çünkü çocuklara kim olduğunu söyledin ve onlar da sekiz dakika boyunca çığlık attılar." Kızıl sakalını kaşıyor ve minderlere yaslanıyor. "Daha iyi oynadığımız için değil."

"Kazanmak kazanmaktır," diyor Dallas ayağa fırlarken. "Hepiniz akşam yemeğine kalıyorsunuz, değil mi? Maven ve June babasının evinde yemek yiyecekler ve üçümüz baş başa takılmayalı uzun zaman oldu."

"Seksen iki maçlık bir sezon, on sekiz maçlık bir sezondan çok daha yoğun geçiyor," diye takılıyorum. "Bazılarımız meşgul."

Dallas, "Ligdeki en iyi dereceye sahibiz ve şimdiden iki maç kazandıran saha golü attım, o yüzden siktirip gidebilirsin," diyor.

"Hokey hâlâ daha zor bir spor."

"Tanrım." Reid inliyor. "Yine mi bu tartışma?"

"Sanırım son iki haftada üç farklı zaman diliminde bulunduğum için devamsızlıklarım affedilebilir, ama bu akşam yemek için beni de say," diyorum, onu görmezden gelerek.

"Eve geleli çok oldu ama seni hâlâ görmedik." Reid telefonunu eline alıyor ve sosyal medya uygulamalarında geziniyor. "Geçen gece Georgetown Cupcakes'e gittiğini yazmışsın ama bize davetiye gelmedi."

Geçen gece Georgetown Cupcakes'e gittim ama bana göre değildi. Emerson bana ünlü fırını henüz deneme fırsatı bulamadığını söyledi, ben de evine giderken yarım düzine tatlı aldım.

Kırmızı kadife kekin kremasıyla yaratıcılığımı konuşturdum, bacakları boynuma dolanmış ve parmakları saçlarımdayken tatlının geri kalanını yedirmeden önce göğsünden ve karnından yaladım.

Dallas, Reid ve diğer takım arkadaşlarımdan gelen mesajlar cevapsız kalıyor ama Emerson beni davet edip fuayede dizlerinin üzerine çöktükten sonra kot pantolonum ayak bileklerimdeyken bana sakso çekerken onlara cevap vermek zor.

Onu arzuluyorum ve insanların yanındayken ellerimi kendime saklamak zorlaşıyor. Sürekli azıyorum ve kucağıma oturup dudaklarım şişene kadar beni öptüğünde kendimi liseye dönmüş gibi hissediyorum.

Seks üst düzey, ama hoşuma giden sadece fiziksel şeyler değil.

Bazı geceler otel odama gizlice girdiğinde, bornozlarla yatağa uzanır ve yaklaşan maçlarımızdan ya da en sevdiğimiz filmlerden bahsederiz. Hızlı bir öpücük ya da parmağımızın kalçamıza sürtünmesi dışında birbirimize dokunmuyoruz ama bu doğru hissettiriyor.

Çok *eğlenceli* ve bir kaptan ve yaklaşan bir düğünün sağdıcı olarak daha erişilebilir olmam gerektiğini bilsem de, ondan uzak durmak neredeyse imkansız.

"Kusura bakma dostum. Bir dahaki sefere gece geç saatlerde atıştırmalık bir şeyler almaya gittiğimde, mutlaka bir teslimatla uğrarım," diyorum ve ona gülümsüyorum. "Sezon nasıl gidiyor? Ve aşık olduğun kadın?"

Reid telefonundan başını kaldırmaya zahmet etmeden, "Onu *sevmiyorum*," diye karşı çıkıyor.

Dallas homurdanıyor. "Emin misin? Onun hakkında çok konuşuyorsun."

"Beni çok sinirlendiriyor ve eğer onunla karşılaşırsam, ağzının payını vereceğim," diyor. "Anlıyorum. İşinde çok iyi. Sosyal medyada paylaştığı videolar binlerce beğeni alıyor ve futbol taraftarı olmayan insanlar bile hesapları takip ediyor. Keşke biraz sesini alçaltsa. Beni kötü gösteriyor."

"Belki de biraz hızlanmalısın," diyorum ve sehpanın üzerindeki otlatma tahtasından bir avuç üzüm koparıyorum. "Düğün planlaması nasıl gidiyor, Dal?"

"Güzel. Maven bana bir elbise bulduğunu söyledi ve yarın onun içinde nasıl göründüğünü görebilmek için süslü partiyi iptal etmek istiyorum." Adam hülyalı bir şekilde iç çeker ve Reid öğürüyormuş gibi yapar. "Ben dünyanın en şanslı piçiyim."

"Gerçekten öylesin. Bu kadın inanılmaz. Sözlerimi bir kenara yaz, Lansfield.

Eğer onu incitecek bir şey yaparsan, senin için gelirim" dedim.

Bana el salladı ve mutfağa yöneldi. "Seviye atladım," diye seslendi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Yalnız kaldığımızda Reid'e "Bekârlığa veda partisini planlamalıyız," diyorum. "Düğünleri önümüzdeki sonbaharda, yani belki yaza?"

"Elbette. İşler durgun olacak ve ben de birkaç günlüğüne sorunsuz bir şekilde uzaklaşabileceğim. Ne yapmak istiyorsun? Bir gemi gezisi mi? Kadınlarla dolu bir ada mı? Golf oynayabileceğimiz bir yer mi?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Kadınlar bir gereklilik değildir." "Ne zamandan beri?"

"Bilmiyorum. Bugün mü?"

Reid bana bakıyor ve gözlerini kısıyor. Elini uzatıyor ve gömleğimin yakasını yana çekerek boynumu inceliyor. "Kadın istemiyorsun ama morluğun mu var? Bize söylemen gereken bir şey mi var Mav? Umarım seni yargılamayacağımızı biliyorsundur."

"Bunu biliyorum ama düşündüğün gibi değil." Ondan uzaklaşıyorum ve Emerson'ın bıraktığı izleri kapatmak için elimi kullanıyorum. "Biriyle çıkar ilişkisi içindeyim ve başka kimseyle yatmama konusunda anlaştık."

"Biri nasıl çıkarları olan bir *tür* arkadaş olur? Ya her şey olur, ya da hiç olmaz, değil mi?"

"Geçerli bir nokta. Kesinlikle biriyle menfaat karşılığı arkadaşlık ilişkisi içindeyim ve başka kimseyle yatmıyorum."

"Dallas," diye bağırıyor Reid ve ben sıçrıyorum. "Buraya gel."

"Ne haltlar dönüyor?" Dallas pembe bir önlük giymiş ve elinde çiçekli bir spatula tutarak girişte durmaktadır.

"Maverick'in bir kız arkadaşı var," diyor Reid.

"Benim bir kız arkadaşım yok. Bir seks arkadaşım var," diye açıklıyorum. "Arada büyük bir fark var."

"Dur bakalım. Bu yüzden mi grup sohbetinde mesajlaşmıyorsun ve June nerede olduğunu soruyor? Biriyle yattığın için mi?" Dallas soruyor.

"Bunu büyük bir mesele haline getirmemize gerek yok. Biz sadece birbirini beceren iki yetişkiniz. Geçmişte birlikte olduğum düzinelerce kadınla yaptığımdan farklı değil."

Reid, "Aynı kadınla asla iki kez yatmazsın," diyor. "Neden bu?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü eğlenceli ve zeki biri ve onunla birlikteyken iyi vakit geçiriyorum. İkimiz de ciddi bir şey aramıyoruz ve programlarımız, hayatlarımıza devam etmeden önce ikimizin de birbirimizden istediğimizi almamızı sağlayacak kadar iyi uyuşuyor. Karşılıklı fayda sağlayan bir düzen bu."

"Vay canına. Bugünleri göreceğimi hiç düşünmezdim," diyor Dallas. "Maverick Miller kilitlendi."

"Kilit altında değilim. Çiçekler, şiirler ya da buna benzer şeyler yok. Sadece seks."

Reid alay ediyor. "Öyle olmayana kadar." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, her zaman fiziksel bir ilişkiyle ilişkili bir tür duygu olduğu anlamına gelir. Şu anda sadece seks olabilir ama eninde sonunda biriniz diğerine aşık olacak ve işler karışacak."

Gülüyorum. "Güven bana. Böyle bir şey olmayacak. Bu kadın beni sadece ve sadece tek bir şey için seviyor."

Kendini iyi hissetmediği gece Emerson kollarımdayken uyandığım zaman hariç. Daha önce ondan hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu ve bu... önemli hissettirdi. Sanki bir amacım vardı ve ben ona yardım ettiğim için ne kadar mutluysam o da orada olduğum için o kadar mutluydu.

Gerçi o zamandan beri görmedim, bu yüzden bitkilerini suladıktan, kapısını değiştirdikten ve onu temizledikten sonra uykusuz ve tamamen tükenmiş bir takdir bakışı olmalı.

"Neden biriyle çıkmak dünyanın en kötü şeyiymiş gibi davranıyorsun anlamıyorum," diyor Dallas duvara yaslanarak. "Şu anda yaptığın şey tam olarak bu ama başka eğlenceli şeyler de var."

"Eşleşen pijamalar giymek gibi mi? Kulağa çok ezikçe geliyor."

"O pijamaları kızım seçti, seni pislik." Öfkelendi ve spatulayı bana doğrulttu. "Sen bekle. Bir gün o sen olacaksın ve ben sana çok bok atacağım."

"Hayal kurmaya devam et, Lansfield."

Telefonum cebimde vızıldıyor ve son bir saattir görmezden geldiğim ekip grup sohbetinden gelen on beş bildirim görüyorum. Yine de ekranımda Emerson'dan gelen başka bir mesaj var ve parmağımı ekranda kaydırdığımda sırıtıyorum.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Bu gece meşgul müsün?

BEN

Neden? Beni özledin mi, Red?

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Sadece sikin.

BEN

Ben de öyle düşünmüştüm.

Üç nokta beliriyor ve sonra kayboluyor, ben de cevap vermesini bekliyorum.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Evet demeye iznim var mı?

BEN

Evet, çünkü ben de seni özledim.

Bu gece meşgulüm. Reid ve Dallas'la takılacağım.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Yakaladım.

BEN

Nasıl hissediyorsun?

Sana bir şey getireyim mi?

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Daha iyiyim. Sanırım tüm kusmuklar geride kaldı, şükürler olsun.

BEN

Bunu duyduğuma sevindim.

Yarın gece ne yapıyorsun?

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Piper, Maven ve Lexi ile akşam yemeği yiyeceğim.

BEN

Baksana bir kız takımın olmuş!

Kulağa iyi vakit geçirecekmişiz gibi geliyor ama yarından sonraki gün Toronto'ya uçana kadar seni göremeyeceğim için üzgünüm.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Hayatta kalacağını mı düşünüyorsun?

BEN

Sen söyle Hartwell. İlk mesaj atan sendin.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Seni engelliyorum.

BEN

XOXO!

"Neden gülümsüyorsun?" Reid soruyor. Telefonu elimden almaya çalışıyor ama ben ondan kırk kilo daha ağır olduğum için kolunu kolayca savuruyorum. "Bu *o mu*?"

"Kimse yok," diyorum. "İşine bak ve kumandayı al. Başka bir oyun oynuyoruz."

"Saptırma taktiği. Senin peşindeyim Mav."

Telefonum tekrar çalıyor ve Reid bir sonraki *GTA* turunu hazırlarken gizlice ona bakıyorum.

Emerson'dan bir mesaj daha var, gecenin geri kalanında aptal gibi sırıtmama neden olan tek bir siyah kalp emojisi.

YİRMİ DOKUZ

EMMY

"HARIKA BIR GALIBIYET, MILLET!" Grant bağırıyor. "Bu gece dışarı çıkıyoruz ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim!"

Çantamı otobüsün altına atıyorum ve titriyorum. "Hava buz gibi ve bacaklarım beni öldürüyor."

"Hadi ama Emmy," diye sızlanıyor. "Sanki Tanrı bize Cumartesi günü öğleden sonra maçı bahşetmiş gibi. Dışarı çıkmadan önce dinlenmek için bolca zamanımız var. Hey, Lexi! Egzersizden sonra hareket etmek laktik asit birikimi için daha iyi değil mi?"

Telefonundan başını kaldırıp bakıyor. "Bilimsel bir cevap mı yoksa kolay anlaşılır bir cevap mı istiyorsunuz?"

"Kolay cevap," diye şaka yapıyor Connor. "Grant FSU'da bir yılı zar zor geçirdi."

"FSU harika bir okul ve ben sadece bir yıl dayanabildim çünkü NHL aradı ve ben de sizin zavallı kıçlarınıza yardım edebildim," diyor Grant şiddetle ve Connor'ın omzunu itiyor. "Bana istediğin kadar bilimden bahsedebilirsin Lex. Gerçekten büyük kelimeler kullanmandan hoşlandığımı biliyorsun."

"Büyük kelimeleri anlayabildiğini sanması çok komik," diye mırıldanıyor Maverick, dudakları kulağıma değiyor ve eli belimde. "Maçtan sonra nasıl hissediyorsun? Mide bulantısı ya da dehidrasyon var mı? Peki ya kafan tuvaletteyken yaşadığın kalıcı semptomlar?"

Kalbim onun soruları ve beni evimde gıda zehirlenmesi geçirirken bulduğundan beri her gün beni kontrol etme şekli karşısında durmadan çarpıyor.

Maverick sabahları ve akşamları bana mesaj atıyor ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Antrenman bitiminde etrafta dolanıyor ve ayrılmadan önce onu onaylamamı bekliyor.

Bu çok hoş ve ona *teşekkür etmek* yeterli gelmiyor.

"Ben iyiyim." Kolunu sıktım. "Bugün orada kendimi harika hissettim." "Sen de harika görünüyordun. Bizimle gelecek misin?" "Geliyor musun?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gerçekten harika bir galibiyetti ve kutlama yapmak kulağa iyi bir zaman gibi geliyor."

"Bunu planlamıyordum. Sıcak bir duş, bir kadeh şarap ve pijamalarımla sıcak bir akşam yemeği, yüksek sesli müzik ve üç yüz kişiden çok daha keyifli geliyor."

"Ya bunu senin için değerli yaparsam?" Parmaklarını omzumda gezdiriyor. "Eğlenceli olur. Toplum içinde sana dokunmak için bir bahane olur ve kimse içine girdiğimi bilmez."

Kulüp benim için cehennem gibi bir şey ama Maverick'in fikrimi değiştirebileceğinden şüphem yok.

Karanlık köşeler ve yüksek sesli müzik. Takım arkadaşlarımız etrafta olmadığında belimde bir el ve ayrılmayalım diye yakın durmak.

Riskli ama kuralları çiğnemek istememe neden oluyor.

"Tamam," diyorum ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "İki şartla." "Say onları," diyor hemen.

"Gecenin sonunda en sevdiğim dondurmayı alıyorum ve dansımız bittiğinde otele dönerken beni sırtında gezdiriyorsun."

"Bir bardak çikolata ve bacaklarının bana sarılması mı? Tamamdır." Otobüse atlıyor ve buzlu basamaklarda kaymamam için bana elini uzatıyor. "Bunu çok kolaylaştırıyorsun."

"Yorgunluktan bitap düştüğünde ve otelimizin önündeki tepeye tırmandığında bunu hâlâ söyleyip söylemediğini göreceğiz."

Elini bırakıp koltuğa oturmadan önce serçe parmağı benimkine dolanıyor. "Bu gece ne giyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Fazla umutlanma. Sadece çantama attığım bir şey." Otobüsteki boş yerleri tarıyorum ve Maverick'in yanına oturmaya karar veriyorum. "Muhtemelen bir trol gibi görüneceğim."

"Asla bir trol gibi görünemezsin, Red."

"Grant." Arkamı döndüğümde kafasını kaldırdı. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Geliyor musun, Emmy? Vay anasını. Bölünmüş bir rakibe karşı deplasmanda galibiyet. Takımdaki en sevdiğim kişi yeniden sağlıklı, öldürülmemiş ve kulüpte bize katılıyor. Bugün daha iyi olabilir mi?"

Seymour, "Hey, takımdaki en sevdiğin kişinin ben olduğumu sanıyordum," deyince Grant gözlerini deviriyor.

"Haftalar önce rütben indirildi. Saat dokuzda buluşuruz diye düşünüyorum. Böylece herkes sakinleşir ve biz de sabaha kadar öfkelenebiliriz. Bundan sonra üç gün iznimiz var, *çok sıkı* çalışacağız."

"Uçağımız saat altıda." Maverick esniyor. "O saatten sonra öfkelenemezsin."

Çantamı karıştırıp telefonumu bulmaya çalışıyorum. "Piper'ı davet edebilir miyim?"

Aile ziyaretinden döndüğünde, oturma odasında bir dahaki sefere hasta hissettiğim anda onu aramam ya da mesaj atmam gerektiği ve onu özlediğim hakkında yirmi dakikalık bir konuşma yaptım.

"Ne kadar çok o kadar iyi." Lexi'yi bulana kadar otobüste etrafına bakınır ve parlar. "Duydun mu Lex? Kızlar bu gece dışarı çıkıyor. Sen de gelecek misin?"

"Lütfen de," diyor ve yemin ederim Grant'in gözlerinde kalpler görüyorum. "Ve belki bunu düşünürüm."

"Lütfen gel." Koridorda dizlerinin üzerine çöküyor ve Hudson onun üzerinden geçerek koltuğuna gidiyor, başını sallıyor. "Sana ne tür bir içki istersen getireceğim ve hiçbir sürüngenin sana asılmamasını sağlayacağım."

"Bu bana da asılmayacağın anlamına mı geliyor?" diye soruyor ve otobüste bir *ooh* korosu kopuyor.

"Bugünlerde çocuklar." Maverick yine esniyor ve yanağındaki kesiği kaşıyor. "Ne zaman duracaklarını bilmiyorlar."

"Sülük diyor," diye karşılık veriyorum ve o da sırıtıyor.

"Bana taktığınız lakapları seviyorum, ama ben *Tanrı'*ya düşkünüm. Özellikle de sen üstümdeyken."

Ensemde bir kızarıklık oluşuyor ve takım arkadaşlarımızdan hiçbirinin konuşmamızı dinleyecek kadar dikkat etmediğine seviniyorum.

"Bir dahaki sefere sana Şeytan diyebilirim, sadece dengeni korumak için."

"Bana ne dediğin umurumda değil." Bileğini bileğime doluyor ve kalçalarımız birbirine değene kadar bacağının gücüyle beni kendisine doğru çekiyor. "Bir dahaki sefere olacak olması hoşuma gidiyor."

Daha önce hiç çıkar ilişkisi olan bir arkadaşım olmamıştı ama Maverick iyi bir başlangıç noktası. Karmaşık duygular ya da duygular ve ilişki beklentileri hakkında saatlerce şiirsel ağda yok.

İstediğimiz zaman, istediğimiz şekilde seks yapıyoruz ve gizliden gizliye onun benimle laf dalaşına girmesini ve bunu flört ediyormuş gibi hissettirmesini seviyorum.

Bana dokunmaması gereken zamanlarda dokunmasını da seviyorum, kimsenin izlemediği küçük çalıntı anlar çünkü ellerini uzak tutamıyor.

İstenmek güzel bir şey.

"Hâlâ bir dahaki sefere olmasını istediğinden emin misin?" Sessizce sordum. "Beni gerçek bir çöp gibi göründüğüm zaman gördün."

"Hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ve sadece birbirinizle yatmanızda bir sakınca görmüyorsunuz öyle mi?" Alnımı ovuşturdum ve irkildim. "Özür dilerim. Şu anda bu konu hakkında konuşmamalıyım. Hasta olduğum gece biraz puslu ve-"

"Hey." Maverick'in parmakları bileğimi sarıyor ve gülümsüyor. "Benim için sorun yok. Söylediklerimde ciddiydim, sen yeterlisin Emmy ve şu anda yaptığımız şey beni mutlu ediyor. Kusmuk ve her şey."

Kalbim göğsümde tehlikeli bir şekilde çarpıyor. "Bu beni de mutlu ediyor." "Şu halimize bak." Sırıtıyor. "İki mutlu insan."

"Mutlu insanlardan bahsetmişken, bugünlerde elinizde bir kavga olabilir." Omzumun üzerinden bakıyorum ve Grant'in Lexi'nin kulağına bir şeyler söylediğini görüyorum. Onlardan iki sıra geride, Riley kambur omuzlarıyla konuşmalarını izliyor ve ben ona sarılmak istiyorum. "Kaptan olarak aklının bir köşesinde tutman gereken bir şey."

"Hm?" Maverick'in gözleri kapalı. Yarı uykulu ve kestirmeye hazır. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Grant Lexi ile flört ediyor. Riley açıkça Lexi'den hoşlanıyor. Lexi'nin ikisinden de hoşlandığından emin değilim."

"Grant Lexi'den hoşlanıyor mu?" "Evet."

"Riley Lexi'den hoşlanıyor mu?"

"Bu dünyadaki en bariz şey." "Öyle mi?

Hah. Hiç fark etmemiştim."

"Nasıl fark etmedin?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor ve parmakları dizimin üzerinde dans ediyor. "Sanırım sana bakmakla çok meşguldüm."

Kulüpteki bas o kadar yüksek ki kulak zarım patlayabilir.

Toronto şehir merkezindeki kulübe yarım mil yürüyen on kişi, duvar boyunca kalın perdeler ve pelüş deri koltuklarla ikinci kattaki VIP bölümüne kadar eşlik edildik.

Oturduğumuz anda içkiler akmaya başladı ve burada bulunduğumuz doksan dakika boyunca hiç durmadılar. Bir dizi kadın ve erkek gelip dikkatimizi çekmeye çalışıyor ama kimse onlara aldırış etmiyor.

Sohbetimiz, adını haykıran ve imza isteyen dekolteli elbiseler giymiş bir kadın sürüsü tarafından kesildiğinde gözlerini benden ayırmayan Maverick bile.

Takım arkadaşlarımız birbirimizden uzak duramayacağımızı nasıl anlamadı bilmiyorum. Çoğunun dans pistinde olması yardımcı oluyor. Geri kalanlar o kadar çakırkeyif ki bu geceden hiçbir şey hatırlamayacaklar.

"Eğleniyor musun?" Maverick fısıldıyor. Nefesi tenimi ısıtıyor ve elbisemin etek ucuyla oynuyor. Kalçamda biraz daha yukarı kaldırıyor ve ben ürperiyorum. "Tanrım, inanılmaz görünüyorsun Red. İçeri girdiğimiz andan beri buradaki her erkek sana bakıyor."

"Teşekkür ederim." Bacaklarımı çapraz yapıyorum ve elbisem bir santim daha yukarı kalkıyor. Maverick hareketi izliyor ve dudaklarını yalıyor, gözlerinin arkasında sıcaklık var. "Ve katlanılabilir. Arkadaşlık iyi."

Sırıtıyor ve *Tanrım*, şu anda onu öpmek istiyorum. Çenemi yukarı kaldırıp ağzını ağzıma değdirmek istiyorum. Onu karanlık bir köşeye sürüklemek ve ellerini vücudumda gezdirmesine izin vermek istiyorum.

"Bir içki daha ister misin?" diye soruyor. "Bir içki iyi olurdu," diyorum.

Etrafımıza göz gezdiriyor. Tanıdığımız birini göremeyince yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor ve kabinden kayarak çıkıyor. "Hemen döneceğim."

İnsan kalabalığının arasından bara doğru ilerleyişini izliyorum. Üç farklı kadın onu kendileriyle konuşmaya ikna etmeye çalışıyor, birbirlerine dirsek atarak yaklaşmaya çalışıyorlar. Onlara kibarca başını salladıktan sonra tezgâha doğru ilerliyor ve oradaki tek erkek barmenle sohbet ediyor.

Ben etraftayken başka birini öpmeyeceğini biliyorum, ama onun kulüpteki çarpıcı insanları görmezden geldiğini görmek beni nasıl da mutlu ediyor. I

playboy tarafının gizlice ortaya çıkmasını bekliyordu. Bir sırıtma. Bir göz kırpma. Yanlarından geçerken birinin vücudunda çapkın bir el.

Bunların hiçbiri olmadı ve arkasını dönüp kalabalık odada gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi daha yumuşak bir hal aldı. Gizli ve sadece benim bildiğim bir şey. Gecenin geç saatlerinde görebildiğim, bir bacağı omzuna asılı ve kahkahası kalçamın iç kısmına değiyor.

Bana aptalca bir el sallıyor ve içkileri gururla havaya kaldırıyor. Gözlerimi devirmeye çalışıyorum, ama onun yerine gülümsüyorum, aptalca, baş döndürücü bir his onun lanet gamzeleri ve lazer keskinliğindeki dikkati yüzünden beni alıp götürüyor.

"Aman Tanrım." Piper yanımdaki koltuğa yığılıyor ve ben Maverick'e bakıyorum. "Ayaklarım acıyor."

"Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" Pembe yanaklarına dokunuyorum ve gülüyorum. "Yanıyorsun."

"Az önce İtalya'dan bir adamla dans ettim ve *çok* yakışıklıydı. Gelecek haftaki galamıza benimle gelip gelemeyeceğini sordum ama yarın Avrupa'ya dönmesi gerektiğini söyledi." Suratını astı. "Yazık."

"Başka İtalyan erkekler de olacak. Elbiseni aldın mı?"

"Evet! Pembe, yere kadar uzanıyor ve *çok* süslü." Piper kıkırdıyor ve boş içkime uzanıyor. "Olamaz. Hepsi nereye gitti?"

"İster inan ister inanma, hepsini içtim. Belki de bir şeyler yemelisin, Piper."

"Bir hamburger kulağa harika geliyor." Gözlerini kapatıyor ve müziğin ritmine göre sallanıyor. "In-N-Out. Burada In-N-Out yok mu?"

"Sanırım bu sadece Batı Yakası Amerikalılarına özgü
bir şey." Piper inliyor. "Lanet coğrafya. Cehenneme
kadar yolu var."

"Ne istiyor?" Liam masanın karşısından soruyor ve ben sıçrıyorum.

Ne zaman oturduğunu bilmiyorum ve bizi gergin bir çene ve gözlerinin arkasında bir kızgınlık titreşimiyle izliyor. Adamların onu bu gece dışarı çıkardıklarına inanamıyorum ama Grant centilmenlik kurallarıyla ilgili bir şeyler söyledi, sanki anlamını anlamışım gibi.

"Karnı aç. Onunla ben ilgilenirim. Belki açık bir yer bulabiliriz ve ben-"

"Ben hallederim." Sözümü hışımla kesti ve ayağa kalktı, altı üç, iki yüz kiloluk gövdesiyle üzerimizde yükseldi. Adam tam bir tuğla duvar. "Bir şeyler yemek ister misin, Pipsqueak?"

"Ne?" Gözlerini kırpıştırıyor ve ağzı açık kalıyor. "Az önce benim için bir lakap mı uydurdun? İnsani duygulara sahip olmadığını sanıyordum. Sadece

yirmi dört-yedi huysuzluğu." Bir elini ağzına götürüyor ve yanakları daha da kızarıyor. "Aman Tanrım. Bunu hiç söylememişim gibi davran."

Liam'ın dudakları kıpırdıyor, yüzünde bir gülümseme belirtisi beliriyor ve elini uzatıyor. "İyi bir yer biliyorum."

"Onu öldürmeyeceksin, değil mi?" Ben soruyorum, o da homurdanıyor. Ya dünyanın sonu geliyor ya da ben düşündüğümden daha sarhoşum.

"Cinayet bana göre değil." Piper'ın elini tutmasını bekler ve elini tuttuğunda o kadar dikkatli hareket eder ki kırılgan bir şeyi tuttuğunu düşünürsünüz. "Bir şeye ihtiyacım olursa sana mesaj atarım," diyor ve merdivenlerden aşağı kayboluyorlar.

"Liam mıydı o?" Maverick elinde iki bardakla soruyor. "Ya *Piper*?
Bu gece ne haltlar dönüyor?"

"Düşündüğün gibi değil." Bana uzattığı içkiyi alıyorum. "Ona hamburger almaya gidiyor."

"Liam hiç kimse için bir şey yapmaz." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Burada takılmak ister misin?"

"Hayır." Martinimin yarısını yuttuktan sonra masaya bırakıp ayağa kalkıyorum. "Canım dans etmek istiyor."

"Öyle mi?" Gözleri boğazımın kıvrımını takip ediyor ve dudaklarımda oyalanıyor. "Bu bir davet mi, Red?"

"Eğer beni orada bulabilirsen Miller, bana ne istersen yapabilirsin," diyorum ve onun inleme sesiyle uzaklaşıyorum.

OTUZ

MAVERICK

EMERSON BENI ÖLDÜRÜYOR.

Sıkı kıçının kıvrımları ve ışıkların altında teninin parıltısı, bütün gece yudumladığım likörden daha sarhoş edici.

İçeri girdiğimiz andan beri kulüpteki her erkeğin ona baktığını söylediğimde şaka yapmıyordum.

Bazı takım arkadaşlarımız da ona baktı.

Merdivenlerden VIP bölümüne çıkarken Connor'ın onun kalçalarına nasıl baktığını gördüm. Oturup bacak bacak üstüne attığında Ethan'ın gözlerini açtığını da kaçırmadım.

Hepsine onun benim olduğunu haykırmak istiyorum. *Benim, benim, benim* ve *geri çekilmelerini*. Pislikler.

Saklambaç oyunumuzda Emerson'a avantaj sağlıyorum. İkimiz de benim kalabalığı görebilecek kadar uzun olduğumu ve onun da beni bunun için uğraştıracak kadar kurnaz olduğunu biliyoruz ve ben de oynamak için sabırsızlanıyorum.

Otuza kadar saydığımda, yeteri kadar içmiş oluyorum.

Alt kat gürültülü ve insan duvarının arasından geçiyorum. Onu kenarda, neredeyse bir köşeye sıkışmış, sırtı odaya dönük ve tek başına dans ederken görüyorum.

Hareketlerini ve kıçını zar zor örten gümüş elbisesinin tehlikeli salınımını hayranlıkla izlemek için bir saniyemi ayırıyorum. Başka tarafa bakmak imkansız.

ve kollarını başının üzerine kaldırıp müziğin ritmine göre sallanmasında hipnotize edici bir uyuşturucu var.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "İşte buradasın," diyorum. "Seni bulduğum için ne alacağım?"

"Beni mi takip ediyorsun Miller?" diye soruyor ama kalçalarının salınımı ve sırtından aşağı sarkan uzun saçları dikkatimi dağıtıyor. Göğüsleri, kollarındaki ve göğsünün üst kısmındaki ince ter tabakası. "Görünüşe göre benden uzak duramıyorsun."

"Belli değil mi? Sana bağımlıyım." Sikimi kıçına bastırıyorum ve nefesi kesiliyor. "Bana yaptığın şey bu."

Ona dokunmam gerekiyor ve eğer bu, takım arkadaşlarımızdan uzaklaşıp kendimize zaman ayırabilmek için EDM müzik eşliğinde dans ediyormuş gibi yapmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çektiğimde "Ne yapıyoruz?" diye soruyor.

"Galibiyetten sonra gevşemek."

Emerson mırıldanıyor. Elbisesi, yanaklarının altını görebilmem için kıçına kadar yükseliyor ve inliyorum.

İsa.

Sertleştim ve beni hissettiğini biliyorum. Kan kırmızısı dudaklarındaki sırıtışı görebiliyorum, sanki beni tahrik eden o olduğu için gurur duyuyor.

"Bir süredir kendimi serbest bırakmamıştım." Başını boynumun kıvrımına yaslıyor ve ben de burnumu onun boğazına sürtüyorum. "Bu eğlenceli olabilir."

"Benimle güvendesin." Bir elimi kalçasına atıyorum ve orada bulduğum çıplak teni sıkıyorum. "Eğer kafayı bulmak istersen, sana göz kulak olurum. Sekiz tek atmak istersen, yatağa sağ salim gitmeni sağlarım."

"Peki ya başka biriyle dans etmek istersem?"

"Parmaklarını kırarım."

"Ben senin değilim, Maverick," diyor ve *lanet olsun*, bana böyle demesine bayılıyorum.

"Sen değil misin? Dün gece seni kim getirdi?" diye soruyorum ve onu sıkıca kavrıyorum. "Bu sabah parmaklarımı içine soktuğumda kimin adını söyledin? Benim olabilirmişsin gibi geliyor, Red."

Çenesini kaldırıyor ve ben de başımı çevirip ona bakıyorum. Gözlerinin etrafındaki makyajın bir kısmı buranın sıcaklığından dolayı dağılmış ama o kadar güzel ki.

"Ya senden bana dokunmanı istesem?" Sesi alçak ve sikim kotumun içinde zonkluyor. "Bunu yapar mıydın?"

"Evet," diyorum kabaca. Elimi kalçasında gezdiriyorum ve bacaklarını genişletmek için ayaklarını benimkilere bastırıyor. "Sana istediğin her şeyi veririm. Sen istemesen bile."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. Yarı kötü, yarı tehlikeli. Kendimi tekrar tekrar içine düşerken bulduğum iyi türden bir bela.

"Bir hokey oyuncusuna göre dans pistinde pek ritmin yok," diyor gürültünün üzerine ve ben yüzümü boynuna gömüyorum.

Teni sıcak ve sabununun izlerini koklayabiliyorum. Yazın ipucu ve coşkunun kenarı. İçime çekiyorum çünkü ben gidiciyim ve köprücük kemiğinin tam üstüne bir öpücük bırakıyorum.

"Çünkü dans pistinin ortasında ereksiyonumu saklamaya çalışmakla çok meşgulüm," diyorum.

"Karanlık olması iyi bir şey o zaman." Omuzları gülmekten titriyor. "Bu tür müziklerin seni tahrik ettiğini bilmiyordum."

"Müzik değil." Elimi daha yukarı sürüklüyorum ve serçe parmağım iç çamaşırına değiyor. Bu gece ne renk olduğunu öğrenmek istiyorum. "Sen."

"Ben buradayım." Eli benimkinin üzerinde kıvrılıyor. "Belki de bu konuda bir şeyler yapmalısın."

Toplum içinde hiç kimseye

dokunmamıştım. Bu şekilde değil.

Ama Emerson'la ilgili bir şey bende sorumsuz olma isteği uyandırıyor.

Yakalanma düşüncesiyle kalbim küt küt atıyor. Başparmağımı elbisesinin altındaki dantelin ön kısmına sürüyorum ve nefesi kesiliyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum. "Doğrudan konuya girmemden hoşlandığını biliyorum ama sen de dalga geçilmesinden hoşlanıyor musun?"

"Evet." Nefes veriyor ve göğsü inip kalkıyor. "Ama sadece sen yaptığında."

Kimse onu görmesin diye alanını daraltıyorum ve vücudumu neredeyse onunkinin üzerine katlıyorum. Böylece kimse ıslak kumaşı kenara çekip iki parmağımı girişinde gezdirmemi izleyemeyecekti. "Lanet olsun, Emmy. Zaten sırılsıklam olmuşsun."

Emerson tıslıyor. Sırtını göğsüme yaslıyor ve beni yerinde tutmak için bir kolunu boynuma doluyor.

Gülmek istiyorum, çünkü daracık amının derinliklerinden başka bir yere gideceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

"Sana böyle seslenmem hoşuna gidiyor, değil mi?" Kulağına söyledim. Nefes alış verişi sertleşiyor ve bana hızlıca başını sallıyor.

"Evet." Saçlarımın ucundan tutuyor, sabit bir şeye tutunmaya çalışıyor. "Evet, istiyorum."

"Emmy." Başparmağımı klitorisine sürtüyorum ve iniltisi aramızda geziniyor. "Benim tatlı Emmy kızım..." Bir parmağımı içine sokarken aynı anda boştaki elimi boynunda gezdiriyorum. Başparmağım boğazındaki nabız noktasını okşuyor ve o da içime giriyor. "...herkesin önünde amını sikmeme bayılıyor. Bütün takım bizi görebilir. Belki onlara izletirim, böylece benim olduğunu anlarlar."

"*Maverick*," diye sızlanıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen."

"İki mi?" diye soruyorum ve başını salladığında ikinci parmağımı içine sokuyorum. "Derin nefes al, bebeğim. Bunu kaldırabilirsin, değil mi?"

"Tabii ki alabilirim. Senin sikini alıyorum, değil mi?" diye meydan okuyor ve ben gülüyorum.

"Dünyada en sevdiğim kişi sen olabilirsin."

Yanağından aşağı bir ter damlası yuvarlanıyor ve ben onu yalayarak uzaklaştırıyorum. Cildinin her santimi kızarıyor ve onu serin tutmak için boynuna üflüyorum.

Emerson gözlerini kapatıyor. Beni kullanıyor, sadece ve sadece onun zevki için buradayım ve bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey.

"Oraya gitmek için başka neye ihtiyacın var?" Ben soruyorum.

"Biraz daha," diye yalvarıyor ve saçımı tutuşu daha da sertleşiyor. "Üç tane alabilir miyim?"

"Sana istediğin her şeye sahip olabileceğini söylemiştim," diyorum ve bir parmağımı daha içine sokup etrafımda gerildiğini hissettiğimde, kontrolümü kaybetmemek için gözlerimi sıkarak kapatmak zorunda kalıyorum. "Siktir, Em. Bu benim için bunu yapıyor."

Emerson yüzünü bana dönüyor. Diğer elini saçlarımdan kot pantolonumun önüne götürürken beni tekrar içeri sokmadan önce parmaklarım ondan dışarı kayıyor. Kotun üzerinden ereksiyonumun izini sürüyor, yumuşak bir dokunuşla kalçalarımı muhtaç bir göt deliği gibi sallamama neden oluyor.

"Daha önce hiçbir erkek benim için pantolonunu bitirmemişti" diyor ve bunun arkasında bir cesaret var.

"Her zaman ilk ve en iyi olmayı sevdiğimi biliyorsun." Başımı geriye atıyorum ve başparmağıyla beni aşağı yukarı okşarken inliyorum. "Emerson. Ciddiyim. Bunu yapmaya devam edersen-"

"Görmek isterim." Diğer eli bileğime dolanıyor ve parmaklarımın hızını artırarak onları içine sokup çıkarıyor. "Seni parçalanırken görmek istiyorum."

"Önden buyur." Parmaklarımı kıvırıyorum ve nefesi kesiliyor. Gözlerimi açıyorum ve yanaklarındaki allığa ve elbisesinin içinden görünen sivri meme uçlarına gülümsüyorum. "İşte benim kızım. Benimle güvende olduğunu söylemiştim. Bırak beni, Emmy. Geldiğinde ne kadar güzel olduğunu görmeme izin ver."

Nefes alış verişi değişiyor. Eğilip şakağını, yanağını ve boynunu öpüyorum. Etrafımda sıkılaşıyor ve bana yakın olduğunu söylüyor. Uzun ve alçak sesle inleyene kadar klitorisinin etrafında dönüyorum, müzik etrafımızda gümbürderken vücudu benimkine karşı titriyor.

Kulağına ne kadar iyi olduğunu fısıldayarak onu yükseklere doğru çekiyorum. Ne kadar güzel olduğunu ve burada onunla olmaktan ne kadar hoşlandığımı. Kot pantolonumun fermuarını açıp parmaklarını külotumun içine soktuğunda, beni okşayıp sikimi salladığında, omurgamın dibinde zevk birikiyor.

"Emmy," diyorum, bizi kulübün arka köşesine doğru iterek. Kendimi tutmak için bir elimi duvara koydum. "Ben-"

Başparmağı aletimin başını okşuyor ve kendimi kaybediyorum.

Görüşüm kararıyor ve uzuvlarım ağırlaşıyor. İnliyorum, kemiklerimde memnuniyetten ve pantolonumda lanet olası bir karmaşadan başka bir şey yok.

"Siktir. *Siktir."*

"Hepsini bana ver, tatlı çocuk."

İnliyorum, yarın utanacağım çaresiz bir ses. Ama şu anda hala beni tutuyor, hala okşuyor, benden alabileceği her zevki alıyor.

"Kahretsin. *Kahretsin*, Emmy," diye nefes alıyorum. Sanırım devrilmek üzereyim. "Allah kahretsin."

"Hoşuna gitti mi, Maverick?"

Bir yudum hava yutuyorum. "On dört yaşımdan beri böyle bitirmemiştim," diye itiraf ediyorum.

"Bu çok ateşli." Beni tekrar öpüyor ve dilini dudaklarımda gezdiriyor. "İstediğimi yapan çok iyi bir çocuksun. Şu yaptığın pisliğe bak."

Lanet olsun.

Vücudum bir cehennem gibi ve onun övgüsü karşısında inliyorum. Parmaklarımı içinden çıkarıp ağzına götürüyorum.

"Aç kapıyı," dedim. "Onları emip temizlemeni izlemek istiyorum." Dudakları ayrılıyor ve parmaklarımı dilinin üzerine bastırıyorum. "Tadın nasıl?"

"Güzel. Ama senin tadın daha güzel olurdu."

Çenesinden tutup onu öpüyorum, bu gece başka neler olacağının sözünü veriyorum.

Burada işimiz bitmiş olabilir ama ben onunla daha yeni başlıyorum. "Otele dönmek ister misin?" diye sordum.

"Ve ne yapacaksın?"

"Seks. Bol bol seks," diyorum. "Sonra oradan devam edebiliriz."

"Tamam." Kot pantolonumun ön kısmına bakıyor ve ağzında sevimli bir sırıtma var. "Yemek yiyebilir miyiz diye soracaktım ama-"

"Sana oda servisi menüsündeki her şeyden bir tane sipariş edeceğim. Dondurma da."

"Önce temizlenmem gerek."

Avucunu tutuyorum ve parmaklarını gömleğime siliyorum, leke umurumda bile değil. "İşte oldu. Sorun çözüldü."

Emerson elini benimkine bağladı ve beni kapıya doğru sürükledi. "Gidelim, tatlı çocuk."

Dışarıda, eğildim ve omuzlarımı sıvazladım. "Atla. Biri sırtıma binmek istedi."

Dondurucu soğukta kaldırımda yürürken Emerson sırtıma atlıyor, bacakları belime dolanıyor ve yüzü saçlarımda. Otele döndüğümüzde onu iki kez beceriyorum, biri yatakta diğeri duvara karşı.

Sabahın ikisine kadar patates kızartması, ızgara tavuk ve bir kase dondurma yiyoruz. Gün doğmadan hemen önce odamdan gizlice çıktığında onu bir kez daha öpüyorum ve bu tek kadın olayının hiç de kötü olmadığını düşünüyorum.

Gerçekten çok eğlenceli.

OTUZ BİR

EMMY

"LANET OLSUN, EMMY." Piper ıslık çalıyor. "Harika görünüyorsun. Bana bir tur attır da tüm kıyafetine hayran kalayım."

Gülüyorum ve dairesinin fuayesinde dönüyorum, forma uygun elbisemi ve orman yeşili elbisemle eşleştirdiğim ince topuklu ayakkabılarımı gösteriyorum.

"Önemli bağışçılar için elimden geleni yapmam gerektiğini düşündüm," diyorum. "Kaçırmadın, kadın. Aman Tanrım. Şu kıçına bak. Sana ihtiyacım olabilir.

Eğer bana seninki gibi bir kıç verecekse, medya kabininden çık ve buzun üzerine çık."

"Sus." Siyah debriyajımla koluna vuruyorum ama iltifat karşısında gülümsemeden de edemiyorum. "Aracımız neredeyse geldi mi?"

"Evet. Lexi ve Maven bizimle lobide buluşacak. Bu tür etkinliklerde trafik her zaman bir kâbustur. Eğer trafikte sıkışıp kalacaksak, şampanyalı bir limuzinde de sıkışıp kalabiliriz."

"Limuzin mi? Bunu nasıl başardın?"

"Ben yapmadım. Maverick yaptı." Piper'ın gülümsemesi sinsi. "Paylaşmak istediğin bir şey mi var, Emmy? Ünlü playboy ve yıldız sağ kanat oyuncusunun aylardır bir kadınla görülmemesinin ve apartmana süslü arabalar göndermesinin bir nedeni var mı?"

Gümüş küpelerimle ilgileniyormuş gibi yapıyorum ve omuz silkiyorum. "Miller'ın özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Buz dışında ne yaptığı kendi bileceği iş."

Ama bu benim de işim oldu.

Münhasırlık hakkındaki konuşmamızdan bu yana çizgiler bulanıklaşmaya başladı. Ona takılıp kalıyorum ve durmanın bir yolunu bulamıyorum.

İstediğimden emin değilim.

Geçen hafta iki kez evine gittim ve dün Piper marketteyken gizlice evime geldi. Kocaman elini ağzıma götürüp *sessiz olmamı* söylerken aceleci ve telaşlıydı.

"Birileri medya eğitimi almış," diyor. "Bu *yorum yok* demekle eşdeğer. Ve yorum yok diyenler de çok *yorum* yapanlardır."

"Söyleyecek bir şeyim yok."

Piper dolabın kapağını açıyor ve siyah ceketini bulana kadar askıları karıştırıyor. "Eğer iyi bir penis alıyorsan, senin adına mutluyum. Ve kesinlikle kıskanmıyorum."

"Aman Tanrım." Bir kahkaha patlattım. "Lütfen bir daha asla *iyi sik* deme."

"Yani, kötü sik mi?"

"Kimse sikilmiyor."

Ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama Maverick ve ben bunu aramızda tutmaya karar verdik.

Biz.

Her ne kadar onunla lisedeymişiz gibi dedikodu yapmak istesem de aşklardan ve sınıfımızdaki en seksi çocuklardan bahsederken, içimde tutuyorum. Sadece yalnızken açmama izin vereceğim bir bölmeye kilitliyorum.

"Çok yazık." İç çekiyor. "Birinin sikilmesi lazım." "Duydum, duydum," diye katılıyorum, hayali bir kadeh kaldırıyorum. "Gitsek mi artık? Bu yolculuğun Miller'ın parasıyla olacağını bildiğimden, bence uzun yoldan gitmeliyiz."

Piper kolunu benimkine doluyor ve sırıtıyor. "Çok haklısın, yapmalıyız."

Maven ve Lexi ile aşağıda buluşuyoruz ve on beş dakikamızı birbirimizin kıyafetlerine yaltaklanarak geçiriyoruz. Saçlarımız, ayakkabılarımız, Maven'ın gösterdiği elmas kolye - Dallas'tan yüzük parmağındaki elmasla uyumlu bir hediye.

Limuzine binip ilk şampanya şişesini açtığımızda içim sıcacık ve gülümsüyorum. Henüz alkolden bir yudum bile almamıştım ama şimdiden içimde kabarcıklı, köpüklü bir heyecan var. Sizi iyi hissettiren insanlarla birlikte olduğunuzda yaşadığınız o heyecan.

Bir yetişkin olarak arkadaş edinmek zordur ve benimki gibi bir programla neredeyse imkansızdır. Yine de onlarla arkadaşlık kurmak çok kolay. Ne zaman birlikte olsak, özel bir şeyin parçası olduğumu daha fazla hissediyorum. Sanki ben

DC'de sezondan daha uzun süre kalmak ve burada kendime bir isim yapmak istiyorum, sadece Yıldızlarla değil, bu kadınlarla da.

"Maverick'ten bir not var." Lexi solundaki küçük masanın üzerinde duran kartı alır ve yüksek sesle okumadan önce boğazını temizler. "'Ligdeki en iyi dört kadına - yaptığınız her şey için teşekkür ederim. İsminizin çatılardan haykırılmasını hak ediyorsunuz."

"Ah, Mavvy!" Maven elini göğsünün üzerine koyuyor ve benim kalbim de onun cömertliği karşısında küt küt atıyor. "O adamı çok seviyorum. O kadar iyi bir adam ki."

"İkinciyi de açabiliriz, değil mi? Madem o ödüyor," diyorum ve bir sonraki şişeye uzanıyorum.

Kızların dikkati dağılmış, bu gece kimin kimi getireceği konusunda spekülasyon yapıyorlar ama benim dikkatim martini bardaklarının arkasına saklanmış küçük bir kâğıda takılıyor.

Çevirdiğimde dağınık bir el yazısı ve karalanmış bir not buldum.

EG-

UMARIM BUNU DÜŞÜNEN SIZSINIZDIR.

Ben DEĞIL, ben bir MEKTUP

YAZACAĞIM.

DIĞERLERINE SÖYLEME AMA SEN BENIM

/AVORITE'imsin. BU GECE SENI GÖRMEK IÇIN

SABIRSIZLANIYORUM.

UMARIM IÇ çamaşırı GIYMIYORSUNDUR.

-PB

İkinci kez okudum ve gülümsemekten yanaklarım acıdı. Gizli notu çöpe atmam gerekirken, tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı güvende tutmak isteyerek çantama tıkıştırıyorum.

Galanın yapılacağı gösterişli oteli iki blok öteden görebiliyorum. Büyük, parlak ışıklarla aydınlatılmış ve sanki spor kraliyet ailesiymişiz gibi kırmızı bir halı serilmiş.

Fotoğrafçılar sıraya girmiş, oyuncular gelirken fotoğraflarını çekiyor, kameraların flaşları NHL'nin şu anda en gözde takımına bir göz atmak için sabırsızlanıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum kaldırıma çıkarken. "Bu inanılmaz."

"Etkinlik ekibi bir açıklama yapmayı seviyor." Piper ileride birine el sallıyor ve Maven ile Lexi binaya doğru merdivenleri tırmanıyor. "Yıllık bütçelerini sadece bu gece için harcadıklarına eminim."

"Artık gerçekten kutlama yapabiliriz. Açık artırma düşündüğüm kadar korkunç mu olacak?"

"Hayır. Hepsi çok uysal. Çoğu zaman işler ters giderse çocuklar birbirlerine teklif verirler. İki yıl önce bir kadın Hudson'ı rahat bırakmadı. Sürekli onun dikkatini çekmeye çalıştı ve gece boyunca teklifini artırdı, böylece onunla öğle yemeğine çıkmayı kazanan kişi kendisi olacaktı. Dostça davranmanın ötesine geçti ve Hud'ı gerçekten rahatsız etti. Maverick araya girdi ve sonunda yüz bin dolar bağışladı ve Smithsonian'daki planetaryuma kankalık randevusuna gittiler."

"İnsanların arkasından konuşmak hiç hoş değil hanımlar," diyor Maverick'in derin sesi ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Bana iltifat ediyor olsanız bile."

Arkamı dönmeden önce bir saniye bekledim.

Kendimi utandırmak ya da onu toplum içinde gördüğümde fiziksel bir tepki vermek istemiyorum.

Ona bu zevki tattırmak istemiyorum.

Maverick bana daha önce bir selfie gönderdi, bir çift kol düğmesi gördüğüm yandan bir çekim. Cilalı ayakkabılar ve vücudunu saran özel dikim pantolon.

Ayrıca kendine özgü sırıtışının kıvrımı da vardı ve gömleğinin üst iki düğmesi açıktı, boynundaki bir morluğu seçmeye yetecek kadar teni görünüyordu. Kırmızı mora dönüşüyordu ve bu bende yanına bir tane daha bırakma isteği uyandırdı.

Bir nefes veriyorum, dönüyorum ve hemen topuğumu yüzüne fırlatmak istiyorum.

Cehenneme kadar yolu var.

Onu daha önce de takım elbise ve kravatla maçlara girerken görmüştüm ama bu farklı. Çok seksi. Her kadının fantezisinin altı bedene sarılmış hali. smokin ve papyon takan iri yarı bir adam.

Bacaklarımın arasında nem birikiyor ve midemde bir çalkantı hissediyorum. Ona baktıkça kanıma sıvı bir sıcaklık yerleşiyor. Benim

Elbisemin altında meme uçlarım sertleşiyor, onun görebileceğini bildiğim sivri uçlar ve her ne kadar bunun için rüzgârı, soğuğu ya da başka bir şeyi suçlamak istesem de, ikimiz de bunun onun yüzünden olduğunu biliyoruz.

"Selam Mav." Piper ona çabucak sarılıyor. "Limuzin için çok teşekkür ederim."

"En sevdiğim hanımlar için her şeyi yaparım. Hepiniz eğlendiniz mi?"

"Çok eğlendik." Gülümsüyor ve onun kolunu sıkıyor. "Güzel görünüyorsun." Gülmek istiyorum.

Maverick Miller çok hoş görünüyor.

"Sen de öyle, Piper," diyor ama ona bakmıyor. Gözlerini bana dikmiş bakıyor.

Gözlerinin karanlığının ardında erimiş sıcak bir farkındalık ve ağzında bir gülümsemenin kıvrımı var. Dudaklarını yalıyor, açlıktan ölmek üzere olan bir adamı andıran dilini yavaşça sürüklüyor ve sanki dilini her santimimde gezdiriyormuş gibi hissediyorum.

Kalçamın çıkıntısı. Kalçamın iç kısmı. Dizlerimi birbirinden ayırıp ziyafete hazır hale getirirken göğsümün kabarıklığını ve karnımı.

"İyi misin Hartwell?" Maverick soruyor ve başını yana eğiyor. "Biraz kızarmış görünüyorsun."

Sanırım kalbim duracak.

"Ben iyiyim." Elbisemin askısını düzeltiyorum ve bakışları bir ton daha koyulaşıyor. Acaba benim ona yaptığım gibi o da beni gözleriyle mi soyuyor? "Çok hoş görünüyorsun Miller. Bu kadar iyi temizlendiğini bilmek güzel."

"Ben yukarı çıkıyorum," diyor Piper ve merdivenlere yöneliyor. "İçeride görüşürüz, Em."

"Bana masanızda bir yer ayırır mısınız?" diye sordum.

"Üzgünüm Red. Burası tahsis edilmiş bir yer ve sen de benim yanımda oturuyorsun," diye araya giriyor Maverick. "Ama iyi vakit geçirmeni sağlayacağım."

"Gelip ziyaret edeceğim," diye söz veriyor Piper ve bana bir öpücük konduruyor. "Burada çok uzun kalma. Hava buz gibi."

Komik.

Kendimi yanıyor gibi hissediyorum.

"Hemen arkandayım," diye onu temin ediyorum ve kalabalığın içinde kaybolduğunda Maverick'e dönüp bakıyorum. "Yanında birini getirdin mi?"

"Yaptım," diyor ve kalbimin neden yere düştüğünü bilmiyorum. "Neredeyse o kadar yüksek." Elini kalçasına götürdü. "Konuşmayı çok seviyor. Yıldızlar hakkında kesinlikle benden daha çok şey biliyor ve beni utandırır.

bir bilgi yarışmasında." Yüzümdeki şaşkın ifadeye gülüyor. "Rachel'ı getirdim. Şu kız-"

"Arena turu," diye bitiriyorum ve kalbim tekrar boğazıma doğru fırlıyor. "Sen mi yaptın?"

"Ben onun..." Cümlenin geri kalanını yarım bırakarak sözünü kesiyor. Ellerini ceplerine sokuyor ve gece gökyüzüne bakıyor. "Burada olmayı hak ediyor."

Uzanıp pazusuna dokunuyorum, tam da yıldız kümesi dövmelerinin olduğunu bildiğim yere. "Onunla tanışabilir miyim?" Diye soruyorum ve gülümsemesi göğsümün ortasına doğru bir atış oluyor.

"Ailesiyle birlikte oturuyor, onu masaya getireceğimden emin olabilirsiniz. Sizi görmeyi çok ister." Kalabalığın dışında biri onun adını seslenir. "Bana bir dans ayır, Red. Eğer bu gece seni elime alamazsam, sanırım ölebilirim."

"Bunu görmekten nefret ederiz." Göğsünü okşayıp yanından geçiyorum ve merdivenlerden çıkarken kalçalarımı sallıyorum. "En sevdiğim iç çamaşırımı çaldığından beri bir yüke dönüştün Miller. Bu gece hiç giymeyeceğimi bilmelisin."

Ağzı gevşiyor ve ben de koltuğuma kadar sırıtıyorum.

OTUZ İKİ

MAVERICK

Bütün gece Emerson'ı izlemek işkenceydi.

Koç'un açılış konuşmasını dinlerken dizi dizime değdi ve yemin ederim sanki üstümdeymiş gibi hissettim.

Tuvaleti kullanmak için masadan kalktığında parmakları kalçamı sıyırdı ve birkaç dakikalığına nerede olduğumu unuttum.

İç çamaşırı yok.

Kıvrımlarını saran bir elbise.

Oynadığımız oyun her neyse onu kazandığını düşündüğünü söyleyen ukala bir sırıtma.

O gerçekten kızıl saçlı bir suikastçı.

Balo salonuna girdiği andan beri insanlar onun dikkatini çekmek için yarışıyor ve artık dayanmak üzere olduğunu söyleyebilirim.

Sanki bir kaçış planlıyormuş gibi gözleri birkaç dakikada bir çıkışa kayıyor. Sürekli açık büfe sırasına doğru adım atmaya çalışıyor ve bütün gece bir lokma yemek yediğini görmedim.

Müdahale etme zamanı.

Sandalyemi geriye itip smokin ceketimi silkerek Emerson'a doğru ilerliyorum. Kalabalık dans pistinde ona doğru ilerliyorum. Bazı kurumsal sponsorlarımız ve sezonluk bilet sahiplerimiz tarafından birkaç kez durduruldum. Bana kazanan bir takım için tezahürat yapmanın ne kadar eğlenceli olduğunu söylüyorlar ve ben de gülmem gerekirken gülüyorum.

Bizi izlemeye gelmek için çok para ödeyen tüm önemli insanlarla el sıkışıyorum ama tüm bu süre boyunca gözüm onun üzerinde oluyor.

Bu yılki All-Star takımıyla ilgili bir konuşmadan nihayet kurtulduğumda, açık büfede bir pitstop yapıyorum. Tavuk bonfile ve bir porsiyon patates püresi alıyorum. İyi bir önlem olarak pantolonumun cebine bir yığın peçete koyuyorum - kadının nasıl yediğini gördüm. Ortalığı dağıtacak ve bu dünyanın en şirin şeyi olacak.

"Böldüğüm için çok özür dilerim." Emerson'ın yanına kayıyorum ve boştaki elimi sırtının alt kısmına koyuyorum. "Kanat oyuncumu bir saniyeliğine çalmam gerekiyor. Çubuk uzunluklarıyla ilgili acil bir mesele var ve onun görüşü çok önemli."

"Oh." Muhabir-Stewart, yaka kartından anladığım kadarıyla- gözlerini aralıyor. "Kulağa önemli geliyor."

Başımı sallıyorum, bunu satmayı gerçekten istiyorum. "Bu son derece önemli. Bu kadar anlayışlı olduğun için çok teşekkür ederim Stewart. Sana bir forma göndermeyi çok isterim."

"Vay canına, gerçekten mi? Bu harika olurdu." Cebini karıştırdı ve bir kartvizit çıkardı. "İşte iletişim bilgilerim."

"Pazartesi günü satış ekibimizin sizinle temasa geçmesini sağlayacağım. Sağ ol dostum." Omzunu okşuyorum ve o da gülümsüyor. "Sen iyi birisin."

"Seninle konuşmak güzeldi Stewart. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler," diye ekliyor Emerson ve ben de onu bir hoparlörün ve büyük bir saksı bitkisinin arkasına gizlenmiş bir masaya yönlendiriyorum. Burada kimse bizi rahatsız etmemeli. "Sopa boyları, ha? Lütfen bana bunun gerçekten klişe bir ima olmadığını söyle Miller."

"Olabilir." Sesimi alçaltıyorum ve parmak uçlarımı çıplak omzuna değdiriyorum. Titriyor ve ben onun her yerine dokunmak istiyorum. "O elbisenin içinde inanılmaz görünüyorsun, Red."

"Teşekkür ederim. Böyle kıyafetleri giyme şansım pek olmuyor ve ben de bundan faydalanmak istedim."

"Oturmalısın." Boş sandalyeyi gösteriyorum ve o da oturuyor. Ona tabağını ve peçetelerini uzatıp yanına oturuyorum. "Arenada zaten iş kıyafeti giyiyorsun. Neden arada bir balo elbisesi giymiyorsun?"

Emerson ağzına bir kızartma atıp parmağındaki tuzu yalıyor ve ben hayatımda yeni bir dibe vuruşa ulaşıyorum: Resmen lanet olası bir uzvu kıskanıyorum. "Keşke bu kadar kolay olsaydı."

"Değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum ve dirseğimi kalçama dayayıp ona bakıyorum. "Aydınlat beni."

"Bunu tamamen cinsiyetçilik meselesi haline getirmek istemiyorum ama kadınlar çok çifte standarda tabi tutuluyor. Arenada bacaklarımı gösteren bir etek giyiyorum,

ve insanlar bana sürtük diyor. Ceket ve düğmeli gömlek giyiyorum ve bana namuslu diyorlar. Eminim bu gecenin fotoğrafları internette dolaştığında, sırf göğüs dekoltelerim göründüğü için insanlar genç kızlar için kötü bir rol model olduğumu düşüneceklerdir."

"Ben, kendi adıma, göğüs dekoltesinden yanayım. Aslında, bence daha fazla olmalı. Daha da iyisi, hepsini çıkar. Tercihen yatak odamda."

Bana gülümsüyor. Burada dört yüz kişi var ve gülümsemelerini dağıtmak için beni seçiyor.

Bu odadaki en şanslı piç benim.

"Davaya olan bağlılığınızı takdir ediyorum." Emerson tavuk etinden bir ısırık alır ve iç çeker. "Bu çok yorucu. Profesyonel bir sporcu olmak yeterince zor, bir de her paylaşımımın altında beni eleştiren yorumlar var. Neden makyaj yapıyorum? Bu kıyafetle evden çıkmama kim izin verdi? Takımda kaç erkekle yattım? Senin fotoğraflarının altında bu yorumların hiçbiri yok."

Sandalyesinin bacağını tutup onu kendime doğru çekiyorum. Kalçalarımız birbirine değiyor ve ben geri çekilmeye zahmet etmiyorum. Onu tam burada istiyorum.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm ve komik olmayan bir konuda şaka yaptığım için de özür dilerim. Böyle bir şey olduğundan haberim yoktu ve insanların böyle şeyler söylemesi bile saçmalık. Ne giyersen giy, sen bir rol modelsin. Arenalara bakın, sadece bizimkilere değil, yoldakilere de. Yüzlerce kız senin formanı giyiyor. Ne kadar iyi bir sporcu olduğun için seni örnek alıyorlar, ama aynı zamanda nazik bir insan olduğun ve kendisini destekleyen taraftarlara minnettarlığını göstermek için elinden geleni yaptığın için de seni örnek alıyorlar. Bu geceyi ele alalım. Rachel'la yirmi dakika konuştun ve maaş çeklerimizi ödememize yardımcı olan zengin adamlarla gevezelik yapabilecekken onun tüm yılını güzelleştirdin. Dışarıda ne giydiğin içeride ne olduğunu değiştirmeyecek ve bu da güzel bir kadın."

"Vay canına," diyor ve uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiğinde şaşırıyorum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şeydi."

"Bunu daha sonra elimi elbisenin altına sokabilmek için söylemiyorum." "Yapabilirsin, bu arada."

"Oh, bunu planlıyorum. Aksi takdirde aklımı kaybedeceğim. Ama başımı bacaklarının arasına gömmesem bile aynı şeyi söylerdim. Ciddiyim, Emmy. Her kelimesinde."

"Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor. "Bana Red ve Hartwell demeni seviyorum ama Emmy demeni de çok seviyorum. Başka birinin adımı kullanmasına kıyasla kulağa aynı gelmiyor." "Öyle mi?" Kalın kalın yutkunuyorum, aramızdaki gerilim yavaş yavaş tırmanıyor. Onu kucağıma çekip anlamsızca öpmemek için kendimi zor tutuyorum ama birleşen ellerimizi kalçasında dinlendirmekle yetiniyorum. "O zaman sanırım bunu yapmaya devam etmek için."

Ortalık yerde böyle davranmak, ona dokunmak ve dizine daireler çizmek çok pervasızca ama onun mükemmel olduğunu bilmesini istiyorum. Maçlara çuval içinde gelse bile, yine de onun inanılmaz bir insan olduğunu düşüneceğim.

Son zamanlarda bu konu hakkında daha fazla düşünüyorum ve bu durum kafamı karıştırıyor.

Ondan neden cinsel olarak etkilendiğimi biliyorum; alaycılığı ve kuru zekası var. Tek satırlık hızlı cümleleri ve beni kolayca güldürmesi. Gardını indirdiğinde gösterdiği yumuşaklık ve bir şey onu mutlu ettiğinde gözlerinin parlaması.

Sadece neden hala sıkılmadığımı anlamıyorum.

Tek bir kişiyle ilgilenmeyi her zaman zor bulmuşumdur. Huzursuz olurum. Birkaç saat sonra dikkatim dağılır ve yoluma devam etmeye hazır olurum. Nazik, tatlı ve komik olan pek çok kadınla birlikte oldum. Diğer erkeklerin aradığı tüm kutucukları işaretliyorlar ve ben hiç umursamadım.

Yine de Emerson'ı önemsiyorum.

Çok önemsiyorum ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"İyi misin?" Elimi sıktı ve bana baktı. "Orada kayboldun."

"Özür dilerim. Bir an için düşüncelerimin içinde kayboldum." "İyi düşünceler miydi?"

Güzel elbisesi, güzel makyajı, gözlerindeki pırıltı ve dudaklarındaki yarım gülümsemeyle ona bakıyorum. "Ben de seni düşünüyordum." Yutkunuyorum. "En iyi düşüncelerdi."

Yanağıma dokunuyor ve gülümsemesi bir ışıltıya dönüşüyor. "Buna sevindim." "Dans etmek ister misin?"

"Justin Bieber'a mı? Bu mümkün mü?"

"Eğer inanırsan her şey mümkündür." Ayağa kalktım ve onu ayağa kaldırdım. "Hadi gidelim."

"Dayan." Omzuma tutunuyor ve topuklu ayakkabılarını tekmeliyor. "Bunlar beni öldürüyordu. Serçe parmağımda bir su toplaması var.

yarın patenlerimi giyeceğim."

Kalabalığın içinde yürürken elini bırakıyorum ama arkamda vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Tam dans pistine doğru ilerlerken şarkı yavaşlıyor.

Emerson dudaklarını büzer ve bir kaşını kaldırır.

"Bunu sen mi planladın Miller?" diye soruyor. "Bahse girerim DJ'e bir yirmilik sıkıştırmışsındır."

"Ben masumum, yemin ederim." Avucumu uzatıyorum, orada bir davet var ve o etrafına bakıyor. İnsanların ne düşüneceği konusunda endişelendiğini biliyorum ama bunu hayırseverlik ruhuna bağlayabiliriz. Bir kaptan ve takım arkadaşı, yerel gıda bankası ve sosyal yardım projeleri için fon toplamak adına bir şarkı için birlikte dans ediyor. "En iyi şekilde davranacağım."

"Tamam." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ellerinden biri omzuma yerleşiyor, ben de avucumu sırtının alt kısmına koyuyorum. "Ama eğer çizginin dışına bir adım atarsan, başın büyük belaya girer."

"Söz veriyorum," diyorum parmaklarımı elbisesinin pürüzsüz kumaşına batırarak. "Bu gece henüz sorunuzu sormadınız."

"Çünkü geçen gece ilk ben sordum," diyor ve göğsü neredeyse benimkine bastırıyor. "Sıra sende."

"Sana Uno'nun tersiyle vurdum. Sıra sende."

"Çocuk istiyor musun?"

"Vay canına, Hartwell." Gülüyorum ve elimi kolunda gezdiriyorum. "Beni çok zorluyorsun, değil mi?"

"Özür dilerim. June'u sevdiğin çok açık ve bu gece Rachel'la çok iyiydin. Bu rolü isteyip istemeyeceğini bilmiyordum."

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim," diye cevap veriyorum, insanlar dinliyor olabilir diye sesimi alçaltarak. "Kendimi hiçbir zaman çocuk sahibi olacak bir konumda görmedim, bu yüzden hiç düşünmedim. Amca olmaktan ve maçlara gelen genç taraftarlarla takılmaktan gerçekten keyif alıyorum ama onları kendim için isteyip istemediğimden emin değilim. Bu bir hayır değil, belki."

"Bence senden harika bir baba olur. Sen çok iyi kalplisin, Maverick. Ve dışarıda senin verdiğin neşeye ihtiyacı olan pek çok insan var."

Övgüsü cildimi kaşındırıyor, sanki buna layık olduğumdan emin değilim.

Çocuklar bağlılık demektir v e bağlılık sonsuza dek sürer...

Sikeyim.

Bunu yapabilir miyim?

Kendi ailem yapamadı. Benim de aynı şekilde olmayacağımı kim söyleyebilir?

"Peki ya sen?" Törpüleyerek soruyorum ve boğazımı temizliyorum. "Çocuk istiyor musun?"

Ne zaman onun bir katmanını kaldırsam, daha fazlası ortaya çıkıyor. Annesinden hiç bahsetmedi ve bunun babasına daha yakın olduğu için mi yoksa annesi artık resmin içinde olmadığı için mi olduğunu merak ediyorum. Cevabı öğrenebileceğimden emin değilim.

Emerson bana "Her iki tarafa da gidebilirim," diyor. "Sosyal medyada tüm bu mutlu aileleri görüyorum ve acaba bu ben de olabilir miyim diye düşünüyorum. Bir de işimi ne kadar sevdiğimi bilen daha gürültülü bir yanım var. Hayallerimi gerçekleştirebilmeyi seviyorum ve şu anda odak noktam bu. Belki bu beni bencil yapıyor ama bu bölümü kapatana kadar bir sonrakine geçmeye hazır değilim."

"Eğer yapmak istediğin şey buysa, senden harika bir anne olur."

Homurdanıyor. "Yapacağımdan emin değilim. Sadece kendimi ilk sıraya koymak istediğimi söyledim.

Ebeveynliğin gezegendeki en özverili iş olması gerekmiyor mu?"

"Bu, bu işte kötü olacağınız anlamına gelmez. Kendinizin farkındasınız ve bu önemli."

"Sorumun bu kadar derin bir konuya dönüşeceğini tahmin etmemiştim. Havayı yumuşatabilir misiniz lütfen?"

Onu kollarımın arasına alıyorum ve saçlarının uçları yere sürtünüyor. Bana bakıyor ve savaşmaya çalıştığı gülümsemesini görebiliyorum. "Boxer mı külot mu?" diye soruyorum ve keskin kahkahası beni şaşırtıyor.

"Kimin üzerine? Sana

mı bana mı?" "Bana,

tabii ki."

"Külot." Gözleri pantolonuma kayıyor ve bakışları ısınıyor. "Hiçbir şeyi gizlememeleri hoşuma gidiyor. Neyle çalıştığımı görmek hoşuma gidiyor."

"Şu anda gördüğün şey hoşuna gitti mi Emmy?"

Emerson dikkatini ağzıma çekiyor ve orada oyalanıyor. "Evet," diyor. "Çok hoşuma gitti."

"Vestiyere gitmek ister misin? Yeterince sosyalleştim. Eğer yakında içine girmezsem, öleceğim."

"Hiç de dramatik değilsin." Gözlerini deviriyor ama onu tekrar ayağa kaldırdığımda kolumu çekiştiriyor. "Hadi Miller. Patatesleri de getir."

"Yemek yemenin senin huylarından biri olduğunu biliyordum," diyorum ve kimse gözünü bile kırpmadan takım arkadaşlarımızın yanından uzaklaşıyoruz. "Ama dürüstlük adına sana bir şey söylemem gerek Red."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne?"

"DJ'e yavaş bir şarkı çalması için para ödedim ve bu yirmi dolardan çok daha fazlaydı. Bütün gece muhteşem göründün ve seninle kendim için bir dakika geçirmek istedim. Sanırım bu beni de bencil yapıyor. Ortak bir noktamız var."

"Ona ne kadar ödedin?"

"Bin dolar. Ve ben ona bin dolar daha verirdim."

"Saçmalıyorsun."

"Hoşuna gitti," diye karşılık veriyorum.

Bu sefer bana gülümsediğinde, göğsümün ortasında hissediyorum. Kaburgalarımın arkasında daha önce hiç acı hissetmediğim çukur bir kısım var. Her şey tek bir varlığa dönüşene kadar içime yayılıyor: ona.

"Evet," diye fısıldıyor Emerson ve ben hiçbir kelimeyi bu kadar sevmemiştim. "Seviyorum."

Beni kemerimden tutup dolabın içine çektiğinde, kafamın içinde, başımın ciddi bir belada olabileceğini söyleyen küçük, kalıcı bir ses var.

OTUZ ÜÇ
EMMY

"Bizimle gelmek istemediğine emin misin?" Piper soruyor. "Bu yılbaşı gecesi!"

"Biliyorum ama geçen günkü mağlubiyetten ve yaklaşan yolculuğumuzdan sonra bir geceye ihtiyacım var." Yerimi işaretlemek için defterime bir alışveriş fişi koyuyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. "Şehir merkezindeki şu yeni kulübe gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Gece yarısı öpecek birini gerçekten istiyorum. Bu bir yabancı olsa bile." Aynada bana bakıyor ve suratını asıyor. "Seni gerçekten gelmeye ikna edemem, değil mi?"

"Hayır. Buzdolabında dondurma var. Buzdolabında biraz dondurma var, bir şişe şarap açacağım, ayaklarımı tekmeleten bir aşk kitabı okuyorum. Daha ne isteyebilirsin ki?"

"Seni rahat bırakıyorum çünkü ben de o kitaba başladım ve elimden bırakmak için kendimi zor tuttum. Kurgusal olduğunu biliyorum ama beni aşka yeniden inandırıyor. Bu aptalca mı?"

Koltuktan kalkıp ona doğru yürüyorum. "Bu, böyle bir sevginin var olduğunu ve buna layık olduğunu bildiğin anlamına geliyor. Bunda saçma bir şey yok, kelimeler uydurma olsa bile. Senin için gerçek olabilirler."

"Tanrım." Piper yüzünü yelpazeliyor. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı kayıyor ve başparmağıyla siliyor. "Ağlayacağım ve kendime bu yıl ağlamaya iznim olmadığını söyledim."

"Ağlamaya izniniz var ama boktan adamlar için ağlamaya izniniz yok. Bırakın gözyaşlarınızı, sevginizi ve ilginizi bile hak etmiyorlar." Gözyaşlarımı

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bu senin yılın olacak. Ve bunu başlatmak için buradaki en ateşli erkeği bulup dilini onun boğazına sokmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Teşekkürler, Emmy." Omzuma doğru gülüyor ve beni sıkıyor. "Dışarıda ne kadar geç kalacağımıza bağlı olarak bu gece Lexi'lerde uyuyabilirim. Sadece bir saat kaldıktan sonra Taco Bell ile karnımızı doyurabiliriz."

"Bir Crunchwrap Supreme asla size kazık atmaz. Bu kararını destekliyorum." Ondan uzaklaşıyorum ve başının üstünü okşuyorum. "İyi eğlenceler. Lexi'ye selam söyle ve bana ihtiyacın olursa mesaj at. Her ihtimale karşı zilimi açık tutacağım."

"Benim için uykunu böler misin? Alarmın çalmadan önce birinin seni uyandırmasından ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

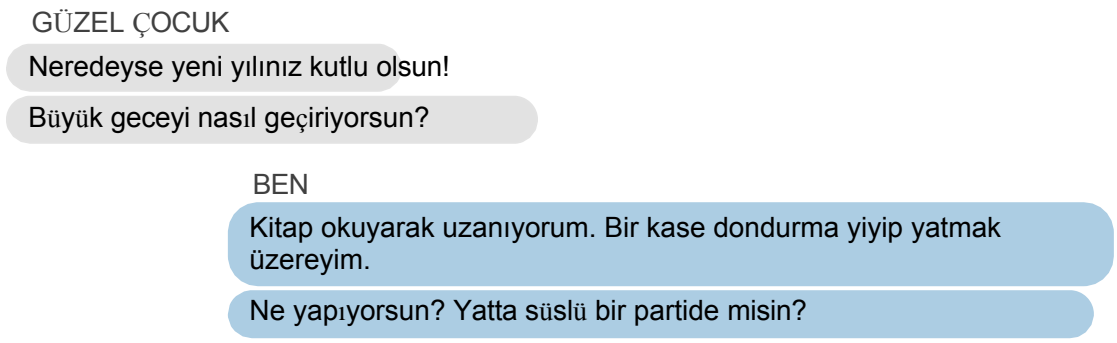
"Sen biri değilsin, Piper. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Lanet olsun sana, Emerson Hartwell," diye küfrederek çantasını kaptı. "Makyajımı daha fazla bozmadan gidiyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye sesleniyorum, kapıyı kapatmadan önce elleriyle bir kalp yaptığında gülüyorum.

Sürgüyü yerine takıyorum ve kanepeye geri dönüyorum. Sonraki bir buçuk saat boyunca kitap okudum, saat gece yarısına yaklaştıkça yoruldum ve esnemeye başladım.

Kitabımı kapatıp ayağa kalktığımda telefonum sehpanın üzerinde vızıldıyor. Piper'ın bana bir şey unuttuğunu haber vermesini bekleyerek telefonu açtım ama Maverick'ten gelen mesajı görünce şaşırdım.

Gelen bir mesaj yerine, telefonum bir FaceTime aramasıyla çalıyor.

Maverick'in geçen hafta antrenmanda çektirdiği gömleksiz ve başının üzerinde sekiz hokey sopası tutan fotoğrafı ekranımda yanıp sönüyor.

Cevap verdiğimde küçük bir gülümseme ağzımın içinde geziniyor.

"İşte orada," diyor ve kameraya el sallıyor. Yanağında bir morluk var, Cumartesi günkü maçımız sırasında çenesine yediği yumruktan kalma morumsu kırmızı bir leke. "Hey, Hartwell."

"Bu bir yata benzemiyor. Tek başınıza mı kutluyorsunuz?"

"Yok artık." Telefonunu aşağı doğru eğiyor ve June kucağında oturuyor. Sol elinin tırnaklarını boyuyor ve üzerinde MUTLU DOĞUM GÜNÜ yazan uyumlu parti şapkaları takıyorlar! "Yanımda en iyi kız arkadaşım var. Bana makyaj yapıyor."

"Hangi rengi seçtin?"

"Pembe. Onun en sevdiği şey," diyor ve kamera tekrar ona dönüyor. "Evde yalnız mısın?"

"Evet. Piper ve Lexi bir kulübe gittiler. Beni de davet ettiler ama yorgunum.
Ayrıca, gerçek kıyafetler giyme düşüncesi kulağa kesinlikle berbat geliyor."

"Buraya gelip bizimle kutlama yapmak ister misiniz? Buzumuz da var
Böylece planlarından vazgeçmek zorunda kalmazsın."

"Ve şampanya," diye ekliyor June ve ben gülüyorum.

"Şampanya, ha? Kötü örnek mi oluyorsun, Miller?"

"Ben mi? Asla. Çocuk versiyonu üzüm suyu, ama yetişkin versiyonu da var. Hadi, Red. Hemen yan taraftasın. Beş dakika içinde burada olabilirsin. Kimse yeni yıla yalnız başlamamalı."

Birdenbire daire çok boş geldi. Arzuladığım o sessizlik çok gürültülü ve kendimi huzursuz ve tedirgin hissediyorum. Manzara değişikliği mükemmel bir fikir gibi geliyor.

Maverick kulağa mükemmel bir fikir gibi geliyor.

"Tamam," diyorum ve tüm yüzü aydınlanıyor. Gözlerinin kenarları kırışıyor ve gülümsemesi bütün bir odayı aydınlatabilir. "Saçımı tarayayım ve üstümü değiştireyim. Birazdan orada olurum."

"Saçının nasıl göründüğü kimin umurunda? Kaldır kıçını da buraya gel." Maverick kamerayı kalçalarına ve kaslarını saran eşofmanlarına çeviriyor. Gri eşofmanlı bir adam gördüğümde doğal bir tepki olarak biraz salyalarım akıyor. "Rahat olmaya çalışıyoruz."

"Hepimiz eşofmanla o kadar iyi görünmüyoruz."

"Bir çift giyin ve buna ben karar vereyim. Seni iyice bir muayene edeceğim."

Gözlerimi deviriyorum ama çoktan odamın yolunu yarılamış ve kalın çoraplarımı çıkarmıştım bile. Saçlarımı dağınık topuzundan çözüp şifonyerimi açıyorum.

Çekmeceler. Katlanmış bir çamaşır yığınını devirip yere bırakıyorum ve başucumdaki masanın üzerinde duran küçük hediye çantasını almayı ihmal etmiyorum.

"On dakika içinde orada olacağım."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin, Emmy kızım. Sekiz

yap." "Kazanırsam ödül alacak mıyım?"

"Evet." Gözleri parlıyor. "Bir gece yarısı öpücüğü."

Meydan okumalardan asla geri adım atmam, ona bir gülümseme gösterdim.

"Anlaştık."

Dairesine yedi dakika otuz iki saniyede varıyorum.

Ben kapıyı çalamadan Maverick kapıyı açıyor ve bana hemen bir parti şapkası uzatıyor.

"Zorunlu kıyafet kuralı." Çenemin etrafındaki bandı kapatıyor ve parmaklarını çenemde gezdiriyor. "Aferin, Red. Seninle gurur duyuyorum."

Övgü karşısında yüzüm kızarıyor ve ceketimi silkerek dikkatimi dağıtıyorum. Botlarımı ayakkabı yığınına ekliyorum ve yığının tepesindeki küçük Nike çiftine gülümsüyorum.

"Dallas ve Maven nerede? Nasıl oldu da bebek bakıcılığı görevini üstlendin?"

"Ben gönüllü oldum. Four Seasons'ta bir akşam yemeği ve şampanya kadehi kaldıracaklar, ben de onlara bu gece için bir oda ayarladım. Sezonları ve tatilleri tamamlamakla meşgullerdi, bu yüzden bu gece kendilerine biraz zaman ayırmayı hak ettiklerini düşündüm."

"Çok naziksin."

Beni kendine doğru çekiyor ve elini kalçama koyuyor. Başparmağı kalçamın iç kısmını okşuyor ve ben iç çekiyorum. "Eşofmanını beğendim."

"Ev sahibi kararlıydı. İğrenç biri."

"Öyle görünüyor." Maverick başımın arkasını kavrıyor ve ağzını benimkine dayıyor. Öpücük sinir uçlarımı ateşliyor ve kendimi bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyorum. "Geldiğin için teşekkürler."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Size bir hediye getirdim. Hayır amaçlı gala müzayedesinde benimle öğle yemeği yemek için en yüksek teklifi verdiğin için bir teşekkür. Artık hiçbir sürüngenle yemek yemek zorunda değilim."

"Hediye mi?" Gülümsüyor ve çantayı benden alıyor. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Büyük bir şey değil. Gerçekten aptalca. Aptalca bir şey ve-

" "Açabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin."

Maverick çantadan kâğıt mendili çeker ve bir kutu çıkarır. "Bir yapboz mu? Vay canına. Teşekkürler, Emmy."

"Sen ve June bir araya getirebilesiniz diye daha az parçalı bir tane aldım." Başımı sallıyorum. "Sana bunun aptalca olduğunu söylemiştim."

"Asla olmaz. Bunu koleksiyona ekliyorum. Asla yeterince bulmacam olamaz ve bu da mükemmel."

"Açık artırma teklifini takdir ediyorum, ancak öğle yemeğini bir yerde yemek zorunda değiliz."

"Öğle yemeğine benimle gitmek yerine Rachel'la gitsen nasıl olur?" diye öneriyor. "Para zaten iyi bir amaca gidiyor ve benim yerime onun gitmesini isterim."

"Bu..." Başımı salladım, ne diyeceğimi bilemedim. "Bunu gerçekten çok isterim."

"Ailesiyle temasa geçeceğim ve bir şeyler ayarlayacağız."

Elimi tutuyor ve beni June'un kanepede oturduğu oturma odasına götürüyor. Televizyondaki kutlamaların büyüsüne kapılmış bir şekilde bacaklarını ileri geri sallıyor.

"June Bug? Arkadaşım Emmy ile tanışmak ister misin?"

"Evet," diye ciyaklıyor ve koltuktan atlayıp bana doğru koşuyor. "Vay canına Mav Amca. Gerçekten çok güzel."

"Bunu söylemesi için ona para mı verdin?" Ona sordum.

"Hayır. Hepsi onun." Eğilip onu kucağına alıyor ve kendi tarafına doğru tutuyor. "Çok güzel, değil mi?"

"Saçını beğendim," diyor June bana. "Ateş gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum ve saç örgülerinden birine dokunuyorum. "Ben de seninkini beğendim."

"Gece yarısı Mav Amca'yı öpecek misin? Annem ve babam özel birini öpmen gerektiğini söyledi."

"Emin değilim. Sence onu öpmeli miyim?"

"Evet! Mav Amca en iyisidir."

Gözlerim Maverick'inkilerle buluşuyor ve yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. Mutlu ve şaşkın arasında bir yerde sıkışmış, ne hissettiğini tam olarak anlayamıyor gibi.

Ben de ne hissettiğimi anlayamıyorum, çünkü onu kucağında bir çocukla ve onu severken görmek içimde bir şeylere neden oluyor.

Kafamda beş, on yıl sonrasını canlandırıyor. Büyük bahçeli büyük bir ev. Garaj yolunda bisikletler ve verandada kollarını göğsünde kavuşturmuş, dünyanın en güzel gülümsemesine sahip Maverick.

"O en iyisi," diye kabul ediyorum ve hayallerimden sıyrılıyorum.

"Bir içki ister misin? Gece yarısını zar zor geçecek ve top düşer düşmez onu yatağa yatıracağım."

"İçki mi içiyorsun?"

"Hayır. Ona göz kulak olurken ayık kalıyorum. Benim küçük canavarım ele avuca sığmaz olabiliyor ve kontrol bendeyken aklımın başımda olmasını isterim." Maverick June'un yanlarını gıdıklıyor ve June çığlık atıyor. "Ama başka türlüsünü istemezdim."

İkisini izliyorum ve kendimi yabancı gibi hissetmek yerine dahil edilmiş hissediyorum. June bana uzandığında ve Maverick onu bana verdiğinde onların küçük grubunun bir parçasıyım. Kanepeye oturduğumuzda kolunu omzuma doluyor ve beni kendine çekiyor. Beş dakikalık geri sayıma geldiğimizde June kucağımda zıplıyor.

Tam olarak olmam gereken yerdeyim.

"June Bug, kararın ne olduğunu biliyor musun?" Maverick soruyor ve o da başını sallıyor. "Bütün bir yıl boyunca yapmaya çalışacağın bir şeyi seçmendir. Büyük ya da küçük bir şey olabilir. Mesela benim kararlarım, evde daha fazla yemek pişirmeye çalışacağım ve ayda bir gönüllü gezisi yapacağım."

"Bisiklete binmeyi öğrenmek istiyorum," diye ilan ediyor. "Crystal bisikletini gösterip anlatmak için getirdi ve bisikleti pembe."

"Vay be." Maverick şaşkınlıkla ağzını açıyor ama içimden bir ses bu hikâyeyi daha önce duyduğunu söylüyor. "Pembe bir bisiklet mi? Ne kadar havalı değil mi? Patronlarla konuşmamız gerekecek ama eminim kabul edeceklerdir. Kısa sürede buralarda zıplayacaksın, evlat." Beni dürttü. "Peki ya sen Red? Senin kararın ne?"

"DC'yi kalıcı bir durak haline getirmeyi düşünmeye başlamak istiyorum. Bir daire bulmak ve hafta sonları aynı kafeye gitmek istiyorum. Hava güzelleştiğinde çiftçi pazarını denemek istiyorum. Bir kez olsun bir sonraki şeyi aramak yerine bulunduğum yerin tadını çıkarmak istiyorum."

Kelimeler bir anda ağzımdan döküldü ve o sorana kadar kararımın *ne olacağından* emin değildim.

Bende olduğunu sanmıyordum.

Yine de arkadaşlarımın hayatlarını nasıl yaşadıklarını görmek, bunu denemek istememe neden oluyor.

Bir yere kök salacağımı ve kendimden bir parçayı geride bırakacağımı düşünmek korkutucu... ama ben hazırım.

"Öyle mi?" Maverick'in gülümsemesi güneşle yarışıyor ve ben onu şişelemek istiyorum. Günlerim karanlık ve gri olduğunda, dünyada ne kadar iyi şey kaldığını hatırlatması için saklamak istiyorum. "Uzun vadede yanımda olman kulağa gerçekten hoş geliyor."

"Bu anlaşmamıza devam etmemiz gerektiği anlamına gelmiyor," diye ekliyorum çünkü yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum. Sanki bunu *onun* için yapıyormuşum gibi.

"Peki ya anlaşmamıza devam etmek istersem?" diye soruyor, June'un bizi duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle. "Ya kahveni nasıl içtiğini öğrenmek istersem? Evine hangi bitkileri aldığını görmek ve sekiz battaniyeyle uyuduğun için seninle dalga geçmek istersem?"

Dudaklarımı yaladım. "Bu çok hoşuma gider." "Güzel. Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"On!" June bağırıyor ve ben televizyona bakıyorum. Gökyüzünden konfetiler yağıyor ve "Auld Lang Syne" çalmaya başlıyor. "Dokuz! Sekiz!"

"Mutlu yıllar güzel çocuk," diye fısıldıyorum ve elini enseme koyuyor. Dokunuşu tenimde bir çapa etkisi yaratıyor ve bir nefes veriyorum.

"İki! Bir! MUTLU YILLAR!" June bağırır ve bir flama üfler.

"Mutlu yıllar, Emmy kızım," diye mırıldanıyor alçak sesle ve sertçe, sonra dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Kısa sürüyor, yatakta birlikte olduğumuzda yaptığımız gibi neredeyse hiç değil, ama aynı elektrik şimşeği içimden geçiyor. "Sanırım bu şimdiye kadarki en iyi yıl olacak."

OTUZ DÖRT

MAVERICK

"JUNE UYUYOR. Senden gerçekten hoşlandığını söylememi istedi ve yakında tekrar gelip takılman için sabırsızlanıyor." Yatak odamın duvarına yaslanıp Emerson'a gülümsüyorum. "Onay damgasını aldın, Red."

"Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum," diyor Emerson yatağımdan, bacakları yatağın kenarından sarkıyor ve ayakları neredeyse yerde. "Sanırım geri döneceğim."

"Bunu çok isteriz."

Yatağımın başucundaki telefonuna dokunuyor ve ayağa kalkıyor. "Geç oldu. Gitsem iyi olacak."

"Ya kalırsan?" Pat diye söyledim. "Hava soğuk ve hemen yan tarafta olduğunu biliyorum ama herkes sarhoş ve dağınık bir şekilde eve dönecek. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Biz yatıya kalmayız," diyor Emerson yavaşça. "Hiç yapmadık."

"Peki ya bu gece yapsak?"

Seviştiğimiz tüm zamanlarda, birkaç dakika sarıldıktan sonra hep kendi odalarımıza geri döndük.

Alnından öpeceğim. O da elini göğsümde gezdirir. İkimizin de birbirimizden ayrıldığımız bir an olur, ipler ikiye ayrılır ve yakınlık doğal olarak sona erer.

Bu gece bunu istemiyorum. Onu burada istiyorum.

Emerson alt dudağını ısırıyor. Gözleri omzumun arkasındaki kapıya, sonra da yanındaki yastık yığınına kayıyor.

"Tamam," diyor ve ben neredeyse yumruğumu havaya kaldırıyorum. "Ama alarmı kurarsan June uyanmadan gizlice çıkabilirim. Kuşlar ve arılar hakkında bir konferans vermek zorunda kalmaktan sorumlu tutulmak istemiyorum."

"Anlaştık." Kapıyı kilitliyorum ve kapüşonumu çıkarıyorum. "Uyumak için kıyafet ister misin? Gömleklerimden birini ödünç alabilirsin. Sırtında benim adımla nasıl göründüğünü görmek istiyorum."

"Adımı ne zaman sırtına takacaksın?"

"Bunu gerçekleştirmeyi çok isterim Red." Dolabımı karıştırıp eski bir antrenman forması buluyorum ve ona fırlatıyorum. "Bunu giy."

"Teşekkürler."

Emerson tişörtünü çıkarıyor ve göğüsleri serbest kalıyor. Ayağa kalkıp eşofmanını çıkardığında, bütün gece sakladığı bir çift erkek şortunu geride bıraktığında bir nefes alıyorum.

Pembe dantellere bakarak, "Bunlar çok güzel," diye mırıldandım. "Bu çifti beğendim."

"Öyle mi?" Tişörtümü giyiyor ve yavaş bir daire çizerek dönüyor, böylece arka tarafına hayranlıkla bakabiliyorum. Hamstringlerindeki ve baldırlarındaki kasları. Kıç yanakları ve pürüzsüz teni. *Lanet* olası *ismim* omuzlarının üzerinde uzanıyordu ve sadece bunu gördüğüm için bile boşalabilirdim. "Geri kalan yerim güzel mi?"

"Çok güzelsin bebeğim. Güzel şeylere sahip olman hoşuma gidiyor." Pantolonumdan sıyrılıp külotumu bir çift bol boxerla değiştiriyorum, gözlerim onun vücudundan hiç ayrılmıyor. "Kendini şımartman ve istediğini alman hoşuma gidiyor. Bu çok seksi."

"Sizin gibi bir kontratım yok ama erkekler oyunculuktan kazandığım paradan ve sahip olduğum birkaç marka ortaklığından korkuyor. Genellikle uzun boylu olmamdan ya da onları bilek güreşinde yenebilmemden hoşlanmıyorlar. Ellerimin su toplamasından ya da terli ve iğrenç görünmemden hoşlanmıyorlar." Başını yana eğiyor ve bakışlarımız buluşuyor. "Ama sen değilsin. Sen bunların hepsini seviyorsun."

"Bu şeylere bayılıyorum." Yutkunuyorum ve gömleğimi çıkarıp diğer kıyafetlerimizle birlikte bir yığın halinde bırakıyorum. "Sana sadece erkeklerle birlikte olduğunu söylemiştim, erkeklerle değil. Erkekler zor kazandığın parayı harcamanı isterler. O topukluları giymeni istiyorlar, Emmy kızım, çünkü onların içinde bir tanrıça gibi görünüyorsun."

Emerson yatağa oturuyor ve kalçalarını açıyor. İç çamaşırı ıslak, ön tarafında yalamak ve tatmak istediğim küçük bir nemli nokta var. "Bir gün beni topuklu ayakkabılarımla becermelisin."

Başımı arkaya eğiyorum ve inliyorum. Aletim boxerımın içinde zıplıyor ve elim yanımda esniyor. *Kahretsin*, ayakkabılarını belimde hissetmek istiyorum. Ben ona bastırdıkça sırtımdan bastırıyor.

"Çok isterim," diyorum, dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıp kendini bana sunmasını izlerken başım dönüyor. "Bir dahaki sefere yoldayız ve sen o küçük deri mini eteği giyiyorsun. Seni onunla sikeceğim."

"Kıyafetlerimi mi takip ediyorsun Miller?" Gülümsemesinin köşeleri yumuşak ve bana doğru uzanıyor. "Bu senin favorin mi?"

"Evet." Yatağın yanındaki lambayı söndürüp onu kollarıma alıyorum ve California King'in ortasına gelene kadar ayaklarımızı sürüyerek ilerliyorum. "Bacaklarına bayılıyorum. İffetlilerin ne düşündüğünü sikeyim."

"Not edildi." Yanağını göğsüme yaslıyor ve esniyor. Her ne kadar onu üstüme çekip becermek istesem de, yorgun olduğunu söyleyebilirim. "Sorunuz nedir? Bu yılın ilk sorusu, o yüzden iyi olmalı."

"Bana ailenden bahsedecek misin?" Parmaklarımla saçlarını okşayarak soruyorum. "Tatil için eve gitmedin, değil mi?"

"Ah." Emerson bir an sessiz kaldı ve kollarımda kaskatı kesildi. "Hayır, yapmadım."

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Bana asla bir cevap borçlu değilsin."

"Karmaşık bir durum. Babam üniversitede hokey oynamış ve annemle çocuk sahibi olmayı denerken gerçekten bir erkek çocuk istemiş. Ben doğduğumda annem beni başka bir spora yönlendirmeye kararlıymış. Bale. Artistik patinaj. Su topu ve kürek bile denedim. Sürekli hokeye geri dönüyordum ve annem buna içerliyordu" diyor.

"Neden?"

"Her zaman bir kızı olsun isterdi ve sanırım kafasında birlikte alışverişe çıkacağımız, tırnaklarımızı yaptıracağımız ve terli genç erkeklerin etrafında olmayacağım bir fikir vardı. Bunları yapmayı seviyorum ama diske vurmayı da seviyorum. Eve gözlerim morarmış ve vücudumda çürüklerle gelirdim ve o çok kızardı. Babamla çok tartışırlardı, çok suçlarlardı. Bir sürü bağırış çağırış. Sonunda boşandılar. Bazen..." Emerson sözünü kesiyor.

"Hey." Bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırıyorum. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

"Hayır. Ondan değil. Sadece... Bu ağırlığı üzerimde taşıyorum. Bunun benim hatam olduğunu düşünüyorum. Belki de onu mutlu etmek için başka bir şey yapmalıydım. Bu benim hatam.

neden omzumda bir çiple dolaşıyorum; sürekli olarak kararlarımı savunmak zorunda hissediyorum."

"Hayatta olmaz," diyorum şiddetle. "Ebeveyn olmak böyle bir şey değil. *Seni* mutlu eden şeyler yapıyordun ve o da senin için mutlu olmalıydı."

"Yeniden evlendi ve elbiseler giyen, onunla alışverişe giden ve maç sırasında panolara çarpmaktan kollarında çürükler olmayan üç mükemmel kızı var." İç çekiyor. "O istediğini aldı ve sanırım ben de aldım."

"Peki ya baban?"

"Yaralandı," diyor usulca ve kalbim ayaklarıma düşüyor. "On yıl önce bir bira ligi maçında korkunç bir kaza geçirdi. Boyun omurları kırılmış. Belden aşağısı felçli."

Kokluyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayatının en trajik kısmını benimle paylaşan birini nasıl teselli edeceğimi bilmiyorum, çünkü ona *her* şeyin yolunda olduğunu söylemek. *Her şey yoluna girecek* demek kulağa saçmalık gibi geliyor.

Ama bunu düzeltmek istiyorum. Onun acısını alıp bir kısmını kendim taşımak istiyorum, böylece bunu tek başına yapmak zorunda kalmayacak.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ve saçlarını okşuyorum. Sırtını ovuyorum ve onu göğsümde sıkıca tutuyorum. "Bunu yaşamak zorunda kaldığı için çok üzgünüm."

"Bu senin hatan değil." Bana bakıyor ve alt dudağı titriyor. Bir damla gözyaşını silip alnından öpüyorum. "Yazın eve gidiyorum ama sezon boyunca bir günden fazla uzaklaşmak zor. Oradayken her şey biraz daha yavaş ilerliyor ve onunla geçirdiğim zamanı aceleye getiriyormuşum gibi hissetmesini asla istemiyorum."

"Onu hâlâ görebildiğine sevindim. Eminim seninle çok gurur duyuyordur."

"Gururlu olmak hafif kalır." Gülüşü tenimi gıdıklıyor. "Herkese hokey oynadığımı söylüyor. Marketteki insanlara. Benzin istasyonundakilere. Yaklaşık on beş tane formam var ve haftalık rotasyon yapıyor."

Gülümsüyorum. "Kulağa harika geliyor."

"O en iyisi. Yaşadığı onca şeye rağmen her sabah bana mesaj atıyor ve 'harika haberler! Bugün hayatının en güzel günü!" Gülüyor. "Onun iyimserliği bana miras kalmadı ama ben yine de ona uyuyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Sen tanıdığım en iyimser insansın," diye takılıyorum ve o da kaburgalarımı çimdikliyor. "Onu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Peki ya sen?" Emerson soruyor. "Wikipedia sayfanızda ailenizle ilgili hiçbir şey yok. Kontrol ettim."

"Beni mi takip ediyorsun Hartwell?" "Buna merak denir, Miller."

Mırıldanıyorum. "Wikipedia sayfamda asla bir şey bulamazsınız. Bu şekilde kalması için çok para ödüyorum."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatıyor. "Neden? O kadar da özel bir insan değilsin, değil mi?"

"Hayır, ben koruyucu aile yanında büyüdüm," diyorum ve gözleri açılıyor. "Sistemin dışında yaşlandım."

"Ne?" Emerson ayağa kalktı. Bacak bacak üstüne attı ve bana baktı. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Çocukluğumla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Babamın anneme pek iyi davranmadığını biliyorum. Çok fazla bağırış çağırış ve bir şeyler fırlatmalar oluyordu. Çocukluk psikoloğum bana annemin çok fazla ruh sağlığı savaşı verdiğini söyledi; doğum sonrası depresyon ve anksiyete. Bipolar bozukluk. Geleceğim için en iyi şey koruyucu ailelikti."

"Hiç ev bulamadın mı?" diye soruyor usulca.

"Hayır. Hiçbir şey yolunda gitmedi. Yaşım ilerleyene kadar sekiz farklı aileden geçtim ve o zamana kadar dışarıda olduğum için minnettardım. Sadece geri gönderilmek için umutlanmak istemedim." Elini elime alıp parmak eklemlerini öpüyorum. "İnsanlar neden bu kadar çok kadınla yattığımı soruyor ve bence bunun nedeni sadece arzulanmak istemem. Neye bulaştıklarını biliyorlar çünkü bu konuda çok dürüstüm - sadece bir gece için. Seks ve bağlılık yok. Benimle çıkmak istediklerini, uzun vadeli bir şey istediklerini iddia edebilirler ama bunun sadece bilet, para ve şöhret için olduğunu biliyoruz.

"Tek gecelik ilişkiler, istenme ihtiyacını, birkaç saatliğine bile olsa beni elinde tutmak isteyen birine sahip olma ihtiyacını yatıştırıyor. Bu şekilde, her şeyi kontrol edebiliyorum. Terk eden *ben* oluyorum, onlar değil. Bu muhtemelen beni korkunç bir insan yapıyor. Terapistim bana seksin sonsuza kadar başa çıkma mekanizmam olamayacağını söylüyor ve ben de nedenini anlamaya başlıyorum. Yaşlandıkça, gerçekten istenmek için daha derin bir arzu duyuyorum. Beni elinde tutmak isteyen birini bulmak için - hokey oyuncusu Maverick Miller'ı değil, bazen içinde ölü gibi hissettiğini kimse bilmesin diye şakalar yapan, ailesi olmayan beceriksiz çocuk Maverick Miller'ı. Ve sadece bir gece için değil, uzun bir süre için. Devam ediyor

Bu noktaya kadar istediğim her şeye karşı ve bu benim kafamı karıştırıyor."

"Ah, Maverick," diye fısıldıyor Emerson ve kucağıma tırmanıyor. Sarılması beni topraklıyor ve beni kollarında salladığında burnum sızlıyor. Gözyaşlarımı kırpıştırıyorum ve yüzümü saçlarına saklıyorum. "Seni tatlı adam. Sen korkunç bir insandan çok uzaksın. Kendi hatan olmadan dayak yemiş ve kırılmış nazik bir ruhun var. Birinin sana bir geceden fazla yanında kalmaya değmezmişsin gibi hissettirdiği için çok üzgünüm. Sen öylesin ve harikasın ve... ve bir gün yuva kurmak istediğinde, birini gerçekten mutlu edeceksin ve o kişi seni asla terk etmeyecek. Neden biliyor musun?"

"Neden?" Yüzümü saklayarak soruyorum.

Ona bakmaya korkuyorum. Kimsenin görmesine izin vermediğim bu soyulmuş ve kırılmış yanımı ona göstermekten. Hudson, Dallas ya da Reid bile kabuğumun bu kısmını kırıp açmadı. Sanırım bunu yapacak kişinin Emerson olmasına şaşırmamalıyım; o kadar çok sırrımı duydu ki, bu da yığına eklediğimiz bir başkası.

"Çünkü herkesi şiddetle seviyorsunuz. Değer verdiğin insanlara tüm varlığını veriyorsun ve bunu görecek bir kadın gelecek. Senin nasıl bir armağan olduğunu bilen biri ve sana aşık olmak onun için bir onur olacak. O senin kalbini koruyacak ve her şey yoluna girecek."

Geleceğimi hiç hayal etmedim, ama bir an için hayal ediyorum. Bir yıl, beş yıl, on yıl sonrasına bakıyorum ve o kişinin kim olabileceğine dair bir fikir edinmeye çalışıyorum, ama tek gördüğüm kızıl saçlar.

Yeşil gözlü.

Hınzır bir gülümseme ve kulağıma fısıldanan *güzel çocuk.* Oh, lanet olsun.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona bakabilmek için kendimi geri çektim. Emerson bana bakıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum.

Ne *yapacağımı* bilmiyorum çünkü bu benim *seks arkadaşım*, *sonsuza kadar* değil. Ama onu sonsuza dek becerme fikri beni normalde olduğu gibi korkutmuyor ve sanırım felç geçiriyor olabilirim.

"Hey." Yanağıma dokunuyor ve kaşlarını çatıyor. "İyi misin?" Hayır.

Evet.

Bilmiyorum amına koyayım.

Bir gün parmağına kocaman bir yüzük takacağım kadına mı bakıyorum?

Bu konu hakkında hiç konuşmadığım ve bu konuyu konuştuğum kişi o olduğu ve beynimi birlikte bir hayatımız olacağı düşüncesiyle kandırdığı için kuyruğumu mu sıkıştırıyorum?

"Ben iyiyim," diyorum ve bana inanmadığını biliyorum. "Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Söylenmesi gerekmediğini biliyorum ama eğer kaçıp gitmez ve söylemezsen-"

"Dudaklarım mühürlü. Söz veriyorum."

Konuşmaktan bıktım. Hislerle ve kafa karıştırıcı duygularla işim bitti. Onu istiyorum.

Onu her zaman yaptığım gibi becermek ve çok iyi yaptığımız normale dönmek istiyorum.

Gömleğini çıkarıyorum ve ağzımı göğsüne götürüp meme ucunu emiyorum. Elimi bacaklarının arasına sokuyorum ve kalçalarını açıyorum, onu ıslak, sıkı ve benim için hazır bulduğumda tıslıyorum.

"Siktir, seni istiyorum Emmy," diyorum boynuna doğru ve dilimi boğazına doğru sıcak bir şekilde yalıyorum. "Sana sahip olabilir miyim?"

"Lütfen," diye yalvarıyor ve boxerımı çekiştiriyor. Eli sikimin etrafını sarıyor ve kararlı pompalarla beni okşuyor. "Sana ihtiyacım var, Maverick."

"Prezervatif getireyim." Komodine uzanıyorum ama parmakları bileğime dolanıyor. "Neyin var?"

"Beni bir tane olmadan becerebilir misin?" diye fısıldıyor ve tenim yanıyor. "Seni hissetmek istiyorum."

Derin bir nefes alıp tüm akıllı ve mantıklı düşünceleri beynimin önüne itmeye çalışıyorum ama diğer elimi tutup yatağın üzerine koyduğunda bu çok zor oluyor. Kalçalarını kaldırıp yere çöktüğünde, parmaklarımın üzerinde kendini becerdiğinde.

"*Lanet olsun*," diye inliyorum. "Sen-ne yap-"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyor. "Her gün alıyorum."

"Emin misin?" Çekmeceyi bırakıyorum ve elimi boynuna doluyorum. "Yüzde yüz emin olmalısın Emmy, çünkü içine girip seni çığ çığ siktiğimde, her şey bitecek. Sonsuza dek benim olacaksın. Seni başka kimseyle paylaşmayacağım. Seni dolduracak olan benim dölüm. Amcığınla ilgilenecek olan benim sikim. Sana sahip olacağım

Nereyi istersem, ve ben muhtaç bir adamım, bebeğim. Sana çok ihtiyacım olacak."

Gırtlağı titriyor ve gözleri arzuyla parlıyor. Kalçalarını yuvarlıyor ve inliyor. "Kimse seni benim gibi sikmiyor, değil mi? Bu yüzden sürekli bana geliyorsun. Birden fazla kez birlikte olduğun tek kız benim çünkü bana doyamıyorsun, değil mi?"

Sikimi kavrayıp başparmağını yarığın üzerinde gezdirdiğinde içim bembeyaz bir zevkle doluyor. Başına ön spermini sürüyor ve ben şimdiden lanet olası yıldızları görmeye başladım.

"Sana doyamıyorum," diye kabul ediyorum ve beni dibine kadar okşuyor. Yukarı, sonra tekrar aşağı ve daha önce hiç dokunulmamış gibi nefes nefese kalıyorum. "Sana asla doyamayacağım, bebeğim."

"Eminim. Eminim, Maverick, ve beni seninmişim gibi becermeni istiyorum."

Ondan sonra her şey bulanıklaşıyor.

Benimkini.

Emerson'ı sırt üstü yatırıp üzerine çıkıyorum. Bacaklarını göğsüne bastırana kadar büküyorum ve kalçalarını kavrıyorum. Aletimle onu kızdırıyorum, ıslaklığıyla kaplanana kadar klitorisini ovuyorum ve onu almam için bana yalvarıyor.

Ve biliyorum.

İçine kayıyorum ve bu, *bu,* lanet olası cennet. Etrafımda sıcak ve mükemmel hissetmesi. Mükemmel noktaya ulaştığımda sikimin etrafında nasıl kenetlendiğini ve inlediğini.

Bu çok kaba, ilkel ve daha önce hiç kimseyi sahiplenmediğim bir şekilde sahiplenici.

Ama farklı da hissettiriyor.

Elimi elinin içine aldığında fark ediyorum. Gözlerimiz itişin ortasında buluştuğunda ve gülümsediğinde. Ben çekilmeye çalıştığımda ama o içine girmemi istediğinde, sözlerinde daha önce hiç olmayan bir utangaçlık.

Sonra, temizlendiğimizde ve o kollarımdayken, yine oradaydı.

Kendimi hiçbir zaman bir evim varmış gibi hissetmedim. Ama Emmy yanımdayken, sanırım evim onun olduğu her yer.

Sonsuza kadar kalmak istediğim bir yer.

OTUZ BEŞ

EMMY

Hazırlandığım banyonun kapısı çalınıyor.

Diğer NHL takımları gibi Dallas Wildebeests'in de sahasında kadın soyunma odası yok. Buz pistine giden koridordaki yardımcı tuvaletle idare etmek zorunda kaldım.

Bundan nefret ediyorum.

Bütün eşyalarımın yere saçılmasından nefret ediyorum.

Benimmiş gibi hissettiğim bir yerim ya da alanım olmamasından nefret ediyorum.

Takım arkadaşlarımın formalarını asabilecekleri ve güzel görünmelerini sağlayacak 1 metre boyunda dolapları varken, benim formamı el kurutma makinesinin üzerine asmak zorunda kalmamdan nefret ediyorum.

Çiş gibi kokmasından nefret ediyorum ve herkesten ayrı olmaktan nefret ediyorum.

"İçeride biri var," diyorum. Örgümün etrafındaki saç bağını kontrol ediyorum ve sağlam olduğundan emin oluyorum. "Bir saniye içinde çıkacağım."

"Emmy? Ben Piper. İçeri gelebilir miyim?"

Kapının kilidini açıyorum ve içeri girebilmesi için geri çekiliyorum. "Merhaba."

"Merhaba." Ellerini birbirine kenetliyor ve yere bakıyor. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Aklıma hemen Maverick geliyor. Bir sakatlık. Bir takas. Az önce bir röportajda söylediği aptalca bir şey yüzünden uzaklaştırma.

Midemde bir tuğla yığını var ve vücudumdaki her kas sertleşiyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor.

"Wildebeests az önce bize maç için son kadrolarını verdi." Piper çenesini kaldırıp bana bakıyor. "AHL'den Cole Meyers'ı çağırdılar ve bu gece oynayacak."

Dünya dönmeyi bırakır.

Lavabonun kenarını öyle sert kavrıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Nefesim göğsümde tekliyor ve neredeyse devriliyordum.

Hepimizin geri almak istediğimiz bir ilişkisi vardır. Yeniden yaşamak istediğimiz ve geçmişteki benliğimizi uzak durması için uyardığımız bir ilişki.

Cole Meyers benim.

Onunla dört yıl önce ECHL'nin Nashville Bulls takımında oynarken tanışmıştım. Sezon sonunda Philadelphia'dan takasla transfer edilmişti ve beni hemen kendine çekmişti.

Herkesin sevdiği türden bir adam. Kişiliği bir odaya hakimdir ve her zaman ilgi odağıdır. Kalabalığın favorisi ve gerçek bir büyücüdür, insanları nasıl güldüreceğini bilir.

Sarı saçları onu buzda olmak yerine Kaliforniya'da dalgaları yakalamaya aitmiş gibi gösteriyor ve mavi gözleri ve nazik gülümsemesiyle ona aşık oldum.

Ona fena aşık oldum.

Daha önce başka erkeklerle de çıkmıştım ama Cole'un aradığım kişi olacağını düşünmüştüm.

Birlikte geçirdiğimiz ilk yıl her şey harikaydı. Antrenmanlar, maçlar ve dairem için bitki seçme arasında bir rutine girmiştik. Onun taşınması hakkında konuştum. O yüzüklerden bahsetti. Tarlada bir düğün ya da sahilde bir tören.

Aşık olduğumuzda söylediğimiz aptalca şeyler.

Performansının düşük olduğu ve öfkesini kontrol etmekte zorlandığı bir dizi maçtan sonra ikinci hatta, ardından da üçüncü hatta alındı.

Başlangıç olarak onun yerini aldım ve işte o zaman kıyamet koptu.

İnsanların önünde iyiydik. Hayallerini yaşayan mükemmel bir çift.

Yalnız olduğumuzda ve kimse onu duyamadığında, farklı bir hikayeydi.

Koç'un seni sadece seninle yatmak istediği için yükselttiğini biliyorsun, gerçek bir yeteneğin olduğu için değil.

Bu takımda yer almanın tek sebebi yönetimin memelerini beğenmesi.

Soyunma odasında kiminle grup seks yapacağınıza dair bir şaka olduğunu biliyor muydunuz? Bazen takım arkadaşlarıma, sen uyurken onları gizlice yanıma çekeceğimi söylüyorum. Belki tişörtünü kaldırıp bakmalarına izin veririm.

Boğazımda safra birikiyor.

Ondan sonra neden tam altı ay daha kaldığımı bilmiyorum.

Belki de onun davranışlarını haklı çıkarmaya çalışırken kendimi kaptırdım. Belki de bunları duymak o kadar normal hale geldi ki, doğru olduklarını düşünmeye başladım.

Maçlarımızdan birinde numarasını bir taraftara verdiğini görene kadar o korkunç büyüden kurtulamadım. Ayrılmak istedim ve iki hafta sonra San Diego'daydım.

"Bu ne zaman oldu? Son kontrol ettiğimde Utah'taydı."

"Öyleydi, ta ki Wildebeests Noel'de geçirdiği kayak kazasında kolu kırılan bir kanat oyuncusunu kaybedene ve Cole çağrılana kadar." Piper bana doğru adım attı. "Sen iyi misin?"

Hayır.

Ben iyi değilim.

San Diego'ya geldikten bir ay sonra AHL'ye terfi ettiğini öğrendim.

Çok rahatlamıştım. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktım. Yanından geçip gitmek ve nefesinin altında söylediği şeyleri duymazdan gelmek zorunda kalmayacaktım. Hayatımın o kısmı hiç yaşanmamış gibi davranabilirdim.

Ama şimdi onu yirmi bin hayranının önünde tekrar göreceğim.

Tanrım.

"Yıldızlar için oynadığımı biliyor mu?" Soruyorum, ki bu aptalca bir soru, çünkü *nasıl bilmez*?

Takıma katıldığımdan beri medyanın ilgisi hiç azalmadı. Bu süre zarfında bir spor kanalını izleyen herkes Stars formamla çekilmiş bir resmimi görmüştür.

Cole bile.

"Evet. Tünelde bir röportaj veriyordu ve senin vasat performansın etrafındaki abartıyı anlamadığını söyledi."

Bazı şeyler asla değişmez.

"Tabii ki yaptı." Alnımı ovuyorum ve iç çekiyorum. "Burada herhangi bir seçeneğim var mı?"

"Oynamak ister misin?"

"Evet," diyorum hemen. "Bunu benden almasına izin vermeyeceğim."

"Medya açısından bakacak olursak, size yapabileceğiniz en kolay şeyin çok gerekli olmadıkça onunla muhatap olmamak olduğunu söyleyebilirim. Söylediklerini görmezden gelin

-Bir şeyler başlatmaya çalışacağını biliyorsun. Başını aşağıda tut ve oyununu oyna." Duraksıyor. "Arkadaşın olarak, ona cehennemi yaşatmanı söyleyebilirim."

"Bunu yapabilirim." Omuzlarımı geriye atıyorum ve pedlerimi düzeltiyorum. "İyi olacağım." "Olacağını biliyorum. Çok güçlüsün, Emmy. Ben olmak zorunda kaldığım için üzgünüm.

Ama buza çıktığında şaşırmaktansa şimdi bilmeyi tercih edersin diye düşündüm."

"Anlıyorum. Bana göz kulak olduğun için minnettarım, Piper." Kaskımı yerden alıp çeneme takıyorum. "Tünele gitmem gerek."

"Çocuklar dışarıda. Onlara söyleyecek misin?"

İstemiyorum ama sanırım söylemek zorundayım.

"Evet." Başımı sallıyorum ve alt dudağımı çiğniyorum. "Onlara söyleyeceğim." "Ben tribünde olacağım." Piper dirseğimi sıkıyor. "Ve sonra burada olacağım

Bir şeye ihtiyacın olursa oyuna gel."

"Sen en iyi arkadaşsın." Ona sarıldım. "Tanrım, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Em. Şimdi git o pisliğin kıçını tekmele."

Kapıyı açıyorum. Tünel kalabalıktı ve takım arkadaşlarım buza çıkmak için bekliyordu.

Connor ve Grant patenlerini birbirine vuruyor. Riley, Lexi'nin söylediği bir şeyi dinliyor ve daha önce hiç bu kadar çok kafa sallayan birini görmemiştim. Liam duvara bakıyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve her zamanki gibi formasını ısırıyor; Hudson ve Maverick ise köşede birbirlerinin kulaklarını çınlatıyorlar.

Maverick beni fark ettiğinde gözleri parlıyor. Gülümsüyor ve elini sallayarak havaya kaldırıyor.

Gülmeye çalışıyorum ama daha çok yüzümü buruşturuyorum. Kaşlarını çatıyor ve Seymour ile Ethan'ın yanından geçerek bana doğru yürüyor.

"Hey. Sorun ne?" diye soruyor. "Yok

bir şey."

"Saçmalık."

Ona bakmak için çenemi kaldırıyorum. "Eski sevgilimin bu gece Wildebeests için oynayacağını öğrendim. Bunu beklemiyordum ve biraz k o r k u y o r u m."

"Bu dört inçlik çüklü adam mı?"

"Evet."

"Kötü bir ayrılık mı?"

"Onun gibi bir şey."

Maverick yaklaşıyor. Alanımı dolduruyor, gözleri benimkileri tutuyor. "Sana elini sürdü mü?"

"Ne?" Hudson solumdan sordu. "Ona kim elini sürdü?"

"Biri Emmy'ye zarar mı verdi?" Ethan eldivenlerini çıkarır. "Kimdi o lanet olası

Bu mu?"

"Tabii ki hayır. Şafakta yola çıkıyoruz!" Grant bağırır ve Seymour Omuz.

"Belki önümüzdeki on dakika içinde ata bineriz, G."

"ECHL'de birlikte oynadığım eski sevgilim. AHL'ye geçti ve Wildebeests onu bu gece oynaması için çağırdı," diye aceleyle hepsine gerçeği söyledim.

"Sana zarar verdi mi?" Maverick ölümcül bir alçak sesle sorar.

"Hayır. *Hayır*. İyi biri değildi ama bana hiç dokunmadı."

"Ne dedi? Ne yaptı?" Maverick kaskını çıkarıp duvara fırlatıyor. Gözlerinin ardında o kadar büyük bir yoğunluk var ki neredeyse nefesim kesiliyor. "Söyle bana Emerson."

"Bir sürü şey söyledi... Takımda bir yere gelebilmemin tek sebebinin eski koçumun benimle yatmak istemesi olduğunu söyledi. Yönetim görünüşümü beğendiği için benimle sözleşme imzalamış. Şaka yaptı-" Başımı sallıyorum. Sonraki kısmı bitiremiyorum.

"Ne. Yaptı. O. Dedi?"

"Ben uyurken takım arkadaşlarımın gelip bana istediklerini yapmalarına izin vereceğini söyleyerek şaka yaptı. Soyunma odasında dolaştırılacağımı, böylece herkesin karnını doyurabileceğini söyledi." İçimden bir hıçkırık koptu. "Özür dilerim. Neden ağladığımı bilmiyorum. Bunu tuhaflaştırmak istemiyorum. Söz veriyorum duygularımı kontrol edebiliyorum."

Tribünlerdeki taraftarlar maç beklentisiyle çığlık atıyor. Başlangıç müziği çalmaya başlıyor ama tünelimizin içi ölüm sessizliğinde. "Buraya gel," diyor ilk konuşan Hudson ve beni tünelin içine çekiyor. Sarıl.

Kucağının rahatlığına gömülüyorum ve bir kardeş gibi gördüğüm biri tarafından kucaklanmak iyi hissettiriyor. Arkamı kolladığını ve gözyaşları içinde yanımda olduğunu bilmek.

"Onu öldüreceğim," diye fısıldıyor Maverick. "Lanet olası bir kemik yığınından başka bir şey olmayana kadar her bir uzvunu vücudundan ayıracağım."

"Hangi pozisyonda oynuyor?" Hudson soruyor ve ben gözlerimi siliyorum.

"Sol kanat oyuncusu. Başlangıç çizgisinde onun yerine geçtim ve işler o zaman kötüye gitti."

"İşte bizim kızımız," diye bağırıyor Seymour ve ben yine gözyaşlarına boğulmak üzereyim.

Ethan, "Onunla ilgileneceğiz," diyor ve elini omzuma koyuyor. "Biz senin arkandayız, Emmy."

"Evet," diye ekliyor Grant. "Artık bizimsin."

"Eğer kaleye bir metre yaklaşırsa, sopamı boğazına sokarım," diyor Liam ve bu onun için bir aşk şiirine eşdeğer.

"Hepinizin gerçekten-"

Kolumdan bir çekiştirme oldu ve Maverick beni kendine doğru çekti. Yanağımı kavrıyor ve alnı kaskıma değecek şekilde başını eğiyor. "Sana yapmamız gereken ve yapmak istediğimiz şeyleri hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır." Yutkunuyorum. "Hatırlıyorum."

"Benim olana sahip çıktığımı da hatırlıyorsun, değil mi?" diye soruyor, bu kez daha alçak sesle.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"İstiyorum." "Güzel."

Geri çekildi ve koridora baktı. Koç Saunders bize doğru yürüyor ve hepimizi bir arada görünce olduğu yerde duruyor.

Maverick sırıtıyor ve bunda hiç de tatlı bir şey yok. "Komiseri arayıp özür dilemeye başlamak isteyebilirsin, Koç. Bu gece burada işimiz bittiğinde başımız büyük belaya girecek."

OTUZ ALTI

MAVERICK

BEN ŞIDDET YANLISI B I R I DEĞILIM.

Maçlar sırasında ara sıra kavgaya karışıyorum, eldivenlerimi çıkarıp işe koyulduğum bir kavga, ama çoğu zaman şaka ve kıkırdama için. Kalabalığı kızdırmak için yapılan ama arkasında gerçek bir şey olmayan bir şey.

Ama bugün, bir savaş yolundayım.

Cole Meyers benim hedefim ve onu bin parçaya ayırana kadar durmayacağım.

Diğer çocuklar da aynı şekilde hissediyor. Isınmak için buza çıktığımızda bunu gözlerinde görüyorum. Wildebeests yedek kulübesine baktıklarında yüzlerinden küçümseme akıyor ve bu gecenin tam bir kan gölü olacağını biliyorum.

Orta buzun yanında esneme hareketlerimi yarım yamalak yapıyorum. Vücudumu gevşetmek ve esnekleştirmek için normal zamanımı harcamak anlamsız - bacaklarımın nasıl hissettiğini önemseyecek kadar uzun süre oyunda kalmayacağım.

Cole kayarak yanıma geliyor ve bana geniş bir sırıtış atıyor. "Miller," diyor, sanki çok iyi arkadaşmışız gibi. Aynı dernekte birlikte parti yapan üniversite kardeşleri ve bu beni hasta ediyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Ellerimi boğazına dolamak isterdim. Nefes alamaz hale gelene kadar boynunu sıkardım. Ve merhamet için yalvardığında, sadece daha fazla bastırırdım.

"Peki sen kimsin?" Bağcıklarımı düzeltmek için eğildim. Her şey onun aptal yüzüne bakmaktan iyidir.

"Cole," diye bağırıyor müziğin üzerinde. "Cole Meyers. Bu akşamki maç için çağrıldım. Bu benim NHL'deki ilk maçım" diyor gururla ve ben de umurumdaymış gibi mırıldanıyorum.

"Tebrikler," diye karşılık veriyorum.

Elden ele dolaştı.

Herkes karnını doyurabilirdi.

Şaka olarak söylemiş olması umurumda değil.

Soyunma odası saçmalıkları olsun, komik olmaya çalıştığı için etrafa savurduğu saçmalıklar olsun.

Bu adam bir yırtıcı ve yeryüzünün pisliği ve onu bitirmek için sabırsızlanıyorum.

Nefes alıp pisti tarıyorum, sakinleşmeye çalışıyorum ve önümdeki herifi görmezden geliyorum. Emerson'ın esneme hareketlerini bitirdiğini ve Hudson'la konuştuğunu görüyorum.

Onu güldürüyor, elleriyle ayrıntılı bir hikaye anlatıyor. Omuzları titreyip başını geriye attığında gülümsüyorum, kahkahası buzun üzerinde yankılanıyor.

Onlara baktığımda içimde zerre kadar kıskançlık yok. Onu kızdan uzaklaştırmak ya da kızın dikkatini çekebilmek için aptal gibi davranmak istemiyorum.

Sadece gerçekten minnettarım.

Soğukkanlı tavrı ve ona eşlik etme şekli için minnettarım. Yüzünde bir gülümseme olduğundan emin olduğu için minnettarım. Bana bakıp tek bir baş hareketiyle her şeyin yolunda olduğunu söylediği için minnettarım.

"Hepiniz iyi bir yıl geçiriyorsunuz," diyor Cole ve son on beş saniyedir konuştuğunu fark ediyorum. "Muhtemelen play-off'a kalacağız."

"Öyle görünüyor."

"AHL takımım bu sezon çok iyiydi ve umarım Wildebeests'te uzun süre kalabilirim. AHL'de bir sürü başarısız insan var, bu yüzden gerçek sporcularla bir arada olmak güzel."

Gözüm seğiriyor.

Gerçek sporcular, sanki hepimiz aynı sporu yapmıyoruz.

Bu herifi yere sermediğim için kendimle gurur duyuyorum ama stratejik davranmak zorundayım.

Maç başlamadan önce sebepsiz yere yüzüne yumruk atarsam tutuklanırım. Ama düdük çalar çalmaz her şey olabilir.

Ona yağ çekeceğim. Kendinden daha kutsalı varmış gibi davranarak onun tarafında olduğumu düşünmesini sağlayacağım, sonra da halıyı altından çekeceğim. Asla tahmin edemeyeceği bir sürpriz yapacağım.

"Bu gece orada iyi şanslar," diyorum ve Cole bana göz kırpıyor. O kadar hayalperest ki, samimi olduğumu sanıyor. "Buna ihtiyacın olacak."

Arenadaki saatin kornası çalıyor ve ben takım arkadaşlarıma doğru kayıyorum. Toplandık ve kollarımı Ethan ve Grant'in omuzlarına doladım. "Bu maça girerken her birimizin kişisel bir kan davası olduğunu biliyorum, bu yüzden odaklanmayla ilgili nasihatlerle uğraşmayacağım bile. Hayal kırıklığınızı nasıl gidermek istediğiniz size kalmış, ama sizi desteklediğimi bilin. Ben arkanı kollarım. Günah kutusunda çok zaman geçireceğiz. Benim için sorun değil," diyorum.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Emmy soruyor, ben de başımı sallıyorum. "İnsanların onun için bir şeyler yapmasından hoşlanan bir kadın değilim ve sizden asla onurumu korumanızı ya da buna benzer bir şey yapmanızı istemem. Ama arkamı kolladığınızı bilmek benim için çok şey ifade ediyor. Her gece yanınızda oynadığım için çok şanslıyım ve başka kimseye takım arkadaşım demek istemezdim."

Grant, "Seni seviyoruz Emmy," diye bağırır ve onun kollarına atlamaya çalışır.

Kızın pateni altından kayar ve ikisi de buza yuvarlanır.

Ethan "Toplanın," diyor ve diğer çocuklar da kupayı kazanmışız gibi onlara katılıyor.

"Hey," dedim. "Maçtan önce sakatlanmak yok. Halletmemiz gereken bir iş var."

"Bu akşamki planın nedir, Kaptan?" Hudson yanımı dürterek mırıldanıyor.

"Planladığım tek şey, Hud, atıldıktan sonra soyunma odasında elli sekiz dakika geçireceğim ve hepiniz bensiz oynamak zorunda kalacaksınız."

"Emmy bize tüm bunları anlattığında..." Sözünü kesiyor ve başını sallıyor. Her zaman hassas, kadınlara karşı son derece saygılı bir adam olmuştur. Kadının geçmişini duyduğunda gözlerindeki dehşeti gördüm ve hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

"Sanırım bir mağlubiyeti önemseyip önemsemediğimize karar vermemiz gerekiyor. All-Star maçına üç hafta kaldı ve ligimizin zirvesinde oturuyoruz. Doğu'da üçüncüyüz ama Boston'la aramızda sadece iki maç var. Cevabımın ne olacağını biliyorum ve-"

"Kazanmayı unutun. Bu hokeyi aşan bir şey. Bu kişisel bir şey," diyor ve bana bakıyor. "Bazılarımız için daha fazla."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Emmy eski sevgilisinin söylediklerini tekrarladığında nasıl tepki verdiğini gördüm. Onu nasıl rahatlatmak istediğini gördüm. İkinizin arasında neler olduğunu bana anlatmak zorunda değilsin ama yıllardır arkandan iş çeviriyorum. Seni bir kitap gibi okuyabilirim Mav. O senin için çok şey ifade ediyor."

"Evet." Yutkunuyorum ve Seymour'un onu patenlerine geri çekmesini izliyorum. "Öyle. Bu yüzden tüm bahisler kapandı."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Omzumu sıktı. "Hadi şu pisliğin canına okuyalım."

"Yakalayın onu," diye bağırıyorum Ethan'a. O da Cole'u panolara öyle sert çarpıyor ki camlar sallanıyor.

Kalabalık yuhalıyor, penaltı istiyor ve Ethan'ın eldiveninin altından onları terslediğini biliyorum.

Beş dakikalık oyun süresi ve bu adam on kez acımasızca dövüldü. Neredeyse onun için üzüleceğim ama sonra Emmy'nin yanımdan kayarak geçtiğini görüyorum ve bunun yeterli olmadığını düşünüyorum.

Koç düdük çalıyor ve ben de buza geri dönüp pakın üzerine atlıyorum. Hudson'dan bir pas alıyorum ve kaleye doğru koşmaya başlıyorum. Göz ucuyla Emmy'nin solumda boş olduğunu gördüm.

"Red," diye bağırıyorum. Ona doğru geçiyorum ve Wildebeests oyuncusunu topuklarından tutup alt tarafımla çarparak yoldan çekiyorum. "Yürü!"

Emmy bir hız patlaması yaşıyor ve kaleye doğru yaklaşırken geri çekiliyor, güzel bir şutla pakı doğrudan ağlara gönderiyor.

Aylar önce birlikte ilk kayışımızı yaptığımızda bana yaptığı manevranın aynısı ve göğsüm inanılmaz derecede daralıyor.

"Evet!" Çığlık atarak kollarımı ona doluyorum ve onu kendime doğru çekerek sarılıyorum. Hudson bize çarpıyor ve Riley de ona katılıyor. "Bu mükemmeldi Hartwell."

"Ne atıştı ama, Em."

"Siktir, bu iyi hissettiriyor." Gülüyor ve yanağındaki ter damlacıklarını siliyor. "Sinirlerim geçti artık."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum ve o da formamın altını yumrukluyor. "İnanılmazsın."

"Yardım için teşekkürler."

"Sana bunun üzerinde çalışacağımı söylemiştim." Başını salladığında sırıtıyorum. "Bundan sonrasını sizin bitirmeniz gerekecek. İyi bir adam olmaktan bıktım ve biraz katliama hazırım."

"Bundan emin misin?" Emmy soruyor.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım, Red. Maçın geri kalanını soyunma odasından izleyeceğim." Hudson'a baktım. "Benim için bir kavga başlatabilir misin?"

"*Benim* başlatmamı mı istiyorsun?"

"Kışkırtıcı biri olmadığını biliyorum, ama bu işi bitirecek kişi ben olacağım.

o."

Anlayışla karşılıyor ve bana sert bir şekilde başını sallıyor.

"T a m a m d ı r ,

Mav."

Seyirciler tedirgin. Takımları kaybediyor ve kariyerinde pek çok maç kaybetmiş biri olarak onlara heyecanlanacakları bir şey vermek istiyorum.

Oyun orta sahayı geçiyor ve disk Ethan'da. Hudson geride kalıyor ve Cole ilerlemeye başladığında patenini çıkarıp ona çelme takıyor.

Cole yüzüstü buza çarpar ve taraftarlar çığlık atar. Düelloya hazır bir şekilde ayağa fırlıyor ve Hudson göz açıp kapayıncaya kadar eldivenlerini düşürüyor.

Birbirlerine saldırmaları için onlara bir saniye veriyorum ve Hud'a hak veriyorum.

Asla ve asla kimseyle kapışmayan biri olarak, kendi başının çaresine bakıyor.

Yanlarına doğru kayıyorum ve eldivenlerimi silkeleyip Cole'u formasının arkasından tutuyorum.

"Ne oluyor lan?" diye bağırıyor ve vahşi gözlerle bana bakıyor. "Senin derdin ne lan?"

"Liste mi istiyorsun?" Çenesine bir yumruk indiriyorum ve yüzü yana kayıyor. "Emmy ile başlayalım."

Cole omzuma vurmaya çalışıyor ama ben ondan daha büyüğüm. Daha atletik, daha tecrübeliyim ve o bana yaklaşamıyor. "O fahişe mi? Bu sefer başlangıç rolünü almak için kimi beceriyor? Sen misin Miller? Arkadaşın Hayes mi? Ya da belki ikiniz birden."

Hakem beni tutmaya çalışıyor ama cüssemden faydalanarak onu omuz silkiyorum. Ön sıradaki koltuklarda oturan taraftarlar cama vuruyor, belli belirsiz bir ses duyuyorum çünkü bir sonraki yumruğum tam suratının ortasına iniyor. Burnundan kan fışkırıyor ve ben sırıtıyorum. Adrenalin içimde zonkluyor ve yıllardır kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Sana Emmy hakkında bir şey söyleyeyim, seni küçük bok parçası. On beş yıl sonra o Onur Listesi'ne girdiğinde ve sen bu sporda hiçbir şey başaramamış bir hiç olduğunda, çocukların ondan bahsediyor olacak." Yakasından çekip onu kendime yaklaştırıyorum ve her kelimeyi anladığından emin oluyorum. "Onlara onun formasını almak zorunda kalacaksın ve senden daha iyi bir atlet olan bir kadınla birlikte olma düşüncesine dayanamadığın için onun kaçmasına izin verdiğin zamanı anlatacaksın. Ama tahmin et ne oldu? O artık benim, orospu çocuğu ve artık ona saygısızlık etmene izin vermeyeceğim." Yumruğum dişlerine çarpıyor ve acı içinde inlediğinde gülüyorum. "Daha fazla mı istiyorsun? Devam edebilirim."

Cole elimden kurtuluyor ve sağ gözüme isabet eden bir yumruk atmayı başarıyor. Geriye doğru sendeledim ve kolunu tutarak onu da benimle birlikte buzun üzerine çektim. Bacaklarımı serbest bırakıyorum ve bizi ters çeviriyorum, ona biniyorum ve parmak eklemlerimi kırıyorum.

Tekrar burnuna nişan alıyorum. "Bu, sadece yatıp kalktığı için bir işi olduğunu söylediğin için." Sonra çenesine nişan alıyorum ve yanağında bir şey patlıyor. "Bu da takım arkadaşlarının ona dokunmasına izin verdiğini söylediğin için." Alnına doğru ilerliyorum ve onu orada yere seriyorum. "Bu da okumayı sevdiği kitaplarla dalga geçtiğin için." Son darbemi gözüne indiriyorum ve umarım göz çukurunu kırarım. "Ve bu da ona benden önce ulaştığın için."

Etrafımızda kaos yaşanıyor. İki hakem beni çekmeye çalışıyor ama başka bir Wildebeests oyuncusu beni Cole'un elinden çekip alıyor ve yere çarpıyor. Burnuma bir yumruk yiyorum ve kanın bakır tadı dilimi yakıyor. Bir düdük çalıyor ve Hudson önümde, ayağa kalkmama yardım ediyor.

Cole hareketsiz yatıyor, gözleri kapalı ve yüzünde kan izleri var.

Güzel.

Soyunma odasına doğru kayarken bacağını tekmeliyorum, cezamı zaten biliyorum.

Sıraya doğru bakıyorum ve Emmy'yi görüyorum, ağzı yarı açık ve gözleri kocaman. Ona sırıtıyorum ve tünele girmeden önce ellerimle bir kalp yapıp ona doğru tutuyorum. Çenesini kapatıyor ve gülümsemesini gizliyor.

Cole'un tepesinde olmak bir şeyi fark etmeme yardımcı oldu.

Onu takım arkadaşım ya da haftada birkaç kez seviştiğim biri olarak istemiyorum.

Onu çok daha fazlası olarak istiyorum. Bir ortak. Bir kız arkadaş. En iyi arkadaşım. Oyunu kaybedip kaybetmeyeceğimizi bilmiyorum. Gerçekten umurumda değil, çünkü ben zaten kazandım. Ona sahibim ve o en büyük ödül.

OTUZ YEDİ

EMMY

GRADY:

Maverick Cole'a hiç merhamet göstermedi, değil mi?

İkinizin çıktığını bana ne zaman söyleyecektin?

BEN

Biz çıkmıyoruz.

GRADY:

Ders dışı aktiviteler yapıyorsun, bu kesin.

Ve muhtemelen yataydırlar.

BEN

Bir daha mesajlarına cevap vermeyeceğim.

GRADY:

Klasik Emmy saptırması!

Doğru olduğu anlamına gelmeli.

Maçtan sonra ziyaretçilerin soyunma odası kaos içindeydi. Grant beni gizlice içeri soktu ve çocuklar kupayı kazanmışız gibi davranıyorlardı.

Birisi Koç'a neden bu kadar agresif oynadığımızı anlattı ve her ne kadar yıldız oyuncusunu ve diğer üç oyuncusunu kabul etmese de

Maverick'i bilgi almak için küçük bir odaya sürüklediğinde gözlerinde gurur vardı.

"Aramızda bir hanımefendi var," diye bağırıyor Ethan. "Kimse donunu indirmesin ve her yerini örtmesin."

Riley, "Bu kısa oynamaya değerdi," diyor. Alnını formasıyla siliyor ve sırıtıyor. "Bacaklarım yanıyor ama o şerefsizlerin yok oluşunu görmek hoşuma gitti."

"Nasılsın?" Hudson yedek kulübesinde yanındaki yeri okşayarak soruyor. "O golü attığın için seninle gurur duyuyorum."

"Ben iyiyim." Gülümsüyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. Patenlerim ayağıma ağır geliyor ama onları çıkarma zahmetine katlanamıyorum. "Tüm bu adrenalin bende ve üç devre daha oynayabilirmişim gibi hissediyorum."

"Bunu Koç'a söyleme. Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulur." Güldü ve omzumu dürttü. "Hey. Geçmişinde böyle boktan biriyle uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimi iddia edemem ama artık bizim arkadaşımızsın. Biri sana iyi davranmıyorsa, bizden birine haber ver. Biz icabına bakarız."

"Kavga başlatarak mı?" Elini elime alıp sıkıyorum. "Teşekkürler Hudson. Sen çok tatlı bir adamsın."

"Mav dövüşün bu şekilde bitmesini sağlayarak akıllıca davrandı. Normal bir kavga işe yaramazdı ve o dangalağın suratını dağıtmadan bu kadar uzun süre dayanması beni etkiledi."

Gülümsememi geri alıyorum. "Ben de şaşırdım."

Hudson'a neden başlama vuruşunu yaptırdığını biliyorum: üçüncü adam kuralı.

Halihazırda devam etmekte olan bir kavgaya katılan ilk oyuncu otomatik olarak oyundan atılır. Maverick'in kaybedecek bir şeyi yoktu.

Tek bir yumruk işe yaramazdı. Öldürmek için içeri girmek istediği belliydi.

Ve *tanrım*, yaptı.

Hiç bu kadar çok kan görmemiştim. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve o atıldığından beri cinsel tercihlerimi sorguluyorum.

Maverick'in Cole'un ağzını burnunu kırmasını izlemek çok ateşliydi ama pastanın üzerindeki krema onun buzdan çıkarıldığı andı. Kanlar içinde ve morarmış bir halde bana baktı ve gülümsedi.

Gülümsedi ve "*Yine olsa yine yaparım"* dedi.

Yapacağını biliyorum.

"Dinleyin," diyor Koç ve soyunma odası sakinleşiyor. "İyi bir galibiyetti. Açıkçası tansiyon yüksekti ama işimizi yaptık. Bu bana sadece baskı altında oynayabileceğimizi değil, aynı zamanda bir numaralı adamımız sahada olmadığında da oynayabileceğimizi gösterdi. Bu bir takım sporu ve bu gece hepiniz yüreğinizi ortaya koydunuz. Yarından sonraki gün San Antonio'ya karşı bir maçımız var, sonra da eve döneceğiz. Zaferi kutlayacağız ama odağımızı kaybetmeyelim."

"Bu gece öne çıktığınız için teşekkürler," diye ekliyor Maverick. Takım arkadaşlarımızın gözlerinin içine bakmak için zaman ayırarak odayı tarıyor. "Davranışlarımın takımımızın değerlerini yansıtmadığını biliyorum ve hepinizi birkaç oyuncunun eksik oynadığı bir pozisyona soktuğum için özür dilerim."

"Saçmalık," diye seslenir Grant ve herkes güler. "Bize medyatik cevaplar verme Mavvy! Bize gerçekten nasıl hissettiğini söyle!"

Maverick, iç geçiren ve konuşmaya devam etmesi için eliyle işaret eden Koç'a bakar.

"Cole Meyers'ı sikeyim," diye homurdanıyor. "Cehenneme kadar yolu var. Bu sadece kalp meselesi değildi. Bu güven ve birbirimizin arkasını kollamakla ilgiliydi, ki biz bunu yapıyoruz. O şerefsizler öğrendiler ki birimizle uğraşırsan hepimizle uğraşmış olursun. Ekim sonunda böyle oynamıyorduk ve bu büyümeyi görmek bana bu takımın ne kadar harika olduğunu gösteriyor."

Pek çok konuşma yaptı ama kaptan rolünü şu anda olduğu kadar benimsediğini hiç görmemiştim. Yüzünde kurumuş kan var ve yanağı inanılmayacak kadar şişmiş, ama bu odadaki her bir kişinin son iki saat otuz dakikayı tekrar tekrar yaşayacağını biliyorum.

"Sosyal medyada herhangi bir paylaşım istemiyorum," diye uyarıyor Koç bizi. "Kavgalar ya da Wildebeests oyuncularına sataşmalarla ilgili hiçbir şey olmasın. Telefonum şimdiden patlamaya başladı ve eminim komiser cezaları vermek için yakında arayacak." Gözleri Maverick'e kayıyor. "Eğer uzaklaştırma almazsan çok şaşırırım."

"Sanki umurumda." Maverick omuz silkiyor ve formasını çıkarıp dolabına doğru fırlatıyor. "Para cezasını bir hayır kurumuna bağış yaparak karşılayacağım."

Acaba başkentteki koruyucu ailelere bağışta bulunuyor mu? Yılbaşı gecesi bana çocukluğuyla ilgili anlattıklarından sonra, durmadan topluma nasıl dahil olduğunu düşünüyorum.

Bu bende de bir şeyler yapma isteği uyandırıyor ve bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda ona gönüllü çalışmalarında ona katılıp katılamayacağımı sormak istiyorum.

"Duşa girin. Bu gece San Antonio'ya uçuyoruz ve yarın sabah geç saatlerde kayacağız, böylece hepiniz biraz soluklanabilirsiniz," diyor Koç ve bana bakıyor. "Koridorun sonunda küçük bir duş odası var, Emmy. Arena görevlileri kullanman için orayı açtıklarını söylediler."

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Uçakta bir kez olsun temiz olmak güzel olacak."

"Şu anda hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum, ancak evde sizin için bir şeyler ayarlamak için arena yöneticimizle birlikte çalışıyorum. Malzeme dolabı olmayan bir şey."

"Minnettarım, Koç."

Çocuklar duşlara doğru gitmeye başlıyor ve Hudson dizimi sıkıyor. "İyi misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Evet." Odanın diğer ucuna bakıyorum ve Maverick'in bana baktığını görüyorum. "Ben iyiyim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Hudson patenlerinin bağcıklarını çözdü ve ayağa fırladı. "Otobüste görüşürüz, Em."

Ona el sallıyorum ve formamı çıkarıp omuzluklarımla birlikte terli kıyafet yığınının içine atıyorum. İlk yardım çantasından bir buz torbası alıp Maverick'e doğru ilerliyorum ve onun köşedeki banklardan birine çöküp elini uzatmasını izliyorum.

"Hey," dedim.

"Merhaba." Etrafına bakınıyor ve takım arkadaşlarımızdan ya da koç ekibinden kimseyi göremeyince ellerini belime koyuyor. "Bu gece orada harika oynadın."

"Teşekkür ederim." Buz torbasını sağ gözüne bastırıyorum ve tıslıyor. "Günlerce moraracaksın."

"Buna değer." Başını arkaya yatırıyor ve bana bakıyor. "Eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğunu biliyorum ama sana asla ama *asla* eski sevgilinin yaptığı gibi davranmayacağıma söz veriyorum. Benimle güvende hissetmeni istiyorum ve-"

Elimi saçlarına koyup kafa derisini ovuyorum ve sözünü kesiyorum. "Seninleyken pek çok şey hissediyorum Maverick ve güvende olmak her zaman bunlardan biri," diye fısıldıyorum ve ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Maverick kalçalarımı sıkıyor. "Başka ne hissediyorsun?" "Günün sorusu bu mu?" Ben soruyorum.

"Evet." Başını sallıyor ve güçlü parmaklarıyla pantolonumun kemerini kavrıyor. "Öyle. Gerçekten bilmek istiyorum."

"Kendimi güçlü hissediyorum. Güzel." Parmaklarım yanağına gidiyor ve dokunuşumla rahatlıyor. "Sanki aklıma koyduğum her şeyi yapabilirmişim gibi."

"Sen bunların hepsi ve daha fazlasısın. Gerçekten her şeyi yapabilirsin, Emmy." "Sana nasıl hissettiriyorum?" Fısıldıyorum ve o sırıttığında, kurumuş olduğunu görüyorum.

Dişlerinde kan vardı. Kavganın ve beni nasıl savunduğunun kalıntıları geride kaldı. "Bana anlatacak mısın?"

"Beni önemli hissettiriyorsun." Maverick'in başparmağı karnımın üzerinde geziniyor ve ben onun dokunuşuyla ürperiyorum. "Ayağımda hâlâ patenlerim olduğunu ve az önce bir adamı eşek sudan gelinceye kadar dövdüğümü biliyorum ama sen bana bir hokey oyuncusundan fazlası olduğumu hissettiriyorsun. Ve bu daha önce hiç böyle olmamıştı. Bana bir amacım varmış gibi hissettiriyorsun."

"Sen bir hokey oyuncusundan çok daha fazlasısın. İyi kalpli olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Bu gece bunun mükemmel bir örneği."

Homurdanıyor. "Aslında saldırı suçu işledim ama sorun değil çünkü birkaç gol atmam için yılda on iki milyon ödüyorlar."

"Demek istediğim bu değil. Sen insanlara derinden değer veren bir adamsın ve benim için böyle hissettiğini bilmek..." Başımı salladım. "Teşekkür ederim." "Seni hiç kimseyi önemsemediğim kadar önemsiyorum, Emmy."

diye mırıldanıyor ve kalbim göğsümde patlıyor. "Ve eğer seni gülümserken görecek olsaydım, suratıma bir kez daha yumruk yerdim."

Söylemek istediğim başka bir şey daha var ama kelimeleri bulamıyorum. Dilimin ucunda asılı kalıyor ve çocuklar soyunma odasına geri dönmeye başlayana kadar orada duruyor, bellerinde havlular ve saçları ıslak.

Maverick'e buz torbasını verip bir adım geri çekildiğimde, kimse soru sormasın diye aramıza mesafe koyduğumda kafamda yankılanıyor. Gerçi bu geceden sonra umursamayacaklarını düşünüyorum.

"Seni temizlenmen için yalnız bırakayım," dedim. "Otobüste görüşürüz."

"Hey." Uzandı ve parmaklarını bileğime doladı. Bir kez sıktı ve bana baktı. "İyi misin?"

"Evet." Başımı sallıyorum ve o his geri geliyor, her zamankinden daha ısrarcı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

OTUZ SEKİZ

EMMY

Asansörle Maverick'in dairesine çıkarken Piper kolunu benim koluma doluyor ve "Burada olmana çok sevindim," diyor. "Takım yemeği Stars için çalışmanın en sevdiğim kısmı ve resmi bir şey bile değil."

"Son altı yemeğe geldim," diyorum. "Ve gerçekten sadece Riley'nin köfteleri için."

"Başka bir bağlamda, bu kulağa çok farklı gelebilir." Kıkırdıyor ve başını omzuma yaslıyor. "Ne çılgın bir hafta, değil mi?"

Yorucu bir kasırga oldu.

Maverick ve Cole'un kavgası ulusal haberlere manşet oldu. Tüm spor kanalları bu olaydan bahsetti ve hatta *SNL* hafta sonu bu olayın bir parodisini yaptı.

Sosyal medya, onun bu işe karışmasına neyin sebep olduğunu anlamaya çalışan insanların yorumlarıyla dolup taştı, ancak kimse bunu doğru anlayamadı.

Maverick kafasına yaptığı kural dışı kontrol nedeniyle iki maç ceza aldı ve bu cezayı sendika ile müzakere etme zahmetine girmedi.

"Ben iyiyim," diyorum. "Reddit'teki r/hokey başlığının yöneticilerine isimsiz bir ipucu vermiş ve Cole'un bir pislik gibi davrandığına dair kanıt sunmuş olabilirim. İnsanların onu sürüklemesini izlemek eğlenceliydi. Sanırım tüm bunların en tuhaf yanı, artık onu gördüğüm için üzerimden bir yük kalkmış gibi hissetmem. Korkmama gerek yok çünkü o engeli çoktan aştım ve bundan sonraki her şey kolay olacak."

"Liam bana Cole'un sana söylediği bazı şeyleri anlattı." Piper elimi tuttu ve sıkıca sıktı. "O aşağılık bir yaratık ve eğer NHL'de bir maç daha oynarsa, yayınlarımızda adının kirletilmesini sağlayacağım."

"Sen en iyisisin. Benim alıngan küçük savaşçım." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve Maverick'in kapısının önünde duruyoruz. "Liam'la konuştuğunuzu bilmiyordum."

"Yok," diyor ama yanakları kızarıyor. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmak ve eteğinin kenarını düzeltmekle meşgul. "Geçerken bahsedildi."

Mırıldanıyorum ve kapı kolunu iterek bizi kalabalık çatı katına götürüyorum.

Takım yemeği de Stars'ta olmanın en sevdiğim kısmı haline geldi.

Pek çok farklı takımda oynadım ve pek çok farklı dinamik gördüm ama hiçbirinde bu çocukların sahip olduğu güven ve uyum yoktu. Bu bağların oyunlarını etkilediği çok açık ve şimdi takımın yıllardır sahip olduğu en iyi dereceyle All-Star Maçına yaklaşıyoruz.

"Kızların yarısı burada," diye bağırıyor Grant ve Connor ile Ethan kanepeden el sallıyor.

"Selam." Hudson bizi selamlıyor ve her birimize tek koluyla hızlıca sarılıyor. "Diğer ikiniz nerede?"

"Maven Dallas'la birlikte yola çıktı ve Lexi gelmiyor. Onun bir randevusu var," der Piper ve Riley video oyunu kumandasından başını kaldırır.

"Randevu mu?" diye soruyor. "Kiminle?"

"Pilates dersinde tanıştığı bir adam. Gerçi bu konuda pek heyecanlı görünmüyordu," diye ekliyorum, yüzü düştüğünde Piper ve ben bakışıyoruz.

"Ah." Riley tekrar televizyona baktı. "Aferin ona."

"İçecek isteyen var mı?" Hudson soruyor ve Maverick'in yemek sırasını hazırlamakla meşgul olduğu mutfağa giriyoruz.

Yolculuktan döndüğümüzden beri onu görmedim ve onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

Sebze tepsisinden başını kaldırıp bana gülümsüyor. Yanağında, gözünün hemen altında hâlâ bir morluk var. Burnu hâlâ şiş ve saçları normalden biraz daha uzun. Yüz hatlarında bitkin olduğunu gösteren bir şeyler var, ama yine de iç burkucu derecede muhteşem.

Tanrım, onu özledim.

Sadece ellerini, parmaklarını ve boşalmadan hemen önce öpmeyi sevdiğim ağzının köşesini değil.

Onu özledim.

Şakalarını, gülüşünü ve uykuya dalmadan önce beni göğsüne bastırışını. Daha düzenli yatıya kalmalara geçtik ve sabahın erken ışıklarında alnında yastık kırışıklığıyla bakışını özledim. Yanağında küçük bir damla salya. Ağlamaklı gözleri ve gezinen dokunuşları.

"Hey, Piper," diyor ve ona sarılmak için adanın köşesine doğru yürüyor. Sonra bana doğru ilerliyor ve beni kollarıyla sardığında omuzlarımdaki ağırlık hafifliyor.

O yanımda olmayana kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim ve elini sırtımın küçük kısmına dayayıp çekmeyince göğsümde heyecan kıvılcımları çaktı.

"Merhaba, Emmy kız," diye mırıldanıyor usulca. "Merhaba, güzel çocuk."

"Günün iyi geçti mi?"

Sedir ağacı, elma ve biraz da çikolata kokan yırtık pırtık pamuklu gömleğine başımı sallıyorum. "Şimdi daha iyiyim."

"Ben de."

Seni özledim. Seni özledim. Seni özledim.

Geri çekiliyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hepimiz iyiyiz. Bir dakika içinde kalabalığı buraya çağıracağım. Her şey toplanmadan önce bir tabak kapmalısınız," diyor Maverick.

"Hepiniz ve iştahınız."

"Haftada üç pint dondurma yiyen kız söylüyor bunu," diye takılıyor Piper. "Yemin ederim şu anda dondurucumuz Ben and Jerry's zulasından ibaret."

"Çocuklar! Yemek hazır!" Maverick bağırıyor ve ayak izdihamı yaşanıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, bir tabak kapıp sıranın önüne geçiyorum. "Bir dahaki sefere küçük bir uyarı, Miller?"

"Seni yeterince uyardım Hartwell. Bir dakika demiştim. Bunun ne kadar uzun bir süre olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunun ne kadar uzun olduğunu biliyor *musun*?"

"Mükemmel bir zaman yönetimim var ve son zamanlarda hiç şikâyet almadım." Ağzına bir üzüm atıyor ve şarküteri tabağını işaret ediyor. "Bu gece çilek yok, o yüzden ne istersen alabilirsin."

Haftalar önce ilk kez ortaya çıktığımdan beri hiç çilek olmadı ve yine de bana her şeyin temiz olduğunu söylediğinde içimde bir şeyler oluyor. Kendimi yapışkan, sıcak ve okuldaki en seksi çocuğa aşık olmuş kıkırdayan bir ergen gibi hissetmeme neden oluyor.

"Teşekkürler," diyorum ve Grant sıranın önüne geçmek için beni yerde yuvarlıyor. "Dikkat et Everett. Seni ezeceğim."

"Bu bir tehdit değil, Emmy." Sırıtıyor ve ayağa fırlayarak uzandığım pizza dilimini alıyor. "Bu benim için bir onur olur."

"Bu oyunu anlamıyorum." Piper inliyor ve sinirli bir şekilde kanepeye uzanıyor. "Pas atıyorum ama diğer oyuncum gol atamıyor."

"Çünkü diğer oyuncuyu da kontrol ediyorsun." Liam büyük ellerini onun kumandadaki küçük ellerinin üzerinde birleştiriyor. "İkisi arasında geçiş yapman gerekiyor." "Bunun gibi mi?" Kumanda kolunu ileri doğru hareket ettiriyor ve oyuncu ekranda da ileri doğru hareket eder. "Başardım!"

"Bu harika, Piper," diyor ona ve Piper da ona gülümsüyor.

Maverick eğiliyor ve kalçası dizime baskı yapıyor. "Burada bulunarak bir şeyleri bölüyormuşuz gibi hissediyor musun?" diye mırıldanıyor, ben de başımı sallıyorum.

"İçiyorum. On saniye içinde bir içkiye daha ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim. Sen de bana bir tane getirmeyi teklif edeceksin ve onları yalnız bırakacağız."

"Neden sana içki getirmeyi teklif edeyim ki? Son üç içkiyi kendi başına içtin," diyor ve ben iç çekiyorum.

"Aslında bana içki getirmiyorsun. Sadece bana içki getirdiğini düşünmelerini sağlıyorsun."

"Oh." Genişçe sırıtıyor ve parmak eklemlerini benimkilere vurarak yumruk tokuşturuyor. "Anladım."

Gözlerimi deviriyorum ve eteğimi düzeltiyorum. "Ben bir içki daha alacağım.
Hemen döneceğim," diye anons ediyorum.

"Sizin için getireyim leydim," diyor Maverick. "Zaten bir suya daha ihtiyacım var."

Oturma odasından çıkıp koridorda ilerliyoruz. Maverick mutfağa gitmek yerine beni yatak odasına doğru yönlendiriyor. Tabandan tavana pencerelerin önünden geçiyoruz ve balkonda Ocak ayının sonlarında mevsim normallerinin dışında sıcak bir gecenin tadını çıkaran birkaç adam görüyorum. Gülüyorlar ve oyun oynuyorlar.

Connor'ın Riley'nin kafasına bir fasulye torbası fırlattığı ve Hudson'ın tahta yerleşimi hakkında tartıştığı rekabetçi mısır deliği oyunu.

Tanrım, bu çocukları seviyorum.

"En iyi parti dairesine sahipsiniz. Bir yerlerde on sekiz delikli bir putt putt sahası saklıyor musun?" diye sordum.

"Çatıda. Sana göstermedim mi?" diye şaka yapıyor ve yatak odasının kapısını açıyor.

"Henüz değil." Onu kendime doğru çekiyorum, ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ki onu öpebileyim. Ağzıma gülümsüyor ve başımın arkasını avuçluyor. "Bunu gerçekten yapmak istedim. Seni çok özledim."

"Siktir, ben de seni özledim." Kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı ve bizi yatağa doğru götürdü. "Disiplin duruşmalarıyla ve buzda öfkeli bir deliye dönüş*mediğimden* emin olması için Koç'la görüşmekle çok meşguldüm. Bu kadar devamsızlık yaptığım için özür dilerim."

"Sadece sıradan bir deli," diyorum ve beni yatağın üzerine fırlatıyor. "Ve seni affediyorum."

"Bu gece yatıya kalacak mısın?" diye soruyor, üzerime sürünüyor ve boynumu öpmek için eğiliyor.

İç çekiyorum ve kalçalarımı kaldırıyorum, onu daha fazla hissetmek için çaresizce. "Yapamam. Piper'la geldim ve eğer kalırsam bunun şüpheli olduğunu düşünecek. Yarın akşama ne dersin?"

"Yapamam. Dallas ve Reid ile düğün için smokin provam var, sonra da akşam yemeği yiyeceğiz."

"Peki ya galada giydiğin smokin? Onun içinde iyi görünüyordun." "Öyle mi yaptım?" Maverick elini kalçamın iç kısmında gezdirdi ve Gömleğimin altında meme uçlarım sertleşiyor. "Herkes farklı durumlar için farklı bir smokine ihtiyacın olduğunu bilir."

"Smokin giyme kurallarını tam olarak bilmediğim için üzgünüm."

"Yani bu gece ya da yarın gece yatıya kalmak yok mu? Sanırım bu seni hemen almam gerektiği anlamına geliyor."

"Herkes dışarıdayken mi?"

"Sorun olur mu?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Ama sessiz olabileceğimden emin değilim."

Gözleri muziplikle parlıyor ve başparmağını iç çamaşırımın kemerine takıyor. Kırmızı tangayı bacaklarımdan aşağı çekiyor ve önümde tutuyor. "Bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum. Aç ağzını."

Anlamını anlayarak keskin bir nefes alıyorum. Dudaklarım ayrılıyor ve danteli ağzıma itiyor, iç çamaşırını sıktığımda yanağımı okşuyor.

"İşte böyle," diyor. "Mükemmel görünüyorsun, Emmy kızım." Övgü karşısında kıpırdanıyorum ve o da vücudumda aşağı doğru kayıyor. Maverick göğsümde duraklıyor, bakışlarının ardında hâlâ o hınzır parıltı var. "Gömleğini yukarı kaldır, bebeğim. Şu güzel göğüslerini göreyim."

Gömleğimi çeneme kadar kaldırırken ellerim titriyor. Karnımda bir zevk dalgası oluşmaya başlıyor, herhangi birinin her an içeri girip beni bu şekilde görebileceğinin farkındalığı - yarı çıplak, ıslak. Olacakların düşüncesiyle şimdiden çarşafların üzerinde titriyorum.

Sütyenimi çekiştiriyor, kuplar göğüslerimi yukarı ve ağzına doğru itiyor. Dili meme ucumda geziniyor ve hassas tenime karşı mırıldanarak tanganın etrafında inlememe neden oluyor.

Hiçbir erkek vücudumu Maverick kadar takdir etmedi. Son ürüne ulaşmak için bir yarış yok; zaman ayırmayı ve her santimin tadını çıkarmayı seviyor.

Daha önce hiç seksi olduğunu düşünmediğim yerlerime dokunarak beni tahrik etti - kürek kemiklerime. Baldırlarım. Sadece göğsümde ve karnımda vibratör kullanarak beni boşalttığı zaman. Buz üzerinde çok titiz ve yatakta daha da titiz. Bir şeyden hoşlanmadığımı anladığında yeni bir şey deniyor ve ben üç yeni orgazmın gururlu sahibi olana kadar durmuyor. Onun önünde onlarca kez çıplak kaldım ama göğsümden eteğime geçtiğinde, kotu belime kadar sıyırdığında ve beni yatağında kendi kişisel oyuncağı gibi açıkta bıraktığında, beyaz ateş yuvarlanıyor benim aracılığımla.

"Seninle istediğim gibi vakit geçiremiyorum," diyor Maverick ve yüzüstü bacaklarımın arasına uzanıyor. "Burada çok uzun zaman geçirirsek, birileri bizi bulur." Başparmaklarıyla beni aralıyor ve ben utanarak dizlerimi kapatmaya çalışıyorum. "Yok öyle bir şey bebeğim. Bırak bakayım. Çok uzun zaman oldu ve senin mükemmel amını yakından görmek istiyorum." Kalçamın içini ovalıyor ve rahatladığımda sırıtışı gururlu. "İşte böyle. İşte benim kızım."

Onunla konuşamamaktan nefret ediyorum ama onu izlemeyi seviyorum. Gözbebekleri kocaman açılmış ve yanakları pembeleşmiş. İki parmağını nazikçe içime bastırdığında benimkiyle eşleşen yumuşak bir inilti çıkarıyor, diğer elinin başparmağı yavaş, tembel dairelerle klitorisimi çalışıyor.

"Bu iyi geldi mi?" diye geveliyor, ben de başımı sallıyorum. "İstediğin kadar bağırabilirsin, Emmy. Duymayacaklar."

Onun hissine kapılıyorum. Parmaklarının kıvrımına ve üçüncüyü eklediğinde. Kalçalarımı kaldırıp başparmağını kız yanaklarımın arasına, gerçekten ama gerçekten hoşlanmaya başladığı bir noktaya bastırdığında yaşadığım şaşkınlık. Adamlardan biri pencerenin dışında gülüyor ve elektrik çarpmış gibi sarsılıyorum.

"Hoşuna gitti," diyor Maverick hayretle. "Parmaklarımın etrafında kenetlenme şeklin - bunu sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Dilini çevirdiğinde inliyorum ve onu içime gömdüğünde inliyorum, parmaklarının yerini alıyor ve beni daha önce hiç olmadığım kadar hızlı bir şekilde ecstasy'nin eşiğine gönderiyor. Uzanıp saçlarını çekiştiriyorum, yakın olduğumu haber veriyorum ve o da keskin gözlerle bana bakıyor.

"Durmayacağım," diyor. "Senin her damlasını tadana kadar durmayacağım." Avuç içi karnımın üzerinde kayıyor, aşağı doğru bastırıyor ve kalçalarımı tekrar kaldırıp ona sürtünüyorum. "İşte bu, Emmy kız. Benim için sonuna kadar, bebeğim."

Uçurumdan aşağı yuvarlanıyorum, öyle bir serbest düşüş ki boğazım kuruyacak kadar yüksek sesle inliyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor, bacaklarım kasılıyor ve zihnim bulanıklaşana kadar yükseklerde geziniyorum.

Dünyaya geri döndüğümde, Maverick yanağıma dokunuyor. "Dizlerinin üzerine çök," diyor. "Dört ayak üstünde, pencereye bak."

Pozisyonumu almam bir saniye sürüyor, beynim vücudumun geri kalanına yavaş yavaş yetişiyor. Öne doğru eğiliyorum, dirseklerim çarşaflara dayalı ve kıçım havada. Maverick elini kıvrımlarımda gezdiriyor ve minnettar bir mırıltı çıkarıyor. Yanaklarımı ayırıp önce sol, sonra sağ yanağımı öpüyor ve yüzüm kıpkırmızı oluyor.

"Sırada kıçın var," diyor, benim de hayalini kurduğum bir şeyi dile getirerek. "Ona kadar çalışacağız ama seni o daracık taytınla gördüğüm ilk günden beri oranı sikmek istiyordum."

Başımı çılgınca sallıyorum, o da gülüyor ve dudaklarını enseme değdiriyor. Eşofmanının bacaklarından aşağı kaydığını duyuyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum, Maverick'i elini sikine sarmış halde buluyorum.

Onu böyle görmeye bayılıyorum; kendini bırakmaya ve kontrolünü kaybetmeye bu kadar yakınken. Gözlerinde açlık ve kızarmış bir cilt. Darmadağınık ama keskin bir kararlılıkla hareket ediyor.

Sikinin başını klitorisime sürtüyor, içeri itmeden girişime doğru sürüklüyor. İnliyorum ve ona doğru sallanıyorum, ne istediğimi soruyorum.

"Zavallı şey," diye gülüyor ve kalçalarımı sertçe kavrıyor.

Sırada ne olduğunu bilerek sakin bir nefes alıyorum ama içimde kayma şekline hâlâ hazır değilim. Dolgunluk hissi ve kalın uzunluğuna uyum sağlamak için esneme.

Maverick uyum sağlamam için bana bir saniye veriyor ve tırnaklarımı kalçasında gezdirmek için arkama uzandığımda, tamamen içime gömülüyor.

"*Siktir*," diye nefes veriyor. "Beni ne kadar iyi karşıladığına bak, Emmy kız."

Kalçaları hızlı hamlelerle benimkilere çarpıyor, ben de onun ritmine ve yoğunluğuna ayak uyduruyorum. Bunu binlerce kez yapmışız gibi hareket ediyoruz, birbirimizin ihtiyaçlarını biz istemeden önce tahmin ediyoruz.

Maverick elini boğazıma götürüyor, o lezzetli basınç nefes borumun etrafına yerleşiyor. Başımı geriye eğiyorum ve alnıma bir öpücük konduruyor.

"Bu uzun sürmeyecek. Sensiz bir hafta ve sanki hayatımda daha önce hiç sevişmemişim gibi hissediyorum." Üzerime eğiliyor, vücut ağırlığı sırtıma biniyor ve eli klitorisime gidiyor. "Bu sefer boşaldığında çığlık atmanı istiyorum Emmy. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başımı sallıyorum, o kabarma yeniden oluşuyor. Maverick'in önce kendisinin bitirmesine izin vermeyeceğini biliyorum, bencil piç kurusu ve onu oraya götürmeyi neredeyse kendim kadar istiyorum. Danteli ısırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, uyarılma çok fazla.

Vücutlarımız uyum içinde çalışıyor. Ter göğsünden aşağı yuvarlanıyor ve sırtıma yapışıyor. Omzumda bir ağız ve en hassas olduğum yere bastıran bir başparmak. Çılgınca, ikimiz de ödünç alınmış bir zamanda çalıştığımızın farkındayız.

İkinci orgazm omurgamdan yukarı fırlıyor, tenimde alev alev yanıyor. Bana söylediği için değil ama *çok iyi* hissettirdiği için çığlık atıyorum ve neredeyse yatağa yığılıyorum.

Maverick beni takip ediyor, içimde serbest kalışının sıcaklığını hissetmeden önce beş kez daha itiyor. Bacaklarının sarsılması ve boğazının arkasından gelen uzun, alçak inilti.

"Emmy," diyor. "*Tanrım*. Hepsini alacaksın, değil mi?" Alacağım.

Bacağımdan aşağı akan döl de dahil olmak üzere her damlasını. Parmaklarıyla sildikten sonra tekrar içime bastırıyor, daha önce hiç yaşamadığım bir yakınlık.

Nazik bir özenle omuzlarımı ovuyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Yanağıma masaj yapıyor ve ağzım istekle açılıyor. Maverick iç çamaşırımı çıkarıyor ve beni yarın yokmuş gibi öpüyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum ve gözleri parlıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor ve burnu benimkine değiyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, onun sessiz düşüncesiyle kaburgalarıma sıcak ve bulanık bir şey bastırıyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Güzel. İstemiyorum ama seni temizlemeliyim."

"Evet." Esniyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Çocukların beni böyle görmesini gerçekten istemiyorum."

"Kesinlikle olmaz. Sadece gözlerim." Yataktan kalkıyor ve elini uzatıyor. "Duş almak ister misin?"

"Bence bu, burada yaptıklarımızı çok açık hale getirirdi." Gülümsüyorum ve kıyafetlerimi düzeltiyorum. "İç çamaşırlarımı geri alabilir miyim lütfen?"

"Hayır." Eşofmanının içine atlıyor ve danteli ceplerinden birine sokuyor. "O artık benim."

"İç çamaşırlarımı çalmaya devam edemezsin Miller. Yakında hiç kalmayacak."

"Mesele de bu, değil mi?" Sırıtıyor. "Günün sorusu?"

"Beni becerdikten sonra soru sormamı istemen adil değil. Düzgün düşünemiyorum." İnliyorum ve ayağa kalkıyorum, bacaklarım biraz titriyor. "Bu gece en azıyla devam edeceğiz: ananas pizzaya ait mi?"

"Siktir, hayır," diye cevaplıyor hemen. "Lütfen bana aynı fikirde

olduğunu söyle." "Katılıyorum. Sorunuz nedir?"

"En iyi buzlu şeker aroması nedir?"

"Vay canına. Bu gece her yerdeyiz." Gülüyorum ve eteğimin düğmelerinin ilikli olduğundan emin oluyorum. "Turuncu."

"Yanlış. Üzüm burada."

"Çok tuhafsın," dedim ve temizlenmek için banyo kapısına doğru yürüdüm. Yukarı.

"Bayılıyorsun," diye karşılık veriyor Maverick ve dehşet verici bir an için Sanırım yapabilirim.

OTUZ DOKUZ

MAVERICK

BEN

Kahramanlar ve Efsaneler gecesinde kimin formasını giyeceksiniz?

Takım elbise giymek ve kravat takmak zorunda olmamak çok güzel. Gelecek sezon bunlardan daha fazla yapmalıyız.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Kimsenin değil. Babam bir favori seçersem beni evlatlıktan reddedeceğini söyledi, bu yüzden tarafsız davranıyorum ve hiç giymiyorum.

Lemieux formanı mı giyiyorsun?

BEN

Yok, yok. Bu gece başka biri var.

KIZIL SAÇLI SUIKASTÇI

Kendi formanı giyemezsin Miller.

BEN

Beni durdurmaya çalış Hartwell.

"HEY, BILL." Üzerindeki retro Gretzky formasına ıslık çalıyorum. Onlarca yıllık görünüyor ve çok kıskandım. "Vay be. Bu gerçek mi?"

"Öyle." Güvenlik görevlisi arkasını dönüyor ve hatıra eşyasını gururla gösteriyor. "Bu onun çaylak sezonundan."

"Kahretsin. O zamanlar onu oynarken görmeyi çok isterdim."

"Onu ilk yılında gördüm ve özel biri olacağını biliyordum. Senin için de aynı şeyi düşünmüştüm. Hâlâ da öyle."

"Hayır, dostum." Başımı sallıyorum. "Bunu yapamazsın. Ben onun kadar iyi değilim. Neredeyse onun yarısı kadar süredir ligdeyim ve bunu gösterecek hiçbir şeyim yok. Stanley Kupası yok. Yedinci maç yok, playoff tecrübem yok. Aynı oyun alanında değiliz."

"Kazanmak her şey demek değildir, Maverick. Sen de aynı türden bir lidersin. Oyun için aynı tutkuya sahipsin. Gollerden ve asistlerden daha önemli olan şey bu."

"Hadi ama Bill. Beni duygusallaştırıyorsun ve hazırlanmam gereken bir maç var."

"Özür dilerim." Bana mahcup bir sırıtış attı. "Üzerindeki kim? Ceketinin altını göremiyorum."

"Bu bir sürpriz." El salladım ve güvenlik taramasına yöneldim. "Tek söyleyebileceğim bugüne kadarki favori oyuncum olduğu."

Telefonumu ve anahtarlarımı bir kaseye atıyorum ve metal dedektöründe duran memurla havadan sudan konuşuyorum. Bu gece için formalarımdan birini seçti ve ben de memnuniyetle arkasını imzaladım.

Koridorda soyunma odasına doğru yürürken ıslık çalıyorum, adımlarımda bir hafiflik var.

Son zamanlarda her şey çok *iyiydi*.

All-Star Maçı'nda oynadım ve üniversiteye birlikte gittiğim bazı oyuncularla aynı takımda mücadele ettim. Sezonun ikinci yarısındaki programımız ilkine göre daha hafif, bu da beni playoff şansımız konusunda iyimser kılıyor.

Emmy bu hafta neredeyse her gece bize geldi ve iki gün önce Phoenix'te bir deplasman maçımız olduğunda, öğleden sonrayı beyzbol şapkalarıyla şehir merkezinde dolaşarak güneşin tadını çıkararak geçirdik.

Biliyorum bu bir randevu değil, ama tam olarak bir randevu gibi.

Dallas haklıydı. Bu diğer şeyler gerçekten çok eğlenceli.

Birlikte uyuyor ve birlikte yemek yiyoruz. Antrenmanda ya da yolda olmadığımız zamanlarda birlikte takılıyoruz. O çiçeklerini sularken beni arıyor, ben de marketteyken onu arıyorum. Bazen on dakika sohbet ediyoruz. Bazen bir saate dönüşüyor.

Sanki çıkar ilişkisi olan arkadaşlar ile erkek arkadaş ve kız arkadaş arasında sıkışıp kalmış gibiyiz ve sanırım onunla konuşmanın zamanı geldi. I

Sürekli birbirimizin hayatında olmaya devam etmek istiyor mu bilmiyorum ama ben istiyorum. Ve kafa karışıklığı olmaması için buna bir etiket koymak istiyorum.

"Gülümse Mavvy," diye sesleniyor Maven ve oyuncular koridorunda birkaç fotoğrafımı çekerken sırıtıyorum. "Ceketini çıkar da kim olduğunu görebileyim, lütfen."

"Çok otoriter." Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp koluna geçiriyorum, arkama dönüyorum ki arkasındaki ismi görebilsin. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Oh, kahretsin." Gülüyor ve kamerası iki düzine kez tıklıyor. "İnterneti kıracaksın."

"Ne?" Yüzümü ona döndüm ve kaşlarımı çattım. "Lanet olsun. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, tatlım. Çok ama çok doğru bir şey yaptın. Her zaman erkeğin formasını giyen kızdır, tersi değil. Bu çok havalı."

İki hafta önce sipariş ettiğim formaya bakıyorum; arkasında Hartwell'in adı ve numarası olan, memleketimizin beyaz renkteki XL Stars forması. Temalı geceyi duyurduklarından beri bu fikir aklımdaydı ama bunu bir şaka olarak ya da onunla dalga geçmek için giydiğimi düşünmesini istemedim.

"Sence beğenecek mi?" Nasıl tepki vereceği konusunda birden gerilerek soruyorum. Emmy bana büyük jestler yapacak bir kadın gibi gelmiyor ve umarım koyduğumuz görünmez bir sınırı aşmıyorumdur. "Dolabımda değiştirebileceğim yedek bir formam var."

"Buna bayılacak," diye beni temin ediyor Maven.

"Daha gelmedi mi? Giyinmeden önce onu görebilmek için erken gelmeye çalıştım."

"Hayır, ama her an gelebilir. Piper'la birlikte yolculuk ediyor ve her gece aynı saatte yola çıkmak gibi garip bir alışkanlıkları var."

"Teşekkürler, Mae." Eğildim ve başının üstünü öptüm. "Haziran Böceğim nasıl?

"Geçen gün çiçekçi kız elbisesi için alışverişe çıktık ve onu gördüğünde öleceksin." Bana sinsi bir gülümseme veriyor. "June Bug'dan bahsetmişken, küçük bir kuş bana Yeni Yıl için özel bir ziyaretçiniz olduğunu söyledi."

"Olabilir," diyorum. "Biz-" Onu

görmeden önce duyuyorum.

Emmy'nin sesi koridorda ilerliyor ve omzumun üzerinden bakıyorum.

Bir saniye koridor boştu, sonra gözümü kırptım ve o oradaydı. Kızıl saçları her yerde. Beyaz balıkçı yaka ve ince çizgili pantolon ile uyumlu bir yelek. A

Boynunda altın kolye ve dizlerimin bağını çözen deri spor ayakkabıları.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Bunu duydum," diyor Maven ve ben de onu tersliyorum.

Aylardır onu iş kıyafetleri, güzel elbiseler ve farklı topuklu ayakkabılar içinde görüyorum ve onu gördüğümde kalbim hala küt küt atıyor.

Sanırım Emerson Hartwell'den kaynaklanan kronik bir rahatsızlığım var.

"Hey, Mae," diye sesleniyor Emmy ve el sallıyor. "Miller? Ne-" Olduğu yerde durdu ve o yeşil gözleriyle bana baktı. Bakışları omuzlarımda geziniyor, sonra yüzüme kayıyor. "Ne giyiyorsun?"

"Hm?" Sırtımı ona dönüyorum ve omuz silkiyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Koridorda ayaklarını sürüyerek yürüyor ve onun alınganlığına gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Kolumu çekiştiriyor.

"Bu benim formam."

"Öyle mi?"

"Maverick. Ne... Neden benim formamı giyiyorsun?"

"Çünkü bu gece Kahramanlar ve Efsaneler gecesi. Sen benim kahramanımsın Hartwell ve kesinlikle bir efsane olacaksın. Zaten öylesin ama teknik olarak NHL'de bir sezonu efsane olarak sınıflandırabileceğimizi sanmıyorum. Bana sorarsan saçmalık. Ayrıca, sırtıma senin adını ne zaman yazdırmayı planladığımı sorduğunu çok net hatırlıyorum, işte buradayız."

"Neden... Ben-" Parmakları blok harfleri ve on yedi rakamını izliyor, sonra tekrar izliyor. "Formamı giyen tek kişi babam."

"Ve dışarıdaki sekiz bin taraftar," diyorum.

"Başka bir sporcuyu kastediyorum.

Akranlarımdan biri."

"Diğer liglerdeki erkekler her zaman kadın formaları giyiyor. Bu trend NHL'de de başlamalı, sizce de öyle değil mi?"

"Bu, birinin benim için yaptığı en romantik şey olabilir," diye fısıldıyor.

"Güzel şeyleri hak ediyorsun, unuttun mu?" Yan tarafa bakıyorum ve Maven ile Piper'ın ortadan kaybolduğunu görüyorum. Gittiklerini fark etmemiştim bile. "Senin yanında oynamak büyük bir onur ve ayrıcalık. Hiçbir zaman

kimi temsil etmek istediğim konusunda şüpheye düştüm. Bu sensin ve her zaman da sen olacaksın."

"Sadece formadan mı bahsediyorsun?" Emmy çenesini yukarı kaldırıyor. "Yoksa başka bir şey mi?"

Alanını daralttım ve ellerimi duvara dayayıp başını destekledim. "Başka bir şey hakkında konuşmamı ister misin?"

"Evet." Alt dudağını ısırıyor. "İstiyorum."

Derin bir nefes alıyorum. Bu konuşmayı yapmayı beklediğim yer burası değildi, ama şikayet etmeyeceğim. Ne kadar erken yaparsak o kadar iyi.

"Seninle daha fazlasını istiyorum, Emmy. Her gece eve senin yanına gelmek ve seni şehirde yemeğe çıkarmak istiyorum. Kaldırımda elini tutmak ve yağmurda seni öpmek istiyorum. Filmlerde bahsettikleri her şeyi istiyorum. Yine de sana karşı dürüst olacağım. Nasıl bir ilişki yaşanacağı ya da nasıl erkek arkadaş olunacağı hakkında en ufak bir fikrim yok ama öğreneceğim. Deneyeceğim ve denemek isteyeceğim tek kişi sensin. Bu benim için sadece seks değil ve bir süredir de değildi. Eğer seni elimde tutmamın tek yolu sıradan bir ilişki yaşamaksa, öyle olsun. Ama bence sen de daha fazlasını istiyorsun."

Başını yavaşça sallıyor. "Bunu istiyorum. Benim formamı giymeni ve topuklularımı giymeme izin vermeni istiyorum. Benimle yiyecek alışverişine gelmeni ve bana bademin neden cevizden daha iyi olduğuna dair sekiz dakikalık bir ders vermeni istiyorum."

"Öyleler," diyorum kararlılıkla ve o da yanağıma dokunuyor.

"İşte bu yüzden senden çok hoşlanıyorum. Senin için önemli olan şeyler konusunda çok tutkulusun, badem gibi. Kim badem için heyecanlanır ki?"

"İstiyorum, çünkü onlar sizin için iyi. Vitaminler, mineraller ve her gün yememiz gereken diğer şeyler var." Elini elime aldım ve avucunun içini öptüm.

"Bu kadar badem konuşması yeter."

"Bu... sikiş arkadaşlığından sonra gelen her şeye evet mi demek oluyor?"

"Sanırım buna genellikle erkek arkadaş ve kız arkadaş diyorlar. Flört. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız için aptal gibi davranıyoruz."

"Evet." Başımı sallıyorum. "Hepsine evet."

Gülümsemesi yumuşak ve güzel. "Ne yaptığını bilmiyorsan sorun değil. Kesinlikle çuvallayacağız, ama birlikte çuvallayabiliriz ve bunun bir önemi yok. Uyumsuz kıyafetler giydiğin için sana kızacağım.

Çoraplar. Şakalarına gülmediğim için bana kızacaksın. Bir deneyelim ve nereye gideceğini görelim."

"Bu konuşma, sana formanı g i y d i r i r k e n planladığım şey değildi."

"Ne planlamıştın?"

"Seni göklere çıkarmaya ve neden her renkten bir forma alacağımı anlatmaya hazırdım. Senin istatistiklerini hazırlamıştım."

"Bazen zor olabiliyorum, Maverick. Huysuz olduğumu biliyorum ve bu kadar güzel bir şey için nankörlük olarak algılanmasını istemem." Emmy nefes almak için duraklar. "Böyle şeyler yaptığında bilmeni isterim ki-" Vücudumda bir aşağı bir yukarı hareketler yapıyor-"Bana hissettirdiklerini anlatacak kelimeler bulmakta zorlanıyorum. Teşekkür etmek çok küçük geliyor ve nezaketinize karşı daha minnettar olmak için çalışıyorum. İçimde..." Bir omzunu atıyor ve çenesini göğsüne yaslıyor. "İçimde kelebekler uçuşuyor ve zamanını ayırdığın kişi ben olduğum için kendimi şanslı hissediyorum."

"Nasıl hissettiğini biliyorum, Emmy." Elimi boynunun arkasına koyuyorum. "Bana gülümsediğinde bunu görüyorum. Bu arada bu çok oluyor."

"Hayır, değil," diye meydan okuyor ve ben de sırıtıyorum.

"Şu anda gülümsüyorsun, Red. Gözlerinin etrafında küçük kırışıklıklar var ve bunlar çok sevimli. Bir süre daha burada kalmak istememe neden oluyorlar."

"Ne kadar sürecek?"

Sonsuza kadar.

"Benden bıkana kadar."

"Senden bıkacağımı hiç sanmıyorum," diye itiraf ediyor Emmy. "Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın."

"Komik. Sen benim de en sevdiğim kişisin."

Koridorun sonundaki kapı açılıyor ve onu koyduğum kafesten dışarı çıkıyor. Grant bize el sallıyor, Emmy de ona el sallıyor.

"N'aber, G?" Diye soruyorum ve beşlik çakıyoruz. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Oh, *kahretsin*, Cap. Bu Emmy'nin forması mı? Yok artık. Bu ateş." Grant telefonunu çıkarır ve bir video kaydetmeye başlar. "Bu gece Maverick Miller'dan gelen damlaya bakın millet. Üzerinde özel Emmy Hartwell forması ve özel Nike'ları var."

"Bu kelimelerin yarısının ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyor Emmy.

"Ben de öyle." Kameraya dilimi çıkarıyorum. "Ben soyunma odasına gidip giyineceğim. Siz de giyinmelisiniz ki geç kalmayalım ve

maçtan önce paten turları."

"Emredersiniz efendim." Grant bana bir selam verdi ve koridordan aşağıya doğru ilerleyerek yandaşlarıyla konuşmaya başladı.

"Dışarıda görüşür müyüz?" Emmy'ye söyledim.

"Evet." Geçerken beni dürtüyor. "Ve bu gece beni o formayla becermeni istiyorum."

İnliyorum ve başımı duvara yaslıyorum, sırıtışının beni ne kadar tahrik ettiğinden utanıyorum.

KIRK

EMMY

"Şarap ve pizzayı bir araya getirmeye karar veren kişi bir dahi." Pepperoni dilimimden kocaman bir ısırık alıyorum ve bir yudum kırmızı şarap içiyorum. "Bu harika bir fikirdi Lexi. Bunu ertesi gün maçımız olmayan bir gecede yaptığın için teşekkür ederim, böylece gerçekten tadını çıkarabilirim."

"dertleşecek arkadaşlara ihtiyacım vardı. Dün gece çok kötü bir randevu geçirdim ve bir daha asla başka bir erkek görmek istemiyorum." Lexi, Piper'ın bardağını dolduruyor ve kanepede arkasına yaslanıyor. "Hepsi berbat."

"Ne oldu?" Maven soruyor. "Ve bununla nasıl tanıştın?"

"Markette. İkimiz de bir paket portakala uzandık. Bir şaka yaptı. Ben de güldüm. Ve bu beni son güldürüşü oldu. Ona atletik antrenör olduğumu söylemedim ve akşam yemeği için bir spor barına gittik. Bir basketbol maçı oynanıyordu ve kadın muhabir Colton Clark'la röportaj yapıyordu - Orlando'daki adamı biliyor musunuz? Neyse, adam bana döndü, gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: *"Keşke kadınlar hakkında hiçbir şey bilmedikleri konular hakkında konuşmayı bıraksalar*."

Piper'ın nefesi kesildi. "O yapmadı."

"Hayatım üzerine yemin ederim. Çok iyi bir insan olduğum için yemek boyunca oturdum ama çıkar çıkmaz numarasını engelledim. Bu çok sinir bozucu. Bütün iyi erkekler nerede?" Lexi inliyor. "Otuz bir yaşındayım. Hiç kazanan kalmadı."

"İşte bu yüzden flört etmekten uzak duruyorum. Cumartesi gecesi sadece etrafı kurcalamak ve orada ne olduğunu görmek için bir uygulama indirdim ve sildim

birkaç dakika içinde. İki ayrı kişi gelip yüzlerine oturmamı istedi." Piper sinirli bir şekilde oflayıp pufluyor. "Otuz yaşında ve boşanmış olmak berbat bir şey ve keşke hayallerimin erkeğini kaldırımda karşılaşarak bulabilseydim."

"Böyle şeyler sadece filmlerde olur." Maven pizzasından bir parça peynir koparıp ağzına atıyor. "Kaltak gibi konuşmak istemem ama Dallas'a sahip olduğum için çok mutluyum. Biriyle çıkmanın baş ağrılarını hatırlıyorum ve hiç eğlenceli değiller. Bütün bir kitabı dolduracak kadar korku hikayem var."

"Bir keresinde bir adam bana yatak odasında kendisine Kral diye hitap edilmesini istediğini söylemişti," diyorum. "Kendimi kraliyet dönemi Londra'sına ışınlanmış gibi hissettim."

"Cüretkarlık. Mükemmel nişanlını bizimle paylaşabilir misin, Mae?" Lexi soruyor. "Fiziksel bir ilişkiye bile ihtiyacım yok, sadece arada sırada medeni bir şekilde sohbet edebileceğim karşı cinsten birine ihtiyacım var."

"Keşke yapabilsem ama June'la beni zar zor idare edebiliyor. Ergenlik çağına geldiğinde nasıl olacağından korkuyorum. Üç kadın daha eklersek, muhtemelen gece kaçar ve bir daha aramaz."

"Asla olmaz." Piper ekmek çubuğunun ucunu masanın diğer tarafına fırlatıyor. "O adam bir aziz ve sana kafayı takmış durumda."

"Cidden takıntılı," diye katılıyorum. "Ne zaman senden bahsetse rüya gibi bakıyor. Sen odaya girdiğinde ışıl ışıl oluyor. Çok tatlı."

"Rüya gibi bakışlardan mı bahsetmek istiyorsun? Maverick'e ve geçen gece senin formanı giyip sahaya çıktığında sana nasıl baktığına ne dersin? O koridordaki gerilim çılgıncaydı." Maven şarap kadehini bırakıyor ve dirseklerini kalçalarına dayıyor. "Sana sürpriz yapmak için orada beklediğini biliyor muydun?"

İçkimi evirip çeviriyorum ve kızarıyorum. "Hayır,

yapmadım." Yine de bu beni şaşırtmadı.

Maverick'in kim olduğunu öğreniyorum.

İlişkimize bir etiket koyduğumuzdan bu yana geçen bir haftada, o

mükemmeldi.

Kullanması çok sevimsiz ve aptalca bir kelime ama doğru.

Bana çiçek aldı ve akşam yemeği için üç farklı şekilde patates pişirdi. Mesajlarıma neredeyse anında cevap veriyor ve ona canım tatlı çay çektiğini söylediğimde sevdiğim markayı bulana kadar dört farklı mağazaya gitti.

Ona bunları yapmak zorunda olmadığını, bunun ya hep ya hiç anlaşması olmadığını söylemeye çalıştım ama adam aşk romanlarımdan birini aldı,

yatağıma uzandı ve bana kitaplarımı okuyarak nasıl mükemmel bir erkek arkadaş olunacağını öğrendiğini söyledi.

Aynı kadınla birkaç saatten fazla vakit geçirmeyen bir playboy olarak ün salmış olmasına rağmen, bu partnerlik olayını çok iyi beceriyor.

Ona karşı gardımı düşürmek için elimden geleni yapıyorum. Bir şeylerin ne zaman ters gidebileceğini tahmin etmeyi bıraktım ve bana her gülümsediğinde ona olan güvenim artıyor.

Geçmişimdeki erkeklere hiç benzemiyor. Bunu biliyorum ve ellerim saçlarında, dudakları alnımda, bende sevdiği her şeyi sıralayarak geçirdiğim zaman arttıkça kalbim göğsümden çıkmaya daha da yaklaşıyor.

"Bir itirafım var," diye itiraf ediyorum. "Ama bu odadan çıkamaz."

Maverick ve ben ilişkimizi başkalarıyla paylaşmaktan bahsetmedik ama bu kadınlar benim arkadaşlarım. Son birkaç aydır bana kendilerinden pek çok parça gösterdiler - iyi ve kötü yanlarını da - ve bir anlığına onun hakkında gerçekten övgüler yağdırmak istiyorum.

"Yemin et," diyor Piper.

"Hayatım üzerine," diye ekliyor Maven.

"Sırrın bizimle güvende," diye onaylıyor Lexi.

"Maverick ve ben birlikte yatıyoruz," diye ağzımdan
kaçırdım.

"*Ne*?" Maven bağırıyor. "Sadece yılbaşında öpüştüğünüzü sanıyordum!"

"Yılbaşında mı öpüştünüz? Evde kalacağını söylemiştin!"

"Bu yüzden mi geçen gün atletik antrenörün ofisine geldi ve diz ardı kirişinin ağrıdığından şikayet etti? İkiniz yeni bir seks pozisyonu denediğiniz için mi?"

"Aman Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Her şeyi geri alıyorum. O adamdan nefret ediyorum ve onu hiç çıplak görmedim."

"Detayları istiyoruz." Piper ellerimi çekip sırıtıyor. "Tüm detayları."

"Kasım ayından beri devam ediyor ve-"

"*Kasım* mı? Bu aylar önceydi!"

"Sikilirken zaman uçup gidiyor," diyor Lexi ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Kim başlattı?" Piper soruyor.

"O yaptı. Belki de ben yaptım. Bilmiyorum, her şey bulanıktı. Bir dakika önce maçtan sonra otel odamda tartışıyorduk, sonra beni duvara yaslamış öpüyordu."

O geceyi, içimde dalgalanan heyecanı ve ilk kez tattığı tadı düşünüyorum. Bu sabah antrenmandan önce ağırlık salonuna gitmek için yatak odasından çıkmadan önce eğilip beni öptüğünde de aynı sersemliği hissettim.

Lexi, "Vay canına, bu çok ateşli," diyor.

"Sadece bir kerelik bir şey olması gerekiyordu ama yine oldu. Sonra tekrar ve tekrar. Seks, yatıya kalmaya, el ele tutuşmaya ve kaçınmaya çalıştığım duygulara dönüştü ama ona karşı koymak imkansızdı. Geçen gün yaptığımız şeyin sadece fiziksel olmasını istemediğimize karar verdik. Artık çıkıyoruz ve ben..." Derin bir nefes alıyorum. "Çok mutluyum."

"Bunu açmak için çok fazla şey var. Seninle *yaşıyorum*," diyor Piper. "Bunun olacağını nasıl bilemedim?"

"Etrafta sinsice dolaşma konusunda akıllı davrandık ve yolda çok şey oluyor. Benim formamı giydiği geceye gelince..." Sözümü kesiyorum ve sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum. "Erkeklerin kızlarını kendi kıyafetleriyle gördüklerinde neden çılgına döndüklerini anlıyorum. Dünyadaki en ateşli şeydi."

"Hepimizin merak ettiği soruyu sorabilir miyim? Yatakta nasıl?" Lexi soruyor ve Piper ciyaklıyor.

Kızardım. "Ayrıntılara girmeyeceğim ama tüm söylentiler doğru. Boyut. Tatmin seviyesi. Özverili olmak. Birlikte olduğum diğer herkes bu noktaya kadar yanlış yapıyordu."

"Peki ya çoklu orgazm?"

"Gerçeklerin en gerçeği."

"Bir kadeh şaraba daha ihtiyacım var," diyor Piper. "Seni şanslı sürtük."

"Sırada ne var?" Maven soruyor. "Bu adam daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmadı ve hepinizin ne yapmayı planladığını merak ediyorum."

"Günden güne değişiyor sanırım. Kontratım sadece bu yıl için ve Finn de eninde sonunda sakatlığından dönecek. Uzun vadede kadroda benim için bir yer olacağından emin değilim ve bu biraz korkutucu. Genelde koşan ve her zaman bir sonraki şeyi arayan biriyim ve y a v a ş l a m a k ve şimdinin tadını çıkarmak eğlenceli oldu. Gelecek ve bir sonraki adım hakkında endişelenmemek. Maverick ile yaptığım şey bu ve bu mükemmel bir şey" diyorum.

"Neden ağlıyorum?" Piper gözlerini siler. "Sevgiyi bu kadar hak eden birinin sonunda o sevgiyi aldığını görmek çok güzel."

"Suçu alkole at," diyor Maven. "O adam bir keresinde bana yuva kurmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemişti. Onu dizginlemek için özel bir kız gerektiğini biliyordum ve öyle de oldu."

Lexi sırıtıyor. "İhtiyacı olan şey onun saçmalıklarına katlanmayacak biriydi ve bu kesinlikle Emmy."

Gülüyorum. "Herkes yavaşlasın. Henüz L kelimesini kullanmamıza gerek yok."

"Olmayabilir. Ama o sana sırılsıklam aşık. Kimi seveceğimize biz karar veremeyiz ve eğer birine aşık olacaksan, o en iyi seçimdir," diyor Maven.

"Evet." Bir elimi göğsümde gezdiriyorum. Sanki orada bir parça eksikmiş, Maverick ruhumun bir parçasını alıp kendi ruhuna bağlamış gibi hissediyorum. "Öyle."

"Kadeh kaldıralım." Maven kadehini havaya kaldırıyor. Hepimiz onu takip ediyoruz ve o gülümsüyor. "Bize doğru davranan iyi penisli iyi adamlara. Ve henüz bize ulaşamamış olan iyi siklere. Acele etsinler ve buraya gelsinler ki herkes mutlu ve tatmin olsun."

"Duyduk duymadık demeyin," diyor Lexi ve içkilerimizi birbirine vuruyoruz.

Çok uzun zamandır yalnız olduğumu hissediyordum. Tam olarak ulaşamadığım bir şeyin peşinden koşuyor ve içimdeki her şey ağrıyana kadar koşuyordum.

Maverick'in kollarındayken, sonunda ayaklarımın yere bastığını düşünüyorum. Yıllardır peşimi bırakmayan yalnızlığımı iyileştirebilecek birini bulduğumu düşünüyorum.

KIRK BİR

EMMY

PROFESYONEL ÇUBUK IŞLEYICILERI

KOLAY E

NBA oyuncusunun maçlarda bahis oynadığı için ömür boyu ceza aldığını gördünüz mü?

Acaba NHL'de bunu yapan var mı?

LIAM

Bahse girdikleri tek şey senin ne zaman susacağın.

CONNOR

Ouch. Kaleci baba hasta yanığı ile.

LIAM

Bana baba deme.

HİBE

Sana baba demiyor. İnternet diyor. Sosyal medya ekibinin yüklediği, formanı ısırdığın video viral oldu ve sana GD denmeye başlandı.

GÜZEL ÇOCUK

Dur bir saniye. Ben eskiden Puck Daddy'dim. O lakaba ne oldu?

HUDSON

Senden başka kimse sana böyle demedi.

GÜZEL ÇOCUK

Bu doğru değil! Bununla ilgili koca bir mesaj panosu vardı!

KOLAY E

Üzgünüm, Mavvy. Huysuz solungaçlı Liam en sevilen Yıldız oyuncusu olarak senin yerini aldı.

BEN

Ona oy verirdim.

RILEY

Aynen.

GÜZEL ÇOCUK

Ne arkadaşlarsınız.

"Gelecek hafta Detroit'te oynayacağız. Memleketinin seyircisi önünde olacağın için heyecanlı olmalısın." Maverick dirseğinin üzerinde yükseliyor ve bana gülümsüyor. Boynunda, kulağının hemen altında bir morluk var ve gömleğini ters giymiş. "Seni görmeye kim geliyor? Koca bir Emmy Fan Kulübü olacak, değil mi?"

"Hayır." Başparmağımı koluna sürtüyorum ve dövmelerini öpebilmek için öne doğru eğiliyorum. Kirazlar en sevdiklerim olabilir ve onları iki kez öpüyorum. "Annem maçlarıma hiç gelmiyor, babamın da seyahat etmesi çok zor."

"Tekerlekli sandalyeyle mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Evet, öyle. Bir yere gitmek için çok fazla stres var ve Detroit onun için çok uzak bir yol. Arenadaki oturma yerleri de pek ADA dostu değil ve geçmesi gereken ekstra güvenlik önlemlerinden bahsetmiyorum bile."

"Seni hiç oynarken gördü mü?"

"Lisedeki tüm maçlarıma geldi, üniversitede de bir ya da iki kez. Beni ECHL'de göremedi." Omuz silkiyorum ve başımı göğsüne yaslayabilmek için Maverick'i nazikçe sırt üstü yatırıyorum. Daha önce mutfakta yapmaya çalıştığımız muzlu ekmek gibi kokuyor, sonra vazgeçip bir paket çikolata parçacığı yedik. "Ona maç filmi gönderiyorum ve o da izliyor. Bana asist yapmak yerine boş şutu atmam gerektiğini söylemekte bir sakınca görmüyor."

"Pas verdiğin zamanların yarısında açık atış yapmalıydın," diye katılıyor ve kollarını belime sararken kıkırdıyor. Yüzünü saçlarıma gömüyor ve kalbi yanağımın altında atıyor. "Ya onu maça götürebilseydik?"

"Bunu nasıl yapabiliriz ki? Lansing Detroit'ten 100 mil uzakta.
Takım otobüsünde pitstop yapacak halimiz yok."

"Biraz araştırma yapıyordum." Maverick telefonuna uzandı ve bana verdi. "Şifre 3669."

"Neden bana şifreni söylüyorsun?" "Böylece sana sarılmaya devam edebiliyorum. Çok sıcaksın."

Rakamları tuşluyorum ve ekranında bir web sitesi beliriyor. "Bu nedir?"

"Tekerlekli sandalye erişimine uygun minibüsler kiralayabilirsiniz. Sabah pateninden önce Lansing'e gidip onu alabileceğimizi, maçı izleyebilmesi için arenaya getirebileceğimizi ve sonra da eve götürebileceğimizi düşündüm. Cuma sabahına kadar uçmayacağız, yani bolca vaktimiz var."

"Bekle." Doğruldum. Gözlerim telefondan ona, sonra tekrar telefona kayıyor. "Sen nesin-Maverick. Çok düşüncelisin ama maç sırasında yalnız kalamaz. Yani, kalabilir. Bilişsel olarak sağlıklı ama tuvalete gitmesi ya da yiyecek bir şeyler alması gerektiğinde yanında birinin olması daha iyi olur. Kalabalıkta gezinmek de bir kabus olabilir."

"Bundan bahsettiğini hatırlıyorum." Maverick doğruluyor ve alnımdan öpüyor. "Koç'la konuştum ve onunla takılabilmek için giyinmememde bir sakınca yok. Ya da eğer senin için de uygunsa Hudson'ın babası maç için Detroit'te olacak. Duke harika bir adam ve tekerlekli sandalye kullananlara yardım etmeye aşina. Hudson'ın annesi de vefat etmeden önce bir tekerlekli sandalye kullanıyordu ve eminim ona eşlik etmekte bir sakınca görmeyecektir."

Derin bir nefes alıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum. Sanki rüzgâr içimden çıkıp gitmiş gibi hissediyorum ve parmaklarım onun lacivert çarşaflarına dolanıyor.

"Sırf babamla vakit geçirebilmek için maça çıkmaz mısın?" Fısıldıyorum. "Bunu neden yapasın ki?"

"Bu senin için önemli. Orada olmasının senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bu seni mutlu ederdi ve dürüst olmak gerekirse ben de en sevdiğim ateşli kızın dünyaya gelmesine yardımcı olan adamla tanışmak istiyorum."

"Playofflara altı haftadan az bir süre kaldı ve sen kadroda olmadan kaybedebiliriz. Bu riski almak istiyor musun?"

"Bana olan güvenini seviyorum." Nazikçe sırıtıyor ve bana doğru uzanıyor. "Ligimizde Orlando'nun beş maç önündeyiz ve Doğu'da Boston'ın sadece yarım maç gerisindeyiz. İşler boka sarmazsa, playofflar için ev sahibi avantajını garantiledik. Eğer ben oynamazsam, Grant ilk hatta biraz tecrübe kazanabilir. Bu herkes için bir kazanç."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Zihnim bir kasırga, sesler, hisler ve uzak tutmak için çok uğraştığım duygulardan oluşan bir karmaşa, ama tek bir kelime tüm bu gürültünün arasından sıyrılıp yüksek sesle yankılanıyor.

Sevgiler.

Aşk, aşk, aşk.

Sanırım onu biraz sevebilirim.

Aslında çok fazla ve bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum.

Canım baharatlı bir şeyler çektiğinde antrenmandan sonra benim için sipariş etmeye başladığı Tayland yemekleri ile post-it notlara karaladığı ve arenada kapımın altından attığı sorular arasında bir yerde, bağışıklığım olduğuna yemin ettiğim kişiye sırılsıklam aşık oldum.

Maverick'le hiç şansım olduğunu sanmıyorum. Başından

beri kaçınılmazdı.

Oh, Tanrım.

Bu korkunç bir

şey.

Korkunç.

Muhtemelen başıma gelen en iyi şey.

Kızlara bu kelimeyi kullanmak için çok erken olduğunu söyledim ama bunun böyle olduğu çok acı bir şekilde ortada.

Bu yüzden onun kollarında olmak çok doğru hissettiriyor. Bu yüzden o yanımdayken sabit ve sakinim. Bu yüzden onun dokunuşu beni sakinleştiriyor ve topraklıyor.

Onu seviyorum.

"Hey." Maverick yanağımı okşuyor. "Neler oluyor, Emmy? Yanlış bir şey mi yaptım? Çok fazla değildi, değil mi? Kahretsin, özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Hayır. *Hayır.*" Burnumu çekiyorum ve elimin tersiyle burnumu siliyorum. İsteyeceğim son şey, o kadar *haklıyken* her şeyi berbat ettiğini düşünmesi. "Yaptığın çok nazik bir şey ve ben bunu hazmetmekte zorlanıyorum."

"Oh." Burnu burnuma çarpıyor ve çenemi kaldırıyorum. Gözleri, penceresinin dışındaki gece gökyüzündeki güzel yıldızlar gibi parlak ve pırıl pırıl. "Sorun değil. İstediğin kadar dinlenebilirsin Emmy kızım. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Bana iyi davranmayı bırak.

Sen de beni sev.

Sonsuza kadar benimle kal, çünkü eğer benimle kalırsan neler olabileceğinden korkuyorum.

Git

. "Sana sarılmaya devam edebilir miyim?" diye sordum.

"Bana istediğin kadar sarılabilirsin." Maverick bizi karıştırıyor. kucağında ve yanağım omzunda. Eli gömleğimin altından kayıyor ve sırtıma yumuşak, yatıştırıcı daireler çiziyor. "Bu asla bırakmayacağımı söylediğim kısım mı?"

"Lütfen kendini Leo ile kıyaslama. O benim çocukluk aşkımdı ve sen o değilsin."

"Ama ben senin yetişkin aşığınım, değil mi?" diye alay ediyor ve dudakları tenimde cennet gibi.

"Sen bir şeysin," diyorum ve omurgamın dibine kafa karıştırıcı, dikenli bir his oturuyor. "Teşekkür ederim, Maverick. Bu gerçekten birinin benim için yaptığı en güzel şey ve beni oynarken göreceği için çok heyecanlıyım."

"Tüm güzel şeyleri hak ediyorsun Emmy kızım ve benimle birlikte olduğunda bunları sana vereceğim."

Onu seviyorum.

"Detroit'e gittiğimizde ne olacak? Çocuklar kaybolduğumuzu fark edecekler ve eminim soruları olacaktır."

"Hudson fark edecek, ama kendi iyiliği için fazla zeki. Peki ya hepsi fark ederse? Babanı yakalayacağımızı saklamayacağım. Sen rahatsan, ben de rahatım."

Boğazımda bir yumru var ve başımı sallıyorum. "Tamam."

"Tamam mı? Onu maça getirebileceğimize evet mi diyorsun?"

"Evet." Alt dudağımı ısırıyorum ve aradan bir gülümseme sızıyor. "Kesinlikle evet."

Maverick kükrüyor ve bizi tekrar yastıkların üzerine çekiyor. Başımın altında küçük bulutlar gibi duruyorlar ve içimden bir kahkaha yükseliyor.

"Hudson'la Duke'un yardım etmesi konusunda konuşacağım, sonra da her şeyi ayarlayacağım, böylece işe başlayabiliriz."

"Hızlı arama listende var mı?"

"Temel olarak. Hudson ve ben o draft edildiğinde hemen kaynaştık. O babasıyla yakın, ben de onun babasıyla yakın oldum. Duke benim hiç sahip olmadığım bir baba figürü oldu. Beni Hud'dan daha çok seviyormuş gibi davranmayı seviyorum ve ona bok atmak çok eğlenceli."

"Sen lanet bir baş belasısın, Maverick Miller." Bir tutam siyah saçı alnına doğru süpürüyorum. "Hayatında böyle biri olduğu için mutluyum."

"Ben de öyle. Seçmelerde bir numara olmanın baskısını ve profesyonel bir sporcu olmanın getirdiği ilgiyi hafife almışım. Bu sadece hokey değil; parayı yönetmeyi, güvendiğim insanları işe almayı ve kendimi savunmayı öğrenmek. Suçluluk hissetmeden hayır diyebilmek. Deneyimli oyuncuların, bu yeni hayatlarında yollarını bulmalarına yardımcı olmak için biraz rehberliğe ihtiyaç duyabilecek çaylaklarla ortaklık kurabilecekleri bir lig mentorluk programı başlatmayı çok isterim. Duke'un bana yaptığı da buydu."

"Çok parlak fikirlerin var." Şakaklarına dokunuyorum ve kaşının üstündeki sıcak deriye masaj yapıyorum. Mutlu bir iç geçiriyor ve gözlerini kapatıyor. "Sana cevap vermek zorunda hissetmeyeceğin kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Bana ne istersen sorabilirsin, Emmy. Sana her şeyi anlatırım."

"Askere alındığından beri ailenden herhangi biri sana ulaştı mı? Geçmişini internetten saklamanın, kendini daha önce hayatında olmuş olabilecek insanlardan saklamaktan daha kolay olduğunu biliyorum."

"Ah." Maverick'in parmakları kolumda dans ediyor ve kalçamı tutuyor. "Hayır, gelmediler. Çaylak yılımda bir çağrı bekledim ve hiçbir şey gelmedi. Yine de bu beni daha sıkı oynamam için motive etti. Bu sporda olabileceğimin en iyisi olmak istiyorum ve onlardan birinin beni izliyor olabileceğini bilmek ateşi körüklüyor."

"Annemle de durum böyle. Kendime onunla olan ilişkimi kaybetmeye değecek tek şeyin en iyinin de iyisi olmam olduğunu söyledim. Şimdi NHL'deyim ve her şeye değdiğini biliyorum."

"Başımızdan bir sürü şey geçti, değil mi?"

"Sanırım öyle. Ama belki de bu yüzden bu kadar iyi
çalışıyoruz." "Benimle flört etmene bayılıyorum, Emmy
kızım."

Seni seviyorum.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

"Babamın orada olması için bir yol bulduğunuz için tekrar teşekkür ederim," diyorum çünkü bir kez yeterli değil. Bu kadar nazik ve düşünceli bir şey için değil. "Seninle tanışacağı için çok heyecanlanacak."

"Tabii ki öyle. Ben benim," diye şaka yapıyor Maverick ve parmaklarımı kaburgalarına bastırıyorum.

Kıkırdaması tiz ve bulaşıcı ve gece sabaha doğru uzarken, ikimiz birbirimizin kollarında uykuya dalıyoruz ve gerçekten mutlu olmanın ne demek olduğunu düşünüyorum.

KIRK İKİ

MAVERICK

"İZİN GÜNÜMÜZDE BURAYA GELMEK KİMİN FİKRİYDİ?" Süslü egzersiz stüdyosunun lobisine bakıyorum. "Zaten bir sürü esneme hareketi yapıyoruz."

"Pilates sadece esnemekle ilgili değil. Başka faydaları da var," diye yanıtlıyor Hudson tek ayağı üzerinde dengede durarak. "Kas kontrolüne ve esnekliğe yardımcı olur. Ayrıca akciğer kapasitenizi artırabilir ve konsantrasyonunuza yardımcı olur."

"Nesin sen, pilates sözcüsü mü?" Duvara tutunup diz arkası kirişimi esnetiyorum. "Bu da şu piramit şemalarından biri mi? Yardıma ihtiyacın varsa iki kere göz kırp, Hud."

"İyi bir arkadaş oluyor," diye araya giriyor Emmy ve atkuyruğunu başının üzerinde düzeltiyor. "Lexi daha yeni sertifika aldı ve inanılmaz bir eğitmen olduğunu göstermek için DC'nin hokey çocuklarını ilk dersine getirmekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Lexi atletizm antrenörü olduğu için daha fazla para almalı. O zaman tayt giyerken ona destek olmak zorunda kalmazdım," diye homurdanıyor Liam, yüzünde kaşlarını çatmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde. Burada sadece bizim olmamız iyi bir şey, yoksa onun bu sinirli tavrı potansiyel müşterileri kaçırabilirdi.

Piper başını eğiyor. "Onlar tayt değil, Liam. Onlar tozluk ve ikisi arasında büyük bir fark var. Buzda giydiğin büyük pedler yerine bunları tercih edeceğini düşündüm. Bunlar özgürce hareket etmeni sağlar."

"Pedlerin içinde rahatım. Bunların içinde sikimi gösteriyormuşum gibi hissediyorum. Neredeyse taşaklarımı görebiliyorsunuz."

Ona bir aşağı bir yukarı bakıyor. "En azından güzel bir alet."

Liam, bir bilek hareketiyle birini boğabilecek adam, *kızarıyor*. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve sesinin bu kadar içten çıktığını hiç duymamıştım.

"Bu kaydedilmiyor, değil mi?" Ben soruyorum. "Bir keresinde sıcak yoga dersi yapmıştım ve berbattı. Canlı yayını silmesi için kadına beş bin dolar ödemek zorunda kaldım, böylece aşağı doğru köpek duruşum bir milyon kişi tarafından görülmedi."

"İyi olacaksın." Emmy koluma dokunuyor ve parmakları gömleğimin üzerinde geziniyor. Bizi izleyen biri onun dokunuşunun omzumda nasıl durduğunu göremez. Ama geri çekilme konusundaki isteksizliğini hissedebiliyorum ve bu da beni sırıtmaya itiyor. "Muhtemelen profesyonel olacaksın, tıpkı diğer her şeyde olduğun gibi."

"Güne başlamak için egoyu yükseltmek gibisi yoktur."

"Merak etme Kaptan. Pilates çocuk oyuncağı," diyor Grant. Atletik bir kıyafet giymiş ve tam bir alet gibi görünüyor. "Pek çok anne yapıyor."

Emmy bir kaşını kaldırıyor. "Yani anneler yapıyor diye kolay mı oluyor?" "*Öyle* demek istemedim," diyerek geri adım atıyor.

"Ne demek istedin?"

Grant panik içinde bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum. "Bunu kendine sen yaptın evlat," diyorum ve yanakları koyu kırmızıya dönüyor.

"Sadece... bilirsin. Bu siyah kuşak karate değil."

Emmy mırıldanıyor ve gözlerindeki hınzır parıltı karşısında kahkahalarımı bastırmak zorunda kalıyorum. "Otuz dakika içinde nasıl olduğunu göreceğiz. Pelvik taban kaslarının ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Yapmalı mıyım?"

"Bu eğlenceli olacak," diyerek Piper'a dönüyor ve elinde tuttuğu, hepimizin giydiğinden farklı görünen bir çift çorap hakkında konuşmaya dalıyor.

"Umarım Grant'in kıçına tekmeyi basarlar demek kötü bir şey mi?" Hudson'a soruyorum, o da sırıtıyor.

"Hayır. Biraz saygı öğrenmesi gerekiyor. O yaşlarda sen de böyleydin."

"Şimdi daha iyiyim, değil mi?"

"Çok daha iyi, Mavvy. Sen de eşofmanla gelmedin.
Bu da bir şey ifade ediyor."

"Hey, sana bir sorum var," diyorum sesimi alçaltarak. "Emmy'nin babasını birkaç gün içinde Detroit'teki maça götürmek istiyorum ve kendisi tekerlekli sandalye kullanıyor. Arenada biraz yardıma ihtiyacı olacağını söyledi ve ben de Duke'un onunla takılmak isteyebileceğini düşündüm. Bir süit aldım, böylece rahatça uzanabilecekleri geniş bir alana sahip olacaklar. Emmy babasına planlardan bahsetmeden önce bu fikri size de sormak istedim."

"Bütün bunları babası onu oynarken izleyebilsin diye mi yapıyorsun?" "Onu henüz Stars formasıyla görmedi."

Hudson çenesini ovuşturuyor ve bana bakıyor. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" "Tabii ki hoşlanıyorum. O bizim takım arkadaşımız. Hepinizden hoşlanıyorum."

"Öyle demek istemedim, Maverick."

Bakışlarımı kaçırdım. Tek düşündüğüm şeyin Emmy olduğunu ona nasıl söylerim? Uyandığımda aklıma gelen ilk şey o oluyor. Geceleri, o yanımda kıvrılmış yatarken, hala onu düşünüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve o orada.

Onu o kadar çok seviyorum ki, yanımda olmadığında canım acıyor. Onu mutlu etmek için her şeyi yaparım ve o bana gülümsediğinde kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyorum.

"O kadar belli mi?" Ben soruyorum.

"Diğer mankafalardan bazılarına mı? Hiç de değil. Ama biz çok iyi arkadaşız Mav. Eski sevgilisiyle olan kavganın sadece sik ölçme yarışması yapmak istediğin için olmadığını biliyorum. Ona değer verdiğin için onu savunuyordun. Başka herkesten daha çok."

"Evet." Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, orada bir gülümseme başlıyor. "Ondan çok hoşlanıyorum ve o da benden hoşlanıyor."

"Maverick Miller sonunda tek kadınlı bir erkek mi oldu?"

"Bunun olacağını hiç düşünmemiştim ama işte buradayım. Piyasadan çekildim ve çok mutluyum. İyi giden bir ilişkimiz var ve tüm bunları bu yüzden yapıyorum. Onun için önemli, bu da benim için önemli olduğu anlamına geliyor."

Hudson sırıtıyor ve elini omzuma vuruyor. "Artık tek gecelik ilişkiler yok mu? Artık her dışarı çıktığımızda rastgele kadınlardan numara toplamak yok mu? Zaman değişti. Senin adına sevindim dostum ve eminim Duke yardım etmekten mutluluk duyacaktır. Sadece *süit* kelimesinden bahsetmem yeterli, o da bunu yapacaktır."

"Ona en sevdiği oğlunun onu bağladığını söyle. Bütün övgüyü senin almanı istemiyorum."

"Çocuklar," diye sesleniyor Emmy ve başımızı çeviriyoruz. "Bütün gün sosyalleşmek mi istiyorsunuz, yoksa gelip bize katılacak mısınız?"

Ona bakarken göğsümde garip bir baskı hissediyorum.

Neredeyse nefes alamıyor gibiyim ve baktıkça daha da kötüleşiyor. Bu his kaburgalarımın arkasına doğru genişliyor ve kafamın içindeki tüm alanı kaplıyor. Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığında, onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Bu senin kızın mı?" Hudson soruyor.

"Evet." Sırıtıyorum ve göğsüme bir ok saplanıyor. "İşte benim kızım."

"Ne oluyor lan?" Bir kolumu yüzüme atarak inliyorum. "Bunlara işkence aleti denmeli, pilates reformatörü değil. Bu şekilde eğilmek doğal değil."

"Karın kaslarım hiç bu kadar acımamıştı." Grant inliyor ve yüzüstü yuvarlanıyor. Altındaki deri paspas teriyle lekelenmiş ve şu anda bir maçtan sonra olduğundan daha iğrenç. "Bu çok zalimce."

"Yemin ederim, o lunge hareketlerini yaparken diz arkası kirişimi yırttım. Bacağını dışarı ve içeri hareket ettirmenin bu kadar kötü acıtacağı kimin aklına gelirdi?" Ethan soruyor.

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum." Hudson ellerini kalçalarına koyuyor ve göğsünden aşağı bir ter damlası yuvarlanıyor. Başlamadan önce tişörtünü çıkarmıştı ve adam nefes bile almıyordu. "Hamle yapıyorsun. Tutuyorsun. Nabız atıyorsun. Tekrarla."

"Bunu yıllardır derslere giriyormuş gibi görünen yalaka söylüyor," diye soluk soluğa yutkunuyorum.

"Evet," diyor. "Ayrıca kariyerim boyunca hiç sakatlanmadım. Bana istediğiniz kadar yalaka deyin ama vücudum beni seviyor."

"Aslında senden nefret ediyorum." Tekrar inledim ve makineden çıktım. "Şortumda bir delik mi var? Bacakları indirirken bir yırtılma duydum."

"Tek delik kalbimdeki. Hiç bu kadar acı çekmemiştim." Grant bana doğru uzandı, ben de elini tuttum. "Kız kardeşlerime onları sevdiğimi söyle ve Ethan'ın Xbox X'imi almasına izin verme. Hayır kurumuna bağışla."

"Pekâlâ." Lexi alkışlıyor ve ben zıplıyorum. "Yana yatarak topuk presine başlayacağız. Sağımızdan başlayacağız ve karın kaslarınızı çalıştırmayı unutmamanızı istiyorum."

"İşimiz bitmedi mi?" Riley gözyaşlarının eşiğinde ve arkamda bir yerlerde biri burnunu çekiyor. "Saatlerdir buradayız."

"Otuz dakika oldu," diyor Emmy omzunun üzerinden ve gözlerimiz buluşuyor.

Yanakları kırmızı ve saçları nemli. Tişörtünü de kaybetmiş ve parlak pembe spor sütyeni dikkatimi dağıtıyor.

Kahretsin, çok güzel.

Her zaman güzeldir, ama atletik yeteneklerini sergilerken muhteşemdir. Güçlü, vahşi ve kararlı. Bir hedefe ulaşmak ve onun peşinden gitmek.

Tüm dersimi vücudunu nasıl hareket ettirdiğini izleyerek geçirdim. Buzun üzerinde de aynen böyle; zarif ve güçlü. Takımın geri kalanını neredeyse yok edecek pozisyonları kolaylıkla yaptı.

"Otuz dakika daha cehennemde kalmayı, otuz dakika daha böyle kalmaya tercih ederim." Bacaklarımı ve kollarımı ovuyorum. Varlığından haberdar olmadığım kaslarım şimdiden ağrımaya başladı ve yarınki sabah pateninde nasıl hayatta kalacağıma dair hiçbir fikrim yok. "Tanrım, Lexi. Bir ordu dolusu asker yaratacaksın."

"Bu çok mu fazla?" Kaşlarını çatıyor ve odaya bakıyor. Adamların yarısı yere yayılmış, diğer yarısı da ellerini dizlerine koymuş, oflayıp pufluyor. Hepimiz vücut kompozisyonlarının en üst yüzde birindeyiz ve birini panolara itmeyi kolaylaştıran yağsız kaslardan yapılmışız, ancak göğsüme zar zor yaklaşan esmere ayak uyduramıyoruz. "Hepinize çok sert davrandım, değil mi?"

"Hayır, yapmadın," diyor Seymour ve Emmy ile Hudson'ın yanı sıra yorucu antrenmandan en az etkilenen o. Piper bile ayakta durmakta zorlanıyor gibi görünüyor. "Bok gibi zayıfız. Bu, rutinimize dahil etmemiz gereken çapraz antrenman. Belki haftada bir ekleyebiliriz."

"Söylediğim her şeyi geri alıyorum. Emmy ve Lexi, özür dilerim. Bu hiç kolay değil. Aslında bu hayatım boyunca yaptığım en zor şey. Burada on beş dakika daha oturmaktansa bir saatimi kuru alanda antrenman yaparak geçirmeyi tercih ederim," diyor Grant. "Ama ne var biliyor musunuz? Hiçbirimiz pes etmiyoruz, bu yüzden otuz dakika daha derinlere ineceğiz ve bu antrenmanı güçlü bir şekilde bitireceğiz."

"Gerçekten gerek yok." Lexi stereo sisteminden çalan müziği durdurur. "Sezonun bu kadar geç bir döneminde kimseyi sakatlamak istemiyorum. Koç bana çok kızar."

"Bizi yaralamayacaksın Lex. Hepimiz vücudumuzu çok iyi tanıyoruz ve eğer gerçekten acı çeken biri varsa, çekilecektir."

"Emin misin?" diye sorar ve Emmy başını sallar.

"Olumlu. Bu gerçekten iyi gidiyor ve talimatlarınız çok açık. Liam'a denizkızı esneme hareketini çok iyi yaptırıyorsun, kaleye geçtiğinde yardımı dokunacak."

Liam onaylarcasına homurdanıyor. "Doğru."

"Tamam. Ara vermek istersen söyle, duralım."

"Bahse girmek ister misin, tatlı çocuk?" Emmy fısıldar ve diğer çocuklar makinelerine geri dönerler.

"Şartlar nedir, Red?"

"Eğer antrenmanın geri kalanını durmadan tamamlarsan, bu gece bana ne istersen yapabilirsin."

"Peki ya durursam?"

"Bu gece sana ne istersem yapabilirim." "Her

halükarda ben kazanacağım gibi görünüyor."

"Emin misiniz? Ellerini başının üstüne bağlamak isteyebilirim. Gözlerini de bağlamak isteyebilirim."

Öne doğru eğilip ona yavaşça sırıtıyorum. Nefesi kesiliyor ve başparmağımı yanağına dokunduruyorum. "Her iki durumda da seninleyim," diye mırıldanıyorum. "Bu benim kitabımda bir kazançtır ve sanırım benim kazanmamdan hoşlanıyorsun, Emmy kızım."

"Evet." Boğazı titriyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. O baskı geri geldi ve bu sefer bunu memnuniyetle karşılıyorum. "Sanırım anlıyorum."

KIRK ÜÇ
MAVERICK

"Burada kalmamın sorun olmayacağından emin misin?" Emerson kazağını ve kot pantolonunu çıkarıp benim eski tişörtlerimden biriyle değiştiriyor. "Yolculuğa çıkmadan önce hiç yatıya kalmamıştık ve oyun öncesi ritüellerinizi bozmak istemiyorum."

"Bugünlerde yaptığım tek maç öncesi ritüeli sana dokunmak. Ayrıca, yarından sonraki güne kadar oynamayacağız. Rutinimin doğru olduğundan emin olmak için bolca zaman var." Çarşafları geri çekiyorum ve yatakta yanımdaki yeri okşuyorum. Yastıklar onun şampuanı gibi kokmaya başladı - ılık bir yaz günündeki gibi narenciye ve çiçek kokusu. "Lütfen kal."

"Tamam." Ağzı güzel bir gülümsemeye dönüşüyor. Çok heyecanlı görünmemeye çalıştığını biliyorum, ama gözlerinin etrafındaki sevimli küçük kırışıklıkları görüyorum. Aceleyle yatağa gidip yanıma oturuşunu. Benim onu burada istediğim kadar o da burada olmak istiyor. "Sadece sen lütfen dediğin için."

"Çok ikna edici olabilirim." Kollarımı açıyorum ve o da kucağıma yerleşiyor, başı omzumda, saçları çıplak göğsümde. Vücudunu bedenime bastırırken iç çekiyorum, teni akşam yemeğini pişirip bir kase dondurmayı paylaştıktan sonra aldığımız duşun sıcaklığını hâlâ koruyor. "Piper bu gece nerede olduğunu sanıyor?"

"Oh." Emmy yüzünü gizliyor. "Kızlara birbirimizle görüştüğümüzü söylemiş olabilirim de olmayabilirim de," diye itiraf ediyor. "Şarap ve pizza vardı ve herkes kendi hayatından kesitler paylaşıyordu. Ben de bir şeyler paylaşmak istedim.

aylardır birlikte olduğumuzu ve şimdi de çıktığımızı ağzından kaçırdı."

"Onlara söylemiş olman umurumda değil." Gülümsüyorum ve omzundaki çillerin izini sürüyorum. *Benim* kelimesini heceliyorum ve sonuna küçük bir kalp ekliyorum. "Bir süredir çatılardan senin benim kız arkadaşım olduğunu haykırmak istiyordum."

"Bu kelimeye alerjin yok, değil mi? Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Bunu bana hokey oyuncularıyla çıkmadığını söyleyen kadın söylüyor. Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyorum. Ben seninim ve sen de benimsin demek. Beni mutlu ediyorsun ve umarım ben de seni mutlu ediyorumdur."

"Beni mutlu ediyorsun," diyor usulca. "Beni hiç kimsenin mutlu edemediği kadar mutlu ediyorsun."

Gurur göğsümde kabarıyor. Tam bir aptal gibi sırıtmamak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum ve sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum. "Detroit'e gitmeyi hiç dört gözle beklediğimi söyleyemem ama bu sefer bekliyorum. Babanı göreceğin için heyecanlı mısın?"

"Öyleyim. Ben de gerginim. Onun iyi vakit geçirmesini ve benim de iyi oynamamı istiyorum. Ama iyi oynamazsam kendime çok kızmayacağımı da biliyorum çünkü kazansak da kaybetsek de benimle gurur duyacak. Bu da üzerimdeki baskıyı biraz olsun azaltıyor." Emerson çenesini kaldırıp bana bakıyor, ben de onu alnından öpüyorum. "Bu mantıklı geliyor mu?"

"Çok mantıklı. Günün sonunda onun orada olması maçın sonucundan daha önemli." Avucumu koluna sürtüyorum ve gülümsüyorum. "Ama biz kazanacağız."

"Tanıdığım en kendine güvenen hokey oyuncusu olabilirsin." "İnan bana, bu bir lanet." Elim sırtının ortasına düşüyor ve ben

Tekrar iç çekiyorum. Emmy'nin ne tür sihirli güçleri var bilmiyorum ama ne zaman kollarıma girse huzur buluyorum. "Minibüsü ayarladık. Koçu sabah patenini on buçuğa çekmeye ikna ettim, böylece altı gibi yola çıkar, sekizde babanı alır, sonra da takım otobüsüyle arenaya gitmek için zamanında geri döneriz."

"Onu almak için benimle geleceğini bilen var mı?" Emmy soruyor, keskin yeşil gözleri beni izliyor.

"Hudson'ın var."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Ne? Seninle birlikte vakit geçirdiğimizi bildiğini mi?"

"Evet. Bu genelde yaptığın bir şey değil." Bir omzunu kaldırıyor. "Rahatsız olmanı istemiyorum."

"Seninle başka kimseyle yapmadığım pek çok şey yaptım bebeğim. En iyi arkadaşlarımdan birinin ilişkimizi öğrenmesi beni rahatsız etmiyor. Hatta bundan heyecan duyuyorum." Omuz silkme sırası bende. "Herkesin içinde elini tutmak ve sana hava atmak istediğimi söylerken ciddiydim. Şimdi saklayacak bir kişi daha eksildi. Hudson buna çok sıcak bakıyor. Benim adıma mutlu olduğunu söyledi ve bu çok güzel bir şey."

"Dürüst ol." Parmakları gümüş zincirime dolanıyor ve mücevheri nazikçe çekiştirerek beni yaklaştırıyor. Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzakta ve burnumu onunkine değdiriyorum. "Artık bekâr olmamak ne kadar korkunç bir şey?"

Başparmağımla alt dudağını aşağı çekiyorum, sonra çenesini kavrıyorum. Ona dokunmak için o kadar çaresizim ki. "Keşke daha önce piyasadan çekilseydim diyeceğim ama bu seninle olamayacağım anlamına geliyor ve... Bilmiyorum. Sevimsizleşmek gibi olmasın ama beklediğime değdin. Bunu seninle nasıl yapacağımı öğrenmek hoşuma gidiyor. Yorganın altına girdiğini ve bir bacağını çarşafın üstüne koyarak uyumak zorunda kaldığını öğrenmek hoşuma gidiyor."

"Vücut ısımı dengeliyor," diye itiraz ediyor ve ben sırıtıyorum. "Bana gülümsüyorsun. Bana gülümsemen hoşuma gidiyor."

"Eskiden nefret ederdin."

"Artık o kadar da değil. Babamla tanışacağın için heyecanlı olduğumu söylemem aptalca mı? Onu daha önce hiçbir erkek arkadaşımla tanıştırmamıştım ve ilk sen olduğun için mutluyum."

"İşler nasıl da değişti. Beş ay önce babanla tanışmak istesem yüzüme gülerdin. Şimdi kendine bir bak. *Sırıtıyorsun*, Red."

Göğsüme vuruyor ve ben de parmaklarımı bileğine doluyorum. "Ben değilim."

"Berbat bir yalancısın. Günün sorusu ne?"

"Bunlardan o kadar çok yaptık ki, korkarım yakında soracak bir şey bulamayacağım." Emmy iç geçirdi. "Bu gece ilk sen gidebilir misin?"

"Elbette. Hayatınızda en çok gurur duyduğunuz şey nedir?"

"Doğum günleri ve en sevdiğimiz renkler hakkında konuştuğumuz zamanları özlüyorum. Şimdi gerçekten derin konulara giriyoruz."

"Yani, bunun yerine zaman yolculuğu hakkındaki fikrinizi sorabilirim."

"Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum." Kollarımda kıpırdanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Sevdiğim sporu çevreleyen gürültünün çok yüksek olmasına izin vermediğim için gurur duyduğumu düşünüyorum. Bu sporu sürdürebileceğimden emin değildim.

Bu lige, bir oyuncu olarak yeteneklerimden şüphe ettiğim için değil, başarısız olmam için çok uğraşan dış faktörler yüzünden katıldım. Sosyal medya yorumları. Deplasman maçlarındaki işaretler bana buza ait olmadığımı söylüyordu. Onların yanıldığını kanıtladım ve birlikte olmak istediğim bir insanla uzun süre kalmak istediğim bir yer buldum. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Ben de seninle gurur duyuyorum. Yeterince söyledim mi bilmiyorum ama *lanet olsun*, Em.

Bana buz patenine neden aşık olduğumu hatırlatıyorsun."

"Teşekkür ederim. Şimdi bana en çok neyle gurur duyduğunu söylemelisin."

"Cole Meyers'ı öldürmek değil," diyorum ve o da homurdanıyor. "Ben ciddiyim. O orospu çocuğunu çıplak ellerimle öldürmeye hazırdım ve eğer şansım olsaydı onu boğardım. Hakemlerin olaya dahil olması utanç verici."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, yıllardır öyleyim ama senin beni savunduğunu görmek... İlk kez seninmişim gibi hissettim. Sanki ne olursa olsun yanımda olacak biri varmış gibi."

Onun çilleriyle *benim* kelimesini tekrar yazıyorum. *Benim, benim, benim*. Hepsi benim, bana sahip olduğu sürece.

Umarım sonsuza dek sürer.

"Sen benimsin," diyorum ona ve sanki başka bir şey gizlice girmeye çalışıyormuş gibi geliyor.

Yuttuğum bir şeyi ağzının köşesine, sonra da kulağının altındaki noktaya kondurduğum bir öpücükle değiştiriyorum, bu da bana memnun bir inilti ve kalçalarının nazikçe yuvarlanmasını sağlıyor. Pozisyonlarımızı değiştiriyorum ve ellerimi başının iki yanına koyarak onu sırt üstü yatırıyorum. Saçları yastıklarımın üzerinde orman yangını gibi yayılıyor ve gözleri benimkilere kilitlendiğinde şimşek çaktığını düşünüyorum.

"Göster bana," diye fısıldıyor Emmy ve parmakları pazumdaki dövmesiz küçük alanı buluyor. Tenimin henüz kalıcı bir sanat eseri bulamamış tek karesini. Adını pembe tırnaklarıyla ve ağzını sıcak bir şekilde bastırarak yazdığına yemin edebilirim. "Bana ne kadar senin olduğumu göster."

Ondan sonra zaman ilerliyor. Kıyafetler var, sonra yok. Ben onun her yerine dokunuyorum, o da bana dokunuyor. İçine girdiğimde onu öpüyorum ve boşalırken ellerini saçlarımın arasından geçiriyor, boğazının arkasından sessiz bir kahkaha atıyor.

Onu temizledikten ve yüzümü boynunun arkasına gömdükten sonra, hala ona bir şey söylemeyi unutuyormuşum gibi hissediyorum, ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

KIRK DÖRT

MAVERICK

EMMY babasının tıpatıp aynısı.

Alan Hartwell aynı ateşli kızıl saçlara ve yeşil gözlere sahip. Aynı uzun kollar ve uzun bacaklar ve bir mil öteden fark edebileceğim aynı alaycı gülümseme.

Kapalı verandası ve büyük pencereleri olan eski bir zanaatkârın garaj yoluna park ettiğimizde, sürücü koltuğundan atlıyorum ve Emmy'yi ön kapıya giden tekerlekli sandalye rampasına doğru takip ediyorum. Babasına sarılmak için eğiliyor, ben de birlikte vakit geçirebilmeleri için geride duruyorum.

"Merhaba baba," diyor.

"İşte benim kızım." Parmaklarını kızın saçlarında gezdiriyor ve kız geri çekildiğinde gözlerini siliyor. Adamın dikkati bana yöneldi. "Peki bu kim?"

"Merhaba, efendim." Yaklaştım ve tokalaşması için elimi uzattım. "Ben Maverick. Sizinle tanışmak çok güzel. Emmy bana sizden çok bahsetti."

"Öyle mi?" Alan kızına bakıyor ve sırıtıyor. "Senin hakkında hiçbir şey duymadım."

"Bunu söylemesi için ona para mı verdin?" Ben soruyorum

ve Emmy sırıtıyor. "Yüz dolar."

"Aman Tanrım, Red. Bununla bana yemek ısmarlayabilirdin."

"Bunu söyleyen on iki milyon dolarlık adam."

Alan elimi savuşturdu ve beni Emmy'ye sarıldığı gibi kucakladı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum evlat. Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim."

"Şubat ayında Michigan'ı kim sevmez ki?" Ben soruyorum.

"Sizi gezdirmeyi teklif ederdim ama zamanımız kısıtlı," diyor Emmy. "Bir dahaki sefere bana yemek yediğin barı göstermeni isteyeceğim.

pizza yedik ve çikolatalı süt içtik." Alan'a bakıyorum. "*Jurassic Park* tartışmasında size katılıyorum efendim."

"Ondan şimdiden hoşlandım."

"Sen önde oturacaksın baba, ben de arkada oturacağım. Minibüs Maverick'in Mercedes'i kadar güzel değil ama o gayet iyi kullanıyor."

"Bir Mercedes mi?" Alan soruyor. "Hangi model?"

"Bir G-Wagon. Şehir için pek kullanışlı değil ama genç ve aptalken ve bir mali danışmanım yokken ilk maaşımla almıştım. Şimdi ondan ayrılmak istemiyorum."

"Güzel araba. Hiç o kadar süslü bir şeyim olmadı ama zamanında parlak kırmızı bir Mazda Miata'm vardı. Onunla gezmeyi çok severdim."

"Bu arabaların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Emmy.

"Hayal kırıklığına uğradım. Benimle kal Red, sana öğreteceğim." Telefonumu kontrol ediyorum ve arabayı işaret ediyorum. "Gitmek istiyor muyuz? Bizi acele ettirmek istemem ama otobüse geç kalırsak Koç'un çok kızacağını biliyorsun." "Evet." Emmy Alan'a bakar. "Bir şeye ihtiyacın var mı?

İçeride mi, baba? Ben alabilirim."

"Mutfak masasının üzerinde bir çantam var, eğer alıp kilitlemenin bir sakıncası yoksa," diyor. "Ve içinde ilaçlarımın olduğu plastik torba da tezgahın üzerinde."

"Yardım ister misin?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Bu harika olur. Teşekkürler." Babasının yanağını öpüyor ve beni girişe götürüyor. "Genç Emmy'nin evine hoş geldiniz."

"Hoşuma gitti." Köşedeki uzun bitkiye ve duvardaki resimlere bakıp gülümsüyorum. "Burada ne kadar yaşadın?"

"Lisede birkaç yıl kaldı ve o zamandan beri burada. Sakatlandığından beri burası yeniden düzenlendi. ECHL'deyken sadece yetmiş bin dolar kazanıyordum, bu yüzden Stars'la yaptığım bu sözleşme, yapmak istediğim bazı uzun vadeli düzenlemeleri planlamamda gerçekten yardımcı oldu. İhtiyaçlarına uygun yeni bir ev almayı da düşündüm ama buradan ayrılmasını sağlayabileceğimden emin değilim. Burası nihayet onun evi."

Bir elimi göğsümde gezdiriyorum.

Bir gün bir evim olsun isterdim. Yılların anılarını hissettiğiniz bir yer. Daha konforlu hale getirmek için bir iç mimara ne kadar para verirsem vereyim, dairem hiçbir zaman böyle olmadı.

Maven ve Dallas'ın evine gittiğimde bunu hissediyorum. Orada sevgi, sıcaklık ve mutlu ve yerleşik hissetmenin getirdiği her şey var ve ben de bunu istiyorum.

Bunu daha önce hiç istememiştim ama şimdi Emmy'de biraz var, daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum.

Sallanan sandalyelerle çevrili bir sundurma. Arka bahçede kendi kurduğum bir oyun seti ve pencereden beni izleyen bir kızıl saçlı. Bir çit ve her gece birlikte girdiğimiz bir yatak odası. Yüzükler, beşikler ve *lanet* olsun.

Bunu nasıl yapabilirim?

"Hey." Emmy dirseğime dokunuyor. Parmakları ceketimin içine giriyor ve ben iç çekiyorum. "Sen iyi misin?"

"Evet." Başımı salladım ve elimi onunkine doladım. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım, Emmy kızım."

"Süit mi?" Alan buzun üstündeki özel locaya bakıyor. "Benim gibi bir adam için fazla güzel."

"Maverick." Emmy ellerini kalçalarına koyuyor ve deri pantolonunun bacaklarını sarışına bayılıyorum. Kalçasının kıvrımlarına bakmamam gerekiyor ama bakmamak elde değil. "Buna gerek yoktu."

"Öyle olmadığını biliyorum. Ama Alan'ın bu gece en iyi deneyimi yaşamasını istedim ve bunu yapmanın ona VIP muamelesi yapmaktan daha iyi bir yolu var mı?"

"Hayır demeyi neredeyse imkânsız hale getiriyorsun." Emmy oflayıp puflayarak koyu ahşap duvarlara ve deri koltuklara bakıyor. "Gerçekten çok güzel. Daha önce hiç süitte kalmamıştım."

"Teşekkür ederim oğlum. Bu harika bir sürpriz," diyor Alan.

Oğlum.

Bu kelime bana gurur veriyor.

Bana böyle seslenmeye devam etmesi için bir yol bulmak istiyorum, çünkü bana hissettirdikleri hoşuma gidiyor.

Aklıma koyduğum her şeyi başarabilirmişim gibi.

Sanki beni önemseyen ve benim için en iyisini isteyen biri varmış gibi. Kalıcı bir baba figürü isteme boşluğu dolmuş gibi.

"Lafı bile olmaz." Ellerimi pantolonumun cebine s o k u p gülümsüyorum. "Herkesin babasının beni kendi çocuklarından daha çok sevmesini sağlamak için bir arayış içindeyim. Seni bir süite yükseltmek planımın sadece başlangıcı."

"Sana katlanamıyorum," diyor Emmy, ama arkasında herhangi bir sıcaklık yok. "Asansördeki adamı kontrol edeceğim ve burada olduğunu bildiğinden emin olacağım baba. Birkaç dakika içinde dönerim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," diyorum ona. "Daha sonra soyunma odasına gidebiliriz."

"Teşekkürler." Kolumu sıkıyor ve kapıya doğru yöneliyor. Uzaklaşmasını izliyorum ve arkasına dönüp bana gülümsediğinde sırıtıyorum.

Alan boğazını temizliyor ve ben sıçrıyorum, utanarak elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hudson Hayes'in babası Duke birkaç dakika içinde burada olacak," diyerek sessizliği bozuyorum. "Maç başlayana kadar oğlu gibi oldukça sessizdir, sonra gördüğüm en coşkulu taraftar olur. Bir şeye ihtiyacınız olursa seve seve yardımcı olacaktır."

"İyi anlaşacağımıza eminim. Hudson arkadaşlarından biri mi?"

"Evet." Karşısındaki kanepeye oturdum ve bacaklarımı uzattım. Uzun süre minibüste kaldığım için bacak kaslarım gerilmişti ama yine de uzun bir gidiş-dönüş yolculuğu yapabilirdim. "Tüm takım arkadaşlarım harika ama ben en çok Hudson'a bağlandım. Bir şeye ihtiyacım olsa hemen yardıma koşardı. Ben de onun için aynısını yapardım."

"Bu tür bir dostluk özeldir, özellikle de sporda. Bir sporcu olarak geleceğin ne getireceğini bilmek zordur ve yanınızda saygı duyduğunuz ve güvendiğiniz birinin olması önemlidir."

"Emmy bana üniversitede hokey oynadığını söyledi. Nereye gittin? Michigan mı?"

"Ben bir Boston College çocuğuyum. Orada oynarken hayatımın en güzel zamanlarını geçirdim." "Ethan Kuzeydoğu'dan. O da BC'ye gitti," diyorum.

"Richardson mı? O adamı severim. Mücadeleci bir pivot, değil mi?" Alan soruyor. "Ve tam bir baş belası," diye şaka yapıyorum ve o da gülüyor.

"Bu gece için ne hissediyorsunuz? Sezonun son düzlüğüne giriyorsun. Eminim üzerinizdeki baskı artıyordur."

"Evet, öyle. Yine de kendimi iyi hissediyorum. Detroit son birkaç haftadır çok sinsiydi. Playoff yarışının dışındayken Doğu'da yedinci sıraya yükseldiler ve bunu cesur olmadan yapamazsınız. Gözümüzü onlardan ayırmamalıyız,

Özellikle de sezon sona ererken. İçimden bir ses Wild Card'a gireceklerini söylüyor ve son zamanlarda yakaladıkları ivmeyle onlarla oynamak istemediğime eminim."

"Eğer memleketim Blades dışında birini desteklemem gerekiyorsa, bunun Emmy on the Stars olacağına seviniyorum." Alan gülümsüyor. "DC'de iyi bir kariyerin oldu."

"Teşekkür ederim efendim. İstediğim kadar iyi değil ama ilerleme kaydediyoruz. Son birkaç ay bizim için ezber bozan bir dönem oldu ve kızınız bunda büyük rol oynadı. Emmy yetenekli bir atlet ve takımımızda olduğu için şanslıyız."

"O iyi, değil mi? İlk patenlerini aldığı zamanı hatırlıyorum. Evimizin arkasındaki göletin etrafından düşmeden nasıl geçeceğini öğrendikten sonra onu buzdan ayıramadım. O zaman onun özel bir oyuncu olacağını anlamıştım."

"Çok özel," diye katılıyorum.

"Ona ne zamandır aşıksın?" Alan soruyor ve ben göz kırpıyorum.

"Pardon?"

"Kızıma ne zamandır aşıksın?" diye tekrar soruyor ve oda sanki bin dereceymiş gibi hissediyor.

"Um. Ben değilim..." Boğazımı temizliyorum ve arkasındaki kapıya bakıyorum. Acaba kaçabilir miyim ve ortadan kayboluşum için bir bahane uydurabilir miyim? Ani bir hastalık beni derhal binayı boşaltmaya zorladı. Tamamen yalan olmazdı. Cildim nemli. Midem bulanıyor ve alnımda ter var. Elimin tersiyle sildim. "Biz-"

"Onun yaşlı adamı için bu kadar çaba harcadığına göre sende bir şeyler var. Kesinlikle onu etkilemek için değil; o da zaten sana vurgun."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. Bunu gözlerinden ve elinin her zaman benimkini bulmasından anlayabiliyorum ama bunu başka birinden duymak güzel. "Bunu bilmek güzel."

Alan sırıtıyor. "Seni zor durumda bırakmak istememiştim ve henüz anlamadıysan sorun değil. Bazen hissettiklerimizi kelimelere dökmek biraz zaman alır."

Kulağımı kaşıyorum.

Aşk mı?

Onu seviyor muyum?

Aşk ne demek ki?

Bu kelimeyi sadece arkadaşlarım için kullandım ama Emmy için böyle hissetmiyorum. Daha derin, sanki biri göğsüme uzanıyor ve o yakınımdayken kalbimi sıkıyor. Bana dokunduğunda içim ısınıyor ve karıncalanıyorum ve her güldüğünde yemin ederim uçuyorum.

Bu *aşk* mı?

"Ona çok değer veriyorum," diye mırıldanıyorum. Kafam hiç bu kadar karışmamıştı ve kafamdaki tüm çarklar aynı anda dönmeye karar verdi. *Aşk. Aşk. Sevgi*. Onlarca kez söyledim ama hâlâ emin değilim. "Ondan çok hoşlanıyorum."

"Kimden çok hoşlanıyorsun?" Emmy soruyor ve kapıdan bana bakıyor.

Sevgiler.

Onu seviyor muyum?

Yüzümden kan akıyor ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Oh,

Tanrım.

Onu seviyorum.

Onu çok seviyorum.

Onu seviyorum ve onun için her şeyi yaparım.

Onun da beni sevmesine imkan yok, değil mi?

Ama bana baktığında yüzü aydınlanıyor. Gülümsemesi genişliyor ve gözleri parlıyor.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

"Sen," dedim. "Babana seni ne kadar önemsediğimi söylüyordum. Benim için ne kadar önemli olduğunu."

"Oh." Gülümsemesi gece geç saatlerde bana verdiği gülümsemeyle aynı. Yarı uykulu bir halde bana sarılmış, bırakmayı reddederken. "Ben de seni önemsiyorum, tatlı çocuk."

Bir kahkaha atıyorum ve ayağa kalkıyorum. Alan'a, "Gitmemiz gerekiyor efendim ama maçtan sonra görüşürüz," diyorum.

"Siz ikiniz orada sıkı oynayın. Ve kelimeleri bulmak için acele etme, Maverick. Beklemeye değer," diyor göz kırparak.

"Neden ikinizin bir sırrı varmış gibi hissediyorum?" Emmy soruyor ve ben de kolumu omzuna doluyorum.

"Belki de var, Red, ve bir gün sana her şeyi anlatacağım."

Soyunma odasına gittiğimizde *seni seviyorum*, diye düşünüyorum.

İlk devrede attığı golü kutladığımızda *seni seviyorum.*

Maçı kazandığımızda ve o kollarıma atladığında *seni seviyorum* diye düşünüyorum.

Alan'ı Lansing'e bırakıp döndükten sonra otelin asansöründe başını omzuma yasladığında*, seni seviyorum,* diye düşünüyorum.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, çığlık atmak istiyorum.

Uykuya dalmadan önce göğsümü öptüğünde, onun da beni sevdiğini düşünüyorum.

KIRK BEŞ

EMMY

GÜZEL ÇOCUK

Seni özledim.

BEN

Şu an Hudson'la dışarıdayım.

GÜZEL ÇOCUK

Ne oluyor lan?

BEN

Babalarımız çok iyi arkadaş, o yüzden biz de çok iyi arkadaşız.

Yeni bir kişisel aşçıya ihtiyacı var, ben de onun için bir yemek kursuna katılıyorum.

GÜZEL ÇOCUK

... Benimle taşak mı geçiyorsun?

BEN

Kapınızı açın ve öğrenin.

Kapıyı çalmama fırsat vermeden MAVERICK beni dairesine sürüklüyor. Beni duvara yapıştırıyor ve ellerini başımın iki yanına koyuyor.

"Merhaba, Emmy kızım," diye mırıldanıyor.

"Selam, güzel çocuk." Yanağına dokunuyorum ve bana karşı eriyor. "Öğleden sonran nasıl geçti?"

"Şimdi burada olduğun için daha iyiyim." Alnımdan öpüyor ve gülümsüyor. "Gerçekten Hudson'la yemek kursuna gittin, değil mi? İyi vakit geçirdin mi? Artan yemeklerim nerede?"

"Getirecek yemek kalmamıştı ama sana yiyecek başka bir şey verebilirim diye düşündüm." Trençkotumun bağını çekiyorum, kumaş açılıyor ve içimdeki iç çamaşırını gösteriyor. "Eğer açsan."

Maverick bir adım geri çekiliyor, bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve inliyor. "Tanrım, bebeğim. Tam bir hayal gibisin."

Ceketimi silkiyorum ve ceket ayaklarımın dibinde birikiyor. Geçen gece Lexi'deyken seksi bir kırmızı takım sipariş etmiştim. Kızlar beni bu kıyafetle görürse Maverick'in çıldıracağını söylediler ve gözlerinin kocaman açılıp yanaklarının pembeleşmesine bakılırsa haklı olduklarını söyleyebilirim.

"Beğendin mi?" Kayışlarla oynayarak soruyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Lütfen bana aşçılık kursuna giderken bunu giydiğini söyleme."

"Yaptım. Diğer kıyafetlerimin altında, yani benim küçük sırrımdı." Duraksıyorum ve sırtımı duvara yaslıyorum. "Belki pistte de giymeye başlarım. Formalarımıza uyan özel mavi bir takım."

Beni kucaklayıp yerden kaldırıyor ve koridordan yatak odasına doğru yürüyor.

"Her antrenmandan önce soyunma odana gelmek zorunda kalacağım," diyor kulağıma ve boğazımı öpüyor. "Sadece ne gibi sürprizler sakladığını görmek için."

"Dolabıma soyunma odası demen çok hoş." Uzanıyorum ve atletik şortunun önünden onun uzunluğunu kavrıyorum. Şimdiden sertleşmişti ve dokunuşumla ürperdiğinde gülümsüyorum. "Seni oraya sokacağımı düşünmen de çok komik."

"Neden? Duvarına yapıştırdığın resimlerimi görmemi istemiyor musun?"

"Kendini çok beğenmişsin."

"Ya yalvarırsam?" Maverick başını eğiyor ve dişlerini boynumda gezdiriyor. "Ya iyi bir çocuk gibi yalvarırsam, Emmy?"

"Belki," diye nefes alıyorum. "Bu beni ikna edebilir."

Gülüşü çok güzeldi ve odasının kapısını tekmeleyerek açtı. Beni yatağının kenarına bırakıyor ve bana bakıyor, ağzı yarı açık ve elleri yanlarında esniyor.

"Çok güzelsin," diyor. "Sana sahip olduğuma inanamıyorum. Benim olduğuna inanamıyorum."

Birlikte olduğumuzda, bu bir cehennem. Sıcak, hızlı, kimin diğerini daha önce boşaltabileceğini görmek için bir yarış. Bazen yatak odasına bile zor giriyoruz, onun yerine bir tezgahı, duvarı ya da sandalyeyi seçiyoruz.

Ama şimdi farklı. Daha yavaş, sanki Maverick benim tadıma bakmaya çalışıyor. Bunu hafızasında tutmaya çalışıyor. Ve önümde dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı açtığında, göğsümden bir nefes çıkıyor.

Böyle göründüğünde onu izlemeye bayılıyorum. Ham ve muhtaç. Sırlı gözler ve göğsü o kadar hızlı inip kalkıyor ki buraya koşarak geldiğini sanırsınız.

"Bana sahip ol," diye fısıldıyorum ve bakışları ateşle parlıyor.

Beni sev, ben de demek istiyorum ama bunu kendime saklıyorum. Yutkunuyorum, çünkü Maverick öne eğilip dizimin içini öptüğünde neredeyse adımı unutuyorum.

"Ne kadar ıslaksın?" diye soruyor ve ağzı iç çamaşırımın önüne bastırıyor. "Eminim sırılsıklam olmuşsundur."

Bir bacağımı omzuna atıyorum ve sırıtışı kendini beğenmiş. "Kendin öğren."

"Bu halinle çok güzelsin. Bunu üzerinden çıkarmak istemiyorum." "O zaman beni i ç i n d e becer." Parmaklarım yorganının etrafında kıvrılıyor ve ben

onun için çaresizce kıvranıyordu. "Ne yapacağın umurumda değil, sadece *bir şey* yap."

"Şimdi kim yalvarıyor?" Maverick başparmağını iç çamaşırıma sokuyor ve yana doğru çekiyor. Mırıldanıyor ve ben de başımı geriye atıyorum. "Şu haline bak."

"Daha az bak. Daha çok yap, Miller."

"Evet hanımefendi." Bir parmak içime bastırıyor ve inliyorum. "İşte böyle, bebeğim. İstediğin buydu, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, eline sürtünüyorum. Kalçalarımı yuvarlayarak istediğim şeyi arıyorum ve o da sormama gerek kalmadan beni ikinci ve üçüncü parmağıyla ödüllendiriyor. "*Maverick*."

"Adımı söyleme şeklin beni çılgına çeviriyor." Sol eli bacağıma dolanıyor ve beni yerimde tutuyor. Alanımı doldurduğunu hissediyorum.

Omzunun dizime çarpması ve gömleğinin yumuşak pamuğunun karnıma değmesi. "Bu benim yemeğim, değil mi? Çok iyi bir çocuk oldum, Emmy. Tadına bakmayı hak ettim, değil mi?"

"*Tanrım*. Evet. Sadece-"

Diliyle beni kesiyor, klitorisime karşı alaycı bir daire çizerek kalçalarımı yataktan kaldırıyor ve parmaklarım saçlarının uçlarını çekiyor. İniltisi bana karşı titreşiyor, iki bacağımı boynuna dolamama neden olan derin bir ses, ona gidecek hiçbir yer bırakmıyor.

"Cennet." Dilini giriş kapımın üzerinde sıcak bir şekilde yalıyor. "Lanet olası cennet. Bırak burada öleyim, Emmy kızım."

"Ben gelmezsem, sen gelebilirsin," diye bağırıyorum ve kıkırdaması tenimde bir iz bırakıyor.

"Sanırım sana en iyi işimi gösterme vakti geldi." Maverick parmaklarını içimden çıkarıyor ve ben de kaybettiğim için sızlanıyorum. Bacaklarımı omuzlarından indiriyor ve iç çamaşırımı indirip fırlatıyor. "Dayan, muhtaç şey. Seninle ilgileneceğim."

Başparmağıyla klitorisime bastırıyor ve gözlerimi açtığımda bana baktığını görüyorum.

"Seni izlemek istiyorum," diye mırıldanıyor, bakışları vücudumun her santimetresinde geziniyor. "Parçalanışını izlemek istiyorum."

İçimde bir ip geriliyor. Beni açık tuttuğunda gerginleşiyor, dili parmaklarının yerini alıyor ve beni çılgına çeviriyor.

İstediğimi aldım - bu gerçekten onun en iyi işi. Sevdiğim ritim ve beni oraya götürme şekli; tamamen ve bütünüyle, ağzı hiç durmuyor ve dokunuşu hiç tereddüt etmiyor. Maverick bacaklarım titreyene ve tenim yanana kadar bana yapışıyor.

"Maverick," diye fısıldıyorum. "Yapacağım... lütfen durma. Tam şurada. Bu çok iyi hissettiriyor."

"Asla, Emmy," diyor kabaca bana karşı. "Sonsuza dek burada olacağım."

Bahsettiği yerin bacaklarımın arası olduğunu biliyorum, ama yarım saniyeliğine bunun başka bir şey için bir metafor olduğunu varsayıyorum.

Yanımda. Benimle birlikte. Beni tekrar sevmek ve yaşlanmak. Mutluluk kanımda patlıyor ve haykırıyorum, bir elim boynunun arkasında, böylece çekip gidemiyor.

"Hepsini. Daha fazlası olduğunu biliyorum bebeğim." İki parmağım içimde, bir avucum karnımda ve ikinci bir dalga vuruyor. "İşte benim kızım. İşte istediğim şey. Bu iyi hissettirmiyor mu?"

İnliyorum ve görüşüm bulanık renklerle kıvılcımlanana kadar zevk alıyorum. Hissim azaldığında kollarımı başımın üzerine kaldırıp hava almaya çalışıyorum ama Maverick nefes almam için bana bir saniye bile vermiyor.

"Seninle işim bitmedi." Gözümü kırptım ve tişörtünü çoktan çıkarmıştı. Eşofmanını çıkarıp bana doğru yürüyor, bir eli kalın sikinin etrafında, gözleri üzerimde. "Otur Emmy ve ağzını aç. Islat ve kirlet."

Dirseklerimin üzerine basıyorum ve ağzımı ayırıyorum. Sikinin başını dudaklarıma sürtüyor ve dilim dışarı çıkıp orada bulduğum pre-cum'u yaladığında gülümsüyor.

Elimi üzerine koyuyorum, parmaklarım ereksiyonunun etrafında kıvrılıyor ve ağzım genişliyor, böylece daha derine inebiliyor. Boğazımın arkasına vuruyor ve sessizce daha fazlasını alabileceğimi söyleyerek ona bakıyorum.

Maverick sütyenimin kaplarından birini aşağı çekiyor ve meme ucumu çimdikliyor. Dokunuşu göğsümden boğazıma doğru dans ediyor ve avucu boynuma yerleşiyor.

"Dün dövme sanatçımla konuştum." Kalçalarını öne doğru savuruyor ve ben de sikine karşı inliyorum. "Gelecek hafta bir randevum var. *Benimkini* elimin arkasına yaptırmak konusunda şaka yapmıyordum. Sana her dokunduğumda onu görmek istiyorum. Benim güzel kızım için güzel bir kolye."

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, tenine benden kalıcı bir parça koyma düşüncesiyle bacaklarımın arasında nem birikiyor. Bu fikri ne kadar beğendiğimi ifade etmek için başımı sallıyorum ve o da parlak ve güzel bir şekilde sırıtıyor.

Onu ağzımdan çıkardım ve uzunluğunu okşadım. Dudaklarımın kenarından bir damla salya akıyor ve uzanıp başparmağıyla onu siliyor.

"Islak. Dağınık. Mükemmel" diyor.

"Ve seninki," diye ekliyorum, yatağın üzerinden yastıklara doğru geri çekiliyorum. Yatak başlığına yaslanıp bacaklarımı açıyorum ve daha önce onun olduğu yere dokunuyorum. "Gel ve senin olanı al, Maverick."

Şimşek hızıyla hareket ediyor, bir anda yatağa uzanıyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor. Başımın arkasını tutuyor, parmaklarını düğümlenmiş saçlarımın arasından geçiriyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor.

"Daha fazla istediğim bir şey yok." Maverick benim girişime doğru hizalanıyor ve bana bakıyor. "Tamam mı?"

"Evet." Ellerimi kollarına sürüyorum ve kaslarının kıvrımlarında tırnak izleri bırakıyorum. "Senin için her zaman sorun değil."

Beni öperken aynı zamanda ileri doğru itiyor ve içimi dolduruyor. Maverick iniltimi yutuyor, alt dudağımı yumuşak bir ısırıkla ısırarak gerginliği atlatmama yardımcı oluyor.

"Seni yakaladım," diyor, alnı alnıma değiyor ve yanağında boncuk boncuk ter var. "Tanrım, Emmy. Sana bu şekilde sahip olduğuma inanamıyorum."

"Bunu söylüyorsun çünkü içimde sekiz inç var." Bacaklarımdan birini kaldırıp kendi tarafına doğru tuttuğunda ve bir inç daha derine battığında nefesim kesiliyor. "*Siktir*."

"Deniyorum," diye homurdanıyor ve benden bir kahkaha patlıyor. "Amın o kadar dar ki, burada oturup tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmak istemeyi zorlaştırıyor."

Kıçını tutarak onu hareket etmeye teşvik ediyorum ve vücutlarımız senkronize hareketlere giriyor.

Eli yine boynumda ve ağzı tenimde küçük pembe izler bırakırken sert ama aynı zamanda hassas.

Bizi nazikçe çeviriyor, böylece ben onun üstündeyim, bir bacağım kalçalarının her iki yanında, ben ona gömülürken ve hızı kontrol ederken.

Yanağımı tutuşunda ve bana gülümseyişinde saygılı, saçları dağınık ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak.

"Sana doyamadığım için iki kez becerdiğim tek kadın olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?" Maverick iki göğsümü de avuçlarının arasına alarak soruyor. Başparmakları meme uçlarımın üzerinde geziniyor ve bedenimden kesik kesik bir nefes çıkıyor. "Haklıydın, Emmy. Sana asla doyamayacağım. Vücuduna ve benimkiyle mükemmel uyumuna asla doyamayacağım. Parlak beynini ve harika kalbini asla unutamayacağım. Zamanın sonuna kadar sana sahip olacağım ve bu en az şu anki kadar güzel olacak bebeğim, çünkü sen benim için mükemmelsin."

Seni seviyorum, neredeyse çığlık atacağım. *Seni o kadar çok seviyorum ki*, neredeyse bağıracağım ve onu sertçe becererek tüm yolları göstereceğim. Adımı haykırana kadar onu öperek, içime boşalmanın sorun olup olmadığını sorana kadar, bacakları kasılana ve aleti nabız gibi atana kadar, serbest kalmasının sıcaklığı beni de onunla birlikte uçurumun kenarına getirene kadar.

Üstüne yığılıyorum ve bana sıkıca sarılıyor. İçimden çıktığında beni sırtüstü yatırıyor ve dizlerimi ayırarak bacaklarımın arasında karnına bir yer açıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Dölümle dolu nasıl göründüğünü görmek istiyorum. Benim olduğunda neye benzediğini görmek istiyorum."

Isı ayak parmaklarımdan yanaklarıma kadar tenime yayılıyor. Maverick başparmağıyla serbest bırakma işlemini amımın üzerine yayıyor ve kendimi açıkta ve savunmasız hissetmem gereken bir anda, tapılmaktan başka bir şey hissetmiyorum.

"Emmy," diyor ve sesi ruhunun bir yerinden kopup gelmiş gibi çıkıyor. "I-" Dudaklarını yalıyor ve baldırımı öpüyor. Bileğime dokunuyor ve gülüyor. Ben de gülmek istiyorum. "Sen gerçekten de dünyadaki en sevdiğim insansın."

"Hislerimiz karşılıklı." Ona uzanıyorum ve pozisyonlarımızı ayarlıyor, böylece asla ayrılmak istemediğim yer olan kucağında oluyorum. "Beni ilk gördüğün zamanı anlatır mısın?"

"Sana asıldığım ve seni bir hayranım sandığım, senin de beni kibirli olmakla suçladığın günü mü kastediyorsun?"

"Evet." Kolyesiyle oynuyorum ve gülümsüyorum. "O gün."

"Seksi olduğunu düşünmüştüm. Kulağa çok yüzeysel geliyor, çünkü seksi olmaktan çok daha fazlasısın, ama *lanet olsun* ki kıvrımlarına hayrandım."

"Çok fazla göz siktin," diye katılıyorum ve o da yan tarafımı çimdikliyor.

"Beni suçlayabilir misin? Benim zaafım uzun boylu, atletik kadınlar ve sen de bu tanıma çok iyi uyuyorsun, Red. Yine de garip bir şey oldu. Birçok kadınla birlikte olduğumu biliyorsun, ama sen benimle konuştuğunda... sanki kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Ellerim nemli ve nefes almakta zorlanıyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Sonra da buzda kıçını tekmeledim."

"Sonrasında ne olduğuna dair farklı anılarımız var."

"Fotoğraflarını görmüştüm ama seninle gerçek hayatta tanışmaya hazır değildim. Beni *öfkelendirdin*, ama şimdiye kadar gördüğüm en çekici erkek olduğunu düşündüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum." Terden sırılsıklam olmuş saçlarını tarıyorum ve gülümsüyorum. "Ayrıca çok daha fazlasısın."

"Söyle bana," diye yalvarıyor ve bunun onun onaylanma ihtiyacından kaynaklandığını biliyorum. İstenme ihtiyacı. "Bana başka ne olduğumu söyle."

"Çok zekisin. Çok naziksin. Senin kadar nazik biriyle hiç tanışmamıştım. Beni bu kadar çok güldürebilmeni seviyorum. Bu ukalalık kibir değil. Özgüven, çünkü en iyi arkadaş olmak için ne kadar çok çalıştığını biliyorsun. En iyi atlet. En iyi aşık. Bazen hayatımda senin gibi bir adam olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum ve ben-" Bir sonraki kısmı söylerken ona bakmamak için gözlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. "Bu beni meraklandırıyor.

Bu kadar harika birini hak ediyorum. Sonunda hayatımda bu kadar... bu kadar güzel bir şeyi hak edecek kadar iyi olabileceğimi düşündürüyor."

"Emerson. Bana bak, lütfen."

Gözlerimi açıyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve kaburgalarımın arkasında onun gücünü hissediyorum.

"Sen yeterlisin," diyor Maverick. "Sen *fazlasıyla* yeterlisin ve benim ligimin o kadar dışındasın ki komik bile değil. Ben... sen..." Başını sallayarak düşüncelerinden arınıyor. "Her gün sana ne kadar yeterli olduğunu göstereceğim."

"Ve sana her gün ne kadar arandığını göstereceğim," diyorum usulca. "Maaş çekinin ya da statünün değil, *kendin* olduğun için ne kadar istendiğini. Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim, Maverick."

Seni seviyorum.

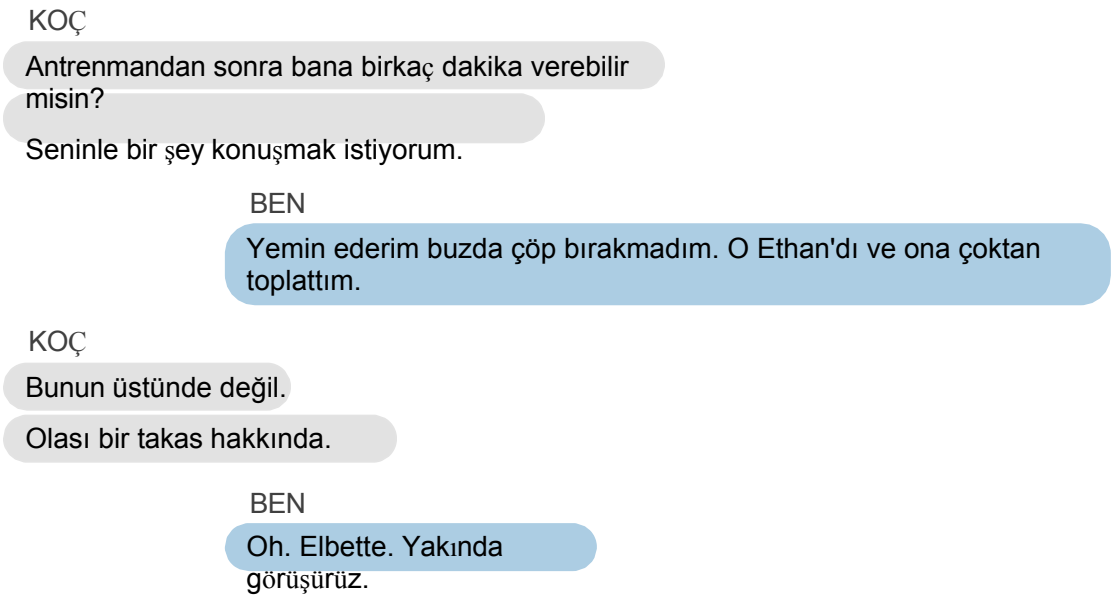
Seni çok seviyorum.

Birbirimize başka bir şey söylemiyoruz ama söylememize de gerek yok. Sessizlik mükemmel.

Tamamen ve tamamen mükemmel.

KIRK ALTI

MAVERICK

BRODY SAUNDERS AÇIK SÖZLÜ BIR ADAMDIR. Hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmaz ve mesajında olası bir takastan başka ayrıntıdan bahsetmemesi beni çok gerdi.

"Selam." Ofisinde karşısındaki sandalyeye çöküyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Olivia nasıl?"

"O iyi." Dokuz yaşındaki kızının fotoğrafını çeviriyor. "Prenses doğum günü partisi çok başarılıydı. Hediyesi için teşekkürler bu arada.

Gönderdiğiniz şablonlara ve eskiz defterine bayıldı."

"Lafı bile olmaz. Arkadaşımın çocuğu büyük bir sanat evresinde ve Livvie'nin de tüm bu yaratıcı şeylerden hoşlanabileceğini düşündüm."

"Öyle. Benden almamı istediği onca malzemeye yetişemiyorum." Koç gülüyor ve arkasına yaslanıyor. "Bu kız beni parmağında oynatıyor."

"Başka türlüsünü istemezdin, değil mi?"

"Tanrım, hayır." Durakladı ve bana baktı. "Bak, seni neden çağırdığımı kısa keseceğim. Bu sabah Toronto'dan bir takas teklifi aldım ve kabul etmeyi düşünüyorum."

Takas süresinin bitmesine üç gün kala, hiç şaşırmadım. Takımlar her zaman son ana kadar takas yapmaya çalışırlar ve bizim galibiyet serimiz ve geri dönüş sezonumuz oyuncularımızı daha cazip hale getiriyor.

"Kim o?" Ben soruyorum.

Bana söyleyeceğinden emin değilim - bu tür bilgiler genellikle yönetim kurulu odasında kalır, kaptanlarda değil. Ama gerçekten ilgimi çekti.

"Justin Harper," diyor ve ağzım açık kalıyor.

Ligdeki en iyi kanat oyuncusu, sadece yirmi beş yaşında iki kez Stanley Kupası kazandı. Seçildiği andan itibaren ona hayranlık duydum ve üç yıl önce aynı All-Star takımında oynadığımızdan beri sıradan bir tanışıklığımız var.

"Yap," dedim. "Kim olduğu umurumda değil. Bu büyük bir hamle. Onu alırız, sezon sonuna gideriz ve hepsini kazanırız."

Koç duraklar. "Emmy'yi istiyorlar."

Ona bakıyorum ve bulanıklaşmaya başlıyor. Etrafımdaki her şey bulanık ve kulaklarımda bir çınlama var. Boğazım düğümleniyor ve nefesimi yutmaya çalışıyorum.

"Emmy?" Tekrar ediyorum.

"Evet." Koç elini yüzünde gezdiriyor ve inliyor. "Başka
kim var?"

"Finn tekrar sağlıklı olduğunda ve ilk tur draft seçiminde."

Aslında Harper'ı veriyorlar ve bu çok iyi bir anlaşma.

Ligdeki her menajer bunu gönül rahatlığıyla kabul ederdi ve bu toplantı benim fikrimi sormaktan ziyade bir nezaket göstergesiymiş gibi geliyor.

"Siktir. Tamam. Ne-" Yutkunuyorum ama boğazımdaki o yumru gitmiyor. "Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"Kararsızım. Şu anda gerçekten iyi giden bir şeyimiz var. Bir ihtimal için şansımızı denemeye değer mi? Kağıt üzerinde iyi görünen ama uzun vadede en iyi şey olmayabilecek bir şey için?"

"Saygılarımla Koç, *iki* Stanley Kupası kazanmış biri olabilir."

"Bu takımla oraya ulaşabiliriz. Başarabileceğimizi biliyorum. Kaydettiğimiz gelişmeleri gördüm ve çekirdek oyuncularımızı bir arada tutarsak daha da iyi olacağımızı biliyorum. Ama sezon dışında başka birine bir teklif gelmeyeceğini ve onların da bu teklife koşmayacağını kim söyleyebilir? Para konuşur ve takımların bu yaz kullanabilecekleri çok fazla sermaye alanı var. Kaçmadığına şaşırdım. Kaybetmek gerçekten çok zor. Bu sezon daha iyi, ama eksik kalmak berbat."

Kaldığıma şaşırmadım.

Bu takım benim ailem oldu. Hiç sahip olamadığım kardeşlerim ve her zaman arzuladığım otorite figürlerinin ilgisi. Cehennemin dibinde olsak bile onları asla bırakmam.

Yıldızlarla birlikte ben sadece sırtımdaki bir numara ya da etrafta dolaşan bir parça değilim. Ben *Maverick*'im, tıpkı Hudson'ın Hudson, Emmy'nin Emmy olduğu gibi.

Sikeyi

m.

Emmy.

"Bence kısa vadeli faydaların uzun vadeli hedeflerden daha ağır basıp basmadığına karar vermeliyiz," diyorum ve sesim çatlıyor. "Neden ondan kurtulmak istiyorlar? Perde arkasında medyanın henüz öğrenemediği bir şeyler mi oluyor?"

"Duyduğum kadarıyla hayır. Toronto, Harper'ın büyük bir kontrat aradığını biliyor ve ona istediğini verecek kaynakları yok. Ayrıca boyu ve hızıyla Emmy'nin cazibesini de görüyorlar. Finn sağlıklı olduğunda bu on yılın en iyi oyuncusu olabilir. O genç. Zeki. Eğer o takımınızdaysa, yılda en az on galibiyet daha alırsınız. Yıldızlarının kaybını telafi ederken kadrolarına daha çok yönlü oyuncular eklerler."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Koç. Altı ay önce olsa, evet derdim ve bir nefes daha harcamazdım. Ama bugün? Bugün gerçekten hayır demek istiyorum."

Koç bana bakıyor ve yorgun görünüyor. Sanki dünyanın yükü onun omuzlarındaymış gibi ve onun işini yapmak için bana para veremezsiniz.

"Sana bir şey soracağım. Erkek erkeğe. Brody'den Maverick'e, sanki bir barda atışıyormuşuz gibi, koçtan oyuncuya değil. Ve senden şunu istiyorum.

dürüstçe cevap verin."

Başımı sallıyorum, ne olacağını zaten biliyorum. "Emmy ile ilişkiniz var mı?"

Sonunda gerçek bir nefes alıyorum ve sorusu beni kahkahalara boğuyor.

Dahil olmak, ne olduğumuzu tanımlamak için sözlükteki en küçük kelime gibi görünüyor.

Her gün görmek için sabırsızlandığım kişiyi tanımlamanın yolu bu mu? Kötü bir maçtan sonra yorgun, ağrılı ve kızgın olduğumda bile beni gülümseten kadın hakkında konuşmak için kullanılacak kelime bu mu? İnsanlara ona baktığımda güneşi, ayı ve tüm lanet yıldızları gördüğümü söylemenin yolu bu mu?

Çok önemsiz görünüyor, çünkü onun için hissettiklerim gökyüzünden daha büyük. Tüm lanet gezegenden. Uzaya kadar gidebilirsin ve yine de ona ne kadar taptığımı göstermenin yeterli yolu olmazdı.

Ama kaptan olarak rolümü de biliyorum.

Yapmak için para aldığım ve insanların bana güvendiği iş.

Hiçbir zaman kişisel duygularımın profesyonel *duygularımın* önüne geçmesine izin vermedim, ama eve bu kadar yakın olunca zor oluyor.

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Bir ilişkimiz var ve..." Omuz silkiyorum ve masasının köşesine bakıyorum. Bir tahta parçası eksik ve nereye gittiğini merak ediyorum. "Ona değer veriyorum. Hem de çok."

Koç başını sallıyor. Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum ve dilimde acı bir tat var.

"Ben de öyle düşünmüştüm. İkinizin arasındaki kimyanın yükseldiğini fark ettim ama bir şey varsaymak istemedim. Yine de son zamanlarda biraz daha belirginleşmeye başladı ve Wildebeests'e karşı oynadığımız maç bunu kanıtladı. Sormak zorundaydım."

"Başım belada mı?" Mırıldanıyorum ve gözlerimin arkasında daha önce olmayan bir baskı var. "Özür dilerim."

"Maverick," diyor nazikçe ve ben ona bakıyorum. Şimdi gülümsüyor ve benim kafam çok karıştı. "Başın belada değil."

"Ben değil miyim?"

"Hayır. Bunun bir örneği yok ve dürüst olmak gerekirse ben de bunun olmasını bekliyordum. Birbirinizi daha iyi olmak için zorluyorsunuz ve buz üzerindeki ilişkiniz muhtemelen buz dışında olanları da yansıtıyor. Bu tam olarak bir partnerde isteyeceğiniz şey ve ben olsam duygularınız yüzünden onu asla göndermezdim. I

Bunun sizinle hiçbir ilgisi olmadığını açıkça belirtmek isterim."

"Tamam." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve sakinmişim gibi davranmaya çalışıyorum. Sakin, soğukkanlı ve toparlanmış. "Bir kaptanın bakış açısından konuşacak olursak, takım için en iyi olanı yapmalısın Koç. Kapalı kapılar ardında olanlardan sen sorumlu değilsin. Eğer bu takasın ciddi olarak takip etmemiz gereken bir şey olduğunu düşünüyorsan, seni destekliyorum."

Emmy'nin kariyerine asla engel olmam. Finn gelecek sezon geri döndüğünde takımdaki rolünün nasıl olacağı konusunda endişeli ve Toronto onun için garanti bir şey olurdu.

Daha çok para. Sponsorluk anlaşmaları için daha fazla fırsat. Babasının evini daha erişilebilir hale getirmek için tamir etmesine yardım etme şansı.

Koç'tan kalmasına izin vermesini istemeyi düşünmek bile aptallık olur.

"Bunu söylemenin sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve desteğiniz için minnettarım." Koç burun kemiğini sıkıyor. "Değer verdiğimiz insanlar hakkında değil de fantezi taslakları hakkında konuşuyor olsaydık bu çok daha kolay olurdu."

"Fantezi takımın var mı?" Ben soruyorum, o da sırıtıyor. "Var. Her seferinde ilk seni seçiyorum."

"Lanet olsun, dostum." Elimi göğsümün üzerine koyuyorum ve hissettiğim gerginlik yarım derece gevşiyor. "Bana karşı çok iyisin."

"Tüm bunları düşünmem gerekiyor. Sıralara ve kaybedeceğimiz diğer kadro boşluğunu kimin dolduracağına bakmam gerekiyor. Bizi sezon boyunca idare edebilecek birkaç AHL oyuncusu var ama bu da başlı başına bir risk. Kırk sekiz saat içinde neye yöneldiğimi size bildireceğim."

"Sorun değil." Başımı sallıyorum ve ellerimi sıkıyorum. "Bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elbette."

"Emmy'ye bir şeyler olabileceğini söyleyen kişi ben olabilir miyim? Kendisi yer değiştirmeyi seven biridir ama DC gerçekten kalmak istediği bir yer. Hazırlıksız yakalanmasını istemiyorum."

"Ona söyleyebilirsin." Koç yine gülümsüyor ve elimi sıkmak için masanın öbür ucuna uzanıyor. "Sen iyi bir adamsın, Maverick. Arkadaşın olmak ve büyümeni izlemek benim için bir onur."

İyi bir adam olduğumu düşünüyor olabilir ama şu anda yılın pisliği olmak üzereymişim gibi hissediyorum.

KIRK YEDİ

MAVERICK

BEN

Boş musunuz?

BITKI BABA REID

Evet.

DADDY DALLAS

Öyleyim.

HUDSON

Ağırlık odasından yeni çıktım. Ne oldu?

BEN

Yardıma ihtiyacım var.

Yarı kişisel, yarı profesyonel.

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

DADDY DALLAS

Benim yerim. Şimdi.

Maven ve June öğleden sonra dışarıdalar. Biraz yalnız kalabiliriz.

Adresi hatırlıyor musun, Hud?

HUDSON

Varım. On beş dakika içinde orada olacağım.

BITKI BABA REID

Yola çıktım bile.

Dallas'ın oturma odasının zemininde YÜZÜYORUM. Zihnim dakikada bir mil koşuyor ve kalbim göğsümle boğazım arasında bir yerde duruyor.

"Tamam." Sehpanın önünde duruyorum ve Dallas'ın benim için açtığı birayı yudumluyorum. Tanrıya şükür yarın antrenmanımız yok, çünkü bu konuşmanın gidişatına göre daha sert bir şeye ihtiyacım olabilir. "Tamam."

Dallas, Reid ve Hudson kanepede oturmuş beni izliyorlar. Hiçbiri tek kelime etmedi ve sanırım ilk hamleyi benim yapmamı bekliyorlar. "Ben..."

Kulağımı kaşıyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "O -" Başımı sallıyorum ve Dallas'a bakıyorum. "Bunu her gün nasıl yapıyorsun?"

"Tam olarak ne yapıyorsun? Kırık cümlelerle konuşup hiçbir anlam ifade etmemeyi mi? Umarım bunu her gün yapmıyorumdur."

"Maven'ı kastetmiştim. Ona her gün nasıl hissettiğini nasıl söylüyorsun? Öylece söylüyor musun?"

Dallas göz kırpıyor. "Nişanlıma aşık mısın?"

"*Hayır*. Tanrım, hayır. Siktir." Gülüyorum ve başımı tavana doğru eğiyorum. "Bu muhtemelen tüm bunlardan daha kolay olurdu."

"Sanki sarhoşken sessiz sinema oynuyoruz," diye homurdanıyor Reid ve gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "En baştan başla Mav."

Başlangıç, Emmy'yi ilk kez öptüğüm Chicago'daki bir otel odası olacaktı.

Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Doğru. Pekala. Emmy ve ben birlikte yatıyoruz. Bu seksten biraz daha fazlası. Aslında çıkıyoruz ve Koç az önce bana onun takas edilebileceğini söyledi. Onun burada olmamasının nasıl bir şey olacağını düşündüğümde göğsümde bir sıkışma oluyor ve sanırım... Bilmiyorum... nasıl..."

Dallas sırıtıyor. Ayağa kalkar ve Reid ile Hudson'a bakar. "Bunun ne olduğunu biliyoruz, değil mi?"

"Kolay teşhis." Hudson kanepede arkasına yaslanıp gülümsüyor. "Bir süredir bundan şüpheleniyordum."

"Gerçekten tanımıyor mu?" Reid soruyor.

"İlk seferinde," diyor Hudson. "Onu biraz rahat bırakmalıyız." "İlk sefer gibisi yoktur," diye katılıyor Dallas.

"Dostum. Bu senin başına sadece bir kez geldi," diyor Reid. "Yani? Hala söyleyebilirim," diye savunur.

"Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi? Kalp krizi mi geçiriyorum? Geçirecekmişim gibi hissediyorum." Elimi gömleğime sürüyorum. "Nefes almak neden bu kadar zor?"

"Emmy'yi seviyorsun," diyor Dallas ve ben ona göz kırpıyorum.

"Babası bana böyle söyledi ve ben de belki olabilir diye düşündüm ama... Ben hiç kimseye aşık olmadım. Nasıl emin olabilirim?" Avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırıp yere oturuyorum. "Bir tanıma ihtiyacım var. Çıkarım yapabileceğim bir şey."

"Her zaman onu düşünüyor musun? Gittiğinde onu özlüyor musunuz? O yanınızdayken kendinizi daha iyi hissediyor ve onu gülümsetmek için her şeyi yapıyor musunuz?" Dallas soruyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum ve odanın döndüğünden oldukça eminim. "Hepsi bu."

"Elinizi tuttuğunda kalbiniz daha hızlı atıyor mu? Kalabalık bir odada onu arıyor musunuz?" Reid bastırıyor.

"Kesinlikle öyle. Onu bir de pistte görmelisiniz. Sürekli onu arıyor," diyor Hudson gülerek. "Geçen gün saydım. İki saatlik antrenman boyunca on yedi kez pak yerine onu izledi."

"Vay anasını," diye fısıldadım. "Onu seviyorum. Onu çok seviyorum."

"Kulübe hoş geldin," diyor Dallas. Gözlerimi açtığımda başımda duruyor ve elini uzatıyor. Ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni kucaklıyor. "Aşk en iyisidir."

"Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor?" Gömleğinin içine doğru soruyorum. "Muhtemelen ona söyle," diye öneriyor Reid. "Bu en iyi sonucu verir."

"Ona söyleyemem." Başımı sallıyorum. "Onu uzaklaştırmak istemiyorum. Zaten Toronto'ya gidiyor. Ya beni sevmezse?"

"Saçmalık," diyor Hudson ve ben ona bakıyorum. Onu hiç bu kadar tutkulu duymamıştım, en büyük galibiyetlerimizden ve en zorlu mağlubiyetlerimizden sonra bile. "O kadın da seni seviyor. Sana her zaman bakıyor Mav. Çoğu zaman göremiyorsun, çünkü bunu saklamakta senden çok daha başarılı, ama ben

Onu sana bakarken yakalıyorsun ve gözleri parlıyor. Seni gördüğünde yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ve bu çok tatlı bir şey." Duraklıyor ve çenesini ovuşturuyor. "Bunu platonik olarak söylüyorum. Lütfen kıçıma tekmeyi basma."

"Asla yapmam. Tamam, ne o zaman? Dairesine gidip*, hey, bu arada, gelecek hafta bu zamanlar Toronto'da olabilirsin, ama sürpriz! Seni seviyorum!* Bu nasıl olacak?"

"Geri çekilin. Takas. Koç sana bundan bahsetti mi?" Hudson sordu, ben de başımı salladım. "Evet. O, Finn ve Justin Harper için ilk tur seçme hakkı. Bir de

almamasına imkan yok."

"Kahretsin," diyor Dallas. "Harper iyi bir oyuncu. Emmy'nin iyi olmadığını söylemiyorum ama-"

"Ama onun tecrübesine sahip değil. Ben biliyorum. Güven bana. Anlıyorum. Koç karar vermek için kırk sekiz saati olduğunu söyledi ama ona haber verebileceğimi söyledi. Ben de ona haber vermeliyim."

"Tamam. İşte yapacağın şey." Reid ellerini ovuşturuyor ve işte burada parlıyor. Lojistik. Senaryoların nasıl sonuçlanabileceğini planlıyor. "Hemen şimdi onun evine gideceksin - neden hâlâ burada olduğunu anlamıyorum. Ona önce kötü haberi, yani takası anlatacaksın. Sonra iyi habere geçeceksin. Onu ne kadar sevdiğini söyleyeceksin ve tam olarak bu lanet kelimeleri kullanmalısın Mav. Bu konuda muğlak olamazsın. Ona tam olarak nasıl hissettiğini söyle ve bir çözüm öner. Hafta sonlarını burası ve Toronto arasında dönüşümlü olarak geçirmek. Şehirdeyken kalabileceğin kendi evini satın almak, böylece onu sıkıştırıyormuşsun gibi hissetmez. Ona buradaki evinizin anahtarını verin ki farklı bir ülkede olsa bile size güvenebileceğini bilsin." Nefes almak için duraklıyor. "Ve sonra sana nasıl hissettiğini de söyleyecek."

"Nasıl... ne oluyor, Duncan?" Ona bakıyorum. "Bu ilişki bilgisi neredeydi?"

"Hep buradaydım. Ama sen çıkarları olan arkadaşına aşık olmayacağını düşünen aptalın tekisin. Nasıl sonuçlandı?"

Onu tersledim ve Dallas ile Hudson'a baktım. "Siz de aynı fikirde misiniz? Siz üçünüz tanıdığım en ilişki odaklı insanlarsınız, bu yüzden tavsiyelerinize güveniyorum."

"Reid haklı," diyor Hudson. "Eğer onunla birlikte olmak istiyorsan ve bunun için çaba sarf etmeye hazırsan, bunu ona söylemek hayatının en iyi kararı olacak dostum. Özellikle de o da bunu söylediğinde."

"Maven'a onu sevdiğimi ilk kez söylediğim zamanı hatırlıyorum. Çok korkmuştum ama her şey olması gerektiği gibi gelişti," diye ekliyor Dallas.

"Kızgın olmaya iznim var mı? Koç'a takımın her şeyden önce geldiğini söyledim ama çok kızgınım. Birini ilk kez böyle önemsediğimde elimden kayıp gidebileceği için kızgınım. Onunla ne kadar ciddi olduğumu daha önce göstermediğim için kızgınım. Keşke aylarca oyalanmasaydım, çünkü şimdi buradayım ve onunla daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

"Git," diyor Hudson. "Şimdi git. Kontrol edemediğin her şey için endişelenmeyi bırak ve gidip ona nasıl hissettiğini söyle. Burada bizimle ne kadar uzun kalırsan, onunla o kadar az zaman geçirirsin. Gidiyor olabilir Mav. Alabileceğin tüm saniyeleri istiyorsun. Güven bana."

"Evet." Başımı salladım ve telefonumu çıkarıp mesaj dizimizi buldum ve iletişim bilgilerine girdim. "Onu arayacağım."

Telefon çalıyor ve çocuklar beni izliyor. Dallas'ın neredeyse bir dakikadır gözünü kırptığından emin değilim ve Emmy telefonu açtığında neredeyse zıplayacaktım.

"Alo?" diyor.

"Hey, bebeğim," diyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Antrenmandan eve dönerken çiftçi pazarından birkaç bitki aldım, bu yüzden onları Piper'ın oturma odasını ele geçiren diğer tüm bahçecilikle birlikte düzenliyorum. Sen neredesin?"

"Dallas'tayım."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Beni göremese de tekrar başımı sallıyorum. "Öyle olacak. Buraya gelebilir miyim? Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Bu çok belirsiz." "Bunu
şahsen yapmayı tercih
ederim."

"Tanrım, Maverick," diye tıslıyor Dallas.

Reid, "Ben böyle yapmanızı söylemedim," diye fısıldıyor ve ben onları
duymazdan geliyorum.

"Ah." Emmy boğazını temizliyor ve ben de hattın diğer ucundaki sesin değiştiğini duyuyorum. "Ne zaman istersen gelebilirsin. Bu gece bir şey yapmıyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Birazdan orada olurum." Telefonu kapattım ve en iyi arkadaşlarıma baktım. "Eee?"

"Yanınızdaki otel odasında uyumuş ve sayamayacağım kadar çok kadınla takıldığınızı duymuş biri olarak, hiç kimseye 'bebeğim' demediniz. Bu şekilde değil." Hudson omzumu hafifçe itti. "Seni aşk hastası salak."

"Yapmadım mı?" Ben soruyorum.

"Hayır, hayır. Bu bir ilkti ve çok tatlıydı, sanırım hasta olacağım."

"Benimle dalga geçmeyi bırak. Ben gidiyorum. Bana şans diler misin?"

"Şansa ihtiyacın yok." Dallas beni kucaklıyor ve diğer iki kol beni sarıyor. "Her şey yoluna girecek."

"Umarım öyledir. Eğer karşılık vermezse ne yapacağımı bilmiyorum."

Reid bana "O da söyleyecek," dedi. "Sadece rahatla." "Git kızını getir Mav," diyor Dallas.

"Umarım o da artık bizim kızımız olduğunu biliyordur," diye ekliyor Hudson. "Onu seviyorum," diyorum tekrar.

"Hadi yapalım şu işi çocuklar."

KIRK SEKİZ

EMMY

PANIKLIYORUM.

Maverick'in sesi daha önce hiç bu kadar endişeli çıkmamıştı. Sesinde bir çatlak vardı, sanki bir sırrı içinde tutmak için mücadele ediyor gibiydi. Nefes nefese kalmıştı ve sanırım beni aramaktan korkuyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Bana korkunç bir şey söylemesi için kendimi hazırlıyorum.

Benden ayrılacak.

O hasta.

Babam yaralandı ve histerikleşmemem için bana haberleri vermek istiyor.

Onu beklemek bir işkence. Mikrodalganın üzerindeki saate bakıp dakikaların nasıl geçtiğini izliyorum ve onun hangi cehennemde olduğunu merak ediyorum.

On beş dakika sonra kapı çalınıyor ve ben koşarak kapıya gidip açıyorum ve Maverick'i diğer tarafta buluyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum ve o da antreden içeri giriyor.

"Merhaba." Beni sıkıca kucaklıyor ve başımın üstünden öpüyor. "Seni çok özledim."

Bana çaresizce söylemek zorunda olduğu bir haberi olsaydı, bunu çoktan söylemiş olacağına inanarak onun içinde eriyorum. Bu bana belki de tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğuna dair umut veriyor.

"Seni iki saat önce gördüm." Elimi sırtında ve omuzlarında aşağı yukarı gezdiriyorum. *Tanrım*, ona dokunmaya bayılıyorum. "Neler oluyor?"

Maverick gövdelerimizi çözüyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Hadi oturma odasına gidelim."

Koridorda bana rehberlik etmesine izin veriyorum ve başının arkasını ezberliyorum. Ensesinde bir ay öncesine göre biraz daha uzun olan koyu renk saçları. Gömleğinin yakasının altında zar zor gizlenen küçük morluk, geçen geceki oyunumuzdan kalan bir iz, panolara kontrol edildiğinde.

Benim güzel, güzel adamım.

"Beni korkutuyorsun," diyorum ve başparmağı bileğimin iç kısmında geziniyor. "Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

"Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim, Emmy. Bunu rahat olduğumuz bir yerde konuşmak istiyorum." Beni kanepeye çekti ve göğsüne yasladı. "Sana teknik olarak söylememem gereken bir bilgi vereceğim ama yine de bunu yapmam için bana izin verildi. Bir şey söylemeden önce hepsini dinlemeni istiyorum, tamam mı?"

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum. Kalbim davul gibi çarpıyor ve başımı sallıyorum. "Devam et."

"Koç antrenmandan sonra beni ofisine çağırdı ve senin takas için düşünüldüğünü söyledi."

Midem dibe vuruyor. Ona bakabilmek için koltuktaki pozisyonumu ayarlıyorum ve göz kırpıyorum. "Ne?"

"Sen, Finn Adams ve Justin Harper için ilk tur seçimi."

"*Ne*?" Tekrar ediyorum, çünkü bu çok saçma bir teklif. "Bunu neden yapsınlar ki? Bu resmen yıldız bir oyuncuyu bedavaya vermek demek."

"Boyunuzu ve hızınızı bir avantaj olarak görüyorlar ve Finn sağlıklı olduğunda
-ki yakında öyle olacak- harika bir atlet. İlk tur seçimi onlara gelecek için bir şeyler verir ve bir takımda zaten hakkını vermiş ve onlara tam olarak istediklerini getirmiş bir oyuncunun sözleşmesini fesheder."

"Bekle. Justin Toronto'da oynuyor." Beynim yavaş çalışıyor ve başımı sallıyorum. "Bu DC'den ayrılacağım anlamına mı geliyor?"

Maverick aceleyle, "Hiçbir şey kesin değil," diyor. "Koç düşünmek için kırk sekiz saat ayıracağını söyledi ve takım için en iyisini yapacağını biliyorum. İlişkimizi biliyor ve ona benim adıma karar vermemesini söyledim."

Başımı salladım ve yere baktım.

Hayal kırıklığına uğramak istiyorum ama kaptanın söyleyeceği şey buydu. Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım.

"Belki Toronto iyi olur. Hareketsiz kalmak benim kanımda yok ve eğer çok rahat olursam oyunum etkilenebilir. Hedefimi gözden kaçıramam."

"Öyle deme." Bana yaklaşıyor, dizlerini dizlerime bastırıyor. "Benden kaçma, Emmy. Gitmeni istemiyorum. Burada benimle olmanı istiyorum."

"Sporcu olmanın gerçeği bu, değil mi? Birimiz her zaman başka bir yerde olacak." Alt dudağımı ısırıyorum ve omuz silkiyorum. "Gerçekten yerleşmemiz mümkün değil. Emekli olana kadar olmaz ve bunun ne kadar süreceğini Tanrı bilir. En az beş yıl. Belki on yıl? Bu çok uzun bir yol."

"Seninle birlikte olmak için bu gerekiyorsa emekli
olurum," diyor. Komik olmasa da gülüyorum.

Bunu asla yapmaz.

"Sevdiğiniz sporu neden bırakasınız ki?"

"Çünkü seni daha çok seviyorum!" diye bağırıyor ve ağzım açık kalıyor. Göğsü kabarıyor ve gözlerini kapatıyor. Onu doğru duymadığıma eminim. "Özür dilerim. Bağırmak istemezdim ama bunu duyman gerek. Seni seviyorum. Her parçanı seviyorum ve bu burada ya da orada olmanla değişmeyecek. Seni bulmanın bir yolunu bulacağımı söylemiştim ve bulacağım. *Bulacağım* bebeğim, çünkü seni seviyorum. Mümkün olan her gün seni görmek için uçağa bineceğim. Orada bir yer satın alacağım, böylece senin kendine yarattığın hayatı işgal etmeden kalabileceğim bir yerim olacak. Gerisini ilerledikçe çözeriz. Çözeceğimizi biliyorum, çünkü seni seviyorum. Seni seviyorum."

Son üç kelimeyi noktalıyor ve bu kalbimi deliyor.

Sevgiler.

Aman Tanrım, beni
seviyor. Ben de onu
seviyorum.

Onu çok uzun zamandır seviyorum.

Mümkün, mantıklı ya da inanılır olduğunu düşündüğümden daha uzun bir süre, ama onu seviyorum, onu seviyorum, onu *seviyorum*.

"Gerçekten mi?"

"Biliyorum ama karşılık vermek zorunda olduğunu düşünme. Sadece bilmeni istedim. Toronto'ya gidersen, her hafta sonu orada olacağım. Sen buraya geleceksin ve bu işi yürüteceğiz Emmy, çünkü birbirini önemseyen iki insan böyle yapar."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Seni çok seviyorum, Maverick. Söylediklerimde ciddi değildim. Burada kalmak istiyorum. Senin olduğun yerde olmak istiyorum. Eğer bu

Toronto ve DC arasında gidip gelmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Bunu yapacağım. Bunu seve seve yapacağım çünkü seni seviyorum ve sana beş yüz mil öteden sahip olmayı hiç sahip olmamaya tercih ederim."

"Yapabilir misin-" boğazı düğümleniyor ve parmaklarını kalçama doladığında eli titriyor. "Daha önce hiç kimse beni sevmedi -bu şekilde değil- ve bunu tekrar söylemeni gerçekten çok isterim."

İki avucumu da yanaklarına koyuyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve orada çok fazla umut var. "Seni seviyorum, Maverick Miller. Seni çok seviyorum ve bunu sana istediğin kadar söyleyeceğim."

"Lanet olsun." Beni öpüyor ve bu daha önceki öpüşmelerimize hiç benzemiyor. Ağzının baskısının ve dilinin nazikçe kayışının ardında çok fazla başka kelime var. "Seni seviyorum. Seni seviyorum Emmy kızım ve bunu her gün söyleyeceğim. Muhtemelen günde yüz kere, çünkü durmak istemiyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum bebeğim."

Gülüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Teni sıcak ve yumuşak ve elli yıl sonra nasıl hissettireceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Kaslarının olduğu yerde kırışıklıklar olduğunda ve saçları ağardığında.

"Ne kadar sürecek?" diye sordum. "Ne zamandır

biliyorsun?" "Baban bana işaret etti."

"*Babam* mı? Ne zaman?"

"Detroit'te güvenlik görevlisiyle konuşmak için süitten çıktığında, sana ne kadar zamandır aşık olduğumu sordu. Bunun doğru olabileceğini düşünmüştüm ama Koç bana olası takastan bahsedince kendimi kaybettim. Hayatımı sensiz hayal ettim ve senin etrafımda olmama fikrinden nefret ettim. Dallas'a gittim ve her şey orada netleşti. Sanırım seni uzun zamandır seviyordum. Sadece bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum."

"Babamı almaya benimle geleceğini söylediğinde, işte o zaman anladım. Daha önce karşı koymuştum ama o anda kalbimin sende olduğunu anladım." Kolyesine dokunuyorum ve onu daha yakına çekiyorum. "Yine de korkuyorum, Maverick."

"Neyden korkuyorsun? Konuş benimle. Anlat bana."

"Bunun. Bizden. Aramızdaki mesafeden ve sana bu kadar aşık olmaktan. Bunu daha önce de yaptım ve bir daha böyle kırılmak istemiyorum. Seninle böyle bir şey yaşasaydım kendimi toparlayabilir miydim emin değilim."

"Sen düşersen, ben de düşerim bebeğim. Senin için çok uzaklara gittim Emmy ve korkman normal. Ben de çok korkuyorum ama birlikte korkmayı tercih edeceğim kimse yok." Eli karnıma yerleşiyor ve başparmağı kaburgalarımda geziniyor. "Biz

bir plan yapmalıyız. Sezon bitmek üzere ve bütün yaz istediğimiz her şeyi yapabiliriz. Seyahate çıkabiliriz. Evde hiçbir şey yapmadan günler geçirebiliriz. Michigan'a gidip babanı ziyaret ederiz. Bana büyüdüğün yeri gösterebilirsin ve her şey yoluna girecek."

Sanırım kalbim ikiye bölünebilir.

Bunu daha önce de duydum, vaatleri. Mükemmel bir geleceğin güzel resmi. Buna inanmakta her zaman tereddüt etmişimdir ama Maverick ile bunun gerçekten gerçekleşebileceğini düşünüyorum.

"Bunların hepsini yapmak isterim," diyorum ve yüzü aydınlanıyor. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve ufukta bu kadar belirsizlik varken bile bu beni de gülümsetiyor. "Seninle her şeyi yapmak istiyorum."

"Her şey, ha?"

"Hayatımda bir kez olsun romantik olmaya çalışıyorum."

"Üzgünüm." Maverick sırıtıyor. "Beni ne kadar sevdiğini tekrar söyle." "Hayır. Şansını kaybettin, dostum."

"Hadi ama." Alt dudağını uzatıyor ve ben de uzanıp başparmağımla aşağı çekiyorum. "Yalvaracağım."

"Seni dizlerinin üstünde sevdiğimi biliyorsun." "Ne zaman istersen oraya giderim-"

Telefonu çalar ve sözünü keser. Elini cebine atıp telefonu çıkarır ve ismi görünce rahatlayarak iç çeker. "Sadece Dallas'mış. Koç olabilir diye düşünmüştüm."

"Cevap verebilirsin."

"Hayır. Onu sonra ararım. Ondan, Reid'den ve Hudson'dan aşk üzerine koca bir ders aldım, yani artık biliyorlar. Eminim diğer çocuklar da yakında öğrenecek, çünkü buzun üzerindeyken bana bakıp duruyorsun."

Ona bakakaldım. "Sana bakmıyorum, seni kibirli adam." Parmaklarımı kaburgalarına bastırıyorum ve o da kıkırdıyor. "Sözünü geri al."

"Elçiye zeval olmaz." Maverick saldırımı savuşturdu ve ayağa kalkarak beni omzuna aldı. Kıçımı tokatlıyor ve ben de gömleğini avuçluyorum. "Piper bugün nerede?"

"Pistte bir şeyler yapıyorum," diyorum. "Neden? Benim için planların mı var Miller?"

"Bir sürü planım var Red. Gözlerinin içine bakacağım. Nefret ettiğimi sandığım ama seninleyken yeterince söyleyemediğim tüm o yapış yapış şeyleri söyleyeceğim. Sonra da-"

Telefonu tekrar çalıyor ve bizi koridorda, yatak odama giden yolun yarısında durduruyor.

"Cevap ver," diyorum nazikçe ve telefonunu çıkarırken beni kollarının arasında tutuyor. "Arkadaşların seninle konuşmak istiyor ve bu sorun değil, Maverick."

"Sorun arkadaşlarım değil. Koç."

"Oh."

"Neden beni arıyor ki? Bana kırk sekiz saat içinde haber vereceğini söyledi."

"Cevap ver," diye tekrarlıyorum. "Ben halledebilirim. Gerçekten."

"Yapabileceğini biliyorum bebeğim." Beni yere bırakıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. "İyi olacağız. Söz veriyorum iyi olacağız."

"Evet." Başımı salladım. "Öyle olduğumuzu biliyorum. Bir yolunu bulacağız."

Cevap verdiğinde omuzları çöküyor. "Selam, Koç. Evet. Tamam. Tamam. Evet, ona söylerim. Hayır, dostum. Sorun değil. Söylemene gerek yok. Tamam. Tamam, teşekkürler. Yarın görüşürüz."

"Eee?" Soruyorum ve gözlerindeki bakıştan ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Harper'a çok fazla ilgi vardı ve yönetimin hızlı hareket etmesi gerekiyordu." Boğazı düğümleniyor ve çenesini göğsüne yaslıyor. "Fiziksel testleri bekleyen takası onayladılar ve ESPN haberi çoktan aldı. Stingrays seni üç gün içinde Toronto'da istiyor."

"Üç gün." Elimi yüzümde gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam. Pekâlâ. İşte bu kadar."

"En azından yarın takım yemeğine gelebilirsin," diyor ve bu acımı dindiriyor. En sevdiğim erkeklerle bir kez daha birlikte olacağım. "Bavulunu hazırlamana da yardım ederim."

"Teşekkür ederim." Yanağımı omzuna yaslıyorum ve iç çekiyorum. "Sonsuza kadar kalmaktan mutlu olacağım bir yer bulduğuma inanamıyorum ve şimdi ayrılmak zorundayım. Sanırım sonunda bir yere kök salmak benim hatam."

"Benimle birlikte ekildin, Emmy kızım ve her yerde köklerimiz olacak. Buraya. Orada. Arkadaşlarımızın sonu nereye varırsa varsın. Artık birbirimize bağlıyız ve her seferinde bir adım atacağız."

"Çocukların takası yarına kadar duymuş olacaklarını biliyorum ama onlara yemekte yüz yüze söylemek istiyorum. Ben de onlara bizden bahsetmek istiyorum."

"Bunu yapabiliriz. İsterseniz tüm dünyaya anlatabiliriz."

"Önce ekiple başlayalım. Sonra oradan devam ederiz." Elimi sıktı. "Her şey yoluna girecek bebeğim."

"Evet." Gülümsüyorum ve bana g i d e b i l e c e ğ i m i söylediğinden beri ilk kez buna inanıyorum. "Her şey yoluna girecek."

KIRK DOKUZ

EMMY

GRADY

Coğrafya konusunda pek iyi değilim ama Toronto'nun San Diego'ya DC'den daha yakın olduğundan eminim.

Değil mi?

BEN

Sanırım öyle.

Sana anlatacak çok şeyim var. Takas.

Taşınıyoruz (tekrar).

Maverick.

GRADY

İlginç.

Birkaç ay önce bana ikinizin arasında hiçbir şey olmadığını söylemiştin.

Tablolar nasıl değişti.....

"Toronto'ya gitmek zorunda olduğuna İNANAMIYORUM." Grant inliyor. "Bu berbat bir şey. Orası çok soğuk. Geyikleri yok mu? Geyik ölümcül olabilir."

"Pek çok şey ölümcül olabilir Grant." Hudson onun omzunu sıvazlıyor. "Ama Emmy ile geyik arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, Emmy'yi seçerdim."

"Ne zaman gidiyorsun?" Riley soruyor.

"Yarından sonraki gün uçuyorum. Eğer sağlık kontrolümde her şey yolunda giderse, bir haftadan kısa bir süre içinde oynayabilecek duruma geleceğim," diyorum.

"Diz kapağını kırmamı ister misin Em, böylece kalmak zorunda kalırsın?" Ethan araya giriyor ve ben gülüyorum.

"Teşekkürler E, ama dizlerimin sağlam kalmasını tercih ederim." Ayaklarımı altıma sokuyorum ve çocuklara gülümsüyorum. Hepsi önümde, Maverick'in oturma odasında yerde toplanmışlar ve sanki bir kütüphanede masal anlatıyormuşum gibi hissediyorum. Her kelimemi dikkatle dinliyorlar ve Liam bile duvara yaslanmış beni dinliyor. "Bu Yıldızlar'ın bir üyesi olarak son takım yemeğim olabilir ama benden o kadar kolay kurtulamazsınız. Ara sıra Salı günleri burada olmaya devam edeceğim ve playofflarda birbirimizi görebiliriz."

"Aman Tanrım. *Hayır*, Emmy. Seni asla panoların içine itemem," diyor Grant. "Bunu yapmayacağım."

Connor, "Seni hemen geri iterdi," diye araya giriyor ve Seymour başıyla onaylıyor.

"Bir yer bulacak mısın?" Hudson soruyor. "Normal sezonun bitmesine sadece bir buçuk ay kaldı."

"Hayır. Beni şimdilik bir otele yerleştirecekler. Kontratım sadece bu sezon için, eğer uzatma teklif ederlerse daha kalıcı bir yer aramaya başlayacağım." Gözlerim Maverick'e kayıyor. Yüzünde hoppa bir gülümsemeyle girişten beni izliyor. "Ya da belki DC ile Toronto arasında bir yer."

Maverick, "Bu konudan bahsetmişken, hepinize söylemek istediğimiz bir şey var," diyor.

Elini uzatarak beni ileriye doğru itiyor ve ben de ona ulaşmak için Connor ve Grant'in üzerinden tırmanıyorum. Ethan bileğimi tutmaya çalışıyor ama ben onu silkeliyorum.

"Neler oluyor?" Riley fısıldıyor.

"Bilmiyorum. İyi bir şey olsa iyi olur," diye fısıldıyor Grant ve Lexi'nin kalbini hangisinin kazanacağını görmeyi özleyeceğim. "*Madden*'ı bunun için durdurduk. Emmy'nin duyurusu buna değdi ama Kaptan'ın elinde ne olduğunu asla bilemezsiniz."

"Nerede durduğumu bildiğime sevindim." Maverick homurdanıyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. Bana bakıyor ve gamzeli sırıtışı hiç görmediğim kadar parlak. "İyi misin, Emmy kızım?"

"Harika gidiyorum, tatlı çocuk."

"Onlara sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Lanet olsun." Ethan ayağa kalkar. "Lütfen bana senin de gideceğini söyleme Mav. Oh, Tanrım. Bütün takım dağılıyor, değil mi? Bir bakmışsın Liam Phoenix'te havanın ne kadar sıcak olduğundan şikâyet ediyor. Seymour Montreal'de, Grant ise yeni bir kadroya giremediği için Avrupa'da olacak."

"Sıcaktan nefret ediyorum," diye homurdanıyor Liam.

"Vay canına, siktir git." Grant odanın öbür ucuna bir yastık fırlatır ve yastık Ethan'ın yüzüne çarpar. "Avrupa'ya gidecek biri varsa o da sensin. Son iki maçtır yüzleşmelerin bok gibiydi."

"Montreal'e gidemem. Brooke hamile ve tüm ailesi burada." Bütün gözler Seymour'un üzerinde toplanıyor ve o da sırıtıyor. "Ah, doğru ya. Sürpriz! *Baba* olacağım," diyor ve salonda alkış tufanı kopuyor.

"Tanrım, bu kaosu özleyeceğim," diye fısıldıyorum ve Maverick gülüyor.

"Emin misiniz? Toronto'nun biraz daha bastırılmış olduğuna dair söylentiler duydum. Bizim sahip olduğumuz bağa sahip olmayacaklar ve kesinlikle bir Grant ya da Ethan'a sahip olmayacaklar."

"Altı ay önce, biraz huzur ve sessizlik için minnettar olurdum.
Gerçi artık alıştım ve gürültüyü seviyorum."

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, sonra alnımdan öpüyor.

"Vay be. Bu da neydi, Kaptan?" Connor göz kırpıyor ve herkesin kafası bize doğru dönüyor. "Neden Emmy'yi öpüyorsun?"

"Evet. Yani." Maverick ensesini ovuşturuyor ve yanakları pembeleşiyor. "Biz çıkıyoruz. Sıradan bir şekilde değil. Daha çok *seni seviyorum* tarzında. Daha önce hiç deneyimlemediğimi biliyorum ve bunu berbat etmemek için hâlâ ipleri çözmeye çalışıyorum ama mutluyum. Mutluyuz ve hepinizin bilmesini istedik. Siz bizim ailemizsiniz ve artık bunu bir sır olarak saklamak istemiyoruz."

"Emmy," diye fısıldıyor Grant. "Yardıma ihtiyacın olursa iki kez göz kırp. Her zaman bir kahraman olmak istemişimdir."

"Ona dokun ve öl Everett," diyor Maverick ve ben hayatımda hiç bu kadar ateşli bir şey duymamıştım.

"Ben de onu seviyorum," diyorum onlara. "Buraya başka bir hokey oyuncusuna aşık olmayı bekleyerek gelmedim ve kesinlikle bunun Maverick olmasını beklemiyordum. Yine de o olduğu için mutluyum çünkü beni uzun zamandır aradığım ama itiraf etmek istemediğim bir şekilde toparladı. DC'ye geldiğimde olduğum kişi değilim ve bence bu iyi bir şey. Hepiniz bu değişimde rol oynadınız ve yeniden güvenmeyi öğrenmesi gereken huysuz bir kadına kalbinizi açtığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Tanrı aşkına." Ethan gözlerini siler. "Bu gece beni ağlatmaya kararlı mısın, Emmy?"

"Biz de seni seviyoruz, Em. Cap'in sevdiği şekilde değil tabii ki ama sen her zaman bizim bir parçamız olacaksın. Beş yüz mil uzakta olduğun için bu değişmeyecek," diyor Riley.

"Bizim yanımızda istediğin kadar huysuz olabilirsin," diye araya giriyor Connor. "Tanrı biliyor ya, Liam'ın dikenli kıçıyla zaten uğraşıyoruz. Biraz daha ne olsun?"

"Teşekkürler çocuklar." Elimi göğsümde gezdirip gülümsüyorum. "Gitmek zorunda olmaktan nefret ediyorum ama bu bir veda değil."

Maverick yanağını çeviriyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. "Bu kadar üzücü saçmalık yeter. Gelecek hafta ve ondan sonraki hafta da burada olacağız. Emmy yakında dönecek ve diğer her şey değişiyormuş gibi hissetsen de bu değişmeyecek. Bir bira kap, Madden'ı aç ki Grant'in kıçına tekmeyi basılmasını izleyebileyim, Seymour'un baba olmasına kadeh kaldıralım ve gecenin geri kalanında biraz eğlenelim."

Herkes oturma odasında dolaşıyor, mutfağa ve balkona süzülüyor. Grant ve Ethan bir kumanda için kavga ederken, Liam Seymour'un sırtını sıvazlıyor ve kalecinin yüzünde ender görülen bir gülümseme beliriyor.

Değer verdiğim insanlarla birlikte çok sevdiğim bir yerden ayrılmak acı veriyor ama benim için her zaman bir yer olacağını biliyorum.

Başımı Maverick'in göğsüne yaslıyorum ve o sosyal medya hesaplarını k a r ı ş t ı r ı r k e n telefonuna bakıyorum.

"Okunmamış beş yüz mesajınız mı var?" Ben soruyorum.

"Evet. Onlara bakmak istemiyorum." Esniyor ve yanağını kaşıyor. "Çoğu telefon numarası ya da kadınlardan gelen fotoğraflar. Onları açmak

bir davet gibi görünüyor ve hayranlarımla kurduğum iletişim söz konusu olduğunda herhangi bir bulanık çizgi veya karışık sinyal olmasını istemiyorum."

"Ne tür fotoğraflar?"

"Hayal gücünü kullan, Red."

"Bu gerçekten işe yarıyor mu?"

"Eskiden öyleydi." Maverick omuz silkiyor. "Bunu itiraf etmek utanç verici ama gerçek bu. Doğrulama, hatırladın mı? Onlar bana istediğimi verdi, ben de onlara istediklerini verdim."

"Kime cevap vereceğinizi nasıl seçtiniz? Sadece bu gece başkentteki kadınlardan gelen on sekiz mesaj var. Hepsini açıp en seksi olanı mı seçtin?"

"Bazen. Erkekler görsel yaratıklardır, Em. Bizi harekete geçirmek için çok fazla şey gerekmediğini biliyorsun ve yirmili yaşlarımın ortasında istediğim her şeyi satın alabilen bir adamken, güzel bir göğüs resmi ve oral seks vaadi beni ikna etmeye yeterdi."

"Peki ya şimdi?" Ben soruyorum.

Ona güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedi ve ben de beş yüz mil öteden ona güvenmeye devam edeceğim. Yine de duymak istiyorum. İçimdeki bencil taraf, onun için sadece ve sadece ben olduğumu bilmek istiyor.

"Ve şimdi bu saçmalıkların hiçbirine ihtiyacım yok. Otuz yaşımda, yirmi dört yaşımda olduğumdan daha mutluyum ve o zamanlar dünyanın zirvesinde olduğumu sanıyordum. O mesajların beş yüz tanesini de açsam, hiçbiri bana şu anda senin verdiğin tatmini veremez, Red. Gömleğimin içinde muhteşem görünüyorsun ve onu üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum." Telefonunu yastığın üzerine atıyor ve üzerime yuvarlanıyor. "Şifrem, baban için minibüs ararken telefonumu kullandığımız zamanki ile aynı ve asla değişmeyecek. Benim bir geçmişim var ama artık bir geleceğim de var ve o gelecek seninle. Eğer kendini huzursuz hissedersen, tüm o okunmamış mesajlara bakmanı ve yeterli olduğunu bilmeni istiyorum bebeğim. Seninle geçireceğim bir geceyi, başka biriyle geçireceğim bir geceye tercih ederim."

"Bekle bir saniye." Bir bacağımı beline doluyorum ve eli kalçamdan yukarı kayıyor. Başparmağı iç çamaşırımın önünü okşuyor ve ben sırtımı yatağa yaslıyorum. "Şifreniz 3669."

"Öyle."

"Bu benim adım. Neden parola olarak benim adımı kullanıyorsun?"

"Günün sorusu bu mu?"

"Öyle."

"Şifre olarak senin adını kullanıyorum çünkü sana kafayı takmış durumdayım Hartwell. Seni gördüğüm andan beri öyleyim."

"Sen bir tehditsin, Miller." Kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde kaldırıyorum ve o da nefesini titreyerek dışarı veriyor. "Belki bir gün birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranabiliriz. Sana göğsümün bir resmini gönderirim ve cevap vermenin ne kadar süreceğini görürsün. Amerika'nın en seksi playboyuyken kullandığın hareketlerle beni tavlamaya çalışabilirsin. Eğlenceli olacak."

"İmkânsız. Asla seni tanımıyormuş gibi davranamam. Sen benim en sevdiğim kızsın."

ELLİ

EMMY

Toronto'ya gideceğim sabah Maverick'e sarılmış bir şekilde uyandım. Yüzüm göğsüne gömülü ve kolları beni kaçamayacağım kadar sıkı tutuyor. Yine de asla kaçmaya çalışmazdım. Bu tür bir mutluluktan değil.

"Günaydın," diyor sırtımı okşayarak. "Nasıl uyudun?"

"Pek iyi değil," diye itiraf ediyorum, çenemi yukarı kaldırıp ona bakıyorum. "Peki ya sen?"

"Hemen hemen aynı. Sanırım gecenin yarısını seni bir sürüngen gibi izleyerek geçirdim." Gülümsemesi ağzının kenarlarına yerleşiyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Havaalanına gitmen gerekmeden önce sadece birkaç saatin olduğunu biliyorum. Eminim Piper'a veda etmek ve her şeyi toplayıp toplamadığını iki kez kontrol etmek istiyorsundur ve ben de sana engel olmak istemiyorum."

"Onları seninle geçirmek istiyorum. Aslında gitmeden önce yapabileceğimizi umduğum bir şey var."

"Umarım kıçınla ilgilidir. Dün gece çok iyiydin bebeğim."

Sabahın ilk ışıklarında vücudumu takdir etmesi yüzümü kızartıyor. Karmakarışık çarşafların düşüncesi ve rahatlamama ve iki parmağa kadar çalışmama yardım ederken kulağıma fısıldadığı nazik teşvik ve yumuşak övgü de öyle.

İşte bu, Emmy.

Beni ne kadar iyi karşıladığına bak.

Çok iyi gidiyorsun. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Kıçım hakkında konuşmayı kes," diye mırıldanıyorum, arkasında herhangi bir ısırık olmadan ve eli arka tarafımı okşuyor.

"Yapmamak çok zor. O şeyi gördün mü? Tamam, özür dilerim. Bu kadar şaka yeter. Gitmeden önce ne yapmak istersin?"

"Piste gidebilir miyiz? Birkaç gündür kaymadım ve kaleye birkaç şut atmak istiyorum. Tanıştığımız ilk gün gibi olacak."

"Biraz nostalji." Maverick sırıtıyor. "Sabahı geçirmek için en iyi yol bu gibi görünüyor. Bugün antrenmanımız yok, o yüzden boş olacak. Hiçbir mankafa iğrençlik yapmadan sessiz bir arenanın tadını çıkarabilirsiniz."

"Ya iğrenç olmanı istiyorsam? Ya bana o zamanki tavrını takınmanı istersem?"

"Seninle flört ettiğim zamanı mı kastediyorsun?" "Bana bunun flört olmadığını söylemiştin."

"Evet. Yalan söyledim." Gülüyor ve beni kollarından kurtarıyor. "Uzun zamandır seninle flört ediyorum, Red. Devam et."

"Sen tanıdığım en imkansız adamsın."

"Ve yine de buradasın. Yatağımda çırılçıplaksın ve bana sırılsıklam aşıksın."

"Evet." Gülümsüyorum ve beline sarılarak kollarını başının üzerinde sabitliyorum. "İşte buradayım."

"Yemin ederim, eğer bana bir oyun daha oynarsan Hartwell, başın büyük belaya girecek. Beni burada lanet bir çaylak gibi gösteriyorsun," diye bağırıyor Maverick buzun üzerinden ve ben sırıtıyorum.

"Buna kanman benim suçum değil." Karşı kalenin etrafında bir tur kayıyorum ve sopamla diske vuruyorum. "Kitaptaki en eski oyun."

"Formanın altına ne giydiğini düşünüyorum." "Ne giydiğimi biliyorsun. Giydiğimi gördün."

"Çıkardım. Ve şimdi onu çıkarmak istiyorum." Gözleri parlıyor. "Bana elinden gelenin en iyisini yap, Red. Bunu kaldırabilecek kadar büyük bir çocuk olduğumu biliyorsun."

Isırarak cevap veriyorum. Beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum. Evinden çıkmadan önce bir eliyle göğüslerimi avuçlarken, diğer eliyle bacaklarımın arasına girerek beni etkilemeye çalışıyor.

Buzun üzerinde bir saat geçirdim ve vücudum ter içinde kaldı. İkimiz de diğerine bir santim bile vermiyoruz ve bu şekilde ileri geri gidebilmeyi *seviyorum*. Onun sayı yapmama izin vermemesini ve benim de ona yumuşak davranmamamı seviyorum.

Maverick kaleyi hayatı buna bağlıymış gibi savunuyor. Dizlerinin arasından bir sayı geçirmeyi umarak diski sola, sağa ve ortaya atarak numara üstüne numara yapıyorum.

Nasıl oynadığımı öğrenmek için ayları vardı ve ilk kez karşı karşıya geldiğimizde yaptığından daha fazla durdurma yaptı. Dezavantajlıyım ama pes etmiyorum, pakı tekrar tekrar vuruyorum, kollarım o kadar sertleşene kadar, günlerce ağrıyacağımı biliyorum.

"Bebeğim," diye bağırıyor, yere yığılıyor ve soluk soluğa kalıyor. "Durmamız gerek."

"Yoruldun mu Miller?" Yanına kayıyorum ve omzuna dokunuyorum. "Devam edebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Sen bir makinesin." Eldivenlerini çıkarıyor ve beni kendine doğru çekiyor, kaskı benimkine dayanıyor. "Ama yakında havaalanına gitmen gerekiyor ve seninle duş almak için zaman istiyorum."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun." Gülümsüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Tamam. Gidebiliriz. Yenilgiyi kabul ettiğin ve kazandığımı söylediğin sürece."

"Sen kazanmadın."

"Kurtarma yüzdeniz yüzde yetmişin altındaydı."

"Senin yetenekli kıçından kaleyi korumak zorunda kaldığım ilk seferden daha iyi." Kıçımı çimdikliyor ve ben gülüyorum. "Gitmeden önce sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne oldu?"

"Gel hadi."

Maverick buzun üzerinde elimi tutuyor ve soyunma odasına giden tünele doğru ilerliyor. Beni dikkatlice halıya doğru götürüyor ve üzerinde Ses ve Görüntü Ekipmanı yazan bir kapının önünde duruyor.

"Seks kaseti yapmıyoruz," diyorum.

"Hadi ama Red."

"Sana istediğin tüm videoları gönderirim, ama bir NHL takımının video ekipmanını kullanarak sana oral seks yaparken beni filme çekmene karşı çıkıyorum."

"Senin şu ağzın." Başparmağını alt dudağıma sürtüyor. "Ona yapmak istediğim şeyler."

"Bu yüzden mi dolaba giriyoruz?"

"Pek sayılmaz. Gözlerini kapat, Emmy kızım."

Onu dinliyorum, gözlerim kapanıyor ve avucumu duvara dayıyorum. Bir anahtar şıngırtısı ve bir kilit dönüşü duyuyorum. Kapı gıcırdıyor ve Maverick beni ileri itiyor.

"Bu bir çeşit tuzak mı?" Ben soruyorum.

"Bana bir saniye daha ver." Bir ışık düğmesinin çevrildiğini duyuyorum ve dolap daha da aydınlanıyor. "Tamam. Aç."

Göz kırpıyorum ve etrafıma bakıyorum.

Yıllar öncesine ait eski video görüntülerinin bulunduğu oda taşınmış ve ben küçük bir soyunma odasına bakıyorum.

Gerçek bir soyunma odası, geniş bir alan, parlak mavi duvarlar ve üzerinde SHOWERS yazan bir kapı.

Sol tarafta büyük bir ayna ve bir tabure ile tamamlanmış bir makyaj masası var. Uzak köşede bir küme deri sandalye ve aralarında ayçiçekleriyle dolu bir vazo bulunan küçük bir masa var.

Odanın sağ tarafında bir sıra dolap, taze ahşap ve uzun bir bank var. Rafta tek bir forma asılı.

Benimkini.

"Ne-" Yutkunuyorum ve etrafıma bakıyorum, başım dönüyor. "Maverick. Bu da ne?"

"Koç ve benim bir süredir üzerinde çalıştığımız bir şey. Boru tesisatı ve diğer şeyleri eklemek için gereken izinleri almak çok uzun sürdü, bu yüzden programın biraz gerisinde kaldık. Kendine ait bir yeri hak ediyorsun. Kullanmayacak olsan bile, yine de senin. Takımdaki bir sonraki kadınımız kullanabilir ve sen deplasman maçı için şehre geldiğinde de burada olacak."

"Aman Tanrım." Parmağımı Maven'ın bir gün antrenmandan sonra çektiği takımın çerçeveli fotoğrafında gezdiriyorum. Maverick Hudson'ın sırtında. Grant ve Ethan birbirlerine tavşan kulağı yapıyorlar. Ben önde ve ortada duruyorum, elim alnımda ve gözlerim parlıyor. "Bütün bunları benim için mi yaptın?"

"Evet." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bunun seni mutlu edeceğini düşündüm."

"Hep böyle bir şey istemiştim. Bunu bana verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Daha işimiz bitmedi." Maverick beni banyo kapısına götürüyor, kapıyı açıyor ve nefesim kesildiğinde gülümsüyor. "Bir küvet ve bir duş, ki bu bizim için bir lüks.

erkeklerin soyunma odasında yok. Kimseye söylemeyin ama sabah pateninden sonra gizlice buraya girip bir saat boyunca ıslanacağım."

Ayrıca bir saç kurutma makinesi ve havlular için duvarda kancalar var. Çift lavabonun üzerinde daha fazla çiçek yer kaplıyor ve belli ki birileri buranın bu kadar güzel görünmesi için çok zaman ve çaba harcamış.

Maçları izleyen ve formamı giyen küçük kızların bunu görmesi için sabırsızlanıyorum. Rachel'ın bunu görmesi için sabırsızlanıyorum. Bu bana bir gün her yerde spor yapan kadınların akranları tarafından eşit muamele göreceğine dair umut veriyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum. "Bunu çok seviyorum, Maverick."

"Güzel." Elimi sıktı. "Senin için daha erken hazırlayamadığımız için üzgünüm."

"Sorun değil. Tüm bu enerjiyi benim için bir şey yaratmak için harcadığını bilmek..." Sözümü kesiyorum ve ona bakıyorum. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Sen burada olmasan bile, mirasın burada olacak. Buraya Hartwell Odası adını veriyoruz."

"Bunu yapamazsınız."

"Çoktan yaptım. Kapının üstündeki duvarda bir plaket var ve bir plaketi çıkaramazsın. Kötü şans getirir."

"*Maverick*."

"*Emerson*. Bu konuda benimle tartışma. Kazanamayacaksın."

"Peki." Alt dudağımı ısırıyorum ve yanağını öpmek için öne doğru eğiliyorum. "Teşekkür ederim."

"Seninle ilgilenmeme izin verdiğin için teşekkür ederim." Kaskımın klipslerini açıp sandalyelerden birinin üzerine atıyor. "Yanında olmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Maverick ve ben, beni havaalanına bıraktığında uzun bir vedalaşmayı paylaşmıyoruz.

Gelecek hafta Stars'ın maçının olmadığı üç gün boyunca Toronto'da olmak için şimdiden planlar yapıyor. Odama gittiğimde arayacağıma söz verdim ve kapıyı iterek açıp çantalarımı evden uzaktaki yeni evimin zeminine bırakırken rahatlayarak iç geçirdim.

Bugün uzun sürdü. İyi ama *uzun*. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak çok yoruldum ve sabah ilk iş olarak muayenehaneme gitmeden önce uçağı üzerimden atmak ve Maverick ile konuşmak için sabırsızlanıyorum.

Telefonumu çıkardım ve ona hızlıca bir mesaj gönderdim.

BEN

Odama yeni geldim!

GÜZEL ÇOCUK

Uçuş nasıldı?

BEN

Fena değildi. Yanımdaki adam bu sefer soğanlı sandviç yemedi, bu da bir artıydı.

GÜZEL ÇOCUK

Soğanlı sandviç mi? Kulağa iğrenç geliyor.

BEN

Hiçbir fikrin yok.

Ne yapıyorsun?

GÜZEL ÇOCUK

Gelin ve öğrenin.

Kaşlarımı çattım ve mesajını iki kez okudum.

BEN

Bunun ne anlama geldiğini anlamam mı gerekiyor?

Maverick cevap vermiyor ve ben de bilmecesini çözmeye çalışarak yataklara doğru yürüyorum. Göz ucuyla bir şey dikkatimi çekiyor ve başımı kaldırıp baktığımda çığlık atıyorum.

Maverick, elleri başının arkasında ve ayakları bileklerinde çaprazlanmış bir şekilde yatağın üzerine yayılmıştır.

"Yeterince uzun sürdü," diyerek bana tembel bir sırıtış attı.

"Ne... burada ne halt ediyorsun?"

"Hadi, Emmy kızım." Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Yeni bir şehirdeki ilk geceni tek başına geçirmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Buraya nasıl-ne zaman- ışınlandın?" Halüsinasyon görüp görmediğimi merak ederek etrafıma bakıyorum. "Toronto'dayım, değil mi?"

"Öylesin." Gamzeleri patlıyor ve gülüşü yumuşak ve tatlı. "Özel bir jet aldım. Çok zengin olmak bazen işe yarıyor. Kız arkadaşınız havaalanına girdikten iki dakika sonra başka bir ülkeye uçmak istediğinizde olduğu gibi."

Ona bakakalıyorum, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum ama ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyor.

"Buraya gel bebeğim," diyerek sessizliği bozuyor ve ben de ona doğru koşuyorum.

Kollarına atlıyorum ve beni etrafında döndürüyor, eli sırtımda ve ağzı yanağımda sıcak.

"Bu en güzel sürpriz," diye fısıldıyorum ve ona bakmak için uzaklaşıyorum. "Yarınki antrenman konusunda ne yapacaksın?"

"Koç bana özel bir gün veriyor. Artık dedikodu sitelerinde kişisel ilişkilerimi okumak zorunda kalmamanın bir karşılığı olduğunu söyledi. Toplum içinde sikimi pantolonumun içinde tutmam için olumlu bir destek. Cuma sabahı DC'ye döneceğim ve sonra seni tekrar görmeme sadece birkaç gün kaldı. Çok çabuk geçecek."

"Bunaldım." Burnumu çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Senden bir an bile şüphe etmedim, Maverick Miller. Ama bu bir sonraki seviye."

"Kız arkadaşımı görmek için uçmak bir angarya değil, Emmy kızım. Bu bir ayrıcalık ve hak ettiğin daha güzel şeyler."

Kirpiklerinin ucunda asılı duran tek bir gözyaşı görüyorum ve onu öpüp uzaklaştırıyorum. "Bir rüya gibi hissediyorsun."

"Bakın kim konuşuyor." Omzumu ovuyor. "Ben ensende olmadan biraz rahatlamak istersin diye başka bir oda ayırttım."

"Senden istediğim son şey boşluk. Hiçbir yere gitmiyorsun, tatlı çocuk."

Maverick beni yatağa sürüklüyor ve bir uzuv karmaşası içinde şiltenin üzerine yığılıyoruz. "Seni seviyorum, Emmy kızım."

"Ben de seni seviyorum ve bu gece ilk soruyu sen soracaksın." "Şimdiye kadarkilerin en kolayı." Işıldıyor. "Beni dinlemene izin vermeme ne dersin?

Sonsuza kadar mı, Red?"

Gözlerimi deviriyorum ama sırıtmaktan da kendimi alamıyorum. "Sabırsızlanıyorum."

EPILOGUE

BİR YIL SONRA
Emmy

CIVIC CENTER, onu son gördüğüm zamanki haliyle tamamen aynı.

Oyuncuların koridorundaki halı da aynı.

Eskiden maçlarda ağzımı sulandıran patlamış mısır ve kavrulmuş badem kokusunu alabiliyorum.

Güvenlik ekibi aynı ve hoparlörlerden çalan müzik bile ezbere bildiğim bir döngüde.

Sanırım burada değişen tek şey benim.

Aşinalık var ve kısa da olsa evde olmak güzel.

"İşte orada." Omzumun üzerinden bakıyorum ve Hudson'ın tulumuyla ve formasıyla bana doğru koştuğunu görüyorum. Beni kucağına alıp etrafında döndürdüğünde gülüyorum. "Seni özledim, benim tatlı Emmy'm."

"Seni geçen hafta gördüm," dedim. "Misafir odamızda uyudun. Sana fazladan bir battaniye getirmiştim çünkü ev çok soğuktu. Yemek komasından muzdariptin, hatırladın mı?"

Saçlarıma doğru iç çekiyor ve bunun benim yüzümden mi yoksa o gece içine çektiği yemeğin hatırası yüzünden mi olduğunu bilmiyorum.

Muhtemelen yemek.

"Sanki unutabilirmişim gibi. Piper'ın kekleri çok lezzetliydi. Liam'ın gülümsemesini bile sağladılar ve o pislik 1997'den beri gülmedi." Hudson beni dikkatlice yere bırakıyor ve omzumu sıkıyor. "Yani seni buralarda özledim. Geri dönüp tekrar Yıldızlar için oynamak istemediğine emin misin?"

"Sorun sende değil, bende Hud. NHL'nin en yeni genişleme takımının franchise oyuncusu olma şansını asla geri çeviremezdim, adı Baltimore Deniz Yengeçleri olsa bile." Pençeleri olan bir maskota alışık olmadığım için ürperiyorum. "Hâlâ soyunma odasına gelip formamı almalarını ve '*Sürpriz! Küçük aptal şakamıza kandın*."

"Eğer öyle olsaydı, başka biri kapımızı çalardı. Aslında bir sıra var ve biz bir numarayız. Erkek arkadaşın kararlı bir adam ve senin için yaptığımız teklif savaşını kaybettiğimizde hiç mutlu olmadı."

"O büyük bir çocuk. Onu evde yeterince görüyorum ve ayrı hayatlarımızı yaşamak için biraz alan güzel. Günde üç kez duymadığım şakaları daha komik oluyor." Tünelin bu kadar sessiz olmasına şaşırarak etrafıma bakıyorum. Maç günü normalde insanlarla dolup taşar ama şu anda ürkütücü bir sessizlik var. "Nerede bu arada?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Hudson. "Son gördüğümde soyunma odasındaki duş başlığını karaoke mikrofonu olarak kullanıyordu."

"Tanrım." Maverick'in saçında şampuanla, berbat bir şarkı mırıldanırken ve takım arkadaşlarının canını sıkarkenki görüntüsüne gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu adamı seviyorum."

Ona ilk kez aşık olduğumu söylediğim zamanki kadar aşığım. Her çift gibi bizim de iniş çıkışlarımız oldu ve şimdi bizimki de farklı profesyonel spor takımlarında oynamayı içeriyor.

Toronto ile takas gerçekleştikten sonra, sezonu Stingrays i1e tamamladım. Hatta playoffların ilk turunda Maverick ve Stars'la karşılaştım ama 4-0'la süpürüldük.

Başımın üstünde tutmayı seviyor.

Geçtiğimiz sezon, menajerim Baltimore için yeni onaylanan genişleme takımıyla ilgili bir telefon aldı. Kadrolarını lotarya seçimleri ve ligin dört bir yanından daha tecrübeli veteranlarla oluşturmak istiyorlardı. Bana dört yıllık, yirmi milyon dolarlık bir kontrat teklif ettiklerinde hayır demem mümkün değildi.

Para güzel - maddi açıdan ne kadar şanslı olduğumu göz ardı etmem cahillik olur - ama Sea Crabs ile anlaşmak aynı zamanda eve dönmek anlamına da geliyor

Maverick ve benim birlikte yarattığımız yer. DC'nin hemen dışında, tüm arkadaşlarımıza yetecek büyüklükte bir daire. Arenaya arabayla kırk beş dakika, Civic Center'a ise sadece yirmi dakika uzaklıkta.

Bitkilerim için bol güneş ışığı alan büyük pencereler var. Babamın ziyarete geldiği zamanlar için bir yatak odası ve Haziran ayı için ayırdığımız parlak pembeye boyadığımız bir oda.

Maverick tüm kitaplarım için bir kitaplık inşa etti ve aynı çatı altında olduğumuz her gece yanıma uzanıp omzumun üzerinden kitap okuyor, sanki olmak istediği başka bir yer yokmuş gibi.

O başıma gelen en iyi şey ve hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"O adamı ben de seviyorum." Hudson başımın üstünü öpüyor ve ben de gülümsüyorum. "Soyunma odasına gitmeliyim. Seni görmek güzeldi Emmy."

"Bu hafta uğra. Cheesecake yapmayı öğreniyorum ve bir tadımcıya ihtiyacım var."

İnliyor. "Mavvy'ye söyleme ama sen benim favorimsin."

"Ona kesinlikle söyleyeceğim. Egosunu bir iki kademe daha aşağı çekmesi gerekiyor." Bir kez daha sarılmak için eğildim. "Buzda görüşür müyüz?"

"Beni göreceksin." Bana muzip bir gülümseme veriyor. "Çok yakında."

"Tamam, ucube." Gülüyorum ve el sallıyorum, ziyaretçilerin soyunma odasına doğru dönüyorum.

Piper ellerini başının üzerinde sallayarak ve bir kuş gibi bakarak bana doğru hücum etmeden önce on adım bile gidemiyorum.

"İşte buradasın," diyor ve kolumu çekiştiriyor. "Sana buzda ihtiyacım var."

"Artık Yıldızlar'da olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Medya, kapıları taraftarlara açmadan önce iki Orta Atlantik takımının törenle pakı bırakırken fotoğrafını çekmek istiyor," diye açıklıyor ve beni çok iyi bildiğim piste doğru itiyor. "Bu gece biletler tükendi."

"Giyinik bile değilim. Sokak kıyafetlerim var."

"Sorun değil. Sadece kısa bir fotoğraf çekimi, sonra işine dönebilirsin." "Peki," diye iç geçirdim. "Ama sadece seni sevdiğim için."

Buzun yanına vardığımızda, Maven'ın elinde fotoğraf makinesiyle serilmiş bir halının üzerinde oturduğunu görüyorum. Maverick onun yanında duruyor, saçları geriye taranmış ve kısa kollu gömleğinin altından dövmelerinin mürekkebi görünüyor. Henüz formasını giymemişti ve yaklaştığımı duyunca başını kaldırıp baktı.

"Hey, Emmy kız." Sırıtıyor ve elini uzatıyor.

"Merhaba." Gözlerim en yeni dövmesinin saklandığı göğsüne kayıyor. İki hafta önce yaptırmış, *Emmy'nin güzel çocuğu* benim el yazımla kalbinin üzerinde uzanıyor. "Burada ne işin var?"

"Tanıtım fotoğrafı. Yüz yüze poz vermemizin basın için iyi olacağını düşündüler ve belli ki en çekici insanların katılmasını istediler."

"Grant'i hiçbir yerde göremiyorum," diye takılıyorum ve o da alnımdan öpüyor. "Ve bir yüzleşmede senin kıçını tekmelerim."

"Ne hakkında konuştuğunu bilmediğinde çok tatlı oluyorsun, Red." Başparmağı pantolonumun kemerini okşuyor ve ben ürperiyorum. "Günün iyi geçiyor mu bebeğim?"

"Şimdi daha iyiyim. Soyunma odasında karaoke yaptığını duydum."

"Öyleydim. Keyfim yerinde. Güzel bir gün. Dünyadaki en sevdiğim kıza karşı bir gösteri maçı yapacağım ve kalan zamanımı yedek kulübesinde onun kıçını seyrederek geçireceğim. Bundan daha iyi ne olabilir ki?"

"Pek çok şey değil." Kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. "Sanırım şu fotoğraf çekimine başlamalıyız."

"Ne zaman hazır olursan harika olur," diye sesleniyor Maven ve ben gülüyorum. "Beklettiğim için üzgünüm, Mae." Maverick'ten uzaklaşıyorum ve
iki sopa, birini ona atıyor. "Bizi nasıl istersin?"

"Emmy, şurada durup skor tabelasına bakarsan harika olur. Ve Mavvy, buraya lütfen. Önce arka arkaya bir fotoğraf çektirelim."

Bizi pozisyonlara sokuyor ve kamerasını tıklıyor. Maverick kıçımı çimdikliyor ve ben gülerek elini uzaklaştırıyorum.

"Bu sevimli PDA için teşekkürler. Bu mükemmel. Eğer birbirinize bakarsanız, pakı ekleyeceğim."

Arkamı döndüğümde Maverick'i dizinin üstünde buluyorum. "Neden patenini bağlıyorsun? Sakın bana güzel bir fotoğrafı mahvettiğini söyleme."

"Patenimi bağlamıyorum."

"Yerde ne yapıyorsun?"

"Çünkü günün sorusunu sormam gerekiyor ve buradan daha kolay oluyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Felç mi geçiriyorsun?"

"Hayır." Sırıtıyor ve yanaklarındaki iki gamze de patlıyor. "Bu oyunu ilk oynamaya başladığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Kabul etmemin tek nedeni beni yalnız bırakmanı sağlamaktı, ama nasıl olduysa o zamandan beri bir gün bile yalnız kalmadım."

"Bunun işe yaraması çok komik. Sanki uzun vadeli bir oyun oynuyormuşum gibi. Buraya gel Emerson," diyor ve tenim karıncalanıyor. Artık asla tam adımı kullanmıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve o da elimi tutuyor. "Senden oynamanı istedim çünkü bunun seni daha iyi tanımanın bir yolu olacağını düşündüm. Duvarlarını aşmak ve seni benden hoşlanmaya zorlamak için."

"Sanırım Stockholm Sendromu nihayet etkisini göstermeye başladı."

"Çok ukalasın," diye mırıldanıyor nefesinin altında ama sırıtışı yerinde sabit kalıyor. "Birbirimize rastgele şeyler soracağımızı ve birkaç hafta sonra bundan sıkılacağımızı sanıyordum ama ben sormaya devam ettim, sen de cevaplamaya devam ettin. Bu sorularla birbirimize kendimizden parçalar gösterdik ve zamanla birbirimize aşık olduk."

"Evet." Gülümsemesine eşlik ediyorum ve o da başparmağını parmak eklemlerime sürtüyor. "Yaptık."

"Oyunun amacının benim için değiştiği bir nokta geldi. Daha incelikli sorular sormaya başladım. Senin fark etmediğin şeyler, ki bu akıl almaz bir şey, çünkü sen tanıdığım en zeki insansın. Bugün için çok ama çok sabırla bekliyordum."

"Bugün mü?" Burnumu kırıştırıyorum. "Özellikle bugün mü?"

"Evet. Beş yüz soru, hatırladın mı? Bugün şanslı numara beş yüz."

"Takip ediyor muydun?"

"Buzdolabının üzerindeki tüm o tik işaretli yapışkan notlar ne için sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum ve sanki önemli bir şey oluyormuş gibi hissediyorum. "Orgazm sayılır mı?"

"Sana beş yüzden fazla orgazm yaşattım." "Öyle mi?"

Yanağıma dokunuyorum. "Bundan emin değilim."

Gülüyor. "Seni seviyorum, Emmy. Kalbindeki ateşi seviyorum. İnatçılığını seviyorum. İşleri kolayca kazanmama izin vermemeni seviyorum ve omzundaki çipi seviyorum. Seninle tanıştığımdan beri kötü bir gün geçirmedim ve uzun bir süre daha iyi günler geçirmeye devam edeceğiz bebeğim."

"Ben de seni seviyorum." Yanağını okşuyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. Sakal bırakıyor ve daha da ateşli olmasının mümkün olmadığını düşünüyordum. "Seni o kadar çok seviyorum ki, bu üç kelime yeterli gelmiyor. Seni seviyorum.

Dün yaptığımdan daha fazla, ki bu çılgınca, çünkü bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

"Her şey mümkün."

"Justin Bieber şarkısında dans etmek gibi

mi?" "Evet."

Elini cebine atar ve bir kutu çıkarır. Üzerinde

menteşeleri olan kadife bir kutu.

"Bu da ne?" Fısıldıyorum.

"En iyi soruyu sona saklamak zorundaydım, değil mi?" Maverick kutuyu açtı ve içinden bir elmas çıktı. Gördüğüm tüm yüzüklerden daha parlak ve bana seçme şansı verseydi kendime alacağım yüzüğün aynısı. "Emerson Rose Hartwell. Hayatımın aşkı. Takım arkadaşı olma zevkine eriştiğim en belalı hokey oyuncusu. Benim tatlı kızım ve hayallerimin kadını. Benimle evlenir misin?"

Kollarımı boynuna doluyorum ve geriye doğru yuvarlanıyoruz. Maverick gülüyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor, dudaklarının yumuşak bir fırçasıyla gömleğini kavrıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

"Bana cevap vermedin," diyor ve ben de onu yarın olmayacakmış gibi öpüyorum.

"Cevabım açık değil mi?" Bir damla gözyaşını sildim. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve Maverick'in de ağladığını görüyorum, yüzünde aptalca bir gülümseme. "Evet, *tabii ki* seninle evlenirim. Dünyadaki en şanslı kız ben olurum."

Arkamda bir tezahürat var ve tüm Yıldız oyuncuları bana doğru kayıyor. Biz.

Hudson bir konfeti topu patlattı ve Grant üzerinde

dünyanın en büyük sikine evet dedi! Ethan ve Seymour'un üzerinde yüze yakın imza bulunan bir pankartı var ve Piper o kadar çok ağlıyor ki Liam onu sopasıyla buzun üzerinde sürüklemek zorunda kalıyor.

Huysuz kalecinin bile yüzünde bir gülümseme var.

Dallas, June'un amcasına doğru kaymasını engellemeye çalışıyor ve Reid telefonunu kot pantolonunun içine sokarak tüm dikkatini bize veriyor. Lexi ve Maven el ele tutuşup aşağı yukarı zıplıyorlar ve ben de babamın buzun üstündeki süitten Duke ve Grady ile birlikte el salladığını görüyorum. En sevdiğim insanların hepsi en sevdiğim yerde ve denesem daha iyi bir an hayal edebileceğimi sanmıyorum.

"Onunla sadece evlenmiyorsun, biliyorsun," diyor Ethan ve yanıma kayıyor. "Hepimizle evleniyorsun."

"Bir paket anlaşma," diye ekliyor Riley ve Maverick'in yanağını öpüyor. "Bire yirmi iki."

"Bu numaraları sevdim." Connor'ın elini sıkıp gözlerimi siliyorum. "Tanıtım fotoğrafı yok, değil mi?"

"Hayır, sadece seni tamamen şüpheli olmayan bir şekilde buzun üzerine çıkarmak zorundaydım." Maverick yüzüğü parmağıma taktı ve başparmağını elmasların üzerinde gezdirdi. "Benim yüzüğüm."

Kelime, elinin arkasındaki dövmeyle eşleşiyor ve vücudundaki en sevdiğim sanat eseri bu.

"Ben hep senin oldum." Avucumu kaldırıyorum ve ring arenanın ışıkları altında parlıyor. "Sadece bana hava atmak istiyorsun."

"Belki de bana hava atmanı istiyorumdur," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Kulağa senmişsin gibi geliyor. İnsanlara en büyük penis tişörtünün gerçek penis boyutunu ifade etmediğini söyleyeceğim. Sadece tavrın."

"Önümüzdeki elli yıl boyunca benimle konuşmanı sağlayacak her neyse," diyor Maverick.

"Günün sorusunu sormak zorundayım."

"Sakın *bana* evlenme teklif edeceğini söyleme. Her zaman kolyeme uygun parlak bir yüzük istemişimdir."

Elini elime alıyorum ve parmak uçlarını öpüyorum. Arkadaşlarımızın geri kalanı ayrılmaya başlıyor ve soyunma odasına giderek ya da fotoğraf çektirmek için gülümseyerek bize bir dakika veriyor.

"Sana parlak bir yüzük alacağım, tatlı çocuk."

"Sorunun ne, Emmy kız? Bu gece kıçımı ne kadar kötü tekmeleyeceğin mi? Çünkü denediğini görmek isterim bebeğim."

"Yüzük oldukça kalıcı, ama benimle mezara gidecek sana ait bir şeye ne dersin?"

Maverick bir kaşını kaldırır. "Ne saklıyorsun, Red?"

Yakamı aşağı çekiyorum ve dün öğleden sonra yaptırdığım dövmeyi gösteriyorum. Maverick'in el yazısıyla yazılmış koyu renkli harfler, boynumu tutarken parmaklarının dokunmayı sevdiği göğsümün kabarıklığının hemen üzerinde *benimkini* yazıyor.

"Seninkiyle eşleşiyor," diye fısıldadım. "Herkesin bilmesini istiyorum."

"Tanrım," diye inliyor, uzanıp harfleri dikkatlice çiziyor. "Sanki seni daha fazla sevemezmişim gibi, gidip benden bir parçayı üzerine dövme yaptırıyorsun."

"Beğendin mi?"

"*Beğendin* mi? Seni soyunma odasına götürüp dizlerinin üstüne çöktürmeme on saniye kaldı. Belki bir sonraki adın benim adım olur. Hepinizi sahiplenmek istiyorum, Emmy kızım."

Gülmemek için alt dudağımı ısırıyorum. O iş

çoktan başladı.

"Kendini çok üstün görüyorsun."

"Başka türlü olmasını ister miydin?"

"Hayır, güzel çocuk." Elini öpüyorum ve onu buzun üzerine sürüklüyorum. "Kesinlikle yapmazdım."

COMING SOON

DC Yıldızları yakında daha fazla hikayeyle geri dönecek! Dikkatli olun:

Hudson'ın kitabı (bekar bir anne, oda arkadaşı hikayesi)

Liam'ın kitabı (huysuz x sunshine, sahte flört, bana öğret hikayesi) Koç

Brody Saunders'ın kitabı (yasak ilişki, yaş farkı hikayesi)

ACKNOWLEDGMENTS

Bu her zaman kitabın en zor kısmıdır, çünkü bazı inanılmaz insanların yardımı olmadan bu hikaye bu hale gelemezdi.

Öncelikle, okuduğunuz için teşekkür ederim. Sözlerime ayırdığınız her zaman için minnettarım ve Maverick ile Emmy'nin hikayesini seçtiğiniz için minnettarım. Umarım siz de benim gibi onları sevmişsinizdir. Eğer sevdiyseniz, Amazon veya Goodreads'e bir yorum bırakırsanız minnettar olurum. Olumlu eleştiriler benim gibi bağımsız yazarlar için harikalar yaratıyor!

Bu taslağı kaba aşamalarında gören beta okuyucularıma teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz ve hikayeyi geliştirmeye yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Düzeltme becerilerin ve esnekliğin için teşekkür ederim Kristen. Geri bildirimleriniz için her zaman minnettarım.

Bu sözlere ayırdığın zaman ve gösterdiğin özen için teşekkür ederim Britt. Bunu e-posta yoluyla da söylediğimi biliyorum ama tekrar söylemeliyim: sen olmasaydın bu mümkün olmazdı. Bu kitabı hayata geçirmek için gösterdiğin özveri beni duygulandırıyor. Sabrınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır ve sizinle çalışmak büyük bir keyif. Size minnettarım.

GÜZEL kapak için teşekkürler Chloe! Serinin geri kalanının neye benzeyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

ARC kayıtları/kapak tanıtımları/her şeyle ilgilendiğin için teşekkürler Ellie (@lovenotespr)! Sen süper kadınsın!

Mikey ve Riley'ye: Siz ikiniz benim favorilerimsiniz ve sizi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

Son olarak, kitap topluluğuna. Eleştirileriniz, yorumlarınız, karakterlerim hakkında çığlık atan mesajlarınız ve yazarlara duyduğunuz coşku için teşekkür ederim. Bunu eğlenceli hale getiriyorsunuz ve ben buna hayatım diyebildiğim için minnettarım.

ABOUT THE AUTHOR

Chelsea Curto, diğer eşi ve köpekleriyle birlikte Kuzeydoğu'da yaşayan bir uçuş görevlisidir. Yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda okumayı, seyahat etmeyi, tema parklarına gitmeyi, koşmayı, taco yemeyi ve arkadaşlarıyla takılmayı seviyor.

Gelin sosyal medyadan merhaba deyin!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.